

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ON LOVEROSE LANE

New York Times Bestselling Author of ON DUBLIN STREET

SAMANTHA YOUNG

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

LOVEROSE LANE ÜZERİNDE

DUBLIN SOKAĞINA DÖNÜŞ
BİRİNCİ KİTAP

SAMANTHA YOUNG

Loverose Lane'de

Samantha Young

Telif Hakkı © 2024 Samantha Young

Yukarıda belirtilen telif hakkı ile ilgili haklar saklı kalmak kaydıyla, bu yayının hiçbir bölümü, yukarıda belirtilen kitabın yazarının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme aktarılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Bu eser, Copyright House'a kayıtlıdır ve onun koruması altındadır.

Kapak Tasarımı: Hang Le

Düzenleme: Jennifer Sommersby
Young

Düzeltilme: Julie Deaton

İÇİNDEKİLER

[Samantha Young'ın diğer
eserleri Yazar Hakkında
İçerik Bilgisi Yazar
Notu](#)

1. [Beth](#)
2. [Callan](#)
3. [Callan](#)
4. [Beth](#)
5. [Beth](#)
6. [Callan](#)
7. [Callan](#)
8. [Beth](#)
9. [Beth](#)
10. [Beth](#)
11. [Callan](#)
12. [Beth](#)
13. [Beth](#)
14. [Beth](#)
15. [Beth](#)
16. [Beth](#)
17. [Callan](#)
18. [Callan](#)
19. [Beth](#)
20. [Callan](#)
21. [Beth](#)
22. [Beth](#)
23. [Callan](#)
24. [Beth](#)
25. [Callan](#)
26. [Beth](#)
27. [Callan](#)
28. [Beth](#)
29. [Beth](#)
30. [Beth](#)
31. [Callan](#)
32. [Callan](#)
33. [Beth](#)
34. [Beth](#)

35. [Callan](#)
36. [Callan](#)
37. [Beth](#)
38. [Beth](#)
39. [Callan](#)
40. [Callan](#)
41. [Beth](#)
42. [Beth](#)
43. [Beth](#)
44. [Callan](#)
45. [Callan](#)
46. [Beth](#)
47. [Callan](#)
48. [Beth](#)
49. [Callan](#)
50. [Beth](#)
51. [Callan](#)
52. [Callan](#)
53. [Callan](#)
54. [Callan](#)
55. [Callan](#)
56. [Beth](#)

[Teşekkürler](#)

SAMANTHA YOUNG'IN DİĞER ESERLERİ

Samantha Young'ın Diğer Yetişkinlere Yönelik Çağdaş

Romanları Play On

Toz Dans ederken

Kara Karışık Kalp

Hold On: A Play On Novella

Derinlere

Sığıltan Çıkmak

Kahraman

Villain: Bir Kahraman Novella

Bir Gün: Bir Sevgililer Günü

Novella Savaş ya da Kaçış

Senin Hakkında Çok

Fazla Gürültü Kozmik

Bir Aşk Aşk Komplosu

Dublin Sokağı Serisi:

Dublin Sokağı'nda

Londra Yolu'nda

Jamaika Sokağı'ndan

Önce

Hindistan

Meydanı'ndan Düşüş

İskoçya Sokağı'nın

Yankıları

Bülbül Yolu'nda Ay Işığı Fountain

Bridge'e Kadar (kısa roman)

Castle Hill (kısa roman)

Valentine (kısa roman)

One King's Way (bir novella)

Hart'ın Tahta Yolu Üzerinde (kısa roman)

Hart's Boardwalk Serisi:

Tek Gerçek Şey

*Her Küçük Şey Asla
Söylemediğimiz Şeyler
En Gerçek Şey*

Adair Ailesi Serisi:

*Burada
Benimle Orada
Seninle Her
Zaman Sen
Sadece Sen
Benimle Ol*

Highlands Serisi:

*Çalıların Ötesinde
Heather'ın
Arasında Glen'den
Geçerek
Bir Highlands Noeli: Bir Novella
Caledonia Üzerindeki Gökyüzü
Kuzey Alacakaranlığı
Sonsuza Kadar Highlands*

*Samantha Young'ın genç yetişkinlere yönelik çağdaş
eserleri Bizim İmkansız Uçsuz Bucaksızlığımız
Kırılğan Sıradanlık*

*Samantha Young'ın Diğer Eserleri
Damla Damla Gözyaşı, bir Novella
Kristen Callihan ile birlikte yazdığı eserler
Outmatched*

*S. Young Adıyla Yazılmış Eserler
Ateş ve Gölgeden Korkmak*

Covens Üçlemesi:

Avlanan Kader

Yükselmiş

Cinlerin Yedi Kralı Serisi:

Cinlerin Yedi Kralı

Dilek ve Öfke

Gölge ve Kül Kraliçesi

Yıldızlar ve Sultanların Yasası

Gerçek Ölümsüzlük Serisi:

Kalplerin Savaşı

İntikamın

Öpücüğü

Sonsuzluğun Öpücüğü: Gerçek Ölümsüzlük Kısa

Öyküsü Sonsuza Kadar Bağlı

YAZAR HAKKINDA

Samantha, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan yazarlarından biri ve Goodreads Choice Awards adayıdır. Samantha, 60'tan fazla kitap yazmış

60'tan fazla kitap yazmış ve 31 ÷lkede yayınlanmıştır. Duygusal ve endişeli romantizm türünde yazan yazar, genellikle yaşadığı yer olan sevgili vatanı İskoçya'yı hikayelerinin konusu yapmaktadır. Samantha, zamanını ailesi, yazmak ve iki yaramaz cavapoo köpeğini kovalamak arasında bölüştmektedir.

İÇERİK BİLGİSİ

On Loverose Lane içerik uyarısı içerir. Daha fazla bilgi edinmek isterseniz, aşağıdaki bağlantıya tıklayarak web siteme ulaşabilirsiniz.

[İÇERİK UYARISI](#)

*Catherine Cowles için,
Senin cesaretlendirmen olmasaydı, Beth ve Callan'ın
hikayesini asla yazamazdım.
Bana inandığın için teşekkür ederim. Arkadaşlığımız için çok
minnettarım!*

YAZARIN NOTU

Sevgili Okuyucu

Telif hakkı nedeniyle İskoçya ve dünya futbolundaki gerçek takımları ve turnuvaları anlatamam. Bu nedenle, *On Loverose Lane'deki* neredeyse tüm takımlar ve turnuvalar kurgusal olmakla birlikte, Birleşik Krallık futbolunun benzersiz kültürünü yansıtmaktadır. Ancak, gerçek takımlar, olaylar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Keyifli

okumalar! Sam

x

BİRİNCİ BÖLÜM

BETH

Edinburgh, İskoçya

Açtım, terliydim, geç kalmıştım ve şimdiye kadar gördüğüm en çirkin kanepeyle daireme giden yolu tıkayan üç inanılmaz seksi adam vardı.

"Bir kez daha pivot dersen, seni öldürmek zorunda kalabilirim dostum," arkası bana dönük olan adam öfkeyle bağırdı. Geniş omuzları, ince beli, bir kolunda boydan boya dövmeleri ve erkek topuzu vardı.

"Sadece biraz mizahla gerginliği azaltmaya çalışıyorum," diye kendini savundu, duvarla kanepe arasında sıkışmış olan. Kuzey Amerika aksanı vardı.

Aklımda milyonlarca iş varken, Loverose Lane'deki özel otoparkta yanına park ettiğim parlak siyah Land Rover'ı fark etmemiştim. Ayrıca, yazar müşterilerimizden biri için bir influencer'ı yeniden işe almakla ilgili Cara'dan gelen mesajı okurken, apartmanımın girişini kısmen tıkayan nakliye kamyonunu da tam olarak algılayamamıştım.

Bunun yerine, ona cevap verdim ve ardından anahtar kartımı büyük cam giriş kapısının yanındaki duvara monte edilmiş makineye okuttum

ve kapılar açıldı. Ailemin bu dairenin depozitosunu ödememe seve seve yardım etmelerinin nedenlerinden biri, buradaki güvenlikti. Sadece anahtar kartıyla giriş, girişte CCTV, tabii ki benim evimden sadece on dakikalık yürüme mesafesinde olmaları da cabası. Ailem hâlâ Dublin Caddesi'nde, benim büyüdüğüm şehir evinde yaşıyordu.

Loverose Lane ve Dundas Street'in köşesinde bulunan şık yeni apartman kompleksinin zemin katında bir asansör vardı. Ama spor salonundan yeni gelmişim ve kan dolaşımımı hızlandırmak istediğim için merdivenleri kullanmaya karar verdim. Tek yataklı dairem (çünkü Edinburgh şehir merkezinde tek yataklı bir daireye param yetiyordu) dördüncü kattaydı. Merdivenleri çıkarken, merdiven boşluğunda yankılanan yüksek sesler duydum. Erkek sesleri. Tartışıyorlardı.

Köşeyi döndüğümde nedenini anladım.

Üç adam, birinci ve ikinci katlar arasındaki bölümde, aralarında üç kişilik lacivert ve sarı çiçek desenli bir kanepelerle sıkışıp kalmışlardı.

Telefonuma bir göz attığımda, her cuma öğleden sonra gönüllü olarak çalıştığım Leith gıda bankasına gitmeden önce duş alıp yemek yemem için tam bir saatim olduğunu gördüm. Gerçekten ihtiyacı olanlara gıda dağıtabilmek için halkın bağışladığı gıdalara güveniyorduk. Yönetici Lynda da gönüllülerin çalışma saatlerine uymasına güveniyordu.

"Belki başımızın *üstüne* kaldırırsak, bu köşeyi dönebiliriz."

Sinirli bakışlarım, kanepenin diğer ucunda bana karşı duran adama kaydı. Arkasında bulunan uzun dikdörtgen pencereden içeri giren ışık, onun koyu saçlarını bir hale ile aydınlatıyordu ve onun yüz hatlarını ayırt etmem bir saniye sürdü.

Onu tanıdığımda kalbim biraz hızlandı.

Callan Keen.

Edinburgh'un İskoç Profesyonel Futbol Ligi takımı Caledonia United'ın kaptanı ve en iyi orta saha oyuncusu, en başarılı takımlar olan Dalmarnock Thistle ve Kingston United'a zorlu bir rekabet yaşıyordu. Peki, benim gibi futbolla ilgilenmeyen biri Callan Keen'i nasıl tanıyordu?

Çünkü o, kendi iyiliği için fazla seksi olduğu ve İskoçya'da bir futbolcunun hakkı olanın üzerinde reklamlarda boy gösterdiği için değildi. Ya da geçen yıl dünya turnuvasında İskoçya için oynamış olduğu için de değildi.

Hayır.

Çünkü biz eski tanıdıklardık.

O, babamı ihanet eden adamın oğluydu.

Ve benim apartmanımda, çirkin bir kanepeyi merdivenlerimde tehlikeli bir şekilde taşıyordu.

Korku beni sardı.

Dairemin üstündeki çatı katı dairesi, geçen ay satılana kadar iki hafta boyunca satıstaydı.

Ya Callan o daireyi satın almıştı ya da onunla birlikte olan diğer iki adamdan biri almıştı ve sevgili elektrikli MINI Cooper'ımı ortaya koyarak onların da futbolcu olduklarına bahse girerdim.

Bu da, bir Pro League futbolcusunun benim binama taşındığı anlamına geliyordu.

Harika.

Rahatlayabileceğim tek yerde partiler ve şamatalar olacağı düşüncesiyle ölçülemeyecek kadar sinirlenen ben, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Peki neden, neden bu binada geniş bir asansör varken o devasa kanepeyi merdivenlerden yukarı taşıyorsunuz?"

"Siktir!" Man Bun, irkildi ve başını çevirirken elleri kanepede kaydı. Diğer ikisi, mobilyayı sabitlemek için uzanırken bağırdı. Man Bun, beni incelemek için boynunu uzatırken tutunmaya çalıştı. Sıcak, koyu kahverengi gözleri ve bronz teniyle Callan kadar çekiciydi.

kahverengi gözleri ve bronz teniyle neredeyse Callan kadar çekiciydi. Gözleri beni süzdü ve ağzı flörtöz bir gülümsemeye dönüştü. "Merhaba."

"Ee?" Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırdım ve bakışlarım onu geçip Callan'a odaklandı.

Beni tanıdığı anı gördüm.

Yeşil gözleri kısıldı. "Sen." Bu kelimeyi, en büyük düşmanımla yüzleşiyormuş gibi söyledi.

Dudaklarım seğirdi, ama kim olduğunu ve ne kadar sinirlendiğimi hatırladım ve gülümsemeyi durdurmak için tam zamanında. Ellerimi belime koyarak çenemi kanepeye doğru salladım. "Ee? Kaldırır mısın?"

"Bekle, ne? O kim?" Man Bun, Callan'a sordu.

"Kanepeyi Keen'in dairesine taşıdıktan sonra tanışabilir miyiz?" Middle Guy homurdandı.

Keen.

Callan benim yeni komşumdu.

"Peki, Bayan Ukala." Callan sert bir bakış attı. "Kanepe asansöre sığmıyor, bu yüzden tek yol buydu."

"Sen profesyonel bir futbolcusun. Bunu yapmak için nakliyeciyi tutacak paran yok mu?"

"Bazı insanlar gibi her soruna para harcayan biri değilim."

Ayrıcalıklı yetiştirilme tarzımla ilgili bu imaya gözlerimi devirdim. "Peki, Kaptan, daireme giden yolu kapatıyorsun ve ben geç kalıyorum."

"Az önce sana *Kaptan* mı dedi?" Man Bun burun kıvrarak sordu.

"O senin kaptanın, değil mi? Ve büyük bir futbol takımının kaptanı olarak, geç kalmamam için yolumdan çekilmenin bir yolunu bulabileceğinden eminim."

"Kusura bakma, ama eminim spa'yı arayıp yüz bakımını iptal edebilirsin. Ya da daha iyisi, asansörü kullan." Callan arkadaşlarına döndü. "Yukarı ve başımızın üstünden geçin."

Kollarımı kavuşturup, kanepeyi kaldırmaya çalışırken zorlanmalarını izledim. Sonunda, ilginç homurtular ve inlemeler eşliğinde, üçü kanepeyi

başlarının üzerine kaldırmayı başardılar. O kadar şişkin ve gergin pazılar, geç kalacağım için biraz olsun huysuzluğumu azalttı.

Ve muhtemelen asansörü kullanmamamın nedeni de buydu.

Orta boylu adamın kanepıyla birlikte pencereye çarpacağından endişelendiğim zor bir an vardı.

"Peki, sen kimsin?" Man Bun, merdiven boşluğundaki virajda kanepeyi taşıırken homurdanarak sordu.

Ben hemen arkalarındaydım. Bu noktada asansörü kullanmam gerektiğini biliyordum, ama bir yanım Callan'ın benim binama taşınacağı konusunda şaka yaptığını ve tüm bunların çok kötü bir rüya olduğunu açıklamasını umuyordu.

Ayrıca, onu yıllardır görmemiştim — televizyonda ve reklamlarda görmem dışında — ve Yılın En Çirkin Kanepesi ödülünü kazanan kanepeyi yukarı taşıırken gözlerimin ona kaymasına engel olamadım. Nostalji beni sardı ve bir an için dikkatim dağıldı. Hâlâ sınıfta başını bana doğru eğip, beni güldürmek için komik yorumlar fısıldadığını görebiliyordum. Bana ilgi gösterdiği her an, içimden ışık saçmamı sağlıyordu.

"Ee?" Man Bun ısrar etti.

Anılarımdan kendimi sıyrarak, "Ben Beth. İlginç bir kanepa seçimi." diye cevap verdim.

"Başlama," diye tersledi Callan.

Middle Guy sırtıttı. "Bu çirkin şeyi aldığı için ona zaten yeterince sataştık."

"Siktir!" Callan, kafası kanepenin arkasına kaybolurken ve kanepa Man Bun'a doğru tehlikeli bir şekilde kayarken küfretti.

Yardım etmek için öne atıldım ve kendimi koltuğa dayadım. "Üzgünüm," diye Callan'ın boğuk sesi geldi.

"Ayaklarım takıldı." "Teşekkürler." Man Bun'un koyu gözleri gözleri bana

bana baktı.

"Sorun değil." Yorgun kaslarım o lanet şeyi tutmak için zorlanıyordu, ama ben olduğum yerde kaldım ve

Callan kendini dengeledi.

Başını kaldırıp kanepeyi tuttuğumu görünce, yakışıklı yüz hatları gerildi. "Ne halt ediyorsun sen?"

"O yardım ediyor," dedi Man Bun, inanamayan bir ifadeyle kaşlarını çatarak. "*Seksi* komşunla sorunun ne?"

Gülümsedim, gururum okşandı. "Teşekkürler.

Sen de seksisin." Man Bun sırttı. "Biliyorum, ama teşekkürler."

"Hayır!" Callan koltuğundan bir elini çekip bizi işaret etti. "Siz arkadaş değilsiniz."

Omuz silkerken, Man Bun'a baktım. "Bilmiyorum. En iyi arkadaş olabiliymişiz gibi geliyor."

"Kesinlikle," diye onayladı. "Bu arada, ben Baird. Caley'nin kalecisiyim."

Futbol hakkında bir şey biliyormuş gibi davranarak, *boyu ve yapısı ile bu çok mantıklı geldi*, diye düşündüm.

"Kimse sormadı ama ben John." Ortadaki adam bana sırttı. Artık daha yakındı ve şaşırtıcı bir şekilde renklerimiz çok benzer olduğunu fark ettim. Zeytin rengi ten, koyu sarı saçlar, açık mavi gözler. Kardeş gibi görünebilirdik. John da başını eğdi ve sırttı, sanki o da aramızdaki benzerliği fark etmiş gibi. "Ben orta forvetim."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama başımı salladım. "Sen de Amerikalı ya da Kanadalı'sın."

"Hey, çoğu insan sadece Amerikalı der. Ben Toronto'luyum." Toronto'nun son *t* harfini atladı.

"Sen Beth misin?" diye sordu Baird.

"Kollarım ağrıyor," d i y e homurdandı Callan. "Beth *Beth* yüz bakımı için geç kalacağımı söylememiş miydi?" "Ben öyle bir şey demedim."

"Evet, söyledin."

"Hayır, geç kalacağımı söyledim. Yüz bakımını sen ekledin." "Yüz bakımı, manikür, neyse ne. Lanet olası kanepemi yukarı çıkarabilir miyiz?"

"Vay canına. Arkadaşlarına ne güzel konuşuyorsun." "Sen benim arkadaşım değilsin."

Göğsümde, incinme diyemeyeceğim küçük bir titreme hissettim. Ona sıkı bir gülümseme attım. "Baird ve John benim arkadaşım."

"Yukarı!" Callan kanepeyi öyle bir kuvvetle çekti ki, onu takip etmekten başka seçeneğimiz yoktu. Sonunda, benim katıma vardık.

Ve onların gitmesi gereken bir kat daha vardı.

"Bir dakika, kolum uyuşuyor." John kanepeyi merdiven sahanlığına indirdi ve hepimiz kanepeden uzaklaştık.

Callan ve ben sekiz yıl sonra ilk kez yüz yüze geldik.

Vücuduna bol gelen ama güçlü pazılarını saran bir tişört, bir çift kot pantolon ve kusursuz siyah spor ayakkabılar giyiyordu. Ayakkabıların Dior olduğunu biliyordum çünkü küçük kardeşim Luke tasarımcı kıyafetlerine takıntılıydı. Callan Keen çöp torbası giyse bile onu son derece seksi gösterebilirdi. Neden bu kadar çok reklam fırsatı aldığını anlayabiliyordum. 1,80'den uzun, atletik, kıyafetleri iyi giyiyordu. Bir de yüzü vardı tabii.

O lanet yüz.

Callan Keen'in ilk büyük aşkım olmasının birçok nedeninden biri de buydu.

Tek fark, artık seksi bir sakal bırakmış olmasıydı, bu da onu biraz daha sert göstermişti. Bir zamanlar bana gülümseyerek ve şefkatle bakan o tanıdık açık yeşil gözler, şimdi ihtiyatla sertleşmişti. Callan kollarını göğsünde kavuşturdu ve ben dikkatimin onun kaslı pazılarına kaymasına izin vermemeye çalıştım. Onun hala onu çok yakışıklı bulduğumu bilmesine gerek yoktu. "Demek burada yaşıyorsun?"

Kanepesini işaret ettim. "Yani. Bunun için para mı ödedin?"

Baird, Callan'ın ihanet dolu bakışına karşı sahte bir öksürükle karşılık veren bir kahkaha attı. "Toz uçuşuyor olmalı." Göğsünü dramatik bir şekilde okşadı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Callan'ın

arkadaşlarını sevmediğimi söyleyemezdim.

Callan bana dönerek gözlerini devirdi. "Bu çok rahat bir kanepe. Ve bazı insanlar gibi, ben de pahalı ve güzel görüldüğü için bir şeyleri satın almam."

"Dior spor ayakkabı giyen adam böyle diyor." "Onu sevdim," dedi John, Baird'e.

Baird onaylayarak başını salladı.

Birçok açıdan memnun olarak gülümsedim.

"Yapma." Callan aramızda bir hareket yaptı ve tekrarladı, "Siz arkadaş değilsiniz." Şimdi bana döndü. "Gitsen iyi olur, yoksa yüz bakımına geç kalacaksın."

Haklıydı. Gıda bankasına çok geç kalıyordum. "Böyle bir kanepeye sahip olduğun sürece asla seks yapamayacağını bilmelisin."

"Hey, ben de aynen öyle dedim." Baird elini kaldırıp high-five yapmak istedi. Elimi onun eline vurdum, Callan'ı kızdırmak için onun arkadaşlarıyla olan bağımın onu ne kadar rahatsız ettiğini keyifle izledim.

"Kedi sidiği içinde olsam bile seks yapabileceğimi bilmeni isterim," dedi Callan, muhteşem yüzünü kibirli bir şekilde eğerek.

Ne halt yiyorsun sen... "İğrenç."

"Yani, haksız sayılmaz," diye onayladı John, "ama tuhaf bir seçim dostum. Tuhaf bir seçim."

"Ama haklı," diye tekrarladı Baird. "Bazı kızlar sadece futbolcularla yatmak ister."

"Herkesin tercihi kendine, sanırım." Yüzümü buruşturdum. "Ama kedi çiši? Gerçekten mi?"

Callan omuz silkti.

"Peki, ben senin yanıldığını düşünmeyi tercih ediyorum." Bu, insanlık hakkında daha iyi hissetmemi sağladı. "Her neyse, tüm bunlar bir yana, yine de kanepeyi yeniden döşemeyi düşünürdüm. Benim sahte büyükannem senden daha havalı, Kaptan."

"Saçmalık."

"Sahte büyükanne ne demek?" diye sordu Baird, kaşlarını kaldırarak.

"Elodie büyükanne. O benim gerçek büyükanmem değil, ama ona benziyor ve büyükanmeme en yakın olan tek kişi."

"Gerçek büyükanne yok mu?"

Kafamı salladım. Anneannem ve dedem, annem henüz genç bir kızken, benim adımı taşıyan küçük kız kardeşi ile birlikte vefat etmişlerdi. Babamın babası ben doğmadan önce vefat etmiş, babamın annesi ise hayatımızda hiç yer almamıştı. Babam, onun birkaç yıl önce vefat ettiğini duymuştu. Babamın üvey kız kardeşi, teyzem Ellie... onun annesi Elodie ve üvey babası Clark, benim için büyükanmem ve büyükbabam gibiydiler. Onlar da en iyisini yapmaya çalışıyorlardı. Ama beni *ben* yapan insanları tanımakla aynı şey değildi.

"Üzücü." Baird sevimli bir şekilde dudaklarını bükmüştü, ama gözleri gerçek bir sempatiyle doluydu.

"Sanırım öyle."

"Büyükanmem seni çok severdi," diye karar verdi. "Onunla tanışmalısın. Ayrıca," Callan'a dönerek, "Büyükanmemin kanepesi seninkinden çok daha havalı, dostum."

"Gördün mü!" Ona "*Söylemiştim*" diye sırtarak baktım.

Callan bize dehşetle bakakaldı. "Hayır. Hayır, hayır, hayır. O senin büyükannele tanışmayacak ve ben de kanepemi yeniden döşemeyeceğim. Konfor seviyesi değişebilir. Şimdi şu lanet şeyi al ve sen" —beni işaret etti— "git buradan."

Dudaklarımı kıvırdım. "Kedi çışı mı? Cidden mi? Çünkü Nutella ile kaplı olsan sana dokunacaklarını sanmıyorum."

John güldü. "Bilmiyorum. Nutella, dostum."

"Ben o şeyi kendi tüylü hayalarımından yalardım," dedi Baird.

Onun yarattığı komik görüntüyü sindirirken sessizlik hakim oldu.

Sonra hepimiz kahkahalara boğulduk.

Gözlerimin köşelerinden yaşları silerek nefes almaya çalıştım.

Callan bunu fark etti ve eğlencesinden sıyrıldı. "Hayır, hayır, hayır." Beni işaret etti. "Arkadaşlarımla şaka yapma."

Yanlışlıkla bulaşan maskarayı silerek temizledim. "Sen tam bir çocuksun. Çirkin bir kanepen var."

"Vay canına. Ne büyük bir hakaret. Bundan nasıl kurtulacağım?" diye ciddi bir ifadeyle sordu.

"Tamam... siz ikiniz birbirinizi nasıl tanıyorsunuz?" diye sordu John.

"Ve birbirinizden nefret ediyorsunuz?" Baird arkadaşına kaşlarını çatı. "O hasta. Ve iyi. Ve onun çok seksi olduğunu söylemiş miydim?"

"Evet. Öyle görünüyor. Ama çok geçmeden, öyle olmadığını anlıyorsun. Mesela, ikiniz profesyonel futbolcu olmasaydınız, muhtemelen size yüz vermezdi."

İçimde bir acı ve suçluluk hissi uyandı. Çünkü Callan'ın neden böyle düşündüğünü anlıyordum, her ne kadar bu gerçeklerden uzak olsa da.

Baird şüpheli görünüyordu.

"Ben buyum." Utancımı gizlemek için Callan'a sert bir bakış attım. "Eğer zengin değilsen, ilgilenmem."

"Doğru." Callan sertçe başını salladı.

"O alaycıydı," diye işaret etti Baird. "Dostum, ses tonunu daha iyi anlamalısın."

"Sadece kanepemi kaldırır mısın?"

"Evet, ama yaralanırsam patronuna söyleyeceksin."

Tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı garip bir şekilde moralim bozuldu, arkanı dönüp uzaklaştım.

"Hey, Beth."

Baird'in sesiyle omzumun üzerinden baktım.

"Evet?" "Yardımın için teşekkürler, güzelim." Bana göz kırptı.

Onun nezaketi Callan'ın düşmanlığını biraz yatıştırdı. "Ne zaman istersen. Yani, senin için. Şuradaki kedi sidiği için değil."

John ve Baird ikisi de kahkahalara boğuldu ve bir sonraki merdiven boşluğuna kadar Callan'la dalga geçtiklerini duyabiliyordum.

Callan'a bir daha bakmadım. Artık onunla düzenli olarak karşılaşabileceğimi düşünmek çok garipti. Aramızda sekiz yıl geçmişti. O zamanlar sadece çocuktuk. Ancak bir an için, sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissettim. Belki de Callan için zamanın önemi yoktu. Onun ihtiyatlı düşmanlığı bunun kanıtı gibiydi.

İKİNCİ BÖLÜM

CALLAN

Uzaktan kumandayı tıklayarak otomatik panjurları açtım. Hepsini aynı anda açan tek bir düğme vardı. Panjurlar açılırken vızıldadı ve ben giyinme odama girdim.

"Nedense, futbolcuların bu kadar erken kalktığını hiç hayal etmemiştim."

Sağ tarafıma, banyomdan çıkarken biraz daha iyi görüldüğü kadına baktım. Yastık kılıfında, şakağındaki kadar kolay çıkmayan maskara izleri bırakmıştı. Kot pantolonumu ve tişörtümü giyerken homurdandım. Antrenman çantam koridorda, gitmeye hazırды. Doksan dakika önce alarmım çaldığında, tek gecelik ilişkim homurdanarak yataktan kalkmayı reddetti.

Ben, giyinme odasının ortasındaki pufa oturup birçok spor ayakkabımdan birini giyerken, güzel esmer kız bana bakıyordu. Okulda ve futbol oynarken bir çift spor ayakkabısını bir yıl boyunca giymeye çalışan bir adam olarak, bir gün bu kadar çok ayakkabım olacağını hayal bile edemezdim.

Esmer kadın ısılık çaldı. "Bir sürü kıyafetin var. Kaç tane spor ayakkabın var?"

Büyük ayakkabı rafına baktım. Bu daireyi satın almamın nedenlerinden biri, eşyalarımı düzgün bir şekilde saklayabileceğim bir yer olmasıydı. Çok az eşyanız varken çok fazla eşyanız olduğunda, her şeye özen göstermenin, her bir eşyayı takdir etmenin önemli olduğunu anlarsınız.

"Birkaç tane," diye mırıldandım. Ayağa kalkıp aksesuar çekmecemden bir çift güneş gözlüğü aldım. Sonra ona doğru yürüdüm ve o da geçmem için kendini duvara dayadı.

"Fazla konuşmuyorsun, değil mi?"

"Sadece antrenmana gitmeye çalışıyorum," dedim keskin bir şekilde.

"Oh. Tamam." Dün gece çıkardığı yüksek topuklu ayakkabılarını aceleyle giydi. "Çantamı gördün mü?"

"Giriş." Başımla ona beni takip etmesini işaret ettim. Büyük ana süitten çıkıp, iki misafir odası ve büyük bir banyo ile ortak olan yatak odamın bulunduğu koridordan geçerek açık plan oturma odasına çıktık.

Yerden tavana kadar uzanan pencerelerden içeri giren ışık, bu daireyi satın almamın bir başka nedeniydi. Dairenin iki tarafını çevreleyen bir balkon, Loverose Lane'in arkasındaki küçük parkı ve ötesindeki New Town'ı görüyordu. Bu bölgedeki çoğu daire eski binalardı, ama ben modern bir şey istiyordum. Carrick Knowe'daki futbol sahasına daha yakın bir daire bulmak daha kolay olurdu, ama Baird ve John gibi ben de şehir merkezinde olmayı tercih ettim. Ancak bu, antrenmandan bir saat önce çıkmam gerektiği anlamına geliyordu, çünkü normalde yirmi dakikalık bir yolculuktu. Ama sabahın bu saatlerinde şehir trafiği bir kabustu.

"Vay canına, burayı hiç iyice incelememiştin, ama dairen çok güzel," dedi esmer kız, ben onu nazikçe kapıya doğru iterken. "Kanepe büyükannenin miydi, yoksa başka birinin mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Sadece rahat."

Yerdeki çantasını alırken, şüpheli bir ifadeyle benim önümden geçerek oturma odasına baktı.

Beth'in kanepem hakkında söylediklerini hatırlayarak, "Sevişmeden önce görseydin, yine de sevişir miydık?" diye sordum.

Gülerek cevap verdi. "Tabii ki. Ama büyükannenin kanepesinde değil."

Kanepeye bir göz attım ve kaşlarımı çattım. Çirkin olduğunu düşünmüyordum. Mobilya mağazasında beş milyon kanepeye oturmuş gibiydim ve bu kanepe hepsinden çok daha rahattı. Benim gördüğüm tek şey buydu. Evet, belki Baird'in kız kardeşinin seçmesine yardım ettiği deri koltuklar ve şık mobilyalarla uyumlu değildi. Ama benim için uygundu. Anlaşma tamamı. "Her şeyim var gibi görünüyor." Çantasını karıştırdı

kontrol etti.

"Harika." Antrenman çantamı alıp daireden çıktık.

"Peki... seni tekrar göreceğim mi?"

"Georgia, değil mi?"

O mutsuz bir şekilde mutlu olmayan bir şekilde sırıttı. "Doğru. Sanırım sanırım bunu mutlu adımı hatırlamana gurur duymalıyım."

"Dün gece sarhoş değildim, neden olmasın?"

"Şey, orada pek emin görünmüyordun."

"İsimleri hatırlamakta berbatım," diye yalan söyledim.

Gerçek şu ki, o sabah Georgia yatakta yatarken uyanmışım ve onun adını hatırlayamadığımı fark ettiğimde bir an paniklemişim. Ve bunun nedeni, daireme döndüğümüzde sarhoş olmam değildi. Sezon başlamak üzereydi ve antrenman yaparken içki içmiyordum. Diğer arkadaşlar da içmiyordu. Ama Georgia birdenbire, bir gecelik ilişki için evime getirdiğim diğer kadınlar gibi görünmeye başlamıştı. Yeni evime taşınalı iki hafta olmuştu ve o buraya getirdiğim ilk kadındı, ama bu, bir gecelik ilişkilerin bir süredir devam etmediği anlamına gelmiyordu.

Aslında, tüm futbol kariyerim tek gecelik ilişkilerin arka arkaya geldiği bir döngüydü.

Sekiz yıl sonra, biraz yıpranmaya başlamıştı.

Seks sıkıcıydı. Belki de artık ön sevişme ya da şakalaşma olmadığı içindi. Bunun için çaba sarf etmeme gerek yoktu çünkü Beth Carmichael'a söylediklerim doğruduydu. Dışarıda sadece bir futbolcuyla yatmak isteyen kadınlar vardı... bu yüzden hep bana geliyorlardı ve en başından beri benim sikimi istediklerini açıkça belli ediyorlardı. Telefonumdaki flört uygulaması bir bekleme listesi gibiydi. Bu beni tam bir pislik gibi gösteriyorsa, öyle olsun, çünkü gerçek buydu. Bu sıkıcı olmamalıydı. Bu muhteşem olmalıydı. Çoğu erkek benim flört hayatım için cinayet bile işlerdi.

Bende bir sorun olmalıydı.

"Tamam." Georgia asansöre doğru yürürken, ben merdivenlere doğru ilerledim. "Oh. Gerçekten mi?"

Omuz silktim. "Asansörü kullanabilirsin."

"Hayır, hayır, seninle geleceğim." Bacaklarına çok yakışan 15 cm topuklu ayakkabılarla sendeleyerek yürüdü.

"Güzel vakit geçirdim," dedim, onu aceleye getirdiğim için kendini kötü hissetmesin diye.

"Ben de. Bir ara tekrar yapmak ister misin?" Topuklu ayakkabıları beton merdivenlerde yüksek sesle gürültü yapıyordu.

"Eh..."

Tereddüt etmeme karşılık küçük bir homurtu çıkardı ve ben de kaşlarımı çattım. Bu kadınla bir ilişki kurmadığım için kendimi kötü hissetmeyecektim. İkimiz de, flört uygulamasında sağa kaydırduğımızda bunun ne olduğunu biliyorduk.

"Yine, bu kadar erken kalktığına inanamıyorum." Konuyu değiştirmek için acele etti.

Kaşlarımı çattım. "Saat yedi. İşin yok mu?"

"Evet, saat dokuzda. Bir muhasebe firmasında çalışıyorum. Ama sen saat beş buçukta kalktın."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim, ama Beth Carmichael'ın dairesinden çıkarken gördüğümde, anlamsız bir cevap vermekten kurtuldum.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Tabii ki sinirden.

Baird, taşındığım günden beri Beth hakkında konuşup duruyordu. Aptalca bir aşık mı olmuştu, yoksa sadece beni kızdırmaya mı çalışıyordu, bilmiyordum.

Dairemin, Beth'in dairesiyle aynı binada olduğuna inanamıyordum. Evet, çocukken arkadaşlık... ama o, benim zaten oldukça kötü bir durumda olduğum bir dönemde bana zarar vermişti. Bende iz bırakmıştı. Bende iz bırakmasından nefret ediyordum.

Geri dönüp bizi görünce, yukarı doğru çekilmiş gözleri genişledi. "Uh, günaydın."

Georgia selam vermek için parmaklarını sallarken, ben somurtarak zihnimde ona asansörü kullanmasını emrediyordum.

Sinirimi bozan bir şekilde, Beth aptalca küçük bir elbiseyle bize doğru yürüdü ve bu elbise birdenbire tenimi kızarttı.

Tamam, evet, Temmuz ayıydı ve sıcak bir yaz geçiriyorduk, bu yüzden elbise mantıklıydı.

Ama aynı zamanda beynimi de kızartıyordu.

Muhtemelen kanepemde kamufle olacak, askılı, mini çiçekli bir şeydi. Beni dalga geçip sonra da onu giymesi ne küstahlık. Georgia'yı tutarak Beth'in geçmesini bekledim ve önümüzde merdivenlerden inerken onun uzun bacaklarına bakmamaya çalıştım ama başaramadım.

Beth her zaman uzun boyluydu.

On beş yaşında bile, uzun sarı saçları ve kedi gibi soluk mavi gözleriyle kalp kıran bir kızdı. O zamandan beri, özellikle göğüs ve kalça bölgesi dolgunlaşmıştı.

"Elbiseni çok beğendim," dedi Georgia, Beth'e iltifat ederek.

Beth bize dönüp gülümsedi. Büyük bir maç öncesinde genellikle hissettiğim o heyecanlı duyguyu içimde hissettim.

"Teşekkürler." Kedimsi gözleri Georgia'yı süzdü. "Seninkini de çok beğendim. Çantayı da."

"Ah, teşekkürler. İnsanların kullanılmış tasarımcı ürünlerini sattıkları bir uygulamadan çok ucuza aldım. Yani, bu kişi bu çantayı neredeyse hiç kullanmamış."

"Cidden mi?" Beth, Georgia'yı bir sonraki merdiven sahanlığında bekledi. "Uygulamanın adı ne?"

Georgia ona söyledi ve sonra Beth'in bileğini tuttu. "Aman Tanrım, bu Tiffany'den mi?"

Neye baktığını görmek için boynumu uzattım. Yuvarlak boncuklardan ve küçük pembe bir kalp kolyeden oluşan gümüş bir bileklik, bileğinde parlak bir şekilde ışıltıyordu.

"Evet. Ailemin yirmi birinci yaş günüm için bana verdiği bir hediye."

"Çok tatlı. Hep Tiffany's'ten bir şey almak istemişimdir, ama bunun bir hediye olması *gerektiğini* düşünüyorum, anlarsın ya?"

" can't buy gift?" Beth Georgia'ya sanki birbirlerini uzun zamandır tanıyorlarmış gibi dirsek attı. "Kendine bir hediye almayı hak ediyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Oh, kesinlikle. Bunlar." Bir tutam saçını kulağının arkasına koydu ve ben de onun uzun, pürüzsüz boynunu görünce zorlukla yutkunarak ona baktım. Büyük bir elmas küpenin yanında iki küçük gümüş küpenin bulunduğu kulak memesini parmağıyla okşadı. "Şirketim ilk kez kâr ettiğinde kendime bunları aldım."

"Kendi şirketin mi var?" Georgia, zemin kata ulaştığımızda hayranlıkla ağzını açtı. "Ne iş yapıyorsun?"

"Bir sosyal medya yönetim şirketi işletiyorum. Social Queens. CEO'su benim."

"Bu harika. Çok gençsin! Ben hep kendi işimi kurmak istemişimdir."

Beth hemen serbest meslek hakkında coşkulu bir tirada başladı ve kadınlar benim varlığımı tamamen unutmuş bir şekilde giriş kapısından kayboldular.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CALLAN

Nasıl başardıklarını bilmiyorum, ama ben onları binadan dışarıya kadar takip ettiğimde, Beth ve Georgia çoktan Beth'in MINI Cooper'ının yanında duruyorlardı. Bunun onun MINI'si olduğunu biliyordum, çünkü son iki hafta içinde ilk kez karşılaşmıyorduk. Apartmanlarımızdan yaklaşık aynı saatte çıktığımız anlaşılınca, antrenmana daha erken çıkmaya başlamıştım.

Tabii bugüne kadar.

Land Rover'ıma doğru yürüdüm, kadınlar rahatça sohbet ederken, ellerini hareket ettirip gülerken gözlerimi onlardan ayırmadım. Ne oluyor lan?

Korkarım ki, telefonlarını çıkardılar ve numaralarını değiştirdiler.

Georgia'yı yataktan kaldırdığımda, antrenman sahasına giderken onu evine bırakacağımı söyledim. Beth'in söylediği başka bir şeye gülüp ona *sarılmasını* sabırsızlıkla bekledim.

Önce Baird. Şimdi de tek gecelik ilişkim mi? Bu kadının nesi vardı böyle?

Beth, annesi ve babası Carmichael'ın ödediğini düşündüğüm parlak yeni Cooper'ıyla otoparkımızdan hızla uzaklaşırken, Georgia Land Rover'a doğru koştu. Ama Georgia'ya kendi şirketi olduğunu söylediğini duyduğumda,

belki de arabayı Beth kendisi almıştı. Dürüst olmak gerekirse, artık onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Çocukken benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtmişti.

Ama ben ona gösterdim. Penthouse'da kim yaşıyordu? Ulusal reklamlarda kim boy gösteriyordu ve ülkesini dünya turnuvalarında kim temsil ediyordu?

Evet, Beth Carmichael bir daha beni kendimi aşağılık hissettirmeyecekti.

Şu anda çok sinirliydim, Georgia ile aynı anda dört çeker araca bindim.

"Komşun çok tatlı bir kadın," dedi coşkuyla. "Haftaya kahve içmek için buluşacağız. Kendi işimi kurmak için bir fikrim var ve Beth, iş kurma konusunda bana elinden gelen her türlü tavsiyeyi vereceğini söyledi. İnanabiliyor musun?"

Ben homurdandım.

"Adının Carmichael olduğunu söyledi. Carmichael *ailesiyle* bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Otoparktan çıkarken cevap vermedim. "Seni nereye bırakayım?"

Seni nereye bırakayım?"

"Comely Bank. Yani, o bir Carmichael olabilir. Paraya doğmuş biri gibi görünüyor, biliyor musun? Buluştuğumuzda sormak kabalık olur mu acaba? Ama bu ne kadar harika olurdu? Jocelyn Carmichael, kitap serisi televizyona uyarlanmasından beri çok ünlü. Braden Carmichael ise Edinburgh'da adeta bir emlak kralı."

Evet, Jocelyn ve Braden Carmichael, Beth'in ebeveynleriydi ve ikisi de Edinburgh'da çok tanınırlardı. Onlar "önemli kişiler"*di*. Beth de öyle düşünüyordu. Okuluna transfer olan fakir çocukla arkadaş olmak için fazla önemli kişilerdi. On altı yaşındayken, Beth'in gittiği akademiye futbol bursu kazandım. Orada sadece bir yıl kaldım ve Caledonia United Under

18s (U18) tarafından keşfedildim. O zamandan beri onlarla birlikteydim ve Caley benim ailem olmuştu.

Akademideyken, bir yaş büyük olmama rağmen Beth ile iki ders paylaşmıştım. Okulda üst sınıflar böyle işliyordu. Hızlı bir şekilde arkadaş olduk, sonra daha fazlası olduk. "Daha fazlası" uzun sürmedi, çünkü o bizim *hiçbir şey* olmamamızı sağladı.

Onunla hiç kimseyle paylaşmadığım şeyler paylaşmıştım. On altıncı yaş gününden hemen sonra, Caley'de oynamak için ayrılımdan birkaç ay önce, Beth benimle konuşmayı kesti. Koridorlarda benden kaçınmaya başladı, sınıfta benden olabildiğince uzak oturmaya başladı ve tam bir pislik olan milyonerin oğluyla çıkmaya başladı.

Sonunda ona karşı çıkacak cesareti topladığımda, bana "çok farklıyız" demişti.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyordum. Ben, lanet olası Carmichael için yeterince iyi değildim.

Ellerim Land Rover'ın deri direksiyon simidini sıkıca kavradı.

Evet, ona göstermiştim. Hepsine göstermiştim. "İyi misin?" diye sordu Georgia sessizce. "İyiyim. Kaç numarasın?"

Bana ev numarasını verdi ve ben de onun talimatıyla yolun kenarına çektim.

"Peki... görüşürüz?"

Kafamı salladım ve ona zar zor bir gülümseme attım. "Dün gece için teşekkürler."

"Evet, tabii," dedi sıkı bir gülümsemeyle ve arabadan atladı. "Göt herif," diye mırıldandı ve kapımı biraz fazla sertçe kapattı.

Dürüst olmak gerekirse, onun öfkesini hak edip etmediğimi artık bilemiyordum.

Neyse ki, Caley antrenman sahası ve stadyumundaki park yerime vardığımda geç kalmamıştım.

Güney Carrick Knowe. Patron, geç kaldığımız her dakika için bize on sterlin ceza verdi.

Sabah boyunca hissettiğim huzursuzluk yavaş yavaş azalmaya başladı. Buraya gelmek her zaman eve dönmek gibiydi. Güvenlik görevlisi Danny beni içeri aldı ve ben de kısa süre önce bir kız çocuğu dünyaya getiren karısını hemen sordum. Para cezası sistemini bildiği için beni fazla alıkoymadı. Resepsiyondaki Janice'e ve tanıdık yüzlere el sallayarak koridorlardan geçip soyunma odasına koştum.

"Hey, hey!" Baird, ben içeri girerken bağırdı. "İşte geldi. Gece geç saatlere kadar mı çalıştın?"

Temizlikçiler ne kadar iyi temizlik yapsalar da, ekipman yöneticimiz mekanı ne kadar özenle baksa da, soyunma odası hala kirli çorapların üstüne Lynx deodorant kokuyordu.

Ben dolabıma oturup üstümü değiştirmeye başladığımda, arkadaşlar geç saatlere kadar dışarıda kalmamın olası nedenleri hakkında gülüp şakalaştılar.

"Lütfen Beth olduğunu söyle." Baird göz kırparak eğildi.

"Siktir git. On metrelik bir direk bile ona dokunmam.

"

Baird, Beth adına gerçekten kırılmış görünüyordu. "O zaman sende ciddi bir sorun var."

En iyi arkadaşımı parmağımla işaret ettim. "Onunla arkadaş olma."

"Tamam. Bir şartla. Onu neden sevmediğini söyle."

"Bunu duymak istiyorum," diye John diğer tarafımdan seslendi. "Ne neyi?" Kaito Tanaka, bir bir bir merkez

defans oyuncuları, soyunma odasının diğer ucundan seslendi. Japon oyuncunun işitme duyusu çok iyiydi. Takımdaki üç Japon oyuncudan biriydi. Japonya, Uluslararası Futbol Federasyonu sıralamasında ilk yirmiye girdiğinden beri, Birleşik Krallık'ın dört bir yanındaki kulüpler bu ülkeden oyuncular transfer etmeye başlamıştı, Caley United de bunlardan biriydi.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey gibi gelmiyor." Kaito, vatandaşı Botan'a döndü ve bana işaret ederek hızlı bir şekilde Japonca konuşmaya başladı.

Botan şaşkın bir şekilde bana döndü. "Kız sorunları mı? Sen mi?" Sonraki sözleri Japonca idi.

Kaito, "Dedi ki," diye tercüme etti, "'eğer senin sorunların varsa, geri kalanımız boku yedi.'"

Bu benim sinirimi bozdu ve Botan'a sııttım. "Hiç de değil, seni seksi piç."

Botan'ın İngilizcesi Kaito'nunkinden kadar iyi değildi, ama anladı ve kibirli bir şekilde sııttı.

"Hayır, hayır." Baird, antrenman sırasında performansını takip eden ve ölçen üniteyi barındıracak yeleği giydi. "Konuyu değiştirmeyelim. Beth. Orada neler oluyor?"

"Neden bu kadar ilgileniyorsun?" Kafamı ona doğru eğdim. "Onu sikmek istiyorsan, sik gitsin." Bu sözleri söyler söylemez, geri almak istedim.

Baird gözlerini kısarak, "Belki de yaparım," dedi. Pislik.

"Tamam, çocuklar, herkes burada mı?" Patronumuz odaya girdi, yardımcısı Sven de arkasından. Brian O'Kelly, son iki yıldır Caledonia United'ın menajeriydi. Geçen yıl İskoçya Profesyonel Ligi'nde ikinci olmuştuk, bu Caley'nin on yıllardır başaramadığı bir şeydi. Brian'ın kulüpte iki yıllık kuralına boyun eğmemesinin tek nedeni muhtemelen buydu. Günümüzde çoğu kulüp gibi, biz de menajerleri seri monogamistler gibi değiştiriyorduk.

"Zil sesiyle kurtuldun," diye mırıldandı Baird, bana yan gözle bakarak. "Ama işimiz bitmedi."

"Dedikoducu bir teyze gibisin," diye homurdandım. "Ve önümüzdeki altı saat boyunca her topu senin hayalarına atacağım."

"Beyler!" Brian sesini yükseltti ve ben başımı öne doğru çevirip patronun bize öfkeyle baktığını gördüm. "Paylaşmak ister misiniz?"

sınıfla mı?"

"Sadece Baird'e iyi bir antrenman seansı sözü verdim."

"Kimse senin aşk hayatını merak etmiyor," dedi İsviçreli sol kanat oyuncumuz Eric Baumann, soyunma odasının diğer ucundan.

Gülümsedim. "Kıskanmana gerek yok Baumann. Herkese yetecek kadar var benden."

"Ve canavarın öfkesini üzerine çekmek mi?" Eric çenesini Baird'e doğru salladı. "Sanmıyorum."

"Kapa çeneni, pislik," diye cevapladı Baird kin gütmekten. "Ve bana canavar demeyi bırak. Yanıltıcı oluyor."

Her zamanki gibi, hiçbirimiz ne demek istediğini tam olarak anlamadık ve hepimiz kahkahalara boğulduk.

"Yeter, yeter." Brian sıırttı. "Önce spor salonuna gidelim, çocuklar. Önümüzde uzun bir antrenman günü var. İki hafta sonra Dingwall Drovers ile ilk maçımız var ve ben sadece galibiyet istemiyorum. Onları mahvetmek istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Gaffer!" diye hepimiz bir ağızdan cevap verdik.

"McMillan?" Brian, Baird'in gözlerine baktı. "Neden yelek giyiyorsun? Önce antrenman yap. Çıkar şunu."

"Belli ki sütyen giymeyi seviyor," diye alay etti Fransız orta saha oyuncumuz Etienne.

"Ne olmuşsa ne olmuş?" Baird göğüs kaslarının üzerindeki yeleşini okşadı. En iyi arkadaşım aslen Falkirk'liydi. Sosyal medyada aktif olduğu için, yıllar içinde aksanını İngilizceye uygun hale getirmeyi öğrenmişti, böylece İskoç olmayanlar da onu anlayabiliyordu. Ama ara sıra aksanı kaçırıyordu. "Sütyen giymemle bir sorunun mu var, koca adam?"

Etienne kaşlarını çatı, bizler ise güldük. O, Baird'in rahat mizah anlayışını anlamayan birkaç oyuncudan biriydi. Ya da aksanını.

Arkadaşıma havlumu attım ve o da yeleşini çıkardı. Sonra su şişelerimizi ve ekipmanlarımızı toplayıp Brian'ın peşinden soyunma odasından çıktık.

Baird başını kulağıma eğdiğinde dışarı çıkıyorduk. Beth'ten tekrar bahsederse gerçekten sinirleneceğimi düşünüyordum, ama o bunun yerine sessizce, "Chris'ten kale hakkında haber aldım," dedi.

Başımı hızla çevirdim. Chris bizim avukatımızdı. "Evet?"
"Sahibi Braden Carmichael."

Siktir.

Bu haber kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu.

Baird ve ben akıllıydık. Çoğu futbolcu otuzlu yaşların ortasında emekli olduğu için, profesyonel futbol kariyerimizin dışında bir şeyler inşa etmemiz gerektiğini biliyorduk. Altı haneli yüksek maaşlar alıyorduk ve ikimiz de tanıtım işlerinden güzel bir ek gelir elde ediyorduk, ama biz David Beckham değildik. Bu yüzden yavaş ama emin adımlarla, İskoçya'nın merkezinde bir gayrimenkul portföyü oluşturunuyorduk. Beth beni ne kadar sinirlendirse de, babasını gerçekten takdir ediyordum. Braden bir gayrimenkul moguluydu ve Georgia haklıydı: Braden bu kasabada neredeyse kraliyet ailesinden biriydi. Ona hayrandım. Baird de öyle. Onun gibi olmak istiyorduk. Edinburgh ile North Berwick arasındaki sahil şeridinde bulunan Blantyre Kalesi'nin satışa çıktığını gördüğümüzde, bir teklif yaptık.

Hayal ettiğimiz otel ve spaya dönüştürmeden önce yenilenmesi gereken bir kale için iyi bir teklif olduğunu düşünerek, geçen hafta teklifimizin reddedilmesine çok şaşırdık.

Demek *Braden* teklifimizi reddetti.

Neden?

"Chris'e Carmichael ile bir görüşme ayarlamasını söyle."

Baird sertçe başını salladı. "Ya bizimle görüşmek istemezse?"

Beth'in muhteşem yüzü zihnimde canlandı. "Bir çaresini buluruz," diye söz verdim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BETH

Sayın Bayan Carmichael,

Ben Aura Beauty'nin CEO'su Sheera Green'in kişisel asistanıyım. Bildiğiniz gibi, Aura Beauty İngiltere'nin en hızlı büyüyen güzellik markasıdır. Aura'yı bir üst seviyeye taşımak için yeni bir sosyal medya yönetim şirketi arıyoruz ve önümüzdeki birkaç hafta içinde birkaç adayla görüşeceğiz. Cuma günü saat 10'da Balmoral Hotel'de Sheera ile görüşmeye müsait misiniz? Görüşmeyi garantilemek için lütfen gün sonuna kadar cevap verin.

Saygılarımla,

Tellie Sutton

Sheera Green'in asistanı

Telefonumdan başımı kaldırdım, heyecan ve gerginlik midemi bulandırıyor. Güneş ışığı banyo pencereden içeri süzülüyordu ve ben gözlerimi kısarak ona baktım. Gerçek şu ki, o kadar yorgundum ki, bu harika haberi normal bir şekilde karşılayamıyordum. Her zamanki gibi işlerim başımdan aşkındı. Gün içinde yeterli saat yok gibiydi.

O sabah uyandığımda yirmi yeni e-posta vardı, hiçbiri spam değildi, ama yine de birikmiş işleri bitirebilmiş değildim.

zaten gelen kutumdaydı. Listenin en başında Aura Beauty'den gelen bu inanılmaz e-posta vardı. Tabii ki onları tanıyordum. Vegan maskaralarını çok seviyordum! Ne harika bir fırsat. Bazı işleri ertelemem gerekecekti, ama Sheera Green ile görüşmek için zaman ayırmam gerekirdi. Aura Beauty'yi müşterim olarak kazanmak *beni* bir üst seviyeye taşıyacaktı!

Birçok yazar da dahil olmak üzere başarılı küçük işletmelere hizmet veren bir sosyal medya yönetim şirketi olarak, içerik oluşturmak, kampanyalar düzenlemek, reklam vermek, temel performans göstergelerini izlemek, verileri analiz etmek, takipçileri etkileşimde tutmak, ağ oluşturmak, web sitesi trafiğini artırmak ve yorumlara ve mesajlara yanıt vermekten sorumluyduk.

Yedi kişiydik. Üniversiteden iki arkadaşım Cara ve Michaela'yı işe almıştım, son iki yılda da Janine, Mhairi, Paul ve Mace'i ekibe katmıştım. Cara, Janine ve Mhairi içerik oluşturma, etkileşim ve ağ oluşturma sorumluluğunu üstlenmişti, bu nedenle grafikler, düzenlemeler ve influencer'lar ve iş dünyasına özgü topluluklarla ağ oluşturma işlerini yürütüyorlardı. Michaela ve Mace benim teknik ekibimdi, bu yüzden verileri analiz ettiler, müşterilerimizin sosyal medya reklamlarını yönettiler, web siteleri üzerinde çalıştılar, içerik takvimleri oluşturdular ve verilere dayanarak hedef kitleleri belirlediler.

Müşterilerimizi ben getirdim, onlarla strateji konusunda yakın bir şekilde çalıştım ve planlarımızı Cara ve Michaela'ya devrettim. Paul, hem bizim hem de müşterilerimizin finansal durumunu takip ederek işin ticari yönünü yürütmeme yardımcı oldu. Yedi kişi için yönetmesi çok zordu ve bir noktada ekibi genişletmem gerektiğini biliyordum. Özellikle de Aura Beauty gibi bir müşteri kazandığımızda.

Üniversiteden mezun olduktan üç yıl önce bu işe başlamıştık. Annem ilk müşterimiz olarak bize başlangıç yapmamızı sağlamıştı. Onun sosyal medya hesaplarını, gençliğimden beri bir iyilik olarak yönetiyordum, çünkü o nefret ediyordu *her şeyi onunla ilgili, ve onu*

İşletme ve pazarlama *ile* tasarım ve dijital medya alanlarında çift diploma alırken, onun bana gerçekten ödeme yapması gerektiği aklıma geldi. Ha!

Yazar topluluğunun bana bu kadar çabuk yaklaşması beni bile şaşırttı. Ardından yayıncılık dışındaki diğer müşteriler de bize ulaştı. Her türlü küçük ama kazançlı iş yürüten ve hizmetlerimiz için iyi bir ücret ödemeye hazır müşterilerimiz vardı. Farkına varmadan, yeni müşteri almayı bırakmak zorunda kaldım, aksi takdirde iş yükünü kaldıramayacaktık. Zaten mevcut müşterilerimizle bile *ciddi şekilde* zorlanıyorduk.

Ancak Aura Beauty, kaçıramayacağım bir fırsattı. Geçen yıl, iki milyon pound gelir elde etmiştik. Genel giderlerimiz düşük olduğu ve ailemin harika muhasebecisi artık benim muhasebecim olduğu için, yedi kişiyiz de iyi bir maaş alıyorduk. Henüz Temmuz ayı sonlarıydı ve şimdiden geçen yıldan daha fazla gelir elde etme yolunda ilerliyorduk. Aura Beauty'yi de alırsak, gelirimizin ne kadar artacağı belli değildi. Onları müşteri olarak kazanırsam, ekibimizi büyütmek ve belki de kendi iş yükümü biraz hafifletmek için bir nedenim olurdu.

İşlerin kötüye gittiğini her hayal ettiğimde göğsüm sıkışıyordu. Uykusuzluk da durumu daha da kötüleştiriyordu. Üniversiteden mezun olduğumdan beri neredeyse hiç uyumamıştım. Beynim sanki hiç kapanamıyordu. Bazen kaçak bir tren gibiydi. Belirli bir senaryo hakkında endişelenmeye başlardım ve sonra endişem çığ gibi büyür, sonunda kafamda tüm müşterilerim beni terk edecek, ekibim istifa edecek ve ben tek başıma, parasız ve nefret edilen biri olarak kalacaktım. Her anlamda tam bir başarısızlık.

Banyomdaki lavabonun üzerindeki ecza dolabını açtım ve kimsenin bilmediği reçeteli ilacı çıkardım. Anksiyete ilacı. Aile doktorum tarafından reçete edilmişti. On sekiz yaşımdan beri ara ara kullanıyordum.

Küçük hapi yuttuktan sonra, yüzüme su serptim ve yorgunluğumu atmak için yanaklarıma tokat attım. Günlük işlerimi halledip giyinirken, mesajlara cevap verdim.

Cara, Paul ve Michaela'ya sesli mesajlar gönderdim çünkü bu, aynı anda birden fazla işi yapmama yardımcı oluyordu. Ayakkabılarımı giyerken, gelen kutumda biriken e-postalara cevapları dikte ettim. Bunu, annemin Amerikan aksanını taklit ederek yaptım çünkü lanet olası dikte teknolojisi benim İskoç aksanımı anlamıyordu.

İlk cevapladığım e-posta Tellie Sutton'a aitti ve ona Cuma günü Balmoral Hotel'de Sheera ile buluşmaktan elbette memnuniyet duyacağımı söyledim. Hemen ardından diğerlerine de cevap verdim.

"Sarah, Cara'nın hazırladığı grafiklerden memnun olmadığın için üzgünüm. Paylaşmak istediğin içeriğin havasını yansıtan, kitaptan özellikle beğendiğin birkaç alıntı gönderirsen yardımcı olabilir. Sonuçta senin memnun olmanı istiyoruz." Spor malzemelerimi sırt çantama tıktırdım. "Yeni grafikler gönderebiliriz, sen karar ver. Ama Cara'nın gönderdiği grafiklerin gerilim hayranları arasında çok popüler olduğunu tekrar belirtmek isterim. Yine de, markan için biraz fazla cesur geliyorsa, seni tamamen anlıyorum. Bana haber ver. Alıntılarını gönder, Cara hemen üzerinde çalışsın. Beth." Dikte edilenlerin doğru çevrildiğinden emin olmak için hızlıca gözden geçirdim ve ardından Gönder'e bastım.

Dairemden çıkarken bir sonraki e-postayı açtım, tam o sırada üst kattaki merdiven boşluğunda yüksek topuklu ayakkabıların sesini duydum.

Callan Keen apartmana ilk taşındığında, neredeyse her sabah birbirimize rastlıyorduk. Ta ki birdenbire onu hiç görmez olana kadar. Bu da onun beni kasten kaçındığını düşünmememe neden oldu.

Geçen hafta onu Georgia ile görmek sürpriz olmuştu. Onu güzel esmer kızla görmek, göğsümde garip, korkunç bir sancı yaratmıştı. Bunu analiz etmeyecektim, ama bunu iyi saklamayı başarmıştım. Callan'ın iyi zevkine saygı duymak zorundaydım. Georgia çok tatlı bir kızdı. Dün kahve içmek için buluştuk ve kendi muhasebe işini kurmak için ihtiyaç duyacağı birçok bilgiyi ona verdim.

nereden başlayacağımı hiç bilmiyordum, bu yüzden ona başlangıç için harika kaynakların tüm bağlantılarını verdim. Georgia ayrıca Callan'ın sadece tek gecelik bir ilişki olduğunu söylemişti. "Yazık," demişti, "çünkü yatakta olağanüstü."

Daha fazla bilgi almak için onu zorlamadım.

Onun seks hayatıyla ilgilenmiyordum.

Bu arada... Kapıyı kilitlerken, söz konusu adam başka bir kızla birlikte merdivenlerden aşağı inerken ortaya çıktı.

Neyse ki, taşındığından beri üst kattan gürültülü partiler gelmemiştir. Baird ve John'u da bir daha görmemiştim, ama son zamanlarda çok meşgulüm ve İskoç futbol sezonu da başlamıştı, bu yüzden onların da meşgul olduklarını düşündüm.

Ve dürüst olmak gerekirse, Georgia ve bu kadın Callan'ın yanında gördüğüm tek iki kişiydi. Ancak bu, onun birden fazla yönden bir çapkın olarak bilindiğini hatırlamam için yeterliydi.

Callan beni görünce yüzünü buruşturdu. Ne hoş.

"Günaydın." Çifte el salladım ve sarışının giydiği stiletto topuklu pembe metalik sandaletleri fark ettim. "Ayakkabıların harika."

Kadın tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi ve yataktan yeni kalkmış biri için ne kadar şık görüldüğünü fark ettim.

"Teşekkürler. Jimmy Choos'u çok seviyorum."

"Güzel." Ayakkabıları kıskançlıkla süzdüm. Belki de Luke'un tasarımcı takıntısı haklıydı. "Keşke ben de giyebilseydim, ama herkesten uzun olurdum." Bu doğrudu. Babamın boyunu miras almıştım ve 1,78 metreydim. 15 santimlik topuklu ayakkabılarla kolayca 1,93 metre olurdum.

"Dalga mı geçiyorsun?" Sarışın, merdivenlerden inerken benimle aynı hızda yürümeye başladı. "Senin boyuna sahip olmak için her şeyi yapardım. İstedğin ayakkabıyı giymelisin. Diğerlerini boş ver."

Oh, onu hemen sevdim. "Kesinlikle haklısın."

Kendime not: Ayakkabı alışverişine git.

"Jimmy Choos en rahat ayakkabılardır. Oradan başla."

Gülümsedi. "Bu arada, ben Hailey."

"Beth. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Hay sıçayım." Callan'ın arkamızda mırıldandığını duydum. Gülümsemeyi saklayarak, komşumu biraz daha işkence etmeye karar verdim.

"Peki, siz ikiniz çıkıyor musunuz?" Zemin kata ulaştığımızda ikisini işaret ettim.

Hailey gözlerini devirdi. "Tanrım, hayır."

Kaşlarımı kaldırdım, gülmemek için dudaklarımı sıkıştırdım.

Callan kaşlarını çatı, burnu sevimli bir şekilde kırıştı.

"Aynı fikirde değilim ama 'Tanrım, hayır' ne demek?"

Omuz silkti. "Sadece seksti, değil mi?"

"Doğru..."

"İyi miydi?" diye sordum alaycı bir şekilde. Callan öfkeyle homurdandı.

"Eh, fena değildi."

Callan'ın hakaretine sevinçle ağzım O şeklinde açıldı.

"Anlamadım?"

Hailey yine omuz silkti. "Sen başından sonuna kadar sıkılmış gibiydin."

"Oh ho ho!" Kahkahamı tutamadım. Kahkaha atarken durup gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım.

"O kadar komik değil," diye Callan homurdandı, Hailey ise kıkırdadı.

Elimi uzattım ve Hailey'nin omzunu sıktım, sonra aşağı kata indim. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Bugün burada yaptıkların için teşekkür ederim."

O gülümsedi. "Önemli değil."

"Seni eve bırakayım mı, bırakmayayım mı?" Callan, giriş kapısını açık tutarken somurtarak sordu.

Ah, bak, bu onu biraz daha az sevmeme neden oldu. Kadın yatak odasındaki becerisini aşağıladı, ama o yine de onu eve bırakacaktı.

"Tabii. Hoşça kal... Beth, değil mi?"

"Evet. Hoşça kal. Günümü güzelleştirdiğin için teşekkürler."

Kadın güldü ve Callan'ın yanından geçerek giriş kapısından dışarı çıktı. Callan bana kızgın bir bakış attı. "Bilgin olsun, dün gece çok yorgundum. Sıkı antrenman yapıyoruz."

Ben çaresizce ciddi bir ifade takınmaya çalıştım. "Elbette, Kaptan. Sadece yorgundun. Yatak odasında beceriksiz değildin. Sana inanıyorum."

Cevap vermek için ağzını açtı ama ben hemen sordum, "Çirkin kanepeden bahsetti mi acaba?"

Bana karanlık bir bakış attı ve yüzüme kapıyı çarparak dışarı çıktı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum!" diye camın arkasından bağırdım.

BÖLÜM BEŞ

BETH

Yolculuğum sırasında, kitap imza etkinliğinde bir dakikalık boş vaktim olduğunda geri kalan e-postalarım cevap vermem gerekiyordu. Bu nedenle, şehir merkezinden geçerek Fort Kinnaird'daki kitapçıya giderken Lily'nin podcast'ini dinlemeye başladım.

Seek and You Shall Find adlı podcast, Edinburgh Üniversitesi'nde okurken başlattığım bir flört podcast'iydi. Adını üniversitenin sloganından alıyordu ve gerçek aşkı bulma hedefimden ilham almıştı. Biliyorum, biliyorum, kulağa çok klişe geliyor. Ve bunu asla açıkça söylemezdim çünkü ağzımdan "*gerçek aşk*" kelimesinin çıkabileceğini düşünmüyordum. Ama benimki gibi, bugüne kadar deli gibi birbirlerine aşık olan ve yakın arkadaşlarının hepsi güzel, güçlü ve sevgi dolu ilişkiler içinde olan bir anne ve baba tarafından yetiştirildiğinizde, siz de aynısını bulmak istersiniz.

Annem babamla yirmi iki yaşındayken tanışmış. Ben, annemin babamla tanıştığı yaşı iki yıl geçmiştım ve "hayatımın aşkını" bulmaya hiç de yakın değildim. Podcast, üniversite hayatıma başladığımda, kederli, endişe dolu, yataktan kalkmak için akademik eğitimden daha fazlasına ihtiyaç duyan on sekiz yaşındaki bir genç olarak, çok ihtiyacım olan bir oyalama aracı olmuştu.

Üniversitede geçirdiğim dört yıl boyunca, Cara, Michaela ve ben podcast'imizle aşk hayatımızı belgeledik. Podcast o kadar popüler oldu ki, dünyanın her yerinden insanlar dinlemeye başladı. Hatta reklam yayınlamak için sponsorluk bile aldık ve sosyal medyada büyük bir hit olduk. Ben ve arkadaşlarımın aşk hayatının zorluklarını paylaşmak için eğlenceli bir şekilde başladığımız bu girişim, dünyanın her yerinden insanların aynı şeyi yapabileceği bir şeye dönüştü.

Ne yazık ki, bunu sürdüremedim. Anne babamın arkadaşları Nate ve Olivia Sawyer'ın kızı Lily Sawyer, benim son yılım olan ilk yılına başladığında podcast'e katıldı. Programın ortak sunucusu olmaya karar verdiğinde herkes şok oldu. Küçük kız kardeşi January, gürültücü ve dışa dönük biriydi. Lily komikti ama sessiz ve daha çekingendi. January, içe dönük kız kardeşini koruduğu ile tanınıyordu. Ancak Lily, podcast'te farklı birine dönüştü. Bunun sadece sesinden mi kaynaklandığını, kimsenin onu görememesinden mi kaynaklandığını bilmiyordum, ama o, flört programını sunarken January'ye çok daha benziyordu. Programı üç yıldır yürütüyordu ve her zamanki gibi popülerdi.

"*Arayan bulur*"a hoş geldiniz. Yoğun şehir trafiğine girdiğimde, sahte kuzenimin tanıdık sesi arabamı doldurdu. "Bugünkü podcast'te bakımdan bahsedeceğiz. Hayır, evcil hayvan bakımı değil. Kadınların ormanlarının maniküründen bahsedeceğiz."

Saçmalığına gülerek başımı salladım. Bir sonraki üniversite yılına birkaç hafta kalmasına rağmen, Lily ve arkadaşları insanların podcast'i dinlemeyi unutmaması için podcast'i güncel tutmaya devam ediyorlardı.

"Neden bugünün konusu bu? Çünkü sevgili sunucu arkadaşım Sierra *utanç* duydu. Evet, doğru, geçen hafta sonu randevusunda kadınlık organını çok fazla tıraşladığı için utanç duydu. Ne halt yiyorsun ben diyorum. Ne halt yiyorsun? Birincisi, bunu yapmayın. Karşılıklı rıza ile yapılan seks konusunda utanç duyulmasına izin verilmez, millet. İkincisi, ne kadar çok fazla, ne kadar az azdır?"

? Yani, şimdiye kadar bildiğimi sanıyordum. Sizden düşüncelerinizi paylaşmanızı istedik. İlk konumuz kim, Sierra?"

"Kylie var," diye cevapladı Sierra Amerikan aksanıyla. "O da bu üniversitede öğrenci. Ve umarım Kylie de herkes gibi benim için dehşete kapılmıştır, çünkü geçen hafta sonu yatağıma aldığım pislik herif, Hollywood'um için beni azarlamaya cüret etti. Orası *benim* kadın bahçem. O herife o zaman da söylediğim gibi, istersem oradan her lanet otu çekip çıkarabilirim, pislik herif, ve senin hortumun artık benim ön bahçemde hoş karşılanmıyor."

Kıkırdayarak, bir nostalji dalgası hissettim. Her hafta podcast'i dinlemeye çalıştım ve her seferinde beni üniversiteye geri götürdü. O zamanlar stresli olduğumu düşünüyordum, ama o günlere geri dönmek için her şeyi verirdim. Son üç yıl uçup gitmişti. O zamandan beri hayatımın her saatini çalışarak geçirdiğimi hissediyordum. Ve hala doğru erkek ortada yoktu.

"Kylie, orada mısın?" diye sordu Lily.

"Buradayım!" şık bir İngiliz aksanıyla neşeli bir kız telefonda seslendi. "Bu çok havalı! Sizin büyük hayranınızım kızlar. Biliyorum, pubik kılların bakımıyla ilgili hikayeler paylaşmam gerekiyor - ve o bir pislik, Sierra, sen kendine bak bebeğim - ama kampüsteki bu yeni podcast hakkında size bilgi vermek istedim. *Potterrow Blokes'u* duydunuz mu?"

Potterrow, kampüsün ana öğrenci merkeziydi. "Uh ... belirsiz bir şekilde." Lily'nin ses tonu rahatsızlık duyduğunu gösteriyordu.

Bana bu yeni podcast'ten bahsetmemiştii. "Podcast'lerini yazdan önce başlattılar, değil mi?"

"Evet. Üniversitede okuyan dört anonim genç. Her neyse, onlarınki temelde bunun erkek versiyonu ve popülerlikleri giderek artıyor. Ama şunu bilmelisin ki, senin programına saldırmaya başladılar."

Lily'nin cevabını duymadan önce, zil sesim arabanın hoparlörlerinden cınlayarak podcast'i kesti.

, arayanın annem olduğunu gördüm. "Günaydın anne."

"Günaydın, bebeğim." İskoçya'da neredeyse otuz yıl geçirdikten sonra bile, Amerikan aksanı hala belirgindi. Onun tuhaf İskoç-Amerikan karışımı aksanını taklit etmekle (alay etmekle) tanınıyor olabilirdim. "Takvimim neden bu akşamki Instagram Live'ı bana hatırlattı, bana söylemek ister misin?" Annemin boğuk sesi hem tanıdık hem de yatıştırıcıydı... ama o anda çok sinir bozucuydu.

Çenemi sıktım. "Ayarlamıştım sana söylemiştim. Haftaya yeni kitabın çıkıyor anne. Satmak istiyorsan bunun hakkında konuşman lazım."

"Bu röportajlardan nefret ettiğimi biliyorsun," diye inledi. "Belki baban benim yerime yapabilir. Kitabı baştan sona biliyor. Ve benden daha yakışıklı."

Eğlence, can sıkıntımı ortadan kaldırdı. Annem her röportaj ayarladığımda bana karşı çıkıyordu, bu yüzden sinirleniyordum. Üstelik bu sürekli olan bir şey değildi. Sadece yeni bir kitap çıktığında oluyordu.

"Zaten bunu tartışmak için bir podcast'e katılacağım. Neden sosyal medyada da yer almam gerekiyor?"

Bahsettiği podcast, ünlü bir İngiliz televizyon sunucusunun sunduğu ulusal bir eğlence programıydı. Annemin basın danışmanı Jeff bunu ayarlamıştı ve ben de sosyal medya işleriyle onu aşırı yüklememek için onunla koordinasyon sağladım. Annem, geniş hayran kitlesi sayesinde en kolay müşterilerimden biriydi. On yıl önce, Edinburgh'da geçen en ünlü dizisi popüler bir yayın hizmetinde mini diziye dönüştürüldükten sonra hayran kitlesi katlanarak artmıştı. O zamandan beri, iki kitabı daha uyarlanmıştı. Yine de, yayıncılık endüstrisi kadar hızlı değişen bir ortamda, elde ettiğimiz başarılarla yetinemezdik. "Uh, bilmiyorum. Belki de kitap influencerları diğer insanlara senin kitabını almalarını söylüyorlardır?"

"Alaycı olma."

"Alaycı bir cevap gerektiren şeyler söyleme."

"Peki. Bunun için makyaj yapmam gerekiyor mu?"

"Jo teyzeye senin için yapmasını istedim bile. Saat altıda evde olacak. Canlı yayına katılmanı sağlamak için saat yedide orada olacağım, tamam mı?"

"Canlı yayına katılmayı gayet iyi biliyorum." "Gerçekten mi? Nasıl yapıyorsun?"

"Sen... şey... Instagram'a girersin..."

"Ha?"

"Ve 'Canlı Yayına Katıl' yazan düğmeye tıklarsın."

"Hayır." Kafamı salladım. "Bu tamamen yanlış. Sen yanlışsın."

"Bir bütün olarak mı?"

Kıkırdadım. "Bazen." "Evlat, seni sevdiğim için şanslısın."

"Yedide orada olacağım. Seni seviyorum." Yeni sürüm için takvimine kaydettiğim diğer şeylerden şikayet etmeden önce telefonu kapattım.

Fort Kinnaird'daki kitapçıya vardığımda, yazar Peter Wilkins ve Cara zaten oradaydı. Cara etkinliğin fotoğraflarını çekip Peter'ın sosyal medya hesaplarında paylaşacaktı. Peter'ın eşi de onunla birlikteydi ve Peter kitapları imzalarken bana sorular sorup durdu. Reklamlar için harcanan paranın tam olarak nereye gittiğini, grafikler için harcanan paranın nereye gittiğini bilmek istiyordu ve zamanımız için talep ettiğimiz "ekstra" paranın gereksiz olduğunu ima etmeye çalışıyordu. Alaycı ve savunmacı davranma isteğine direnerek gülümsedim ve elimden geldiğince her şeyi açıkladım.

E-postaları yanıtlamak için ayırdığım zaman, onun bitmek bilmeyen cimriliği yüzünden boşa gitti.

İmza töreni sona erdiğinde, sonunda "Bence her ay çok fazla para ödüyoruz" diye mırıldandı.

Her ay çok para *harcanıyordu*. Ancak, strateji geliştirmek için müşterilerimizin gelirini bilmek çok önemliydi, bu yüzden

Peter'ın tüm verileri parmaklarımın ucundaydı. Ve Social Queens'i işe aldığından beri gelirinde yüzde altmışlık bir artış olduğunu biliyordum. Bunu ona ilettim.

O, "Uzun süredir müşteriniz olduğumuz için indirim almalıyız" dedi.

Dişlerimi sıkarak gülümsedim. "Bir yılı uzun süre olarak mı sayıyoruz?" *Gerçekten mi?*

"Ses tonunuz hoşuma gitmedi, genç bayan."

"Ben Bayan Carmichael'ım, Bayan Wilkins. 'Genç bayan' değil. Ve eminim ki, hizmetimizden memnun değilseniz, bunu eşinizle konuşabilirsiniz. Yine de bizimle çalışmaya devam etmenizi umuyorum. Size değer veriyoruz."

Bir başka zoraki gülümsemeye, dönüp telefonunda çektiği fotoğrafları kaydırmakta olan Cara'nın yanına gittim. "Bana işimi sevdiğimi hatırlat."

"Sen işini seviyorsun." Bana bir bakış attı. Kahverengi gözleri, yüzümde gördüğü şeye dikildi. "İyi misin? Yorgun görünüyorsun."

"İyiyim." Derin bir nefes alıp telefonumu çıkardım. "Yapmam gereken çok iş var."

"Evet." Cara dalgın dalgın omzuma hafifçe vurdu ve kendi işine geri döndü. "Anlat bana."

"Cuma günü Sheera Green ile röportajım var. Aura Beauty'nin sahibi."

"Röportaj mı?" Cara kaşlarını çatı.

"Hayır, hiçbir yere gitmiyorum." Bu öneriye yüzümü buruşturdum. "Bizi sosyal medya yönetimi için işe almak istiyorlar."

Arkadaşımın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Bu, işleri tamamen değiştirebilir. Onları müşteri olarak kazanırsak, en az bir yeni çalışan işe alabiliriz. Ekstra yardıma ihtiyacımız var."

"Birkaç tane daha ekle. Bu harika bir haber. Benim de gelmemi ister misin yoksa tek başına halledebilir misin?"

Sanki bu işi kesinlikle alacağımızdan hiç şüphesi yokmuş gibi konuştu. "Ben halledebilirim."

"Tabii ki yapabilirsin." Arkamda bir harekette bulundu. "Peter için yaptıklarına bak."

Okuyucularıyla heyecanla konuşan Peter'a bakarak, işimi sevmemin nedenlerinden birinin bu olduğunu kendime hatırlattım. Sosyal medyanın gücü beni her zaman şaşırtmıştır; benimki de dahil olmak üzere, işletmeleri hayal bile edemeyecekleri yerlere nasıl yükseltebileceği.

Sadece... bazen... sanki sadece çalışıp hiç eğlenmiyormuşum gibi hissediyordum.

Aptalca bir nedenden dolayı, Callan Keen'in yüzü zihnimde belirdi.

Muhtemelen eğlenmeyi, eğlenmeyi, eğlenmeyi iyi biliyor gibi görüldüğü içindi.

Ama ben onun gibi oynamak istemedim.

Daireme sürekli erkeklerin gelip gitmesini istemiyordum.

Joss ve Braden Carmichael'ın sahip olduğu şeyi istiyordum.

Belki o zaman hayatım uzun, bitmek bilmeyen bir iş günü gibi gelmezdi.

ALTINCI BÖLÜM

CALLAN

Dingwall Drovers'ı 2-1 yendik. Teknik direktörün istediği gibi bir ezici galibiyet değildi, ama yine de bu sezon takıma katılan yeni oyuncularla uyum sağlamaya çalışıyorduk. Bazı oyuncularımız da başka takımlara kiralanmıştı. İyi haber, bir golü serbest vuruşla ben, diğerini ise John attı. Dingwall bize yükleniyordu, ama Baird onların gol girişimlerini durdurmada olağanüstü bir iş çıkardı.

Teknik direktörümüz memnun değildi. Savunmamızdan çok fazla atak geçmişti.

Daha kolay kazanılması gereken bir maç hakkında endişelenmek ve Braden Carmichael'ın hala benimle ve Baird ile görüşmeyi reddetmesi arasında, dün gece biraz stres atmak istedim.

Ertesi gün antrenmanımız vardı, bu yüzden çocuklarla sadece bir içki içtim, ama bir kadını da eve götürdüm. Jules. Baird, onun yedek kalecimiz Michael Holmes ile yattığını ve onun telefonunu çalarak kız arkadaşına onun aldattığını söylediğini söylemişti. Karma falan diye bu uyarıyı önemsemedim. Yılın Erkek Arkadaşı ödülüne aday gösterilmeyebilirim, ama sadakatsizlik benim sözlüğümde yoktu. Seni seven insanların seni hayal kırıklığına uğratmasının ne kadar acı verdiğini

sana değer vermesi gereken insanların seni hayal kırıklığına uğratmasının ne kadar acı verdiğini çok iyi biliyordum.

Her neyse, Jules ile seks iyiydi. Hailey, Beth'e, tüm insanlara, benim berbat bir sevişici olduğumu söyledikten sonra, ben de biraz daha fazla çaba sarf ettim. Bir kadının bir futbolcuyla yattığını söylemek istemesi, benim kendimi beğenmiş ve tembel olmam gerektiği anlamına gelmezdi.

Ama Baird bu konuda haklıydı. Jules, antrenmana gitmem için yataktan kalkması gerektiğini söylediğimde çığlık attı.

"Siz futbolcuların bu sabah erken kalkma takıntısı da neyin nesi!" diye çığlık attı. Ben de yüzümü buruşturup çenemi kapattım. Zaten olayı abartmış biriyle tartışmak hiç de iyi bir fikir değildi.

Onun hazırlanmasını beklerken, güzel parke zeminimde topuklarıyla gürültü yapmasını dinlerken, Hailey'nin nazik bir kız olmasına rağmen Jules'a çaba harcadığım için kendime kızdım. Oysa Hailey'e, gurur duymadığım, yorgun, sıkılmış ve hak iddia eden halimi göstermiştim.

O anda, bundan bir mola vermem gerektiğine karar verdim.

Elbette, sağ elim, bu yabancının sabahın yedisinde dairemden çıkması gerektiği için küfür edip bağırmasını dinlemekten daha iyiydi.

Sonunda, Jules'a acele etmesini söylemek üzereyken, yatak odasından etkileyici bir şekilde hazırlanmış bir şekilde çıktı. Çok güzeldi. Ne yazık ki iç güzelliği dış güzelliğiyle uyuşmuyordu. Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hazırım. Mutlu musun?"

İnanamadan başımı salladım ve ön kapıya doğru yürüdüm, ama büfenin üzerindeki zarflar dikkatimi çekti. Suçluluk duygusu beni tereddüt ettirdi. Onları almalıydım. Ona götürmeliydim.

Bunun yerine, daireden çıkmaya devam ettim.

Çarşamba günü postalarımı almıştım ve merdivenleri çıkarken onları karıştırıyordum ki postacının

Beth'in mektubunu benimkilerle birlikte koymuştum. Bir şeytan beni ele geçirmiş ve mektubu onun posta kutusuna atmak yerine saklamıştım. Nedenini bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Ve mektup bütün hafta sonu orada durdu. Her yanından geçtiğimde, onu alıp çıkarken onun evine uğramam gerektiğini kendime söylüyordum.

Ama şimdi bile yapmadım.

"Seni nereye bırakayım?" diye sordum.

"İş yerine bırak," diye cevapladı Jules somurtkan bir şekilde. "Vibe. George Street'teki bronzlaşma salonu."

"Tamam."

Beth'in katına çıkan merdivenlerden inerken, bir kapının açılma sesiyle kulaklarım dikildi. Kanım kaynamaya başladı ve o görüldüğünde içimi bir heyecan kapladı.

Bugün spor kıyafetleri giymişti. Bir sonraki basamağı kaçırmamak için çok fazla bakmamaya çalıştım.

Kafamı yorarak, hangi spor salonuna gittiğini merak ederek, bölgedeki tüm spor salonlarını listeledim.

"Günaydın!" diye neşeyle seslendi. Beth mutsuz bir insan değildi ama "neşeyle" demek onun karakterine uymuyordu. Bu, beni kızdırmak için kasıtlı bir girişimdi.

Onu selamlamak için çenemi kaldırdım ama başka bir şey yapmadım. Randevum Beth'e üst dudağını kıvırdı ve yürümeye devam etti.

Beth arkamızda adımlarını hızlandırırken, bir sonraki merdivenleri çıkarken boynum karıncalandı.

"Bugün de güzel bir gün olacak gibi," diye dostça gevezelik etti. Hâlâ beni kızdırmaya çalışıyordu.

Ben homurdandım.

"Maçın için tebrikler." Şaşırarak, neredeyse basamağı kaçıırıyordum.

"Lucky Baird çok iyi bir kaleci, değil mi?" diye kışkırttı. Bu daha çok onun tarzıydı.

"Ona tebriklerimi söyle. Onun gibi birine sahip olduğun için şanslısın."

Yanımdaki esmer kadın omzunun üzerinden Beth'e sinirli bir bakış attı. "Sen de kimsin lan?"

Ne kadar da çekici.

Beth hiç tereddüt etmedi. "Komşusu. Ve Baird'in arkadaşı."

"Siz arkadaş değilsiniz," diye dişlerini sıkarak arkamı dönmeden söyledim.

"Kesinlikle arkadaşız. John da öyle. Beni seviyorlar. Ben sevimliyim. Onlara selamımı söyle."

"Hayır." Binanın ön girişine vardık ve Beth'e dönerek baktım. "Sen benim arkadaşlarımla arkadaş değilsin."

Bak, bunun çocukça olduğunu biliyordum. Ama Beth Carmichael'ın arkadaşlarım aracılığıyla hayatıma girmesine izin veremezdim. Komşu olmamız yeterince kötüydü.

O büyük, yukarı doğru kıvrık gözleri kısıldı ve sonra Jules'a büyük, muhteşem gülümsemesini gösterdi. "Merhaba, ben Beth. Elbisen çok güzel."

Şaşkınlıkla, esmer kız elini kaldırdı ve "Çekil önümüzden, sürtük" diye bağırdı.

Burun köprümü sıkıştırarak, son on iki saatteki hayat seçimlerimden gerçekten çok pişman oldum. Ayrıca, bu kadının öfke kontrolü derslerine ihtiyacı vardı. "Ah, siktir." Beth'e sinirli bir bakış attım ve Jules'a derin bir nefes vererek, "Tamam, otobüse binebilirsin." dedim.

Bana şaşkın şaşkın baktı.

"Ne?" "Duydun."

"Onun yüzünden mi?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Siktir git! Beni bu kadar erken uyandırıp sonra da arabayla götürmediğin için siktir git!" Binadan çıkıp kaldırım taşlarında sendeleyerek otoparka doğru yürüdü, ayak bileği tehlikeli bir şekilde büküldü ama sonra kendini toparladı.

"Harika, senin sayende herkese benim bir pislik olduğumu söyleyecek."

Beth dudaklarını sıkıştırdı ve sözlerinin aksine nazik bir sesle sordu: "Sanki zaten bilmiyorlarmış gibi?"

"Bu senin hatandı." Jules'u işaret ettim. "Benim yanımdaki herkesle arkadaş olmaya çalışmasaydın, bu olmazdı."

olmuş."

"Hayır. Bu *senin* hatan. Şimdiye kadar cinsel partnerlerin konusunda iyi bir zevkin vardı. Yani bu *senin* hatan."

Haklı olduğu için ona lanet olsun. "Pfft!"

Beth gülmemek için kendini zor tuttu. "Katılıyorsun galiba."

Ona orta parmağımı kaldırdım ve çıkmak için kapıyı ittim. Land Rover'ıma doğru aceleyle yürürken, hemen yanımda park etmiş MINI'sini görünce içimden homurdandım.

"Kaptan?"

Onu görmezden gel.

Ona bir bakış attım. "Ne?"

Kaşları çatılmıştı. "*Sağlık* kontrolüne gidiyorsun, değil mi?"

Bu saçmalıkla dalga mı geçiyordu? "Seni ilgilendirmez ama kulüpte sürekli sağlık kontrolünden geçiyoruz. Şimdi, getirdiğim kimseyle arkadaş olmayacağına söz verir misin? Hatta, bundan sonra birbirimizi görmezden geleceğimize söz verir misin?"

Beth bunu düşündü. "İlki hayır, ikincisi evet. Seninle arkadaş olmak ya da *seninle* yatmak gibi epik derecede kötü bir karar verdikleri için diğer insanları görmezden gelmeyeceğim."

"Sen tam bir baş belasısın."

Sert ses tonum üzerine Beth gözlerini kısarak, "Umarım o," diye bir gecelik ilişkimizin kapıdan kaybolduğu yeri işaret ederek, "sana cinsel yolla bulaşan bir hastalık bulaştırmıştır." dedi.

"Sen bir cinsel yolla bulaşan hastalıksın."

Şaşırtıcı bir şekilde, gülümsedi. "Hey!" Kutlama için kollarını kaldırdı. "Komik bir şey söyledin! Aferin sana."

"Senden nefret ediyorum." Defender'ıma bindim ve Beth'in el sallamasını ve seksi sırtışını görmezden gelerek yanından geçip gittim.

Kahretsin. Onun beni bu kadar sinirlendirmesine izin verdim ki, ona postasından bahsetmeyi unuttum.

YEDİNCİ BÖLÜM

CALLAN

Dokuz yıl önce

Otobüs beni okuldan on dakika uzaklıkta indirdi. Telefonumdan yol tarifini kullanarak, sonsuza kadar uzanıyor gibi görünen yolu takip ettim ve sonunda benim de giymek zorunda olduğum üniformayı giyen diğer çocukları görmeye başladım. Futbol oynamak için her şeyi yapardım. Üniforma zorunlu olan, burslu, şık ve aptal bir özel okula gitmeyi bile.

Okula yaklaştıkça evler daha büyük ve daha modern hale gelmeye başladı. Kimseye bakmamaya çalıştım. Buraya ait değilmişim gibi görünmemeye çalıştım ve aslında hepimizin aynı kıyafetleri giymek zorunda olmamıza minnettardım. Tasarımcı sırt çantalarına ve iPhone'lara bir göz attığımda, bu çocukların çoğunun benim aksine futbol bursuyla burada olmadıklarını anladım.

Drimwhinnie Akademisi Cramond'daydı. Sighthill'den buraya gelmek için iki otobüse binmem gerekiyordu. Okul, bursu görüşmek için buraya geldiğimde beklediğimden mimari açıdan daha yeniydi. Buraya gelip okula kaydolmak için babama Noel'de verdiği parayla rüşvet vermek zorunda kalmıştım. O ve üvey annem Ashley benimle ilgilenmiyorlardı. Bununla yaşayabilirdim. Zaten yetişkin olup kendi başıma yaşayabilmem için

yıl sonra yetişkin olacaktım ve kendi başıma yaşayabilecektim.

Kapılardan içeri girerken, bakışları hissetmeye başladım, ama onları görmezden geldim. Onları fark etmeyecek kadar iyi biriymişim gibi davrandım. Eski okulumda bu taktik işe yaramıştı ve zengin çocukların da aynı şekilde programlandığını ummak zorundaydım. Resepsiyonun işaretlerini takip ederken, annem ve üvey babamın burada olmam hakkında ne düşüneceklerini merak ediyordum.

Gurur duyacaklardı. Gerçekten gurur duyacaklardı.

Göğsüm, on iki yaşımdan beri hissettiğim, hafiflemiş ama hiç geçmemiş bir acı ile sıkıştı.

Resepsiyonist, ofise girdiğimde başını kaldırdı.

"Callan Keen. Bu benim ilk günüm."

Her şey yolunda gidiyordu, sanırım. Aaron adında bir öğrenciyi bana rehberlik etmesi için görevlendirmişlerdi, çünkü o da futbol takımındaydı. Şimdiye kadar duyduğum en şık İskoç aksanıyla konuşuyordu. Ama iyi birine benziyordu. Belki beni tanımak için biraz fazla hevesliydi. Kimsenin beni tanımmasını istemiyordum. Sadece futbol oynamak istiyordum. Sorun şu ki, takım arkadaşlarınızla iyi geçinmeniz gerekiyordu. Aaron bana hayatımla ilgili sorular yağdırdığında, kendimi yalan söylerken buldum. Sighthill'de işe yaramaz babam ve üvey annemle yaşadığımı söylemek yerine, Leith'te annem ve üvey babamla yaşadığımı söyledim. Annem şehir merkezindeki büyük bir finans kurumunda risk analisti olarak çalışıyordu ve beni büyüten üvey babam, yani benim için sadece babam olan kişi, lise matematik öğretmeniydi. Hala sahip olmak istediğim hayat buydu, bu yüzden yalan söyledim ve öyleymiş gibi davrandım.

Aaron bunu sorgulamadı.

Tüm gerçek arkadaşlarımla bulduğum eski okulumda olduğu gibi, Aaron, beşinci ve altıncı sınıf öğrencilerinin, bulundukları anahtar aşamaya bağlı olarak dersleri paylaştıklarını açıkladı.

Onunla bu şekilde tanıştım.

Tarih dersine erken gelmişim. Akademik bir öğrenci değildim ama tarihi severdim. Matematikte iyiydim çünkü bana kolay geliyordu ama İngilizce ve coğrafya gibi derslerde berbatımdı. Sorun şu ki, futbol bursumu korumak için notlarımı yüksek tutmam gerekiyordu. Ve bu futbol bursu, 18 yaş altı oyuncular yetiştirmek isteyen profesyonel lig futbol takımlarının dikkatini çekmemi sağlayacaktı.

Gördüğüm ilk koltuğa oturdum, masaya çöktüm ve müdürün bana verdiği iPad'i çıkardım. Bana başka bir tane verilmeyeceğini söylemişti. Sonra cihazda dijital "not defterlerini" nerede bulabileceğimi göstermişti. Cihazla birlikte gelen kalemle ekrana dokundum. Bazı zengin okulların dijitale geçtiğini duymuştum, ama eski okulumda hala kağıt defterler ve mürekkepli kalemler kullanıyorduk.

Sınıf dolarken yanımdaki sandalye boş kaldı. " 'da herkes burada mı?" adamı beyaz tahta sordu. "Tamam, başlayalım."

O sırada o, adeta odaya dalarak girdi. "Geciktiğim için özür dilerim, Bay Fisher. Bayan Ellis, eski projektörünü çıkarmama yardım etmemi istedi."

Öğretmen bir şey söyledi, ama ben sadece ona dikkat ediyordum.

O çok formdaydı.

Sanki nefes almayı kesmişim gibi.

"Tamam. Otur."

"Ya da sen sen otur bana dizime kucağıma A genç yakın ön kızın yüzüne küstahça sırttı. "Bana küçük bir kucak dansı yap."

"Oliver ...," diye uyardı öğretmen.

Güzel kız yüzünü buruşturdu. "Senin kucağına oturmaktansa arı kovanına otururum."

"Bilemiyorum. Sanırım kucağımda bulduğun şeyi seveceksin."

"Kucağında ne olduğunu görmek için mikroskop gerekeceğini düşünürsek, sanırım pas geçeceğim."

Sınıf gülünce dudaklarım seğirdi ve o soğukkanlılıkla sınıfta boş bir koltuk aradı. Dikkatini benim yanımdaki boş koltuğa verdi.

Kız uzun bacaklarıyla bana doğru gelmeye başladığında öğretmen, "Bir kelime daha edersen Olly, sınıfımdan atılırsın" diye uyardı. Diğer kızlar gibi o da okul gömleği, kravatı ve blazeriyle birlikte dar siyah mini etek ve siyah tayt giyiyordu.

Uzun, koyu sarı saçları omuzlarına dalgalar halinde dökülüyordu.

Sırt çantasını yere bırakıp yanımdaki sandalyeye oturduğunda nefesimi tuttum. Çiçek gibi kokuyordu.

Bana dönüp baktı ve çarpıcı, kedi gibi soluk mavi gözleri hafifçe büyüdü. "Merhaba," diye fısıldadı, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak.

Bir şekilde ben de bir merhaba çıkarmayı başardım.

Kız, sırt çantasından iPad'ini ve benim sahip olmadığım bir ders kitabını çıkarmak için eğilirken kendini sarsmış gibi görünüyordu. Bunu fark etmiş gibi görünüyordu ve eğilip fısıldadı: "Sen yeni misin?"

Ben başımı salladım.

Elini hemen kaldırdı.

"Evet, Beth?"

Beth.

Adı Beth'ti.

"Masamdaki arkadaşım yeni, Bay Fisher, ve ders kitabı yok."

Gözlerimi onun muhteşem yüzünden ayırıp öğretmenin bakışlarına yönelttim.

"Oh. Tamam." Masasındaki bilgisayar ekranına baktı. "Callan Keen, doğru mu?"

Boğazımı temizledim. "Evet, efendim."

Öğretmen başını salladı, masasının arkasındaki dolaba doğru yürüdü ve yepyeni bir ders kitabı ile geri döndü.

Kitabı masanın üzerine koydu. "Ders bittikten sonra bana gel, sana geride kaldığın konuları yakalamam için gerekenleri vereyim."

Şimdiye kadar tüm öğretmenler aynı şeyi söylemişti ve ben futbolu engelleyecek tüm bu işler karşısında paniğe kapılmamaya çalışıyordum.

Bay Fisher sınıfa ders vermeye başladı ve (çoğunlukla ders kitabının başlığından) İkinci Dünya Savaşı ve Uzlaşma Yolu hakkında ders alacağımızı bilmeme rağmen, ben daha çok Beth'i düşünüyordum.

Cildim terden ısınmıştı ve nefesimi düzenleyemiyordum.

Elbette geçmişte kızlara ilgi duymuştum, hatta birkaçıyla seks bile yapmıştım, ama... Tamamen yabancı birine karşı hiç bu kadar aşırı farkındalık hissetmemiştim.

Aniden odadaki gürültü seviyesi yükseldi ve Beth bana döndü. "Benimle birlikte çalışabilir misin?"

Ne üzerinde?

Örtbas etmeye çalışmak yerine, sırttım ve omuz silktim. "Dalga geçtim. Ne yapmamız gerekiyor?"

Beth kaşlarını çattı, ama dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Konsantre olmak. Bunu yapabilir misin, Callum?"

"Callan," diye düzelttim.

"Oh." Elini uzattı ve ben de aşağıya bakarak tırnaklarının parlak mor renkte mükemmel bir şekilde manikürlenmiş olduğunu ve bir Apple Watch taktığını gördüm. Hiç şüphe yok ki Beth zengin bir aileden geliyordu. "Ben Beth Carmichael. Dördüncü sınıftayım, ama Şubat ayında on altı yaşına gireceğim."

Yani bir yaş küçük. Boyu onu daha büyük gösteriyordu. "Callan Keen. Beşinci sınıf. Şubat ayında on yedi yaşına gireceğim."

Gülümsemesi muhteşem ve çok çekiciydi. Midem sıkıştı. "Peki, doğum günü ikizim, bu geç saatte Drimwhinnie Akademisi'ne neyin getirdi seni?"

Gülümsemeden edemedim. "Futbol."

Burnunu sevimli bir şekilde kırıştırarak sordu, "O ne demek?"

"Bu, onların takımında oynamamı istedikleri anlamına geliyor, bu yüzden futbol bursuyla buradayım." Artık, onun ve arkadaşlarının sahip olduğu türden bir paraya sahip olmadığımı biliyordu.

"Gerçekten mi?" Beth görünürde etkilenmiş görünüyordu. "Biliyor musun, futbolu hiç sevmedim."

Bu olmazdı. "O zaman fikrini değiştirmeliyim."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Tamam. Denemene izin vereceğim."

Ama sadece gözlerin çok güzel olduğu için."

Onun flörtüne bir hufi çıkardım ve enseme ovuşturdum. Ona nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmesem de, onun kendine güvenen ve açık sözlü olmasını sevdim. "Tamam, peki."

"Sen de bana iltifat etmeyecek misin?" diye alay etti.

Gülerek başımı salladım. "Zaten çok güzel olduğunu biliyorsun."

O da memnuniyetle gülümsedi. "Artık biliyorum."

Bu his göğsümü sıkıştırdı, sanki kalbim içimde dönüyordu. Bir an için beni felç etti ve tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

Onu pek tanı mıyordum, ama nedense on altı yaşında bile Beth Carmichael'ın beni mahvedeceğini biliyordum. Ya iyi bir şekilde... ya da hayal edilebilecek en kötü şekilde.

BİRİNCİ BÖLÜM

BETH

Günümüz

Balmoral Oteli'nin Palm Court'una ilk kez gelmiyordum, ama burası beni her zaman gülümsetmeyi başarırdı. Cam kubbe tavan, geniş çay salonunu ışıkla dolduruyordu, masalar yuvarlak odanın Yunan sütunlarının yanındaki palmiye ağaçlarının altına yerleştirilmişti. El boyaması duvar kağıtları, kapının üzerindeki balkondan çalan arpçı gibi, mekana zarif bir tuhaflık katıyordu.

Odaya girer girmez Sheera Green'i gördüm. Sürpriz bir şekilde, yalnız değildi. Yanındaki adamla aynı anda masasından kalktı. Gülümsemese de, gözleri bana bakarken sıcaklık doluydu.

"Elizabeth?"

"Beth." Elimi uzatarak tokalaştım. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Sheera'nın koyu renkli saçları, aynı derecede mükemmel makyajlı yüzünün etrafında kusursuz bir şekilde kıvrılmıştı. Çok fazla makyaj yapmıştı, ancak sanki makyaj yapmamış gibi görünüyordu. Avrupa'nın en büyük hayvanlar üzerinde test yapılmayan makyaj markalarından birinin CEO'su ve kurucusu olduğu için bu hiç de şaşırtıcı değildi. Zarif bir şekilde dikilmiş takım elbisesi mükemmel bir kesime sahipti

ceketi normalden biraz daha uzundu ve pantolonunun paçaları ekstra genişti. Nişan parmağında bir elmas alyans parıldıyordu ve iki altın bileklik, elmas tenis bileziğini tamamlıyordu. Uzun, ince parmakları, kusursuz şekilli Fransız manikürlü tırnaklarla son buluyordu.

"Hmm. Sen de." Bakışları yine üzerimde dolaştı ve ben kendinden emin bir şekilde omuzlarımı düzelttim.

Palm Court için giyinmişim. Kendi geniş paça pantolonum soluk fıstık rengineydi ve birkaç santim cildi gösteren kısa bir ipek tişört giymişim. Luke'un Instagram'da paylaştığı tasarımcı platform spor ayakkabılarını da bu kıyafete eklemişim. Kıyafetim genç ama pahalıydı, umarım Sheera'nın markası için istediği hava buydu.

Yanındaki genç adama döndüğünde onu anlamak zordu. Adam muhtemelen benden birkaç yaş büyüktü, belki de otuzuna basmıştı. Preppy tarzında yakışıklıydı ama bana hiç çekici gelmiyordu. Sheera onu tanıtan kadar bir an için onun Sheera'nın kocası olup olmadığını merak ettim. "Bu benim oğlum Samuel."

Gözleri vücudumu dolaşırken sıcak bir bakış attı, sonra tekrar gözlerime döndü. "Seninle tanışmak bir zevk, Beth."

"Ben de."

"Samuel, finans sektöründe yeni bir iş için kısa süre önce Edinburgh'a taşındı."

Bu, onun neden röportaj için burada olduğunu tam olarak açıklamıyordu, ama ben yine de başımı salladım.

"Oturalım."

Oturduğumuzda, bir garson öğleden sonra çayı menüsünü açıklamak ve içecek siparişlerimizi almak için geldi. Garson ayrıldıktan sonra, Sheera sandalyesinde bana doğru döndü. "Sen Braden ve Jocelyn Carmichael'ın kızıydın, değil mi?"

Onun sürekli değerlendiren bakışları beni koltuğumda kıpır kıpır etmek istememe neden oldu, ama ben kimseye beni tedirgin ettiğini belli etmeyecek kadar inatçıydım.

"Evet, öyleyim."

"Etkileyici."

"Onlar da öyle."

"Ve görünüşe göre siz de onların izinden gidiyorsunuz."

Oradan, kaç müşterim olduğunu, beni işe aldıklarından beri kariyerlerinin ne kadar ilerlediğini konuştuk ve Aura Beauty'nin sosyal medyadaki varlığını nasıl dönüştüreceğime dair ezberlediğim konuşmaya başladım.

"Şu anda, etkileşiminiz olması gerekenden daha düşük. Saygısızlık etmek istemem ama şirketin paylaşımları yeterince etkileşimli değil." Görüşme aşamasında tüm fikirlerimi açıklamak istemedim, ancak mevcut sosyal medya kampanyalarında büyük ölçüde eksik olan Reels ve TikTok için yaratıcı içerikler üretmeye ne kadar ilgi duyduğumu anlattım. "Aura Beauty, güzellik influencerları sayesinde hızla büyüdü ve influencerlarla iletişime geçmeye ve onlarla ilişkileri geliştirmeye devam etmenizi kesinlikle tavsiye ederim, ancak bir şirket sadece onlara güvenemez. Kendi sosyal medyanızın ilgi çekici olması gerekir. Ayrıca, Aura Beauty'nin ne kadar büyüdüğüne bakıldığında, haber bülteni abonelikleri beklediğim düzeyde değil. Abonelikleri artırmak için birkaç fikrim var."

Sheera kaşlarını çattı. "Haber bültenleri sosyal medya kadar önemli değildir. En azından son çalıştığım PR şirketi bana öyle söylemişti."

"Aksine, haber bülteni platformu, bir işletmenin güncellemeleri, ürün bağlantılarını ve satışları hedef kitleleriyle paylaşmanın en güvenilir ve tutarlı yoludur. Sosyal medya platformları, hedef kitlelerinin etkileşim ve bilgi paylaşım şeklini periyodik olarak değiştirebilir ve değiştirir, bu da satışları etkileyebilir. Algoritmalar değişir ve takipçileriniz, feed'lerinin en altına itildiğiniz için artık içeriğinizi görmez. Bunlar, sosyal medyada kontrol edemediğimiz şeylerdir.

"Ayrıca, herhangi bir nedenle Aura Beauty'nin bir veya daha fazla platformdaki sosyal medya profillerini kaybetmesi durumunda, örneğin hacklenmeniz gibi bir durum söz konusu olursa... tüm takipçilerinizi kaybedersiniz ve ana yöntem ücretsiz ve ücretli

reklam. Haber bülteni, satın alınacak bağlantılarınızı hedef kitlenize ulaştırmanın çok daha güvenilir bir yoludur. Hem olmazsa olmaz bir araç hem de 'acil durumlarda' yedek olarak kullanılabilir. Bu nedenle, Social Queens'i işe almaya karar verseniz de, karar vermeseniz de, insanların Aura Beauty'nin haber bültenine kaydolmasını sağlamak için sosyal medya platformlarınızda yaratıcı yöntemlere odaklanmanızı kesinlikle tavsiye ederim."

Sheera bunu düşündü ve sonra Samuel'e baktı. Görüşme boyunca onun keskin bakışlarını üzerimde hissetmiştim. "Ne düşünüyorsun?"

Bana sırtıarak baktı. "Bence Beth ne yaptığını iyi biliyor gibi görünüyor."

Annesi yine "*hmm*" diye ses çıkardığında rahatlamaya çalıştım. "Ülkenin dört bir yanından röportaj yapacağım başka kişiler de var

. Aceleyle gerek yok. Eylül sonuna kadar size haber vereceğiz."

"Tabii ki." Ses tonu görüşmeyi sonlandırmak istediğini ima ettiği için kalkmak için harekete geçtim.

Ama sonra Samuel elini sandalyeme doğru salladı. "Biraz daha kalır mısın?"

Sheera kaşlarını kaldırdı ama ben koltuğuma oturduğumda hiçbir şey söylemedi.

"Yeni işim, müşterileri yemeğe ve içkiye davet etmemi gerektiriyor ve sen hayatın boyunca Edinburgh'da yaşadığın için, onları götürebileceğim en iyi restoran ve barlar hakkında bana bilgi verebilir misin diye merak ettim."

"Tabii ki." Beynimi zorlayarak, hemen New Town'daki yerleri düşündüm. "Orada..."

"Şimdi olmaz." Samuel gülümsedi. "Annemin zamanını daha fazla almamalıyız. Neden önümüzdeki Cumartesi öğle yemeğinde buluşup konuşmuyoruz?"

Gözlerindeki ilgi dolu bakış, kafamda alarm zillerini çaldırdı. Bu, bir iyilik gibi görünen bir tür randevu muydu? Ancak Sheera'nın ciddi ifadesine bir bakış,

aşırı analiz yapmamam ve evet demem gerektiğini anladım.
"Tabii ki. Waterloo Place'deki Howie's'de buluşalım. Saat birde olur mu?"

O memnuniyetle gülümsedi. "Masa ayırtayım."

Sheera'nın dudakları kıvrıldı. "Çok naziksin, Beth."

"Hiç sorun değil."

Umarım.

BÖLÜM DOKUZ

BETH

Ailemle pazar günü akşam yemeğini kaçırmak büyük bir günah gibiydi ve son üçünü kaçırmıştım. Babam artık yeterince sabırsızlanmıştı çünkü beni arayıp, meşgul olduğumu anladığını, benimle gurur duyduğunu, ancak hiçbir şeyin aile kadar önemli olmadığını ve başarı peşinde koşarken bunu gözden kaçırmamam gerektiğini söyledi.

Bunu söylerken o kadar sakin ve nazikti ki, ona karşı çıkamadım. Yani, babam İskoçya'nın en büyük emlak şirketlerinden birini yönetebiliyor, restoranları ve başka işleri olabiliyor, annem ise yılda iki kitap yazıp yine de çocuklarına ve ailesine zaman ayırabiliyorsa, ben de bunu halledebilirim, değil mi?

Kardeşlerim bile başarıya ulaşmışlardı. Luke, Glasgow Üniversitesi'nde hukuk hazırlık son sınıfını bitirmek üzereyken, aynı zamanda çok başarılı bir sosyal medya platformunu da yönetiyordu. Modaya takıntılıydı ve hep öyle olmuştu. Ayrıca 1,90 metre boyunda, çok yakışıklıydı ve sanki onun için özel olarak dikilmiş gibi giyiniyordu. Yaratıcı ve yetenekli olan Luke, milyonlarca takipçi kazandıran sanatsal moda videoları çekmeye başladı. Küçük kardeşim, bunun ne kadar zor olduğunu

ne büyük bir başarıydı. Annemden daha fazla takipçisi vardı! Çok daha fazla! Yani, çok daha fazla.

Tasarımcılar ona bedava ürünler göndermeye başlamıştı. Yaz boyunca, Londra'da ilk modellik işini kapmıştı. Ve tüm bunları, Portekizli ve Glasgow'da hukuk okuyan erkek arkadaşı Afonso ile uzun süreli ilişkisini de idare ediyordu. Birinci sınıfta tanışmışlar ve deli gibi aşık olmuşlardı.

Küçük kardeşim benden daha başarılı olmakla kalmamış, on sekiz yaşında hayatının aşkını bulmuştu.

Ve onun için mutluydum. Elbette mutluydum. Luke, herkesin isteyebileceği en iyi kardeşti.

Ama bu, benim daha iyisini yapabilmem gerektiğini hissettirdi. Bazen küçük kız kardeşim Elle gibi olmak isterdim. O o adını adını adını adını Ellie'nin adını çok gerçekten kafa karıştırıcı hale geldi, bu yüzden Ellie'ye Elle diye seslendik. yalan söylemeyeceğim, yine de kafa karıştırıcıydı.

Elle ise, adaşı gibi, bir hayalperestti. Henüz on beş yaşındaydı, ama ressam mı, piyanist mi, şarkıcı mı, yazar mı, influencer mı (ne konuda olduğunu bize söyleyemedi), aşçı mı yoksa öğretmen mi olmak istediğine karar veremiyordu. Annesi ve babası ona istediği her şeyi yapma özgürlüğü verdiler. Elle, lise hayatı boyunca A yerine B aldığında hiç telaşlanmadan mutlu bir şekilde okudu ve üniversitelerde öne çıkmasını sağlayacak olan ders dışı etkinliklerle hiç ilgilenmedi, ben ona bunun önemli olduğunu söylememe rağmen.

Ah, hayata bu kadar rahat bakabilmek. Şanslı velet.

Tanrım, onu çok seviyordum.

Ve onu özlüyordum. Ailemle son zamanlarda, hızlıca bir şeyler konuşmak için eve uğramak dışında pek vakit geçirmemiştim.

Bu yüzden, her ne kadar son derece stresli olsam ve yapacak milyonlarca işim olsa da, ve her ne kadar bir arkadaşlık uygulamasından umut vaat eden

gündelik bir randevum olsa da, ailemle kaliteli zaman geçirmek için randevuyu erteledim.

Ne yazık ki, bu, yarınki akşam yemeğini telafi etmek için Cumartesi günü deli gibi çalışmam gerektiği anlamına geliyordu.

Öğleden sonra dörtte bir müşteri toplantısı için daireden aceleyle çıktım, aşağıya koştum ve yukarı çıkan Callan'la neredeyse çarpışıyordum.

Üst kısmı uzun tuttuğu saçları yeni yıkanmıştı ve gözlerinde yorgunluk vardı. Bu ve omzuna astığı çanta, antrenmandan yeni geldiğini gösteriyordu. Garip bir şekilde, bu yıl futbol sezonunu daha fazla takip ediyordum ve Caledonia United'ın yarın Edinburgh'un rakibi Leith United ile maç yapacağını biliyordum.

Anlaştığımız gibi, bütün hafta birbirimizi görmezden geldik. Kader de bizimle dalga geçiyor gibiydi, çünkü o taşındığından beri geçen hafta merdiven boşluğunda birbirimize daha çok rastladık. Sanki bizi bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi. Ama söz verdiğimiz gibi, birbirimizi görmezden geldik. Bu çok sinir bozucuydu. Garip bir şekilde, onu kızdırmayı özlediğimi düşünüyorum.

Callan geçerken bana zar zor baktı. Göğsümdeki aptalca acıyı umursamadan, kendimi durduramadım. Omzumun üzerinden, "Postan kaybolmadı, değil mi?" diye seslendim.

Sipariş ettiğim şirket kredi kartı gelmemiştii ve marka avukatımdan beklediğim mektup da hiç gelmemiştii. Rakip şirketlerin kötü taktikleri nedeniyle sosyal medya hesaplarını kaybeden şirketlerin korkunç hikayelerini duyduktan sonra Social Queens'i marka olarak tescil ettirmek istemiştii.

"Ne?" diye sordu yorgun bir sesle, arkasına bakmadan.

Geçen hafta başka kadın gelmediğini fark etmiştim. En azından öyle sanıyordum. Belki de öfkeli esmer kadın onu bir süreliğine uzaklaştırmıştı.

"Postam. Postalarım kayboluyor. Başka birinin de aynı sorunu yaşayıp yaşamadığını merak ettim."

Callan aniden adımını durdurdu.

Sonra sıkıntılı bir nefes verdi ve bana baktı. "Postan sende. Sana getirmek istiyordum. Hadi." Çenesiyle işaret etti ve tekrar tırmanmaya başladı. "Sana vereceğim."

Öfke beni sardı. "Postam sende mi?" "Evet."

Kazara oldu."

"Onu posta kutuma atabilirdin." "Unuttum."

"Tabii ki unuttun. Seninle hiçbir ilgisi yoktu, neden hatırlayasın ki?"

"Tanrım." Omzunun üzerinden bana karanlık bir bakış attı. "Junk mailini zamanında alamadığın için üzgünüm."

Benim görevimin hiçbir önemi olmadığını varsayması tam da ona göre bir davranıştı. "Aslında bu çok önemli bir posta."

"O zaman gelip al."

"Müşteriyle randevuma geç kaldım. Lütfen posta kutuma at."

Callan durdu ve merdivenin başında döndü. "Bugün daireme girdiğimde, dışarı çıkmayacağım. Yani mektubunu istiyorsan, gel ve al."

Yarın posta kutuma atmasını söylemek dilimin ucundaydı, ama muhtemelen bunu da unutacaktı!

Sinirli bir bakışla telefonumdan saati kontrol ettim, homurdandım ve merdivenleri tekrar çıktım. "O zaman çabuk olalım."

"Her zaman bu kadar aceleci misin?" Callan, ona ulaştığımda sordu. Ona devam etmesini işaret ettim. O da sırtıttı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum. Sevgililerin seni çok seviyor olmalı."

Onun ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. "Bazılarının aksine, o konuda hiç şikayetim yok" diye karşılık verdim.

"Yorgundum," diye dişlerinin arasından çıkardı.

İçimde bir zevk dalgası yayıldı. Onu kızdırmaktan bu kadar zevk almam gerçekten sadistçe bir şeydi.

"En azından ben randevulara çıkıyorum. Seni hiç bir erkekle görmedim."

"Belki kadınları seviyorumdur. Ya da belki aseksüelimdir."

"Lisedeki halin aseksüel gibi görünmüyordu. Benimle. Ya da Ryan Preston'la."

Şaşkınlık beni sardı. Lisede Callan ile konuşmayı bıraktığımda, merdiven boşluğunda beni tanıdığı ana kadar, benim ayrılmamın onu etkilediğini fark etmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, daha çok önemsediğimi sanıyordum. Bu yüzden, aramızdaki her ne varsa onu terk ettiğim için benden nefret ettiğini fark etmek şok ediciydi ve daha da şaşırtıcı olanı, Ryan Preston ile çıktığımı hatırlamasıydı.

"Bir kızı aseksüel yapabilecek biri varsa, o da Ryan Preston'dı." Titredim. O pislik beni seks yapmaya zorlamaya çalışmıştı, ben de ona yumruk atmıştım, ondan ayrılmıştım ve ertesi gün okulda herkese birlikte yattığımızı söylemişti.

"Eskiden böyle düşünmüyordun."

"Ryan Preston yalancı bir pislikti."

Callan bana kaşlarını çatarak baktı. "Bu ne demek?"

"Hiçbir şey." Onu ileriye doğru itekledim. "Yani... erkeklerden hoşlanmıyorsun?"

"Hoşlandığımı biliyorsun." Gözlerimi devirdim, onun katına ulaştığımızı şükrettim. Bu katta sadece onun dairesi vardı. "Ayrıca, ben flört ediyorum. Aslında pazartesi günü bir randevum var. Bilgisayar bilimcisi."

"Ne heyecan verici," diye kuru bir şekilde cevap verdi ve beni penthouse'a aldı. "Seni donanımıyla tahrik edecek mi?"

"*Heyecanlandırmak* kelimesini iyi kullandın. Ve bu biraz komikti. Aferin."

"Çok küçümseyicisin."

"Sen çok kolay kandırılıyorsun." Muhteşem bir açık plan yaşam alanına açılan giriş holünde dolaştım. Işık, pencerelerden ve sürgülü kapılardan odaya doluyordu.

ve sürgülü kapılardan içeriye ışık doluyordu. Bu yerin fotoğraflarını internette görmüştüm, ama gerçek hayatta görmek bambaşka bir şeydi.

"Evet, içeri gel," dedi Callan arkamdan alaycı bir şekilde.

Onu görmezden geldim. "Burası muhteşem." Bakışlarım, şık mobilyaların arasında göze batan çiçek desenli kanepeye takıldı. "Ya da neredeyse muhteşem. Cidden, gözlerim." Onun tarafından kör olmuş gibi davrandım.

"Çok komik." Sesi kulağımın dibinde yankılandı.

Titremeyi bastırarak, elimi indirdiğimde onun çok yakınımda durduğunu ve bana iki zarf uzattığını gördüm.

Bakışlarımız kesişti ve bir anda sekiz yıl geçti, ben on beş yaşındaydım ve birdenbire hayatımda gördüğüm en güzel çocuğun yanında otururken buldum kendimi. Onun açık yeşil gözleri, bugüne kadar baktığım en güzel gözlerdi.

Aniden göğsüm biraz sıkıştı, sanki nefes alamıyormuşum gibi.

Sonra telefonum elime titreyerek, bu heyecan verici anı böldü. Yanaklarım kızararak, telefonu yüzüme kaldırdım.

Düşünüyordum da... Salı öğleden sonra boşum, o zaman öğle yemeği için buluşmak istersen? Samuel.

Midem düğümlendi. Salı günü vaktim yoktu, ama Sheera'nın oğlunu geri çeviremezdim. Bu, şu anda ihtiyacım olmayan bir stres kaynağıydı. Bazen arabama atlayıp, dikiz aynamda hiçbir şey görmeyene kadar sürmek istiyordum.

"İyi misin?"

Başımı kaldırıp baktığımda Callan'ın kaşlarını çatmış olduğunu gördüm. Bakışları çok araştıracıydı.

"İyiyim." Elinden zarfları kaptım. "Gitmem gerek."

O başka bir şey söylemeden, ben çoktan kapısına varmışım ve aceleyle dışarı çıkıyordum.

ONUNCU BÖLÜM

BETH

Ertesi gün, Samuel'i gelecek haftaki programıma sığdırma konusundaki endişelerimi ve meşgul zihnimi yoran milyonlarca başka şeyi bir kenara bırakmaya çalıştım ve "Geciktiğim için özür dilerim!" diyerek Dublin Caddesi'ndeki ailemin evine koştum.

Mutfaktan müzik sesi geliyordu, bu yüzden kimsenin beni duyamayacağını düşündüm. Her zamankinden daha fazla ayakkabının sıralandığı bankların bulunduğu zarif antreden aceleyle geçip, iki kat daha yukarı çıkan geniş merdivenin bulunduğu büyük salona girdim. Çocukken, bizim şehir evi gibi devasa bir evde büyümek bana normal gelirdi. Ergenlik çağına gelene kadar ve Callan ile tanışana kadar... şey... ayrıcalıklı olduğumu hiç anlamamıştım.

Ailem bize her zaman, hayata iyi bir başlangıç yaptığımız için şanslı olduğumuzu, ancak onların elde ettiklerini başarmak istiyorsak çok çalışmamız gerektiğini aşılamiştı. Bize yardım edip destek olabilirdi, ama her şeyi bize hazır olarak sunmayacaklardı.

Zemin katta, üç kapı, birkaç yıl önce ailemin yenilediği büyük bir mutfaka, bir TV odasına, bir misafir yatak odasına, bir banyoya ve babamın ofisine açılıyordu. Bir üst katta ise ailemin ana yatak odası, büyük bir ikinci oturma odası ve annemin ofisi vardı. En üst kat benim

ve kardeşlerimin katıydı. Her birimizin bir yatak odası vardı ve banyoyu paylaşıyorduk. Annem ve babam, evin karakterini korumak için tüm evi Georgian tarzında restore etmişlerdi.

Bir gün, çocuklarım için böyle bir ev satın alacak kadar başarılı olmak isterdim. Bunun için sadece üç buçuk milyon pounda ihtiyacım vardı.

Bu düşünceye burun kıvırdım ve göğsümdeki ani sıkışmayı bastırmaya çalıştım.

Ailemin çoğu büyük mutfakta toplanmıştı. Annem, teyzelerim Ellie ve Hannah ile birlikte adanın ucundaki taburede oturmuş şarap içiyordu. Babam, büyükannem Elodie ile birlikte ocağın başındaydı. Luke, Elle, kuzenlerim Sophia ve Jarrod ile Luke'un erkek arkadaşı Afonso kahvaltı köşesinde oturuyorlardı. Büyükbabam Clark, Adam amcam ve Marco amcam bana sırtlarını dönerek mutfak adasında oturuyorlardı ve şaşırtıcı bir şekilde kuzenlerim Will ve Bray ortada yoktu. Onlar Adam amcam ve Ellie teyzemin oğullarıydı. Bray, babam Braden'ın adını almıştı, çünkü görünüşe göre babam ve kız kardeşi herkesi kafasını karıştırmak istemişlerdi.

Amcam Marco'nun önceki bir ilişkisinden olan oğlu Dylan, Amerika'da okuyordu. Lily ve Luke gibi Dylan da yirmi bir yaşındaydı ve Glasgow'dan Chicago'daki Northwestern Üniversitesi'ne bir yıllık üniversite değişim programı ile gelmişti.

Marco'nun eşi, teyzem Hannah'ydı. Hannah benim kan bağımdan akrabam değildi, ama Ellie'nin üvey kız kardeşi ve Elodie ile Clark'ın kızıydı, tıpkı Elodie ile Clark'ın oğlu Declan'ın Ellie'nin üvey kardeşi olması gibi. Declan, ailemizden uzak kalan tek üyeydi. İş için Avustralya'ya taşınmış, karısını ve çocuklarını da yanında götürmüştü ve onu sadece yılda bir kez, Noel'de görüyorduk.

Babam Hannah ve Declan'ı her zaman küçük kız kardeşi ve erkek kardeşi gibi görmüştü, bu yüzden bizim için bir fark yoktu. Hepimiz bir aileydik.

Ve ailemden hiç kimse içeri girdiğimi fark etmemişti.

Onları içime çekerken göğsümde bir özlem ağrısı hissettim. Bu grup sadece küçük bir kısmıydı. Biz (çoğunlukla) akraba olan kısmıydık. Ailemizin geri kalanı annemle babamın arkadaşlarından oluşuyordu, ama biz o kadar yakındık ki onları teyze ve amca, onların çocuklarını da kuzenlerim olarak görüyordum.

Babam beni ilk fark etti. Adaya doğru yürürken yüzü ışıltılı parladı. "İşte benim güzel kızım."

"Beni buraya gelmem için suçluluk duygusu uyandırdın, o yüzden bu kadar şaşırmış gibi davranma," diye alaycı bir şekilde cevap verdim, babam beni kollarına alırken ve ben de onu yıllardır görmemiş gibi sarıldım. Babam uzun boylu ve geniş omuzluydu ve beni narin hissettirebilen birkaç kişiden biriydi. Babamın kucaklamasından daha iyi ve daha güvenli bir şey yoktu.

Başımın üstüne bir öpücük kondurdu ve beni sıkıca sarıldıktan sonra bıraktı. "Seni özledim."

"Ben de seni."

"Bu kadar çok çalışmasaydın seni özlemek zorunda kalmazdık." Annem şimdi yanıımızdaydı, sırasını bekliyordu.

Onun onaylamayan ses tonuna kaşlarımı çattım. "Eh, peki ben bu kadar çok çalışıyorum da kimin için?"

"Senden hayatın kalmayacak kadar çok çalışmanı istemiyorum." Elini uzatıp yüzümü avuçlarıyla kavradı ve kimsenin inkar edemeyeceği, ondan miras aldığı özellikleri inceledi. Babamın boyu ve açık mavi gözleri dışında, Jocelyn Carmichael'ın baskın genleri benim her yerimde iz bırakmıştı. Aynı göz şekli, aynı burun, aynı ağız, aynı saç, aynı ten rengi. Onun minik kopyasıydım. Tek farkım boyumun daha uzun olmasıydı. On beş yaşında annemi boyumla geçmişim ve bunu ona unutturmamıştım.

"Benim bir hayatım var, ufaklık." Ellerini nazikçe tutup yüzümden çekti. "Başarılı bir işim var."

"Hayat sadece bundan ibaret değil." Annem dolgun dudaklarını büzerek beni inceledi. "Yorgun görünüyorsun. Senin için endişeleniyorum."

O daireyi aldığında, seni daha sık göreceğimizi düşünmüştük, daha az değil."

Göğsümde bir öfke yanıyordu. "Luke geldiğinde de böyle sorguya çekildi mi acaba?" Kardeşimin küçük kız kardeşimle oturduğu yeri işaret ettim. Elle bana sempatiyle el salladı ve ben de bu fırsatı değerlendirip ona doğru yöneldim. Kuzenlerim Sophia ve Jarrod'a gülümsedim. Jarrod, Elle ile yaşıt, Sophia ise on yedi yaşındaydı. Yaşları yakın olduğu için, üçü kuzen olmanın ötesinde iyi arkadaşlardı. Kolumu Elle'nin omzuna doladım ve şakağına öptüm. "Selam, küçük kız."

Elle bana tek koluyla sarıldı. "Selam. İyi misin?"

"İyiyim." Onun güzel yüzünü inceledim. Luke ise Babamın genç hali, Roma burnu ve çukur çenesi ile, ben ise annemin genç haliydim (göz rengim hariç), Elle ise daha çok anne babamızın karışımı gibiydi. Uzun siyah saçları, annemin gri gözleri ve kardeşim ve babamdan biraz daha ince çukur çenesi vardı. "Okul nasıl gidiyor?"

Elle kayıtsızca omuz silkti. "Fena değil."

Ellie teyzenin yanındaki tabureye geri dönen anneme döndüm. Ellie'nin komplo kuran göz kırpmasına gülümseyerek, isteksizce dikkatimi anneme çevirdim. "Görüyorum ki çocuğumuz okula her zamanki gibi ilgi duyuyor."

"Çocuğumuz mu?" Annem, babamla kendini işaret etti. "Onu yapmada senin hiçbir payın yok."

"Onu büyötmeye yardım ettim."

Annem otoriter bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten öyle mi düşünöyoruz?"

"O burada." Elle şakacı bir şekilde beni itti. "Ve okulda gayet iyiyim. Senin gibi A tipi bir öğrenci olmadığım için, başarılı olamadığım anlamına gelmez."

"Başarılı," diye mırıldandım. Onun kayıtsız tavrına kıskançlık duydum. Mutfakta dolaşırken teyzelerime gülümsedim ve büyükannem Elodie'ye yaklaştım.

Elodie'ye yaklaştıım. Harika kokuların geldiği tavayı karıştırmayı bıraktı ve bana selam vermek için döndü.

"Beth." Büyükannem Elodie beni kucakladı. Ellie teyzem gibi o da uzundu ve kucaklaştığımızda neredeyse aynı boydaydık. Vahşi iekler ve babamla birlikte hazırladıkları fajitaların baharatları kokuyordu. "Geleceğini bilmiyordum."

Suçluluk duygusu içimi kapladı. "Son birkaç Pazar günü gelemediğim için özür dilerim. Çok yoğunum."

"ok fazla çalışıyorsun," dedi büyükbaba Clark mutfak adasından. "Merhaba büyükbaba. Emeklilik nasıl gidiyor?" "Emeklilik mi?" Kaşlarını kaldırarak bana döndü.

Büyükanne Elodie. "Bence büyükannen emekli olduğumu bilmiyor. Her sabah yapmam gereken işlerin listesini alıyorum." "Pfft." Ona tahta kaşıkla işaret etti. "Bu seni meşgul tutuyor."

Kıkırdayarak, amcalarım Adam ve Marco'yu selamladım, sonra kolumu annemin omuzlarına doladım ve şarabından bir yudum aldım.

"Bir kadeh ister misin?" Babam biberleri doğrayarak sordu. "Ben getiririm." Hannah taburesinden kalkıp bana bir kadeh doldurdu

.

"Teşekkürler."

Annem kolunu belime doladı ve beni yanına çekti. Ona baktım ve kaşlarındaki endişe kırışıklığının geçmemiş olması beni gerdi. "Gerçekten kendine daha iyi bakmaya başlayan gerekiyor."

"Senin ve milyonlarca başka müşterinin icabına bakmakla çok meşgulüm," diye şaka yaptım.

"Beth..."

"Jocelyn."

Babamın sesini duyunca irkildi. Hayatım boyunca babamın anneme herkesin yaptığı gibi Joss diye seslendiğini hiç duymamıştıım. Ona hep Jocelyn ya da *bebeğim* derdi. Babam ona anlamlı bir bakış attı. "Onu rahat bırak."

Annem sinirlendi. "İstersem kızıma onun için endişelendiğimi söylerim."

"Daha yeni geldi. En azından önce bir kadeh şarap içmesine izin ver." Babam ona alaycı bir gülümseme attı ve annemin biraz rahatladığını hissettim.

"Peki."

Hannah teyze odanın diğer ucuna geçerek bana bardağı uzattı. Uzun boylu, sarışın ve kıvrımlı vücutlu, yaşlanmayan bir güzellikti. Ayrıca tanıdığım en nazik insanlardan biriydi. Bunu saklamakta ustaydım ama çocukken ona hayranlık duyuyordum. Kocası Marco, annem gibi Amerika'dan gelmişti. Gençken Amerika'dan ayrılıp büyükbabasının yanına taşınmıştı. O ve Hannah, ayrı yollara giden ve yirmili yaşlarında yeniden bir araya gelen arkadaşları. Marco çekingen ama rahat ve film yıldızı kadar yakışıklı biriydi. Hatta Elodie birkaç yıl önce, odada bulunan herkesin yanı sıra Dylan, Will ve Bray'in de dahil olduğu bir aile fotoğrafı çekmemiz için bize yalvarmıştı ve fotoğrafçı, ne kadar yakışıklı bir aile olduğumuzdan bahsetmekten kendini alamamıştı.

Bu doğru olabilir, ama bu insanlar kabuklarından daha fazlasıydılar.

Onlar iyi, sadık ve samimi oldukları için güzel bir ailem vardı. Ve hayatta tek istediğim, onlara layık olmak, onları gururlandırmaktı.

"Teşekkürler." Hannah teyzeme sıcak bir bakış attım, şarap kadehini aldım ve annemi düşündüm. Onun ısrarının sevgi ve endişeden kaynaklandığını biliyordum. Stresli sabırsızlığımı bir kenara bıraktım ve onun şakağına öptüm. "Ben iyiyim anne. Söz veriyorum."

Gerçek şu ki, aileme neredeyse her şeyi anlatırken kendimi güvende hissediyordum, ama bir şeyi kaldıramadığımda bunu onlara itiraf etme fikri beni hiç rahat hissettirmiyordu. Annem on dört yaşında tüm ailesini kaybetmişti, ama yine de Edinburgh'da yeni bir başlangıç yapmak için okyanusu aşmıştı. Beni bugüne kadar hayran bırakan bir evlilik kurmuştu. Ailem belki de

aynı fikirde değillerdi ve ikisi de tutkulu insanlardı, ama bir kez bile evliliklerinin sorunlu olduğunu düşünmemiştim. Kaya gibi sağlamdılar ve ben bunu büyürken fark etmiştim.

Çevremdeki arkadaşlarımla ebeveynleri boşanmıştı ve benim ebeveynlerimin hiçbir yere gitmeyeceklerini bilmek ne kadar rahatlatıcı olduğunu fark etmiştim. Annem, hayal edilemeyecek bir kayıp yaşadıkdan sonra, başarılı bir yazarlık kariyeri inşa etmekle, eş ve anne olmayı bir arada yürütmüştü.

Bir de Ellie teyzem vardı. Ben doğmadan önce beyin tümörü teşhisi konmuştu ve tümör ve beyin ameliyatı nedeniyle yaşadığı endişeye rağmen, kendisi de başarılı bir kariyer ve hayat kurmuştu. Neyse ki tümör iyi huyluydu, ama annem, durumun ne kadar ciddi olduğunu bilmedikleri için ne kadar korktuklarını anlatmıştı bana.

Ve Hannah teyze... Birkaç yıl önce bana, gençken dış gebelik yaşadığını itiraf etmişti. Çocuk Marco amcanın çocuğuydu, ama o bunu bilmiyordu ve İskoçya'yı terk etmişti. Hannah başka bir çocuğu daha kaybetmekten çok korkmuştu, ama bu korkuyla mücadele etmiş ve çocuklarını doğurmuş, lise İngilizce öğretmeni olarak bir sürü başka çocuğa da ders vermişti.

Ben de kendi zor zamanlarımdan kaçamamıştım. Ben de kayıplar yaşamıştım. Ama beni yetiştirmeye yardım eden bu inanılmaz güçlü kadınlar tüm bunları başarabiliyorsa, onların yaptığı gibi başa çıkamayacağımı veya başarılı olamayacağımı düşünmekten utanıyordum. Ne kadar mantıksız olursa olsun, bir parçam, anksiyete ilaçlarına ihtiyaç duymaktan dolayı zaten başarısız olduğunu hissediyordu. Anksiyeteye mücadele eden diğer insanların hikayelerini ve makalelerini ne kadar okursam okuyayım, başkalarının anksiyeteye başa çıkmak için yardıma ihtiyaç duymalarını başarısızlık olarak görmesem de, kendime aynı hoşgörü ve anlayışı gösteremiyordum. Bu da neyin nesiydi?

Annemi öptükten sonra bana baktı. "Bu ne içindi?"

"Öyle canım istedi."

Dudakları seğirdi. "Bana karşı yumuşuyorsun, evlat." "Hâlâ başımın belasisin."

"İşte bu benim Beth'ime daha çok benziyor." Bardağını benimkine çarptı.

Kısa bir süre sonra, hepimiz büyük aile toplantılarımız için ailemin yaptırdığı devasa yemek masasının etrafında toplandık. Tüm klanımız bir araya geldiğinde, en az otuz beş kişi oluyorduk.

Bir ucunu aldık, peynir, salata ve salsa kaselerini dolaştırarak fajitalarımıza koyduk. Kahkahalar ve sohbetler aramızda rahatça dolaşıyordu ve haftalar sonra ilk kez göğsümdeki baskı biraz hafifledi. Annem haklıydı. Bu dengeye ihtiyacım vardı. Çalışıp durursam, çalışıp durursam, rahatlama, gevşeme anları olmazdı.

"Peynir yeterince var mı?" Annem tabağına bir ton peynir koyarken babam annemle dalga geçti.

Annem somurarak, "Sana ne?" dedi.

"Çok peynir yediğinde osurduğun biliniyor ve ben seninle aynı yatağı paylaşıyorum."

Elodie anneanne ve annem hariç herkes güldü. "Braden!" Elodie anneanne azarladı.

Annem sert bakmaya çalışsa da gözleri eğlenmeden parlıyordu. "İyi günde, kötü günde, Carmichael."

"Doğru. Ve evlenmeden önce osuruk meselesini biliyordum."

"Yemek masasında *osuruktan* bahsetmeyi kesebilir miyiz?" diye sordu Elodie büyükanne ciddi bir şekilde.

"Evet, lütfen," dedi annem, gözleri hala babamın üzerinde. "Ve sanki benim gaz sorunum varmış gibi davranmayı bırak."

"Bilmiyorum... Bu bir süredir devam ediyor."

Elle kıkırdadı, Luke ise burnundan güldü.

"Osurduğum bir anı söyle."

"Bu konuşmanın iki yetişkin arasında yapıldığına inanmak zor. Eminim yakın zamanda Freya ve Catriona ile de benzer bir konuşma yapmıştım." Elodie büyükanne, klanımızın en genç üyeleri olan amcam Cole ve teyzem Shannon'ın kızlarından bahsederken kaşlarını kaldırdı.

"Gaz sorunu olduğum için suçlanıyorum." "Çıkmaya yeni başlamıştık, çıkmıyormuş gibi davranırken sen kanepede osurdun. Birbirimizi o kadar uzun süredir görmüyorduk ki, bir anda tüm gizem yok oldu." Babam fajitasından bir ısırık aldı, gözleri yaramazca parıltıyordu.

"Çıkmıyormuşuz gibi davranmak" konusunda takılıp kalmıştım ve kardeşlerimin bakışlarını görünce onların da öyle olduğunu anladım. Ben soru sormadan annem öfkeyle, "Birincisi, her şeyi hatırlamandan nefret ediyorum. İkincisi, doğru hatırlıyorsam, beni gıdıklıyordun!" dedi.

Babam omuz silkti.

"Braden Carmichael..."

"Dur..." Annemi keserek sözünü kestim. "Çıkıyormuş gibi mi davranıyorduk?"

Luke ve Elle de öne eğildiler. Hiçbirimiz anne babamızın ilişkisinin bu kısmını duymamıştık.

"Annen beni sevdiğini inkar ediyordu." Babam omuz silkti. "O yüzden o aklını başına toplayana kadar hiçbir bağımız yokmuş gibi davrandık."

"Açıkçası, ben hiç aklımı başıma toplamadım çünkü sonunda seninle evlendim."

Babam pişmanlık duymadan sırtıttı ve annem ona maalesef çok iyi bildiğim o ateşli bakışını attı. Anne babamın birbirlerine sarılmalarını gördüğüm anlar sayılamayacak kadar çoktu. Altı yıl önce Nate amca ve Liv teyzenin yıldönümü partisinde onları banyoda sevişirken yakaladığım anı düşünmek bile istemiyordum. Annemle babam tutkularını hiç kaybetmemişlerdi. Bu, arkadaşlarım arasında da bilinen bir şeydi, çünkü sık sık babamın anneme ne kadar sevgi dolu davrandığını

Ne yazık ki, birkaç ay önce sarhoş bir gecede babamın hem Cara'nın hem de Michaela'nın DILF listesinde olduğunu keşfettim.

Hayır.

Hayır,

hayır,

hayır. Çok

yanlış.

Bu, onların seks yaparken yakalamak kadar travmatik bir şeydi.

Bu düşünceyi kafamdan attım.

"Bağlanma yok mu?" Bu yeni ve aydınlatıcı bilgiye kaşlarımı kaldırdım.

"Hayır!" Elle bana başını salladı. "Yeter. Onların seks hayatı hakkında daha fazla şey duymamıza gerek yok."

Ona işaret ettim. "Seni yapmak için seks yaptıklarını biliyorsun, değil mi?"

Elle'in gözleri dehşetle parladı. "Kes şunu. Hemen kes şunu."

Mutlu bir şekilde, ciddi bir ifadeyle, "On altı yıl önce, seks yaptılar. Muhtemelen çok fazla. Ve biliyor musun, muhtemelen hala seks yapıyorlar." dedim.

"Evet, yapıyoruz" dediler anne ve babam aynı anda.

Elle öğürme sesi çıkarınca herkes güldü. " , görünüşe göre, bu gece değil." Annem , , babama öfkeyle bakarak peynirli fajitasından peynirli fajitasından agresif bir ısırık aldı ve babasına sert bir bakış attı.

Babam yüzünü peçeteyle sildi ve kurt gibi sıırttı. "Ne söylersen söyle, ne yaparsan yap, beni caydıramazsın, bebeğim."

"Osurmak bile mi?" Adam amca kaşlarını kaldırdı. " people stop talking about farting?" Grandma Elodie inledi.

Elle öfkeyle nefes aldı. "Ve seks yapan ebeveynler." "Evet, aynen öyle," diye onayladı Sophia.

"Ailenin de aynı şekilde birbirini sevdiğini biliyorsun," dedim kuzenime. "Kesinlikle hala çok seks yapıyorlar."

Sophia yüzünü buruşturdu. "Beth, bu akşam yemeğine geri dönmen çok güzel. Seni özledik. Gerçekten."

Gölümsedim. "Ah, teşekkürler."

"Neden herkes senin benim mini versiyonum olduğunu söylüyor bilmiyorum." Annem başını salladı. "Sen babanın kızıdır. Olağanüstü bir fıtneçî."

Büyükanne Elodie derin bir nefes aldı. "Bunların hiçbirinin akşam yemeği sohbeti için uygun olduğunu sanmıyorum."

"Anne." Ellie teyze güldü. "Bu aile ne zaman uygun akşam yemeği sohbetleri yaptı ki?"

"Bu, denemekten vazgeçmemiz gerektiği anlamına gelmez."

"Seks demişken... Beth." Kardeşimin gözlerinde . "Volvo'daki adamla o zamandan beri hiç yaptın mı?"

"Luke!" Masadaki tüm yetişkinler öfkeyle patladılar, ben ise gülmekten şarap kadehimi neredeyse deviriyordum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

CALLAN

Kulaklarınızda kanın pompalandığı sesi ve binlerce kişinin "O çok yetenekli, o bir klas, o Flash'tan daha hızlı, Callan Keen, Callan Keen!" diye bağırdığı bir futbol sahasında koşmanın nasıl bir his olduğunu tarif etmek zor.

Bu heyecan inanılmaz. Beni her zaman sahada ileriye itti, ayaklarım ve beynim senkronize çalışarak topu kontrol ettim, Leith oyuncularının müdahale girişimlerinden sıyrıldım. Taraftarların sesleri, bana olan inançları, sanki lanet bir uyuşturucu gibi beni söyledikleri o güce dönüştürdü.

Kaito'nun boş olduğunu görünce, topu tekmeledim ve o da yakaladı, Leith'in orta forvetinden topu geri almak zorunda kaldı ve hemen ardından John'a doğru bir yay çizerek topu vurdu. Leith'in savunmacısı ona zamanında yetişemedi ve John, rakip takımın kalecisi yanlış yöne atlarken topu ağların arkasına gönderdi.

Tribünler çılgına döndü ve Botan golü kutlamak için kollarına atladı. O da vardı. Gol attığınızda taraftarların çılgına dönmesinin sesi gibisi yoktu. Gürültülüydü. Kulakları sağır eden bir ses. Ses, göğsünüzde bir davul gibi titreşiyordu, o kadar gürültülüydü.

Düdük çaldı ve maç sona erdi. Son skor: 3-1 Caley United lehine.

"Aferin çocuklar!" diye bağırarak soyunma odasına girdim.

Takım da bana tezahüratla karşılık verdi.

Galibiyetle adeta coşmuşlardı, ama John'un gülümsemesi sönük kalmıştı... Üç golün ikisini atmış olmasına rağmen, keyifsiz görünüyordu. "İyi misin?"

"Evet, evet. İyi maçı." Benden uzaklaştı.

Baird'e baktım, o da bizi izliyordu. Yüzünde alışılmadık bir ciddiyet vardı. Ona ne olduğunu biliyor mu diye sormadan, patron ve Sven odaya girdi.

Brian bize gülümserken sessizleştik. "İşte böyle olsun."

Düdükler, bağırırlar ve küfürler havayı elektriksel bir heyecanla doldurdu.

Brian bize sessiz olmamızı işaret etti. "Yarın izinli sayılacaksınız. Dinlenin. Kutlayın, ama fazla abartmayın. Salı günü buraya geri dönün ve gelecek hafta Strathmore ile oynayacağımız maç için sıkı antrenman yapalım. Hiçbir şeyi hafife almayacağız."

Strathmore United son iki maçında iyi oynamamıştı.

"Bir takımı yenilgiden daha fazla motive eden bir şey yoktur. Bizi yenmek için gelecekler."

Başımızı salladık.

"İyi maçı çocuklar. Gerçekten bir takım gibi oynamaya başladınız ve bu belli oluyor. Böyle devam edin. Salı görüşürüz."

Koçlar dışarı çıkarken ve takım arkadaşlarımız duşlara doğru yönelirken, dikkatim tekrar John'a döndü.

Baird omzuma vurdu. "Yarın... akşam yemeği yiyip bira içelim." Kanadalı John, kendi düşüncelerine dalmış, farkında olmadan duş odasına doğru yürürken, Baird çenesini John'un yönüne doğru salladı.

"Ne oluyor?"

"Yarın annesinin ölüm yıldönümü." Siktir.

John, geçen yıl sarhoş bir gecede bize, annesinin üç yıl önce kanserden öldüğünü söylemişti. Bu kayıp, babasının tamamen yıkılmasına neden olduğu için, onunla babasının ilişkisini zorlamıştı. John, sadece iki ay sonra Caley'deki pozisyonu kabul etmişti. Nefesimi içime çektim ve yavaşça dışarı verdim. "O zaman iyi oynamış."

"Evet. Kendini toparlayıp bu süreci atlatmayı başardı. Bunu hayal bile edemiyorum dostum." Baird, annesini kaybetme düşüncesiyle acı çekiyor gibiydi.

Ne yazık ki, bunu hayal etmeme gerek yoktu. "Bu çok acımasızca."

Arkadaşım sempatiyle omzuma vurdu. "Senin anladığını biliyor. Bunun yardımcı olduğunu düşünüyor."

"Keşke ikimiz de üye olmasaydık dedğim tek kulüp bu." Dolabımdan tuvalet malzemelerimi çıkardım. "Yarın Orchard'a gidelim. Orada biraz huzur buluruz."

"İyi fikir."

John'u ertesi akşam bizimle gelmesi için ikna etmemiz gerekti, ama biraz bira ve pub yemeği yedikten sonra keyfi biraz yerine geldi. Dört çeker arabamı alıp dairemde bıraktık, çünkü bar-restoran evimden sadece on dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Çıkarken otoparkta Beth'in arabasını görmezden geldim. Bu gece bir bilgisayar manyağıyla randevusu olduğunu söylediğine yemin edebilirim.

Bar, kat planının ortasında yer alıyordu. Bir tarafta odanın kenarlarına masa ve sandalyeler dizilmişti, ön tarafta ise küçük bir merdivenin yukarısında daha fazla masa ve sandalye vardı, böylece

barın ortasındaki üç tabureye oturduk.

İlk oturduğumuzda ve yemek sipariş ettiğimizde, John'a dönüp isterse bu konuyu konuşabileceğimizi söyledim. Minnettar olduğunu ama bugün konuşmak istemediğini söyledi. Barın köşesine oturduk, böylece sohbet etmek daha kolay oldu. Barmen de dahil olmak üzere birkaç kişi bizi tanıdı (bize bedava içki hesabı açmayı teklif etti) ve dünkü maç için bizi tebrik etmek için yanımıza geldi. Ama bunun dışında, kendi aramızda sohbet etmek için yalnız bırakıldık. Maç hakkında. John'un daha önce hiç duyulmamış dördüncü randevusuna çıktığı kız hakkında. Baird ve benim satın almak istediğimiz ama Braden Carmichael hala bizimle görüşmediği için alamadığımız kale hakkında.

Sohbete o kadar dalmıştık ki, onun bara girdiğini fark etmemiştim.

Uzun sarı saçları ve kendine özgü yürüyüşü, barın alt kısmına yaklaşırken dikkatimi çekti. Beth Carmichael sipariş verirken barmen ona flörtöz bir şekilde sırtıttı. Omzunun üzerinden bakışını takip ettim, bakışları yakındaki bir masada oturan ve gözlerini ondan ayırmayan bir adama takılmıştı.

Siktir.

Randevusu vardı.

Burada.

İçecekleri beklemek için geri dönerken saçlarını kulağının arkasına attı. Kim bir kadını bara içki almaya gönderir ki? Beni eski kafalı olarak nitelendirebilirsiniz, ama... hayır. Ben düzgün bir şekilde çıkmadım bile ve ona ödeme yaptırmayı hayal bile edemezdim.

"Keen, dünyaya dön." John yüzümün önünde elini salladı ve ben hızla gözlerimi kırıştırdım, Beth bara baktı ve gözlerim ile gözleri buluştu.

Dudakları şaşkınlıkla açıldı, sonra somurtarak başka yere baktı.

"Neye bakıyorsun..." Baird benim bakışımı takip etmek için döndü. Yüzü aydınlandı. "Beth!"

Oh, lanet olsun.

Bir anda, yüzündeki ifade değişti ve Baird'e muhteşem bir gülümsemeyle baktı. "Uzun zaman oldu, yabancı!"

Baird taburesinden atladı ve yemeğini bırakarak, ki bu başlı başına nadir bir durumdu. "Gel bana sarıl dostum." Sesi barın her yerinde yankılandı.

Beth güldü ama bardan uzaklaşarak sanki eski dostlarmış gibi onun kollarına atladı.

Onların konuşmalarını izlerken kalbim hızla atıyordu, bu sefer sesleri duyulmayacak kadar alçaktı.

John bana dirsek attı. "Onu nasıl tanıdığını bize anlatacak mısın?"

Gözlerimi Beth'ten ayıramadan omuz silktim. "Onu başka bir hayattan tanıyorum."

"Peki güzel, komik sarışını sevmiyor musun?" Şüpheli görünüyordu.

"Nefret etmiyorum. Sadece umurumda değil."

"Bu yüzden mi gözlerini ondan ayıramıyorsun ve Baird'i tereyağı bıçağıyla bıçaklamak istermiş gibi görünüyorsun?"

Kendimi zorlayarak başka yere baktım ve John'un bakışlarıyla karşılaştım. "O senin düşündüğün gibi biri değil."

John beni inceledi ve sonra başını sallayarak konuyu kapattı.

Birkaç saniye sonra, Baird aptal gibi sırtıtarak taburesine geri döndü. Beth içkilerini alıp randevusuna geri döndü, randevusu da şimdi bizim tarafa bakıyordu. Onun kesinlikle bir pislik gibi görüldüğüne karar verdim.

"Randevusuna geri dönmek zorunda kaldı." Baird, en azından biraz ilgi gördüğü için mutlu, büyük bir köpek yavrusu gibi omuz silkti. "O bir pislik gibi görünüyor. O, bundan daha iyisini hak ediyor."

Arkadaşıma olan kızgınlığım biraz azaldı.

"Onlara psikopat gibi bakmayı bıraksan iyi olur," diye tavsiye etti John.

Kahretsin.

Baird'e baktım. "Onunla arkadaş olmaya çalışmayı bırakacak mısın?"

"Hayır." Baird sıırttı. "O benim başka bir babadan olan, uzun zamandır kayıp olan kız kardeşim. Karar verdik."

Onunla yatmak istemediğine sevindim.

"Ona numaramı verdim. Birlikte takılacağız." "Neden?" diye bağırdım, bu düşünce beni biraz paniğe sevk etti. düşünceye biraz panikledim.

"Eh, çünkü senin aksine, ben bir kadınla arkadaş olabilirim." "Ben de bir kadınla arkadaş olabilirim," diye itiraz ettim. Beth ve ben bir zamanlar arkadaştık. Tamam, ben onun ilk ve son erkeği olmak isteyen azgın bir on yedi yaşındaydım, ama yine de arkadaşız.

Ta ki arkadaş olmaktan vazgeçene kadar.

"Sadece... o olmasın. Tamam mı?"

Büyük arkadaşım düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Tamam... nedenini söylersen."

Beth, randevusunun söylediği bir şeye gülünce ona öfkeyle baktım. Midem düğümlendi. "Aynı okula gittik. O... o iyi bir insan değil."

Baird şaşkınlıkla çenesini geriye doğru çekti. "Bu doğru gelmiyor."

Öfkelenerek, "Sen sordun. Ben söyledim. Artık bu konuyu kapat. Ve onu telefonundan sil" dedim.

Baird, beni geçip John'a bakarak kaşlarını kaldırdı. "Bana mı öyle geliyor, yoksa bayan çok mu fazla itiraz ediyor?"

John yüksek sesle güldü. Ve sadece berbat bir günde arkadaşımızı güldürdüğü için Baird'in birasını yüzüne fırlatmadım. "Haftaya Kaito'nun doğum günü. Bir şeyler yapmalıyız. Ailesini özleyiyor olmalı."

Neyse ki konukonu konu işe yaradı.

Baird Baird'in bir parti verme fırsatından daha çok keyif aldığı bir şey yoktu. Sohbet ederken, Beth ve onun randevusunu aşırı derecede farkındaydım. Bakmamaya çalıştım, ama Baird'e her baktığımda onları Baird'e baktığımda onları görebiliyordum.

Onların kalkıp bardan çıktıklarını gördüm ve o pislüğün Beth'in önünde yürürken onun mükemmel kışına gözlerini dikip kapıyı ona tuttuğunu izlemek için arkama döndüm. Onlar gözden kaybolurken midem burkuldu ve bir bira daha sipariş ettim.

Ama tabii ki sadece galibiyeti kutlamak için.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BETH

Dokuz yıl önce

Daha önce de erkeklere aşık olmuşum, ama hiçbirinin bununla kıyaslanamazdı.

Yani, futbol sahasının kenarında durmuş, kanlı bir futbol maçı izliyordum, Tanrı aşkına. Ben. Beth Carmichael.

Ve bu ilişki başından beri mahkumdu.

"O çok yakışıklı. İkimizin de bu konuda hiçbir şey yapamaması çok adaletsiz." En iyi arkadaşım Amanda dudaklarını büzerek dedi.

O, Callan Keen'di. Ve ne yazık ki, onun aşık olduğu kişi benim de aşık olduğum kişiydi. Aynı çocuktan hoşlandığımızı fark ettiğimizde, ikimiz de onunla çıkmayacağımıza dair bir anlaşma yaptık. Ama ondan uzak duramıyorduk, onunla sadece arkadaş olmak istediğimizi iddia etsek bile.

"Ama hava çok soğuk. Ne kadar kalabilirim bilmiyorum."

Kasım ayıydı, ama soğuğu hissetmiyordum. "Sen git."

"Sen kalacak mısın?" Bana dikkatle baktı.

"Evet, biraz daha izleyebilirim." Ses tonumu kayıtsız tuttum. "Otobüsüm birazdan gelecek."

"Hmm." Gözlerini kısarak, "Anlaşmamızı unutma," dedi.

Nasıl unutabilirim ki? Callan ile tanıştığım gün, Amanda da bir sonraki dersinde onunla tanıştı. Okuldan koşarak çıkıp bana ondan bahsetmek için can atıyordu, ama ben ondan önce davranmıştım. İkimizin de aynı çocuğa aşık olduğumuzu fark edince, ikimizin de ona sahip olamayacağını ilan etti.

"Hatırlıyorum. Merak etme." Ona el sallayarak veda ettim ve Amanda ile çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaş olduğumuzu kendime hatırlattım. Onu çok seviyordum. O da beni sevdiği ve aramızda hiçbir şeyin girmesini istemediği için bu anlaşmayı yapmıştı. Daha önce de ikimiz bir çocuğa aşık olduğumuzda bu tür bir anlaşma yapmıştık. Bu her zaman adil ve doğru bir şey gibi gelmişti.

Ancak Callan Keen farklıydı.

Saha tarafına dönerek, Callan'ın takım arkadaşına bağırdiğini izledim ve aniden top ona doğru uçtu. Sonra hesaplanması zor bir hızla hareket etti. Kontrolü o kadar hızlı kaybetmeden topu saha boyunca taşıyabiliyordu ki, bu olağanüstüydü. Bu sporu hiç sevmemiştim, ama Callan'ı izlemek gözlerimi açtı. Hala kuralları tam olarak anlamamıştım, ama umurumda değildi. Sadece Callan'ı izliyordum.

Tarih ve matematik derslerinde yanımda oturan çocuk hakkında fazla düşündüğümde, karnımda kelebekler uçuştu. Matematik dersini birlikte aldığımızı fark eder etmez, Callan'ın yanına oturabilmek için Jake Barker'a bir Snickers çikolatası vererek rüşvet verdim. Callan, benim bu bariz niyetimden hiç rahatsız olmamış gibi gülümsedi. Bu konuda bir şey yapamayacağımı bildiğim için kendimi dizginlemeye çalışmıştım, ama onun yanında olmak istiyordum. Bunu açıklayamazdım.

Ve Callan'ın da benden hoşlandığından emindim.

Neden henüz bana çıkma teklif etmediğini anlamıyordum. Tabii ki evet diyemezdim.

Zaten Amanda'nın arkasından o adamla flört ettiğim için kendimi suçlu hissediyordum. İki aydır flört ediyorduk. Ve o benim lanet olası takıntım haline gelmişti.

Hiç kimseye bu kadar

Bu kadar sert bir şekilde kimseye aşık olmamıştım. İlk kez, bir erkekle öpüşmekten daha fazlasını yapabileceğimi hayal edebiliyordum. Amanda yaz boyunca bekaretini kaybetmişti ve tüm arkadaşlarımız sabırsızlandıklarını konuşurken, ben hala seks için hazır hissetmediğim için kendimi garip biri olarak görüyordum. Ama Callan'la birlikte olduğumu hayal ettiğimde, bu düşünce korkutucu gelmiyordu. Heyecan verici olmanın ötesindeydi.

Onun da aynı şekilde hissettiğini düşünecek kadar sık sık ağzıma baktığını fark ettim.

Ve onu elde edemesem de, o bunu bilmiyordu. Öyleyse neden harekete geçmiyordu? Eğer harekete geçseydi ... belki Amanda'ya Callan'a olan hislerimin sıradan bir aşktan daha fazlası olduğunu açıklayabilirdim.

Koç bir süre sonra maçı bitirdi ve ben, toplanan kalabalık dağılmaya başlarken beklemekle biraz aptal gibi hissederek bekledim.

Ancak takım spor salonuna doğru ilerlerken, Callan dönüp bana doğru koştu.

Uzun boylu ve atletikti ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel gözlere sahipti. Ama onu sevmemin tek nedeni bu değildi. Sessiz mizah anlayışını ve yaramazlığını seviyordum. Tarih dersinde, öğretmenimin önünde beni güldürmek için fısıldayarak imalı sözler söylemeyi severdi. Ayrıca, aklımdan geçen her şeyi gevezelik ederken beni gerçekten dinliyor gibi görünmesini de seviyordum.

Ve onun gizli zekasını sevmiştim.

Matematik dersinde birkaç kez bana yardım etmişti.

Akademik olarak benim kadar hırslı olmayabilir, ama futbola olan tutkusu gerçekten hayranlık uyandırıcıydı. Gerçekten derin ve anlamlı sohbetler yapma fırsatımız olmamıştı, ama Pro League U18 takımları tarafından keşfedilme umuduyla Drimwhinnie'ye geldiğini biliyordum.

Onun kadar hırslı ve çalışkan on altı, neredeyse on yedi yaşındaki pek çok genç tanıımıyordum.

Callan önümde durdu ve kalbimi hızlandıran o çocuksu, eğri büğrü gülümsemesini gösterdi. "Gelmişsin."

"Evet."

"Sevindim."

"Ben de." Kötü Beth, kötü, kötü Beth.

O memnuniyetle başını salladı. "On dakika bekleyebilir misin? Üstümü değiştirmem lazım."

Kelebekler deli gibi kanat çırpıyordu. "Tabii. Ön kapıda buluşuruz."

"Güzel." Gözleri parladı ve hızlıca gülümsedi, ensesini ovuşturduktan sonra sahadan koşarak uzaklaştı.

Uzaklaşırken anneme mesaj attım ve okulda geç kalacağımı, şehre birkaç otobüsle döneceğimi söyledim. Annem ve babam, gelecek yıl okula kendim gidebilmem için araba alacağıma söz vermişlerdi.

Telefonum bip sesi çıkardı.

Otobüsten otobüse mesajla haber ver,

Gülümseyerek anneme söz verdiğimi yazdım.

Callan aniden ortaya çıktı, adımları uzun ve hızlıydı ve o çırpınışlar çılgınca bir hal aldı. Aslında biraz midem bulandı.

"Selam." Önümde durdu ve beni biraz tereddütle inceledi.

"Otobüs durağına yürümek ister misin?" Cramond'un yeşil bir yerleşim bölgesinde on dakikalık bir yürüyüş mesafesiydi. Callan'ın Leith'e giden otobüse binmesi gerektiğini biliyordum, bu benim yolumun üzerindeydi.

"Tabii."

Ayaklarımız uyumlu bir şekilde yürümeye başladık, kolum kasıtlı olarak onun koluna değdi. İkimiz de hedefimize doğru inanılmaz derecede yavaş adımlarla ilerlerken kalbim hızla atıyordu. Bu düşünce beni gülümsetti. "Çok hızlısın Callan. Sahada. Senin keşfedilmeyeceğini hayal edemiyorum."

"Aslında, koçum 18 yaş altı iki takımın benimle ilgilendiğini söyledi. Ardarroch ve Caley United."

"Caley harika bir takım," diye panik içinde patladım, çünkü Ardarroch Aberdeen'deydi ve bu onu

beni ondan uzaklaştırırdı. Caledonia United ise onu Edinburgh'da tutardı.

Beni içimi eriten o sırtışı attı. "Biliyorum."

Umutla dolmuştum. "O zaman Caley United mi?"

"Bilmiyorum. Şu anda sadece ilgileniyorlar. Bu yıl okul takımında neler yapabileceğimi görmek isteyecekler."

"Sizler iyi gidiyorsunuz gibi görünüyor. Yani, diğer çocuklar ders aralarında konuşurken duyuyorum ve takımın iyi gitmesinden heyecan duyuyorlar gibi görünüyor."

Callan sırttı. "Kazanmaya başladık, evet." "O gülümseme ne için?"

"Çünkü hiçbir şeyden haberin yokken çok tatlısın." Onu şakacı bir şekilde ittim.

"Hiçbir şeyden haberim yok değil."

Gülerek, kendini düzeltti. "Bir şeyi bilmemekten gerçekten hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Beni bu kadar iyi tanıması canımı sıkıyordu.

Yüzümdeki ifade beni ele verdi ve Callan daha da çok güldü.

Ve gülüşü benim pahasına olsa da, onun böyle güldüğünü hiç duymadığım için gülümsemeden edemedim. Benimle birlikteyken gardını indirdiği anlar dışında, ciddi bir gençti.

"Eve otobüsle gideceğim. Sanırım bir noktaya kadar aynı güzergâhta gidiyoruz."

Callan kaşlarını çattı. "New Town'da yaşadığını sanıyordum." "Öyle."

"Ben Sighthill'deyim. Tam olarak aynı yönde değiliz," diye kuru bir şekilde karşılık verdi.

Kaşlarını çatarak . fikri fikri düşündüm
bir bir bir dediğimde, "Leith'te yaşadığını sanıyordum" dedim.

Adımları sendeledi. "Ah... şey... pek sayılmaz."

Daha fazla açıklaması için bekledim. "Hadi ama. Sana ailemden bahsetmiştim."

"Evet, anlattın. Lanet olası New Town'da lüks bir konakta yaşayan, çok başarılı ailen. New Town, Beth."

Göğsümde hoş olmayan bir sızı hissettim. "Bu ne demek?"

"Ailen çok zengin, milyonlarca dolarlık bir evde yaşıyorsun."

Evin değerini hiç düşünmemiştim, bu yüzden utanç duygusu içimi kapladı. Ya da genel olarak parayı hiç düşünmemiştim.

Ve Callan spor bursuyla okuyordu.

"Bunların hiçbirisi benim için önemli değil," diye onu teselli ettim.

"Çünkü beni hiç tanımıyorsun." "O zaman anlat bana. Lütfen."

"Öncelikle, para senin için önemli değil çünkü senin paran var." Bana nazikçe azarlayan bir bakış attı. "Ama para önemlidir, Beth. Paran olmadığında bunun ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Üzgünüm."

"Ben..." Omzuyla bana hafifçe dokundu. "Paraya sahip olduğun için sana kızgın değilim. Sadece... takımındaki bazı çocuklar, benim zengin bir aileden gelmediğimi anladıkları için bana farklı davranıyorlar."

Öfke içimi kapladı. "Nasıl farklı?"

"Takımı ligde yukarı taşıyorsam mutlu oluyorlar, ama antrenman ve maçlar dışında beni kendileriyle bir şeyler yapmaya davet etmiyorlar."

"Aptallar."

Callan sırtı. "Bak, sorun değil. Evden gelen arkadaşlarım var, onlarla takılıyorum. Ama buradaki arkadaşların istememesinin tek bir nedeni olabilir... Paramın olmaması onları rahatsız ediyor."

"Dediğim gibi,
pislikler." "Bu seni
rahatsız etmiyor mu?"

"Neden rahatsız olsun ki?" Somurtarak baktım. "Senin kim olduğunla hiçbir ilgisi yok. Aslında, düzeltme yapayım, var. Açıkça. Çünkü sen okuldaki o aptallardan daha azimli birisin."

"Ryan Preston'dan bile mi?"

Şaşkınlık beni durdurdu. Callan da durdu ve dikkatlice tarafsız bir ifadeyle bana baktı. "Bu ne demek?"

Callan omuz silkti. "Onun da, okulun yarısı gibi, senin külotuna girmek için can attığını biliyorum."

Gözlerimi kısarak baktım. "Ve sen benim Ryan Preston'la ilgilendiğimi mi düşünüyorsun?"

"Milyonerin oğlu. Okula Porsche ile gidiyor."

İğrenç. "Evet, çünkü ailesi aptal." Callan Keen'e birdenbire inanılmaz derecede sinirlenerek caddenin karşısına geçmeye başladım.

"Beth!" Arkamdan aceleyle geldiğini duydum. Ona bakamadım.

"Beth." Kolumu tuttu, beni durdurdu ve şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı.

Şaşkınlık mı?

"Beni öyle mi görüyorsun? Beni paradan ve spor arabalardan etkilenen şımarık bir prenses olarak görüyorsan neden bana zaman ayırıyorsun ki?" Dönüp kaldırımında hızla yürümeye başladım.

"Beth, bekle." Callan yanıma geldi, bana dönmek için geriye doğru yürümeye başladı. Yüzünde gergin ve pişman bir ifade vardı. "Öyle düşünmüyorum. Ben bir pisliğim."

"Neden?"

"Çünkü..." Durdu ve başını salladı. "Ben... Preston geçen hafta sonu bir randevuya çıktığını söyledi. Soyunma odasında duydum."

Ryan Preston gerçekten de tam bir pislikti. "Babalarımız işten tanıştıkları için aynı aptal partideydik ve onun babasının doğum günüydü. İnan bana, hiçbirimiz gitmek istemiyorduk ama babam bunun bir ağ oluşturma etkinliği olduğunu söyledi, biz de gittik. Ryan Preston'la randevu değildi. Bütün gece onunla neredeyse hiç konuşmadım. Ryan Preston'la çıkmak istemiyorum." Kendini insanlığa Tanrı'nın bir armağanı sanıyordu.

Amanda da onun berbat biri olduğunu kabul etti. Ryan, asla kavga etmeyeceğimiz tek erkekti.

Callan'ın omuzlarındaki gerginlik azalmış gibiydi. Bu yüzden mi bana henüz bir hamle yapmamıştı? Benim ilgilenmeyeceğimi mi düşünüyordu?

"Callan... Fark etmediysen, senden hoşlanıyorum."

Dudakları, gülümsemek için çabalarken ve soğukkanlılığını korumaya çalışırken titredi. "Sen bunu açıkça söylüyorsun, değil mi?"

"En kötü ne olabilir ki? Beni sevmeyen bir aptal mısın?"

Callan başını geriye atarak güldü. Ben de sevinçle sııttım ve gülüşü yumuşayıp bir gülümsemeye dönüşene kadar onu izledim. Gözlerimiz buluştuğunda ifadesi çok hassastı. "Ben tam bir aptal olurdum, değil mi?"

"Olurdun." Gülümsedim, ama bunu yapmamam gerektiğini hatırlayınca gülümsemem soldu. "Amanda senden hoşlanıyor."

Kaşları kalktı. "Beni seviyor, seviyor mu?"

Başımı salladım.

Callan iç geçirdi. "Amanda'yı sevmiyorum. O şekilde değil. Seni seviyorum, Beth."

Sevinç beni sardı. Ve endişe. "Bunu onunla konuşmam gerek... ikimiz de sana çıkma teklif etmeyeceğimize dair bir anlaşma yapmıştık."

Yüzünde bir tür incinmişlik belirdi. "Öyleyse neden buradasın, benimle flört ediyorsun?"

"Çünkü seninle flört etmeden duramıyorum."

Otobüs durağına yaklaşırken beni düşündü. "Öncelikle... Okulda, annem ve babamla Leith'te yaşadığının muhtemelen herkesin kulağına gitmiş olduğunu biliyorum..."

Ben de başımı salladım, çünkü ben de öyle duymuştum.

"Ben Sighthill'de babam ve üvey annemle yaşıyorum." Callan zorlukla yutkundu ve gözlerini kaçırdı. Ancak ben, o fark etmeden önce gözlerindeki acıyı fark ettim ve devam ettiğinde anladım: "Annem ve babam... yani, babam aslında benim..."

Üvey babam, ama ben ona baba derdim. Onlar ben on iki yaşındayken öldüler. Ben futbol antrenmanındaydım ve onlar trafik kazasında öldüler.

"Oh, Callan." Omzuna dokunmak için elimi uzattım. "Çok üzüldüm."

O da kaba bir şekilde başını salladı. "Evet. Sonunda gerçek babamla yaşamaya başladım, o da tam bir pislik ve karısı da ondan pek farklı değil. Üvey annem Ashley, sanki ben şeytanmışım gibi davranıyor. Sanki hayatta olmam ona bir hakaretmiş gibi, anlarsın ya."

Öfke ve sempati, göğsümde sıkı ve acı verici bir top haline geldi. "Senin için çok üzüldüm."

"Sorun değil. Çoğunlukla beni görmezden geliyorlar. Ve yakında oradan ayrılacağım."

İyi değildi. Ama onun iyiymiş gibi davranması gerektiğini biliyordum. "Annem... annem Amerikalı," dedim ona. "Annesi İskoç'tu, ama Amerika'ya taşındı, dedemle evlendi ve orada kaldı. Annem ve annemin küçük kız kardeşi Beth doğdu."

Otobüs durağında durduk ve Callan dönerek tüm dikkatini bana verdi.

"Annem on dört yaşındayken, tüm ailesi de bir trafik kazasında öldü. Anne babası ve Beth."

Callan'ın yüzü bembeyaz oldu. "Siktir."

Başımı salladım. "Bana kız kardeşinin adını verdi ve küçük kardeşim de babasının adını aldı. Ben bu tür bir acıyı hiç yaşamadım, ama annemde görüyorum. Babam ve hepimiz onu ne kadar mutlu etsek de, onda her zaman biraz hüznü kalacak bir yan var." Elimizi uzatıp kolunu sıktım. "O yüzden, sen de öyle hissetsen sorun değil, Callan."

Gözlerinde ıslak bir parıltı belirdi ve bakışlarını kaçırırken zorlukla yutkunduğunu gördüm.

Elimi kolundan aşağı kaydırarak, elini elimle tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim.

"Düşündüğümde daha da muhteşemsin," dedim ona. "Kaybettiğin onca şeye rağmen, hala istediğin şey için mücadele ediyorsun."

istediğın şey için mücadele etmeye devam etmek. Futbolun sana bunu vermiş olmasına sevindim."

Başı bana doğru döndü, yüz hatları şaşkınlıkla gevşedi.

Ve sonra, ben nefes almadan önce, elimi bıraktı ama sadece bana uzanmak için. Aniden, vücudum onun vücuduna yapıştı ve Callan Keen'in dudakları benim dudaklarımdaydı.

Bir erkeğin bana verdiği en derin öpücükle, şaşkınlığımın nefesini yuttu.

Açgözlüydü.

Daha fazlasıydı.

Daha önce de Fransız öpücüğü vermiştim, ama bu... tüm vücudumda milyonlarca elektrik akımı geçiyormuş gibi hissettim.

Öpücüğün baş döndürücü heyecanıyla dengemi kaybetmemek için Callan'a sıkıca tutundum ve öpücüğü derinleştirdim.

Callan inledi ve ben de otobüs durağının duvarına yaslanana kadar geriye doğru sendeledim. Bir eli ensemin arkasına kayarken, diğer eli belimi kavradı ve beni kendine daha sıkı çekti.

Dudaklarımız şişene kadar öpüştük, parmaklarım saçlarına dolandı.

Hayatımın en uzun öpüşmesi idi. Ve lanet olasınca muhteşemdi.

Sonunda Callan öpücüğü yumuşattı, dudakları benimkilerle tatlı, titrek bir dokunuşla fısıldadı. Son bir dokunuşla alnını alnıma yasladı ve derin, titrek bir nefes aldı.

"Bu... vay canına."

Callan başını kaldırıp gözlerime baktı. "Öyleydi." Sesi hoş bir şekilde kısıp çıkıyordu.

Birkaç saniye boyunca hayranlıkla birbirimize baktık.

Sonra sordu, "Önümüzdeki Cumartesi Longniddry ile oynayacağımız maça gelir misin?"

Pufi dudaklarımdan neşeli bir gülümseme süzüldü.

"Maçtan sonra yine beni öpecek misin?"

Callan sırıttı. "Tabii, izin verirsen."

"İkimiz de izin vereceğimi biliyoruz."

Kıkırdayarak beni kendine çekip sarıldı. Bu şefkatli kucaklamaya şaşırdım, ama şakağıma kondurduğu öpücüğe daha da şaşırdım. Sanki çok değerliymişim gibi. Sanki onun için çok değerli biriymişim gibi. "Amanda ne olacak?"

İçimde bir düğüm oluştu, ama onu bir kenara ittim. "Seni ne kadar sevdiğimi açıkladığımda, o da anlayacaktır. O benim en iyi arkadaşım. Beni seviyor."

"Güzel. Ben de seni çok seviyorum, eğer anlaşılmadıysa."

Başka bir sersemletici gülümsemeyi engellemek için dudakımı ısırarak zorunda kaldım. Callan bunu gördü ve yüzünde kendini beğenmiş bir sevinç belirdi.

Otobüsüm geldiğinde, bana birkaç kez daha yumuşak öpücükler verdi ve eve vardığımda ona mesaj atacağıma söz verdirdi. Hayatımda hiç eve gitmek istemediğim bir an olmamıştı.

Ama o öğleden sonra, Callan Keen'in olduğu her yerde olmak istedim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BETH

Günümüz

Hayatımdaki erkekler futbolu severken, annem nefret ediyordu, bu yüzden televizyonda sürekli futbol maçı yayınlanan bir evde büyümedim. Luke, bizi rahatsız etmemesi için odasındaki dizüstü bilgisayarında maçları izlerdi ve babam genellikle amcalarımın evlerinde maçları izlerdi.

Aslında, futbolla ilgili bilgimin çoğu medyadan geldiği için futbola oldukça olumsuz bakıyordum. Haberler ve filmler bana futbolun holiganlığı ve şiddeti teşvik ettiğini söylüyordu. Takımlarının galibiyetini kutlayan sarhoş bir grup erkek gördüğümde, caddenin karşısına geçerdim.

Sonra Callan ile tanıştım ve onun bu spora olan sevgisi bana da bulaştı. En çok ihtiyaç duyduğu anda ona bir amaç vermişti. Ve şimdi haberlerde onun maçından bir kesiti izlerken, bunun ona bir yuva verdiğini fark ettim.

Dün gece onu Baird ve John ile birlikte barda gördüğümde, aralarındaki yakınlığı fark etmeden edemedim. Onu sahada takım arkadaşlarıyla kutlama yaparken izlerken, etkileşimlerinde sevgi ve gurur vardı. Onu televizyonda ilk kez oynarken gördüğümde, pişmanlık ve üzüntü duymuştum. Sonra onu yerel ve ulusal reklamlarında ve kampanyalarında, o muhteşem yeşil gözlerle

kameraya bakarken, birdenbire tamamen yabancı biri gibi göründü.

Ve onun öyle olduğunu fark ettim.

Callan Keen ve ben artık birbirimizi tanımıyorduk.

Şimdi, onun takım arkadaşlarına pas verip maçı kazandıracak golü hazırladığını izlerken, kendime yönelik bir öfke dalgası hissettim.

Bazen katı tavrım kendimden biraz nefret etmeme neden oluyordu.

Ve bunun karşılığında, üst kattaki komşuma kızmamı sağladı.

Ama sadece bunun için değil. Dün gece istemeden randevumu mahvetmişti. Dean hoştu. Arkadaşçaydı. Ama Callan'ın Orchard'da olduğunu fark eder etmez, başka hiçbir şey düşünemedim. Sonunda Dean'e başka bir yere geçmek isteyip istemediğini sordum. Ama bu da işe yaramadı. Aramızda hiçbir kimya yoktu. Ben de geceyi sonlandırdım. Dean beni tekrar görebilir miyim diye sorduğunda, nazikçe bunun mümkün olmayacağını söyledim. Dürüstlüğüm onu şaşırtmış gibiydi ama sonra bana teşekkür etti. İyi geceler dedik ve ben tek başıma eve gidip yatağımın çekmecesinde sakladığım vibratörü kullandım.

Üç ay seks yapmadan geçirmek uzun bir süre değildi. Daha uzun süre de kalmıştım. Ama bu sefer kuraklığı *hissediordum*. Muhtemelen son seks yaptığım kişi eski sevgilim Josh olduğu içindi (onun arabasında, Luke'un pazar akşam yemeğinde beni ifşa etmesi sayesinde tüm ailem bu gerçeği biliyordu). Josh ve ben birkaç hafta çıkmıştık. O noktada, o bağı, o büyük aşkı bulmak için çaresiz kalmıştım sanki, bu yüzden bu ilişkide olması gerekenden çok daha uzun süre kaldım. Sanırım en başından beri onun benim için yanlış kişi olduğunu biliyordum. Ama seks yaptıktan sonra, bundan emin oldum. Kimyamız uymuyordu.

Volvo'sunda seks yaparak aramızdaki ateşi yeniden alevlendirmek için son bir girişimde bulunmuştum. Pazar günü gezintimizin ardından karanlık bir park yerinde durmuştuk. Arabada seks yapmak garip ve rahatsız ediciydi... ve çok

kötüydü. Neredeyse onun benimle "seks yapmak" istediği gerçeği kadar kötüydü.

O tamamen duygusal ve işin içindeydi, ben ise kafamda bizim aramızdaki seksi daha iyi hale getirmeye çalışıyordum. O gece Volvo'da, o içimdeyken bunun asla daha iyi hale gelmeyeceğini ve onunla bir daha asla seks yapmak istemediğimi fark ettim.

Onu bir hafta boyunca görmezden geldikten sonra nihayet Josh ile yüzleştirdim, ama sonunda ondan ayrıldım.

Ve ertesi gün tekrar arkadaşlık uygulamalarına döndüm. Çünkü hayatımın geri kalanını çalışarak geçireceksem, eve döndüğümde beni bekleyen özel birinin olmasını istiyordum. Aşk, arkadaşlık ve harika seks istiyordum.

"Futbolla ilgileniyor musun?"

Başımı arkadaşşıma doğru çevirdim, barın üzerindeki televizyon ekranına bakarken dalmış olduğumu fark ettim. Salı öğleden sonraydı ve Samuel Green ile hızlı bir öğle yemeği yemek için kızlarla olan toplantımı ertelemiştim. Bar restorana girdiğimde, Samuel'in karşısında onu izleyen dört kadının oturduğu bir masa gördüm. Orada olmalı, onların ilgisinden zevk almalı, benim dikkatimi ona çekmek için uğraşmamalıydı.

Sheera'nın yetişkin oğluna yeterince samimi davranmadığım için Aura Beauty gibi bir müşteriyi kaybetme düşüncesi beni sandalyemde dikletti. Ona hafifçe gülümsedim ve bakışlarının ağızma kaymasını izledim. "Öyleyim," yalan söyledim, çünkü dikkatimi çeken şeyin televizyonda Callan Keen'i görmek olduğunu ona söylemeyecektim. "Ya sen?"

"Hiç de değil."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım.

"Hepsi harika öneriler." Samuel, telefonunda hazırladığı listeye bakarak konuyu değiştirdi. "En sevdiğin hangisi?"

Mümkün olduğunca verimli olmak ve işe geri dönmek için öğle yemeği olarak bir sandviç sipariş etmişim ve

yemeğimiz gelir gelmez, müşterilerinin havasına ve Samuel'in aradığı ruh haline göre, müşterilerini götürebileceği en iyi yerleri sıralamaya başladım.

"Meksika yemeklerini çok severim, bu yüzden Wahaca, eğlenceli ve lezzetli bir yer arayan müşteriler için, belki de kendilerini çok ciddiye almayan müşteriler için harika bir seçimdir."

"Wahaca." Samuel başını salladı. "Ben de Meksika yemeklerini seviyorum." "Evet, harika," aptalca cevap verdi.

annesini müşterim olarak kazanma kararlılığım ve her düzeyde şaşırtıcı derecede uyumsuzluğumuz arasında, onunla kolay bir sohbet bile zor geliyordu.

"Annem cuma günü şehre geri dönecek ve seninle akşam yemeğinde buluşmak isteyip istemediğini sordu."

"Sheera mı?" diye hayretle sordum. Bu, Social Queens'i işe alacağı anlamına mı geliyordu? Heyecan içimi kapladı. "Tabii ki. Çok isterim."

"Harika. Detayları sana mesaj atarım." Detayları Tellie'ye değil de bana mesaj atmasını biraz tuhaf bulsam da, omuz silktim. Önemli olan tek şey Sheera ile ikinci bir görüşme ayarlamaktı. Ancak Samuel ile daha fazla garip bir sohbet içinde kalmak istemiyordum.

"Harika. Yarım saat sonra bir toplantım var, bu yüzden gitmem gerekiyor. Ama umarım önerilerim işine yarar." Ödeme yapmak için çantama uzandım ve Samuel elimi tuttu.

"Bir bayanın öğle yemeğini ödemesine asla izin vermem, hele de bana iyilik yapmış bir bayanın."

"Oh, peki, teşekkür ederim."

Elimi sıkıp bıraktı. "Benim için bir zevkti."

Yine, bakışlarındaki ilgiyi görmezden geldim ve ayağa kalktım. Cidden, aramızda hiçbir bağ olmadığını nasıl hissetmiyordu? "İşinde başarılar."

"Seninkinde de." Gülümsayarak ayağa kalktı. "Yakında görüşürüz."

Gülümsemem biraz sönükleşti, ama hemen toparlandım.
"Hoşça kal."

Bardan çıkarken, tüm bu etkileşimin biraz tuhaf olduğunu düşünmeden edemedim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BETH

O pazar günü annem ve babamın evinde yapılan sohbeti zar zor takip edebildim, yemekleri ise hiç saymıyorum bile. Dün gece başka bir randevuya çıkmıştım. Neil. O bir veterinerdi. Onunla sohbet etmek dış çekmek gibiydi ve sonra restorandan çıkarken bana oral seks yapıp yapmayacağımı sordu.

Uygunsuz bir şekilde komik olduğunu düşünerek rahatsızlık içinde güldüm.

O ise tamamen ciddiye.

Ben de ona oral seks yapmak istemediğimi söyledim. Aslında ona oral seks yapmaktansa, ateş karıncalarıyla kaplı bir muzı boğazıma tıkmayı tercih ederim dedim.

Omuz silkti ve "Sorun değil, görüşürüz" dedi. Sonra da uzaklaştı.

Mükemmel eşimin varlığından gerçekten umudumu kesmeye başlamıştım. Ayrıca, bu randevulara gitmek iş zamanımı da alıyordu. Randevularda karşılaştığım kişiler bu kadar başarısızsa, bu noktada kişisel hayatımı dengelemeye çalışmak hiç de değmez miydi?

Nezaket gereği, işimi gerekçe göstererek Pazar akşam yemeğinden izin aldım, ki bu doğrudu. Aileme veda ederek sarıldım ve kapıdan çıkarken babamın sesini duydum.

Babamın adımı seslendiğini duydum. Ön kapıda durup, bana yaklaşırken ona döndüm.

Kaşları çatılmıştı ve önsöz yapmadan sordu: "Ne oluyor?"

Bu kadar mesafeli davrandığım için suçluluk duygusu beni sardı. "Sadece iş, bilirsin."

"İnanmıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Babam her zaman ailemden aldatması daha zor olan kişiydi. Annem ilgisiz ve alakasız olduğu için değil. Her iki ebeveynim de aşırı ilgililer ve aşırı koruyuculardı. Ben ise tam tersini tercih ederdim. Ancak babam daha anlayışlı olanıydı. Annem, babamın insanları çok iyi anlama yeteneğinin çok az sayıda kez başarısız olduğunu ve iş hayatında bu kadar başarılı olmasının sebebinin bu olduğunu söylemişti. Hatta annemi kendine aşık etmesinin sebebinin de bu olduğunu ima etmişti. Ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım. Babam, annemi kendine aşık etmek için çok çalıştığını şaka olarak söylerdi, ama ben bunu hayal edemiyordum.

Ancak, babamı ne kadar sevdiğim halde, bu gece onun sezgileri olmasa da olurdu. "Son zamanlarda Amanda'yı çok düşünüyorum."

Yüzündeki ifade sempatiyle yumuşadı. "Üzgünüm, tatlım."

Mutsuz bir şekilde omuz silktim. "Ne yapabilirsin ki? Kendini işe atmaktan başka."

"Ya da ailenle daha fazla zaman geçirmek dışında."

"Baba, işim beni gerçekten çok yoruyor. Nasıl bir şey olduğunu bilirsin." Üniversitede bile, endişemi ailemden saklamak için elimden geleni yapmama rağmen, babam her zaman bunu hissediyor gibiydi. Stresli anlarımın doruk noktasında, babamın ayarladığı hafta sonu tatili için kendimi plaja ya da Avrupa'da bir şehre giderken bulurdum ve orada ailemle birlikte olmak dışında hiçbir şey yapamazdım. Bu genellikle beni biraz sakinleştirmek için işe yarardı. Birçok yönden ayrıcalıklı bir hayat sürmüştüm.

"Beth..."

"Baba, seni seviyorum ama yorgunum." Parmak uçlarımda yükselerek yanağına bir öpücük kondurdum. "Görüşürüz."

Merdivenlerden aşağı inerken bana seslendi: "Annenizden daha inatçısınız."

Ben gülümsedim gülümsedim omzuma omzuma "O diyor sen senden daha inatçı olduğumu söylüyor."

Babam gülümsemedi. "Bana ihtiyacın olursa buradayım, evlat."

Durdum, içim sevgiyle doldu. "Sana her zaman ihtiyacım olacak, baba."

Gözlerinde şefkat parladı. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

"Eve vardığında bana mesaj at."

Emre gülümsedim ve uzaklaştım. Ancak, bu hafta yapmam gereken her şeyi tekrar tekrar düşünmeye başladığımda, endişelerimden bir anlığına kurtulduğum rahatlama hissi kayboldu. Dublin Caddesi'nin eğimli yokuşunu indiğimin farkında bile değildim. Drummond Place'in parke taşlı caddesine çıktığımın ve ortasındaki küçük parkın önünden geçtiğimin farkında değildim.

Burada, yaz sonu olmasına rağmen akşam saatlerinde dışarıda dolaşan insan sayısı daha az olduğu için biraz daha sessizdi. Sessizlik, konutlar, daireler ve işyerlerinin bulunduğu Gürcü tarzı şehir evlerinin sıralandığı Great King Street'te yürürken gündemimdeki işleri daha kolay bir şekilde sıralamamı sağladı.

Trafiğin hala oldukça yoğun olduğu ve etrafta daha fazla insanın bulunduğu Dundas Caddesi'nde çalan korna sesi, beni aşırı düşünme sisinden çıkardı. Eve yeterince çabuk varırsam, yarın gönderilmesi gereken birkaç e-postayı yazıp, spor salonuna erken gitmek için yatmaya gidebilirdim. Adımlarımı hızlandırarak, modern apartmanımın çevresindeki Gürcü mimarisine karşı göze çarpan köşeye ulaştım. Bazı yerliler bu binayı çirkin buluyordu. Ama ben keskin granit açıları ve koyu renkli camların, binanın çevresindeki dönem binalarıyla hoş bir kontrast oluşturduğunu düşünüyordum.

Neredeyse eve vardığım için rahatlamıştım, Loverose Lane'de neredeyse koşar adımlarla ilerledim ve kapılardan geçerek otoparka girdim. Yüksek bir ses beni giriş kapısına doğru koşarken irkitti. Sesi takip ettim ve Callan'ın geniş omzuna antrenman çantasını asmış, bana doğru büyük adımlarla geldiğini gördüm.

Bütün vücudum farkındalıkla titredi.

Bunu analiz etmeyecektim.

Bunun yerine, giriş kapısında anahtar kartımı okuttum ve o yaklaşırken cam kapıyı onun için açık tuttum. Gözleri biraz yorgun görünüyordu, ama onun dışında her zamanki gibi seksi görünüyordu.

Adi herif.

Geçen hafta Strathmore United'ı yok ettiklerini biliyordum, ama bugün Caley, son on yılda dokuz kez İskoçya Profesyonel Ligi'ni kazanan Dalmarnock Thistle ile karşı karşıyaydı.

Bunu biliyordum çünkü birkaç hafta önce Pro League hakkında bazı bilgileri Google'da aramıştım.

Maçın nasıl geçtiğini merak ettim.

Callan, kapıyı onun için tuttuğumu başıyla onayladı, ama tek kelime etmeden yanımdan geçip, sanki bir yabancıymışım gibi merdivenlere çıktı.

Bir déjà vu dalgası beni sardı ve birdenbire yeniden bir genç oldum...

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BETH

Dokuz yıl önce

İki hafta. Callan ve ben... şey... henüz resmi olarak çıkmıyorduk çünkü o bana henüz çıkma teklif etmemişti. Ama okulda gizlice öpüşüyor ve derslerde sürekli flört ediyorduk. Amanda ile konuştum ve o, onu gerçekten bu kadar çok seviyorsam, bu durumu görmezden gelebileceğini söyledi. Aramızda biraz garip ve gergin bir hava vardı, ama umuyordum ki bunu çözebilecektik. Callan ise... henüz bana çıkma teklif etmemişti.

Ve Callan'ın bana çıkma teklif etmesini birazcık umutsuzca bekliyordum.

Aslında, o çocuk beni tamamen ele geçirmişti. İlk kez, okulda mükemmel olmak ve her derste ve her okul sonrası aktivitede başarılı olmak konusunda takıntılı değildim. Callan Keen hakkında hayal kurmakla çok meşguldüm ve dürüst olmak gerekirse, bu harika bir rahatlamaydı.

Hiç mutsuz olmamıştım. Ama ilk kez birine bu kadar aşık olmanın baş döndürücü heyecanını yaşıyordum. Aşık olmak, bunu ifade etmek için yeterli bir kelime gibi gelmiyordu.

Sanırım Callan'a aşık oluyordum.

Bu yüzden henüz bana çıkma teklif etmemesi beni endişelendiriyordu, çünkü daha başlamadan onu kaybetmek istemiyordum. İnanması zordu, ama sanırım ruh ikizimi bulmuştum. Annemle babamın sahip olduğu şeyi! Annem babamı bulduğunda yirmi iki yaşındaydı. Aynı yaşta onların sahip olduğu şeyi bulursam şanslı olacağımı düşünmüştüm. Ama ben henüz on altı yaşında bile değildim!

Ne yazık ki, yukarıda bahsettiğim tuhaflik yüzünden Amanda'yla bu konuyu konuşamazdım ve Callan teknik olarak erkek arkadaşım olmadığı için anne ve babama da henüz söylemek istemiyordum. Ama eminim ki, o bir adım atarsa, yakında erkek arkadaşım olacaktı.

Callan ve benim birbirimiz için yaratıldığımıza o kadar emindim ki, Rachel Lang onun ailesinin parasızlığı ve benim ailemin muhtemelen bunu onaylamayacağı konusunda küstahça bir yorum yaptığında onunla konuşmayı kestim.

O benim ailem hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Evet, ikisi de ayrıcalıklı ailelerden geliyordu, ama tüm ailemiz öyle değildi ve annemle babam hiç de kibirli insanlar değildi. Callan'ın parasız olmasını hiç umursamazlardı. Onun bu kadar genç yaşta başarıya ulaşma azmini alkışlardı.

Annem bir şeyler döndüğünü anlamıştı. Ellie teyzem hafta sonu, aşık bir kız gibi davrandığımı söyleyerek şaka yapmıştı ve şimdi annem bu konuda beni rahat bırakmıyordu.

Callan tarih dersine girdiğinde, karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. Bunun hiç sona ereceğini merak ettim. Tanışalı neredeyse üç ay, öpüşmeye başlayalı iki hafta olmuştu, ama o kelebekler hala gitmemişti.

Bana çocuksu bir gülümsemeyle baktı, gözleri parladı. Yanımdaki koltuğa otururken çantasını masanın altına bıraktı. Sonra bir eliyle iPad'ini çıkarmak için eğilirken, diğer eliyle parmak uçlarını baldırıma doğru kaydırды.

Şaşkınlıkla biraz sıçradım ve ona bir bakış attım.

Callan, pişmanlık duymadan sırtıarak doğruldu.

Bay Fisher konuşurken, elimde bir dokunuş hissettim ve aşağı baktığımda Callan'ın elini benimkinin hemen yanına koyduğunu ve parmaklarını cildime hafifçe sürttüğünü gördüm. Titrememi bastırdım ve gülümsememi saklamak için dudakımı ısırdım.

Tüm konsantrasyonumu Bay Fisher'a odaklamak için harcadım.

Sonunda konuşmayı bitirip tezlerimize çalışmaya başladığımızda, Callan'ın bana baktığını fark ettim.

O kadar haksız bir şekilde yakışıklıydı ki.

"Beni kasten dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?" Omuz silkti. "Belki."

"Konuşmak yok," diye bağırdı Bay Fisher odanın önünden.

Kahretsın.

Dersten sonra Callan parmaklarını benimkine geçirdi ve ben de görevim gereği kafeteryaya gitmek yerine onu takip ettim. Tabii ki bu yıl görevli olmaya yazılmıştım, bu da molalarımı koridorlarda nöbet tutarak geçireceğim anlamına geliyordu, böylece küçük öğrenciler okulda dolaşırken gürültü yapmayacaklardı.

Daha önce sorumluluklarımdan hiç kaçmamıştım. Ama Callan buna değerci ve şu anki garip durumumuza rağmen Amanda beni koruyacaktı.

Beni boş bir sanat odasına ve fotoğraf baskı laboratuvarına çekti. Callan beni kapıya doğru ittiğinde karanlığa daldım, ondan başka hiçbir şey hissedemiyor, koklayamıyor ve duyamıyordum. Sonra ağzı ağzıma değdi. Nazik ve keşfedici bir öpücüktü. O boynumu öperken içimi bir sıcaklık kapladı ve içimden bir iç çekiş geldi.

Başını kaldırıp kulağıma fısıldadı: "Seni düşünmeden duramıyorum."

O da benim ona takıntılı olduğum kadar bana takıntılı görünüyorken neden bana çıkma teklif etmediğini sormak istedim.

Ama sonra tekrar beni öpmeye başladı ve ben kendimi kaybettim.

Bir sonraki dersin zili çaldığında, karanlık odadan dudaklarım beni ele verecek kadar şişmiş olarak çıktığımdan emindim. Umurumda değildi.

Callan, diğer çocuklarla birlikte sınıfa gitmek için koridora çıktığımızda elimi sıktı. "Babamı bu gece gelmesi için ikna ettim."

Bu açıklamayı duyunca elini sıktım. O gece veli toplantısı vardı ve Callan bursu nedeniyle babasının toplantıya gelmesi gerekiyordu. Onu, babasını kabul edene kadar canını sıkması için ikna etmişim.

"Ona rüşvet vermek zorunda kaldım."

Öfke içimi kapladı. "Neyle?"

"... üvey babam öldüğünde, stufl. Pahalı bir saat de dahil.

Bu öfke, şiddetli bir öfkeye dönüştü. "Hayır." Koridorun ortasında durdum, etrafımızdan geçmek zorunda kalan çocukları umursamadan.

Callan gözlerime bakamıyordu. "Babam, sperm donörü olan değil, gerçek babam, beni anlardı."

"Callan..."

"Bitti." Elimini bırakmaya çalıştı ama ben tuttum. "Bitti."

Ona doğru eğildim ve bana bakmasını sağladım.

"Ve farkına bile varmadan, Caledonia United'da oynuyor olacaksın ve bir daha onunla uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

Callan'ın yüzündeki ifade yumuşadı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Gülümsedim. "Futbol hakkında çok şey bilmiyor olabilirim, Callan Keen, ama senin özel biri olduğunu biliyorum."

O zor zor bakışları bakışları dönüyordu. benim benimkine. "Beth, acaba..."

"Hey, hey! Çekil çık yoldan yoldan!"

Ryan Preston omzuyla Callan'a çarptı ve onu bana doğru itti.

Callan beni dengeledi, yüzünde öfke belirmişti. "Dikkat et!"

Ryan sırtıttı. "Üzgünüm, Beth." Sonra Callan'a orta parmağını gösterdi ve yürümeye devam etti.

"Beth!" Arkadaşım Lucy aniden yanımda belirdi. "Derse geç kalacaksın." Callan cümlesini bitirmeden kolumu çekerek beni ondan uzaklaştırdı.

O da bana el sallayarak karşılık verdi, sonra Lucy beni köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar çekti ve ben de Ryan ve Lucy'nin Callan'ın bana sonunda çıkma teklif etmesini engellediğini merak etmeye başladım.

O gün Callan'la bir daha konuşma fırsatım olmadı. Onun futbol antrenmanı vardı, benim de drama kulübü vardı, sonra da eve gidip ebeveynler gecesi için hızlıca üstümü değiştirdim.

Ancak, veli toplantısına gitmeden önce Amanda'ya mesaj atıp orada olup olmayacağını sordum. Mesajı gönderdikten yirmi dakika sonra cevap verdi. Mesajı okuduğumda midem düğümlendi.

Hayır. Ama konuşmamız lazım. Callan'ı arkadaşlığımızın önüne koyduğunu hissediyorum. Çok incindim.

Parmaklarım ekranın üzerinde dururken panik göğsümü sıkıştırdı. Amanda ve ben, hatırlayabildiğim kadarıyla en iyi arkadaştık. O çok eğlenceli, nazik ve sadıktı. Aslında, o kadar uzun süredir arkadaştık ve onu o kadar çok seviyordum ki, onu ailem gibi görüyordum.

Ve Amanda'nın ikimizin de sevdiği bir erkekle asla çıkmayacağını fark ettim.

Kahretsın.

Ben yapamadım kaybet arkadaşımı
arkadaşımı amadüşündüm düşünce düşüncesi
düşüncesi de canımı yakıyordu.

Hemen cevap yazdım.

A, seni seviyorum ve seni asla kasten incitmem. Veliler toplantısından döndüğümüzde seni arayabilir miyim?

Birkaç saniye sonra cevap verdi:

Tam

Kahretsin. Onu incitmiş olmaktan nefret ediyordum. Onu incitmiş olmak canımı yakıyordu.

Ailem bizi okula götürürken kafam çok meşguldü. Babamın iş toplantısı için şehir dışında olduğu ve veli toplantısına katılamadığı sadece bir veya iki kez olmuştu. Onun dışında, ikisi de her zaman katılmaya çalışırlardı. Ellie teyze ve Adam amca, Luke ve Elle'ye göz kulak olabilmeleri için kuzenlerim Will ve Bray'i bize getirmişlerdi.

Eğer ailemle bu kadar gurur duymuyor olsaydım, erkek ve kadın öğretmenlerin babamın yanında utangaç okul çocukları gibi davranmalarını ya da tüm İngilizce bölümünün anneme yalakalık yapmasını izlemenin utancını kaldıramayabilirdim. Hayranlık daha önce bu kadar kötü değildi. Ama annemin kitap serilerinden biri büyük bir yayın hizmetinde diziye uyarlandı ve son altı aydır ulusal haberlerde sürekli yer aldı. Kitaplarının satışları uluslararası alanda fırladı ve annem başarılı bir romancıdan herkesin tanıdığı bir isme dönüştü.

Normalde bununla başa çıkabilirdim, ama Amanda ile aramızda olanlar yüzünden kötü bir ruh halindeydim.

"Bir sonraki veli toplantısında seni canlandıracak aktörler arıyoruz," diye alaycı bir şekilde söyledim, onlar İngilizce dersinden çıkıp beni selamlamak için geldiklerinde. "Benim için olmasa bile, öğretmenlerim için olsun, böylece senin yanında aptal gibi davranmayı bırakabilirler."

"Veli toplantısında öğretmenlerini aşağıla, Beth." Annem şakacı bir şekilde beni dürttü. "Bu seni çok ileri götürür."

"Peki, Bayan Carr ne dedi? Yoksa büyük J. B. Carmichael'ın yanında benim hakkımda konuşmadı mı?"

Annem gözlerini devirdi. "Bilmiyorum. Benden kurtulduktan sonra, babana bakmaktan kendini alamadı. Çok sinir bozucu. Kesinlikle babanı oynaması için bir aktör tutmalıyız."

Babam başını salladı. "Saçma. O annenize hayran kalmıştı ve bu yüzden gözlerine bakamıyordu."

Annem bunu düşündü.

"Gerçekten mi?" "Evet, gerçekten."

"Şimdi kendimi kötü hissediyorum."

Ben gülerek ona hafifçe dirsek attım. "Kesinlikle gelecek yıl aktörler işe alacağız."

"Her zamanki gibi, sana harika bir rapor verdi," dedi babam. "Notların hep A, kibar, saygılı, sınıf tartışmalarına katılıyorsun. Sen çok mükemmelsin, evlat. Bu veli toplantıları sıkıcı olmaya başladı..." Babam aniden durdu ve sözünü kesti.

"Braden?" Annem kaşlarını çatarak ona baktı. Babamın yüz hatları gerilmişti.

Annem ve ben onun bakışını takip ettik.

Onun dikkatinin Callan'da olduğunu fark edince içimi bir rahatsızlık kapladı.

Callan duvara yaslanmış duruyordu ve yanında yakışıklı ama çok sıkılmış görünen yaşlı bir sarışın adam vardı. Bu Callan'ın babası olmalıydı.

"O...?" Annem ağzı açık kaldı.

"Ne?" Kalbim aniden göğsümde güm güm atmaya başladı.

Babamın Callan ve babasından gözlerini ayırması sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Hâlâ bizi fark etmemişlerdi. Babamın yüzü sert bir granit gibi donmuştu ve "Burada işimiz bitti mi?" diye sordu.

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. "Bayan Carr son öğretmenimizdi." "Bu taraftan gidelim." Babam aniden döndü ve ters yöne doğru yürümeye başladı.

karşı yöne doğru yürümeye başladı.

Annemin yüzü asıktı. "Gidelim."

Babamı yakalamak için aceleyle yürürken, Callan'a baktım ve onun bana baktığını gördüm. Ona hafifçe el salladım ve o, benim gelmeyeceğimi anlayınca şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Babamın Callan ve babasını görünce neden bu kadar garip davrandığını bilmediğim için onun şaşkınlığını anlıyordum.

baba

Eve dönerken arabada sormaya çalıştım, ama babam sinirliydi ve annemle arasındaki atmosfer gerginlikle doluydu. Eve varır varmaz, Ellie teyze, Adam amca, Will ve Bray'in yanında normal davranmaya çalışan anne babamı izledim. Callan mesaj atıp iyi olup olmadığını sormuştu, ama anne babamın tuhaf davranışları ve Amanda'nın mesajı yüzünden ne diyeceğimi bilemedim. Bunun yerine, teyzem, amcam ve kuzenlerimin gitmesini ve kardeşlerimin yatmasını sabırla bekledim. Sonra sessizce aşağı indim.

"Kesinlikle oydu." Babamın mutfaktan söylediğini duydum.

Koridorda sessizce ilerleyerek kapının önünde durdum. "Beth'in yaşında bir çocuğu mu var?"

"Evet, bunu kulaktan kulağa duymuştum. Oğlunun Drimwhinnie'ye gittiğini bilmiyordum. Bunu nasıl karşılayabildiğini bile bilmiyorum. Son duyduğumda, Gavin antrenörlük işini kaybetmiş ve ikinci karısından para sızdırıyordu."

Gavin. Callan babasının adının Gavin olduğunu söylemişti. Babam Callan'ın babasını nereden tanıyordu?

"Sen takip ediyormuşsun."

"Edinburgh daha daha küçük daha
düşündüğünüz düşündüğünüzden
Duyduğun bir şeyler duyuyorsun."

"Ya da sen takip ediyordun." Annem nedense sinirli gibiydi.

"Jocelyn, Gavin ilk evliliğimi mahvetti. Konuşmada adı geçtiğinde, dinlemekten kendimi alamıyorum."

"Gavin yalnız değildi. Analise de bu konuda parmağı vardı."

Babamın daha önce evli olduğunu biliyordum, ama ailem bu konuyu hiç konuşmazdı.

"Bunun farkındayım. O kadar şeyden sonra ciddi ciddi kıskanıyor olamazsın."

"Analise'i hiç kıskanmadım." Annem alaycı bir şekilde güldü. "Bunun için bir nedenim olduğunu hiç düşünmedim. Ama dün akşam Gavin'i gördüğünde yüzündeki ifadeyi gördüm ve onun sana yaptıklarını hala unutamadığını

*anladım. Bunca yıl sonra. Ve onların ihanetini de
unutamadın mı? Kafam karıştı."*

Gavin'i gördüğünde yüzünü gördüm ve onun sana yaptıklarını hala unutamadığını anladım. Bunca yıl sonra. Onların ihanetini hala unutamadın mı? Kafam karıştı."

"Ben bunu aştım. Sadece ihaneti unutmayacağım. Ya da tüm bunlardan sonra sana da asıldığını. Ayrıca, dahası da var. Gavin... sen onu reddettikten sonra bana zorluk çıkarmaya çalıştı."

"Ne? Nasıl zorlaştırmaya çalıştı?"

"Polise, kulübümde uyuşturucu dolaşımına izin verdiğim konusunda yalan iddialarda bulundu."

"Bunu bana hiç söylemedin."

"Ben hallettim. Ve onun aramızdaki mesafeyi daha da açmasını istemedim. Senin bunun için endişelenmene değmezdi."

"Braden... Keşke bana söyleseydin."

"Uzun zaman önceydi, ama o küçük düşünen, tehlikeli bir adam. O iğrenç pisliğin çocuğu kızımın okulunda olması hoşuma gitmiyor."

Midem bulandı. Callan'ın babası, babamın ilk evliliğinin bozulmasının sebebi miydi? Babamın ilk karısını aldatmış mıydı? Annemle ilişkiye girmeye mi çalışmıştı? Ve sonra babamı ciddi bir belaya sokmaya mı çalışmıştı?

"Gavin'in pisliği oğlunun suçu değil ve birini ebeveynleri yüzünden dışlamak sana yakışmaz. Herkesten iyi bilirsin ki, bazen elma ağacından çok uzağa düşer. Ayrıca, Beth'in bu çocuğu tanıyıp tanımadığını bile bilmiyoruz."

"Öğreneceğim."

"Braden..."

"Onun o çocuğun yanına yaklaşmasını istemiyorum." "Bu adil değil..."

"Gavin kötü bir adam, Jocelyn. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Panik göğsümü sıkıştırırken, annemle babam arasında sessizlik hakim oldu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu babam.

"Çünkü aşırı koruyuculuğunuzun yeni bir boyuta ulaştığını düşünüyorum. Muhtemelen sorun olmayan bir şey için kendinizi strese sokuyorsunuz. Beth'in bu çocuğu tanıyıp tanımadığını bile bilmiyoruz ve babasının yaptıkları yüzünden cezalandırılmamalı."

"Her iki konuda da haklısın. Yarın kahvaltıda Beth'in onu tanıyıp tanımadığını öğreneceğim. Sonra ona ondan uzak durması gerektiğini açıkça söyleyeceğim, çünkü o iyi bir çocuk olsa bile, babası hala Gavin Urquhart ve bu aile o adamla hiçbir ilgisi yok."

"Ben... Bu tepkinize şaşırdım. Bu çocuğu tanımadığınız halde, kızımızın ona parya muamelesi yapmasını mı istiyorsunuz? Bu sizin tarzınız değil."

"Jocelyn, çocuklarımızın güvenliği söz konusu olduğunda, normalde almayacağım kararlar alırım."

"Yazacağım." Annem, hepimizin konuşmak istemediğini anladığımız bir tonla konuştu.

"Bebeğim..."

Ama uzaktan ofisinin kapısının çarpıldığını duydum.

Gizlice yukarı kata çıkarken gözlerim yaşlarla doldu.

Yatak odamda yalnız kalır kalmaz, dudaklarımdan yumuşak ağlamalar dökülmeye başladı.

Göğsüm parçalanıyormuş gibi hissettim, çok acı vericiydi.

Önce Amanda, şimdi de bu...

Bulanık görüşümle Amanda'ya mesaj attım.

Yarın okulda konuşabilir miyiz? Callan artık sorun değil.

Konuşabiliriz diye cevap verdi.

O gece ağlayarak uykuya daldım.

Ertesi sabah babam bana Callan'ı sordu. Kalbimin ne kadar kırık olduğunu gizlemek zorunda kaldım ve onu tanımadığımı, sadece bir üst sınıftan olduğunu söyledim. Babam ondan uzak durmamı söylediğinde, nedenini sorguluyormuş gibi yaptım, çünkü bu benim yapacağım bir şeydi ve şüphe uyandırmak istemedim. Babam, onun babasının

iyi bir adam olmadığını ve benim o aileyle karışmamı istemediğini söyledi. Callan'dan uzak duracağıma söz verirken, ağlamamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Annem konuşmanın sonunu duydu ve sessizliğinden onun aynı fikirde olmadığını anlayabiliyordum.

Ailem nadiren ciddi bir şekilde kavga ederdi. Aralarındaki gerginlik beni endişelendiriyordu.

Bu yüzden babama verdiğim sözü tutmaya karar verdim. Çünkü ne pahasına olursa olsun, ailemi asla incitmeyecektim. Callan'ın babası, babamı en kötü şekilde ihanet etmişti. Bu geçmişten bahsetmek, annem ve babam için hassas bir konuydu. Callan'ın Gavin ile iyi bir ilişkisi olmadığını bilsem de, Gavin hala onun hayatındaydı ve her zaman da öyle olacaktı. Amanda da Callan ile çıkmaya çalışmamdan dolayı incinmişti. Her şeyin üstüne bir de arkadaşlığımız tehlikeye girmişti.

Karışık genç zihnim ve karmaşık kalbimle, bunun bir seçim yapmam gerektiği anlamına geldiğini düşündüm.

Ve ben Beth Carmichael'dım.

Her zaman ailemi seçerdim.

ON ALTI. BÖLÜM

BETH

Günümüz

Cuma akşamı, Sheera ile buluşmak ve Aura Beauty'yi müşteri olarak kazanmak için ne gerekiyorsa yapmak üzere heyecanla Wahaca'ya girdim.

Ancak garson beni masaya götürdüğünde, Samuel Green'i görünce neredeyse durmak üzereydim. Ve Sheera yoktu.

"Beth." Samuel ayağa kalktı ve masayı dolaşarak beni selamladı.

Başını eğdi ve yanağıma kuru bir öpücük kondurdu.

Ben irkilmekten kendimi alıkoydum. "A-merhaba."

Sorgulayan bakışlarıma karşılık, yüzünü buruşturdu. "Maalesef, bir iş çıktı ve annem akşam yemeğini hazırlayamıyor. Onun yerine ben varım. Umarım kötü bir ikame olmam."

"Tabii ki değil." Masaya otururken midem düğümlendi.

Samuel, Sheera'nın Wahaca'da benimle buluşacağını mesaj attığında çok şaşırmıştım. O, Wahaca'nın rahat, renkli ama endüstriyel atmosferini sevecek birinden çok, Palm Court tarzı birine benziyordu. Ellerinle yemek yemeyi saymıyorum bile.

Sheera'yı yanlış anladığımı düşünerek, bu seçim beni heyecanlandırmıştı çünkü bu, benim sevdiğim bir yerde yemek yemek istediği anlamına geliyordu

Bu kesinlikle iyi bir işaretti. Bu yüzden, bu özel gün için önu düğmeli, pembe ve yeşil renkli, askılı, şirin ama rahat bir yazlık elbise giydim. Kendimden o kadar emindim ki, elbiseyi Converse ayakkabılarla bile kombinledim.

Şimdi Samuel'in bakışlarının göğüslerim ve kalçalarımnda dolaştığını görünce, dolandırıldığımı düşünmeden edemedim.

Sheera Edinburgh'da değildi ve tüm bunlar beni buraya getirmek için bir tuzaktı.

Dürüst olmak gerekirse, menüyü incelerken neredeyse hiç konsantre olamıyordum. Samuel haftamı nasıl geçirdiğimi sordu, ben de ona aynı şekilde karşılık verdim, ama içim panikle doluydu, bu yüzden konuşmamız biraz yapmacık oldu. Samuel benimle çıkmak istiyorsa (ve bu açıkça sadece yüzeysel nedenlerden dolayıydı, çünkü biz su ve yağ gibi birbirimize hiç uymuyorduk), potansiyel bir müşteriyi üzmeden nasıl hayır diyebilirdim? Hem de sıradan bir müşteri değil. Şimdiye kadar kazanmayı umduğum en büyük müşteri.

Yemeğimiz geldiğinde, Samuel'in bana soru sormayı bıraktığı anlaşıldı. Kendisi, işi ve Simpson Loan'daki çatı katı dairesi hakkında konuşmaya başladı. Beni etkilemeye mi çalışıyordu, yoksa bu saçma sapan şeyleri gerçekten ilginç mi buluyordu, anlayamadım. Ya da belki de ailemin kim olduğu için benim de bunu ilginç bulacağımı düşünüyordu.

Sıkıcı biriydi, ama fena görünüşlü değildi. Onunla çıkmalı mıyım? Belki zamanla onu sevebilirim.

"... Annem Aston Martin'i çok seviyor, ama ben Ferrari'yi seviyorum. Ve onu sürecekte olan da benim." Kendinden emin bir şekilde omuz silkti. "Kesinlikle kendimi daha çok Ferrari adamı olarak görüyorum."

Hayır. Yapamazdım.

Bu adamla çıkamazdım.

Ona baktığımda, sabırsızlıktan başka bir şey hissetmedim.

Samuel'in yemek boyunca benden tek istediğı şey gülümsemek ve başımı sallamaktı. Aslında, ben ne kadar az konuşursam, gözlerindeki o ilgi dolu ışıltı o kadar artıyor

gibiydi.
Büyüleyici.

Yemeğin sonunda, belirsiz bir şekilde ayrılmaya çalıştım. Sheera'daki konumumu tehlikeye atmak istemiyordum, bu yüzden onu cesaretlendirmeden ama cesaretini de kırmadan Samuel'i Sheera kararını verene kadar uzak tutabileceğimi düşündüm.

Ancak Samuel, on beş dakikalık yolu benimle birlikte yürümekte ısrar etti.

Dairesi ters yönde olduğu için onu vazgeçirmeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Yürürken sürekli yanıma yaklaşıyordu ve ben de sürekli nazıkçe uzaklaşmak zorunda kalıyordum. Elinin arkası benimkine değdi. Caddeyi geçerken elini belimin altına koydu. Aura Beauty'yi kaybetmeden onu vazgeçirmenin bir yolunu düşünürken avuçlarım terlemeye başladı.

"... Yani, Edinburgh güzel bir şehir, ama Londra'nın çeşitlilik dolu atmosferini özlüyorum. Orada yapılacak çok şey var. Barlar ve restoranlar daha iyi. Tiyatro daha iyi. Müzik sahnesi çok daha etkileyici. Alışveriş, gezme. Hemen hemen her şey orada daha iyi. Özlüyorum. Eminim beni anlıyorsundur."

Samuel durmadan konuşuyordu ve ben onun sadece kendi sesini sevdiğini düşünmeye başlamıştım. Ve açıkçası, anlamıyordum. Ben Edinburgh'da doğup büyüdüm. Şehrimi seviyordum, yoksa hala orada yaşamıyor olurdum. "Burada hava daha iyi."

O sıırıttı. "Tamam, haklısın. Londra'da biraz hava kirliliği sorunu var. Ama hepsi bu kadar, gerçekten. Londra, Edinburgh'dan çok daha üstün. Bu şehir bir bakıma oldukça taşralı."

Memleketimi küçümsemesine duyduğum kızgınlığı gizlemeye çalışarak, binama vardığımızda yüzümü buruşturdum.

"Burası benim evim." Yavaşlayarak durdum.

"Oh, kapına kadar seni geçireyim. Bu günlerde tedbirli olmakta fayda var."

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Sıkı bir gülümsemeyle otopark kapısından geçtim, onu başımdan savmak için zekice bir neden bulmaya çalışıyordum. Ön girişe vardık. "Tekrar teşekkürler."

Samuel benim kişisel alanıma girdi. "Bütün gece sana söylemek istedim, aslında seni gördüğüm andan itibaren, seni çok, çok güzel bulduğumu."

Ah, kahretsin. "Oh, peki..."

Ağzını ağzıma kapatarak sözümü kesti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CALLAN

Hayatta her şeyin artıları ve eksileri vardır. Profesyonel futbolcu olmak da dahil. En büyük artısı, galibiyetin ardından gelen coşkuydu. Zaferimizi kutlarken kalabalığın takımın marşı olan Dougie Maclean'ın "Caledonia" şarkısını söylemesi. Ve bunun tam tersi, en büyük eksisiydi.

Kaybetmek çok korkunç bir duyguydu.

Çünkü sadece takım olarak kendi hayal kırıklığımızı taşımadık, binlerce insanın hayal kırıklığını da taşıdık. Dün öğleden sonra sahadan ayrılırken, binlerce Dalmarnock taraftarının bizim taraftarlarımıza "Artık şarkı söylemiyorsunuz" diye bağırmasını dinlemek, dünyadaki en kötü sesiydi.

Dalmarnock bizi 4-1'lik skorla kendi sahamızda yok etmişti. Duş alıp giyindikten sonra, teknik direktörümüz gelecek hafta Perth United ile oynayacağımız maç için bizi motive etmeye çalışsa da soyunma odası sessizdi. Dalmarnock ve Caley taraftarları arasında stadyumun yakınında bir kavga çıktığı haberi bize ulaşmıştı. İki kişi hastaneye kaldırılmış, üç kişi ise tutuklanmıştı.

Baird ve diğer arkadaşların yüzlerindeki ifadeden, onların da bu yükün ağırlığını omuzlarında hissettiklerini anladım.

Omuzlarım ağırlaşmış ve üzerimde kara bir bulut dolaşırken, eve gidip televizyonun önüne çöküp, maçtan ve takım arkadaşlarımla birlikte yaptığımız tüm hatalardan dikkatimi başka yöne çekmek için akılsızca bir şeyler izlemek istedim. Beth beni apartmana aldı, ama ben konuşacak halim bile yoktu, hakaretler savurmak bir yana.

Ertesi gün antrenmanımız yoktu, ama Baird, John ve ben kendi antrenmanımızı yapmaya karar verdik, spor salonunda yoğun bir egzersiz de dahil. Mağlubiyetten sonra moralimiz düzelmemişti ve daireme döndüğümde hala bunun acısını hissediyordum.

Beth'in bir adamla birlikte binamızın otoparkında yürüdüğünü görünce içimden inledim. Binamızın girişinde durduklarında, adam başını eğip Beth'e öpücük verdi ve midem burkuldu.

Ta ki Beth gergin bir kahkaha atarak öpücüğünden geri çekilene kadar. Ondan gözlerini ayırırken beni gördü.

Gözleri büyüdü ve adama geri döndüğünde, zaten içimi kaplayan gerginliğe farklı bir gerginlik daha eklendi. "Çok üzgünüm Samuel, benim bir erkek arkadaşım var."

Adamın ne dediğini duymadım.

Ama Beth'in arkasında bana işaret ettiğini ve "Ve o da buraya geliyor" diye fısıldadığını gördüm.

Ne oluyor lan?

Adam hızla döndü, ben onların yanında durduğumda gözlerini kısarak baktı. Girişi engelliyorlardı.

"Kaptan!" Beth, gözleri yalvarırcasına açılmıştı ve eğilip ağzımın köşesine bir öpücük kondurdu. Dokunuşuyla tenim karıncalandı ve geri çekilse de parfümünün kokusu hala havada asılı kalmıştı. "Antrenman nasıldı?"

Ona şaşkın ve inanamayan bir şekilde baktım. Gözlerindeki yalvarış çaresizliğe dönüştü.

Hatta her şeyi , ben gidemedim onu onu bırak

Ayrıca, bu adam onu taciz ediyor da olabilir, bildiğim kadarıyla.

Kolumu beline dolayarak onu yanıma çektim ve yumuşak kıvrımlarının bana değmesinin verdiği hissi görmezden gelmeye çalıştım. "Berbattı," diye dürüstçe cevap verdim. "Dalmarnock'un dün bizi neredeyse tecavüz etmesi hala canımı yakıyor."

Beth elini göğsümün üzerinde gezdirerek bakışlarımı ona çekti. Bana baktı ve içtenlikle sempati dolu bir ifadeyle "Üzgünüm" dedi.

Samuel adındaki adam boğazını temizledi.

İsteksizce bakışlarımı Beth'in muhteşem yüzünden ona çevirdim. Temiz kesimli, preppy ve sanırım yakışıklı biriydi. Beth'i kollarımın arasında gördüğünde kızgın bir ifade takındı. Garip bir sahiplenme duygusu beni sardı ve parmaklarım onun kıvrımlı kalçasında gerildi.

"Bu kim?" diye sordum, biraz agresif bir şekilde.

Beth'in sözlerinde hafifçe titreyen gerginliği başka kimse fark etmemiş olabilir, ama ben fark ettim ve Beth'in işaret ettiği adama baktım. "Callan, bu Samuel Green. Yakında müşterimiz olmasını umduğumuz birinin oğlu. Samuel, bu benim erkek arkadaşım Callan Keen."

Samuel bana hoşnutsuz bir bakış attı. "Beth'in erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordum. Senden hiç bahsetmemişti."

"Eminim bahsetmiştim."

"Başında çok iş var," diye onu korudum, durumu anlamaya başlamıştım.

"İlginç." Samuel omuz silkti. "Kız arkadaşımın başka bir erkekle yemeğe çıkmasına bu kadar hoşgörülü davranırmıydım, bilmiyorum."

O pisliğe sıırttım. "Ben oldukça kendine güvenen bir adamım." "Ve bu, annenle akşam yemeği olacaktı," "Gelemedim."

Gözlerindeki bakışa bakarak, ben de gözlerimi kısarak baktım. Bu adam Beth'i bir randevuya mı sürüklemişti?

"Ne zamandır çıkıyorsunuz?"

"Yıllardır," Beth dedi dedi ben . " nişanlı sayılırsınız, değil mi , Kaptan?" She poked my

şakayla göğsümü dürttü. "Bu sefer benden kurtulamaz. Ömür boyu ona yapışıp kalacağım."

Vay canına. Bu adamla gerçekten çıkmak istemiyordu. Gülmemeye çalışarak, onu kendime daha yakın çektim.

"Anlıyorum." Samuel omuzlarını düzeltti. "Akşam yemeği için teşekkürler, Beth. Anneme ne kadar misafirperver olduğunu söyleyeceğim." *Misafirperver* kelimesini vurgularken bana sinsî bir bakış attı, aralarında bir şeyler olduğunu ima ediyordu. Ne pislik herif.

"Teşekkürler. Akşam yemeği için teşekkürler. İyi geceler." Beth elimi tuttu ve ben de bu anı fırsat bilip, beni girişe götürürken parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. Bizi içeri aldı ve Samuel, binanın kapısı arkamızdan kapanana kadar yanımızdan ayrılmadı.

"Aranızda bir şey mi oldu?" diye sordum, kendimi durduramadan.

Beth saçının bir tutamını kulağının arkasına koydu. Birdenbire, kovulmasına yardım ettiğim o pisliğin, benim asla yapamadığım şekilde ona dokunmuş olabileceği aklıma geldi. Asla yapamayacağım bir şeydi bu. Ve onun, bende çok yanlış bir şey olduğunu düşündüğü için beni (ona asla zarar vermeyi hayal bile edemeyecek birini) reddedip, sonunda birlikte olduğu o pisliklere yöneldiğini hatırladım.

"Tabii ki hayır," diye tersledi. "O bir müşterinin oğlu. O şehirdeyken müşterilerini götürebileceği yerler bulmasına yardım etmemi istediğinde kibar davranıyordum... ama yalan söyledi ve annesinin bu akşam yemek yemek istediğini söyledi. Oraya gittiğimde, onun yerine o vardı. Ve adam, akıl almaz derecede kendini beğenmiş bir pislik. Bu müşteriyi istiyorum, ama onu kazanmak için oğlunu becermek istemiyorum. Erkek arkadaşım varmış gibi davranmanın en diplomatik çıkış yolu olacağını düşündüm. Bu arada, buna uyduğun için teşekkürler."

"Belki de sana taciz ediyordu diye düşündüm." Merdivenleri tırmanmaya başladım. "Zavallı adama annesine ulaşması için

"Öyle değildi."

"Öyle değildi." O da peşimden geldi. "Demek bu yüzden ona uydun?"

"Başka neden olabilir ki?"

"Teşekkür ederim."

Cevap vermek yerine yürümeye devam ettim. "Callan."

Yorgunluk sürükledi beni beni ama dur durup ve arkama baktım. "Evet?"

"Ciddiyim. Teşekkür ederim. Size borçluyum." Ona sertçe başımı salladım.

"Ciddiyim, Kaptan," diye tekrarladı. "Yapabileceğim bir şey varsa, bana haber verin. Sosyal medya yönetimi gerekiyorsa, ücretsiz olarak yardımcı olabilirim."

Aniden sinirlendim. Bana borçlu kalmak istemiyormuş gibi davranıyordu. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin, prenses," diye homurdandım, bu daha çok alaycı bir ses tonuydu. Birbirimize hiçbir şey borçlu değildik. Yukarı çıktım ve bu sefer adımı seslendiğinde onu görmezden geldim. Çünkü ihtiyacım olan son şey, Beth Carmichael'ın etrafında dolanmaya tekrar başlamakti.

Bunu kendime bile itiraf etmek zordu, ama geçen sefer ona kapıldığımda, o bende bir iz bırakmıştı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CALLAN

Dokuz yıl önce

Kısa bir an için mutlu olmuştum. Drimwhinnie'deki son günümdü. İki gün önce, Noel tatili öncesinde, Caledonia United FC bana U18 kulübünde bir yer teklif etmişti. Bir sonraki yıl için burs almaya hak kazanmıştım. Menajer, evimde işlerin pek iyi gitmediğini fark ederek bana kalacak yer bile teklif etmişti.

Profesyonel futbolcu olmak için yola çıkmıştım ve babamın kontrolünden kurtuluyordum.

Neredeyse mükemmeldi.

Ama Beth Carmichael'ın arkadaşlarıyla konuşmasını görmek midemi bulandırdı.

Gözlerimi başka yere çevirirken boğazım düğümlendi.

Onu kaybetmek... öyle hissettim. Keder gibi. Ve bunun için ondan nefret ettim.

Onu bu kadar çabuk sevdiğim için aptal olduğumu düşündüm, ama gerçekte onu hiç tanımamıştım.

Tanımış olduğumu sanıyordum.

O... bana özel biriymişim gibi hissettirmişti. Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlamıştı. Ta ki birdenbire mesajlarıma cevap vermemeye başlayana, koridorlarda benden kaçınmaya başlayana kadar.

ortak derslerimizde başka bir masaya oturmaya başladı. İnsanlar bunu fark etti. Takımdaki arkadaşlar bana bu konuda sataştılar. Umursamıyormuş gibi davrandım. Oysa birkaç hafta sonra Ryan Preston'ın onu öptüğünü gördüğümde içim parçalanmış gibi hissettim.

Beth beni o pislik için terk etmişti ve bunu yüzüme karşı söyleme nezaketini bile göstermedi.

Ona baktığımda, bana doğru bir bakış attığını ve sonra öyle bir şey yapmamış gibi davrandığını gördüm. Gözlerimi kısarak ona baktım.

Birkaç dakika sonra, bu okuldan çıkıp onu bir daha asla görmeyecektim.

Ben hiçbir hiçbir şeyim kalmamıştı
kaybedecek kaybedecek ve birmilyon soru
içimde çürüyor.

Siktir et.

Koridorda ona doğru yürüdüm ve ben yaklaşırken arkadaşları sessizleşti. Beth'in güzel gözleri büyüdü.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Seninle konuşmak istemiyor," dedi Rachel Lang alaycı bir şekilde.

Onu görmezden geldim ve Beth'in ona attığı sinirli bakışı fark ettim. Eski Beth'in bu hafif ihaneti beni zorladı, "Beth, konuşabilir miyiz?"

Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı ama başını salladı. "Sonra görüşürüz çocuklar. Mutlu Noeller."

Beth okul çıkışına doğru yürürken arkadaşları da aynı şeyi mırıldandılar ve ben de onun yanına yaklaştım.

"Gideceğini duydum. Tebrikler, Callan," dedi sessizce. "Senin adına gerçekten çok mutluyum."

"Teşekkürler." Ben de mutluydum. Tabii, onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi göğsümde bir sürü fil oturuyormuş gibi hissettirmesaydı mutlu olurdum. Aniden durdum ve Beth de durdu, kaşlarını çatarak. "Neden?" diye patladım. "Neden sessiz kalıyorsun? Neden Ryan Preston?"

Beth'in yüzü soldu ve gözlerimi kaçırarak bakışlarını başka yöne çevirdi. Bu hiç ona göre bir davranış değildi. En azından benim tanıdığım Beth'e göre.

"Beth?"

Arkasını döndü, zorlukla yutkundu, bakışları etrafta dolaştı ama bana hiç bakmadı. "Fark ettim ki... sen ve ben... çok farklıyız, hepsi bu." Mutsuz bir şekilde omuz silkti. "Ve sen zaten gidiyorsun."

"Evet, buradan on beş dakika uzaklıkta."

"Üzgünüm." Dudakları titriyordu, sanki ağlayacakmış gibi. "Biz çok farklıyız," diye tekrarladı.

Çok farklı.

"Carmichael'lar için yeterince iyi değil" olarak da bilinir.

Yalvarmayacaktım. Asla. Altı yaşındayken babamın bizi terk ettiği sırada onun arabasının peşinden koştuğum, uzun zamandır gömdüğüm bir anı aklıma geldi. Babamın peşinden koşarken, annem ağlayarak peşimden koşarken, ben defalarca "Baba" diye bağırmıştım.

O hiç geriye bakmadı.

Bu, ilk kez birinin kalbimi kırmasıydı.

Annem ve üvey babam ikinci ve üçüncüydü, ama onlar bunu kasten yapmadılar.

Ve kendime bir daha böyle bir şey olmayacağına söz vermiştim. Bu sözümü bozmak istememişim.

Ama Beth'in sonuncu olacağına kendime söz verdim.

"Tamam o zaman." Uzun adımlarla ondan uzaklaştım.

Ve bu sefer geriye bakmayan bendim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

BETH

Günümüz

Teyzem Liv, yıllardır Edinburgh Üniversitesi'nde baş kütüphaneci olarak çalışıyordu. Annesi sayesinde Lily, kütüphane aracılığıyla çok rağbet gören bir özel ders öğretmenliği işi bulmuştu. Cara ve ben, Pleasance ve McEwan Salonları'nın bulunduğu ve üniversite arazisinin önemli bir parçası olan Bristo Meydanı'nda günümüzü geçirdik. Edinburgh Üniversitesi mezunu olan müşterilerimizden birinin "seni tanıma" videosu için çekim yapıyoruz. Old Town ve üniversite kampüsünde çekim yapmakla geçen uzun bir sabah oldu. İskoçya sosyal medyada popülerdi ve müşterilerimizin görüşlerini almak için bulunduğumuz yeri kullanmaktan çekinmedik.

Öğle yemeğinden sonra, Cara'yı üniversite binaları ile ana kampüs kütüphanesi arasındaki küçük parktan geçerek George Meydanı'na kısa bir yürüyüşe çıkmak için bıraktım.

Lily'yi görmeyeli haftalar olmuştu ve bu çılgın, yoğun kariyerimle uğraşırken, sevdiğim insanların hayatlarında daha fazla yer almaya çalışıyordum. Lily'nin bir sonraki dersine yarım saat vardı, bu yüzden rahat koltukların olduğu ve insanların serbestçe konuşup

başka yerlerde ders çalışanları rahatsız etmeden sohbet edebilecekleri geniş resepsiyon salonunda buluşmaya karar verdik.

Lily, cam giriş kapısından içeri girerken beni gördü. Düşük sırtlı, iki kişilik kanepeden kalkarak gözlerimi yakaladı. Dizüstü bilgisayar ve kitapları önündeki masanın üzerinde dağınık duruyordu.

Kuzenimi görünce içimi gerçek bir sevinç kapladı. Onu özlemiştim.

Onu kucakladım. O da beni sıkıca sarıldı. "Seni özledim kuzen."

Ben de onu sıkıca sarılarak, "Ben de seni özledim Lil" diye cevap verdim.

Onu bıraktığımda, hemen gömleğini çekerek ortaya çıkan cildini örtmeye çalıştı. Kaşlarımı çatmamaya çalışarak, onun karşısındaki koltuğa oturdum ve onun oturup karnını kollarını sararak kendini örtmesini izledim. Bu, onun birçok kez yaptığını gördüğüm bilinçsiz bir hareketti. Lily içten ve dıştan güzel bir kızdı. Annesi ve babasının koyu saçlarını ve annesinin sıra dışı altın kahverengi gözlerini almıştı. Hem Lily hem de January babalarının gamzelerini ve annelerinin çekici gülümsemelerini miras almıştı. Nate ve Liv'in kızlarında bir araya gelen özellikler, haksızlık derecesinde güzel insanlar ortaya çıkarmıştı.

Lily'nin küçük kız kardeşi Jan kendine güvenen ve dışa dönük bir kızken, Lily sadece podcast mikrofonunun arkasında kendine güveniyordu. Gerçek hayatta ise, özgüven sorunları ve utangaçlığıyla mücadele ediyordu. İyi tanımadığı insanların yanında kabuğuna çekilmesini veya vücudunun kıvrımlarını sanki bir sorun varmış gibi (ki yoktu!) örtmesini görmek sinir bozucuydu, çünkü Lily Sawyer, onu tanıdığınızda tatlı, nazik ve son derece eğlenceli biriydi. En azından programın dinleyicileri onu tanımıştı. Bu da bir şeydi.

"Harika görünüyorsun. Yaz sana iyi geliyor olmalı."

Lily gülümsedi, gamzeleri sevimli bir şekilde parladı. "Özel ders vermek ve *Seek and You Shall Find* programını yapmak çok güzeldi. Kendim de hazırlıyorum, ama, en çılgın son sınıf

hayal edilebilir." Podcast'i yapmaya başladığından beri Lily, sanat tarihi bölümünden psikoloji bölümüne geçiş yapmıştı. Danışmanlık ve psikoterapi alanında yüksek lisans yapmak için çeşitli okullara başvurmuştu. Program sayesinde, insanları dinlemekten ve onlara yardım etmekten ne kadar keyif aldığını fark etmişti.

"Yüksek lisans okulundan ne zaman haber alacaksın?"

"Başvuruların gelecek yılın Ocak ayına kadar yapılması gerekiyor.

Nisan sonunda sonuçları öğreneceğiz."

Gülümsayarak başımı salladım ve parmaklarımı çaprazladım. Lily Edinburgh'da kalıp burada yüksek lisans yapmak istiyordu, ancak ülke çapında birkaç üniversiteye başvurmayı planlıyordu.

"Peki, rakip podcast hakkında duyduğum şey ne?"

Lily gözlerini devirdi ve kanepeye geri uzandı, rahatlamasına izin verecek kadar utangaç olmayı unuttu. "Bizim başarımızı, bizim programımızın erkek versiyonunu yayınlayarak taklit etmeye karar veren bir grup isimsiz aptal," diye homurdandı. "Dinleyicilerimizi çekmek için bizim bölümlerimizi eleştirmiyor olsalardı, bu kadar rahatsız olmazdım. Görünüşe göre, beni sahtekar olmakla suçluyorlar. Benim utangaç ya da içe dönük biri olmadığımı ve öyleymiş gibi davranmamam gerektiğini söylüyorlar."

Lily'nin dinleyicileri için çekici olan yanlarından biri, içe dönük birinin bakış açısıyla flört hakkında konuşmasıydı. Bu hiçbir şekilde sahte değildi. Birisi bazı yönlerden dışa dönük, bazı yönlerden ise içe dönük olabilir.

"Dışadönük içe dönük insanları duymamışlar mı?"

"Aynen! Böyle davranmana izin verilmemesi beni çok sinirlendiriyor.

Bu günlerde birden fazla şey yapamıyoruz ya da birden fazla şey hissedemiyoruz. Ya biri ya da diğeri. Hepimizin depresyonda olması ve bundan kaçmak için her şeyi yapması şaşırtıcı değil, örneğin aptallarla çıkmak gibi, böylece flört podcast'i için malzeme elde edebiliyorum. Bu *Potterrow Blokes*, kadınlardan çalan, bizim sırtımızdan başarılı olan ve sonra sanki tekerleği icat etmiş gibi davranan erkeklerin

tipik bir örneği!

Rakip podcast hakkında biraz daha konuşmasına izin verdim, ta ki öfkesini dökene kadar. Sonra Lily, Social Queens hakkında soru sordu.

"Annem, annenin çok fazla çalıştığını için endişelendiğini söyledi?" Lily'nin sesinde bir soru vardı. Güzel gözlerinde endişe parılıyordu. "Öyle mi?"

"Muhtemelen." Derin bir nefes aldım. "Lil, başka nasıl yapabilirim bilmiyorum. Aksi takdirde işi sürdüremeyiz."

"Bu beni endişelendiriyor." Kuzenim öne doğru eğildi. "Beth, kendini yakıp bitireceksin."

Bu düşünce göğsümü endişeyle sıkıştırdı. "Ben iyiyim," diye rahatça söz verdim.

Lily içimi okumuş gibiydi. "Beth..."

"Sen Lily Sawyer mısın?" diye, hoş bir erkek sesi bizi böldü.

İkimiz de aynı anda başımızı kaldırdık ve ben kaşlarımı kaldırdım.

Lily'ye bakan, uzun boylu, altın saçlı bir tanrı gibiydi. Geniş omuzlu, zayıf, kaslı bir yüzücü fiziğine sahipti ve bunu, giydiği dar siyah Kaleo tişörtü, kot pantolonu ve spor ayakkabılarıyla açıkça sergiliyordu. Ten rengi bronzlaşmış, koyu sarı saçları yer yer güneşte açılmış gibi görünüyordu ve dudakları, keskin çene ve burun hatlarıyla hoş bir tezat oluşturuyordu. Rüya gibi mavi-yeşil gözleri Lily'yi koltuğuna çiviledi.

Zavallı kuzenim altın tanrısına hayran hayran bakıyordu.

Altın tanrı kaşlarını kaldırdı ve bana bir bakış attı. "O Lily Sawyer mı?"

"Kim soruyor?" Ona alaycı bir gülümseme attım.

"Özel dersin ücretini ödeyen kişi." Etonlu bir aksanı ve seksapeli yansıtan derin bir sesi vardı.

Zavallı Lily.

Zeytin rengi yanakları neyse ki kızarmadı, ama kitaplarından altın tanrıya bakarken gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Sen Sebastian Thorne mısın?"

"Hizmetinizdeyim." Sebastian alaycı bir şekilde başını eğdi.

"Y-yardıma mı ihtiyacınız var?"

"Birden fazla konuda." O, ona kaşlarını çatarak baktı.

"Lily Sawyer olduğundan emin misin?"

Kız şiddetle başını salladı. "Ben Lily Sawyer'ım. Lily Sawyer benim. İstersen kimliğimi gösterebilirim."

Dudakları seğirdi ve kuzenimi sanki büyüleyici birisiymiş gibi incelemeye devam etti. "Gerek yok."

Lily ona hayretle baktı.

Rahatsızlık verdiğimi hissederek ayağa fırladım. "Peki, sizi yalnız bırakayım. Sonra konuşuruz Lily."

"Ama..."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sebastian."

Beni neredeyse hiç fark etmedi, gözlerini Lily'den ayıramıyordu. Uzaklaşırken kendi kendime gülümsedim. Kuzenim, odadaki tek kişiymiş gibi altın tanrının ona bakmasını hak ediyordu. Son erkek arkadaşı, sözde arkadaşlarından biriyle yatan tam bir pislikti. January, Lily'nin eski erkek arkadaşının ev arkadaşına para vererek Lily'nin bıraktığı bazı eşyaları aldı ve balıkçıdan aldığı bir balığı onun gardırobunun arkasına sakladı.

"Umarım onu bulması aylar sürer," demişti Jan, vahşi bir memnuniyetle.

Kimse January Sawyer'ın ablasıyla uğraşıp paçayı kurtaramazdı.

Daha sonra Lily ile yalnız kaldığımızda Sebastian hakkında konuşmak için sabırsızlanıyordum. Her zaman gizli bir romantik olan ben, onların derslerinin çok daha heyecanlı bir şeye dönüşeceğini hayal ediyordum.

Lily'nin yakışıklı Sebastian ile çıkacağı düşüncesi beni heyecanlandırırsa da, içimde bir kıskançlık hissettim. Nedense, son zamanlarda, arkadaşlık uygulamasına geri dönmek konusunda isteksiz olduğumu itiraf etmeliyim. Ancak zaman geçiyordu. Önümüzdeki Şubat ayında yirmi beş yaşına girecektim. Bu da beni annemden üç yıl geride bırakıyordu.

annem . arkadaşlık aşkı bulduğunda
Ben istemiyordum istemiyordum istemedim
boşa onları aramakla harcamak istemedim!
Annemin sahip olduğu şeyi istedim.
Hayatımın aşkıyla bir ömür boyu.

YIRMİNCİ BÖLÜM

CALLAN

Baird'i antrenman sahasından Leith'e kadar takip ettim. O, benim evimin batısında yirmi beş dakikalık yürüme mesafesindeki pitoresk ortaçağ Dean Village'a taşınarak çoğu insanı şaşırtmış olsa da, kız kardeşi Ainsley Newhaven'da modern bir dairede yaşıyordu.

Leith'in merkezindeki bir barda Ainsley ile buluştuk ve odanın diğer ucundaki pencere kenarındaki masada oturan ona doğru ilerlerken hemen pişman olduk.

"Yo! O kurnaz, o klas, o Flash'tan daha hızlı, Callan Keen! Callan Keen!"

Omzumun üzerinden, benim yaşlarımda bir delikanlının bağırdığı bara baktım. Ona dişsiz bir gülümsemeyle el salladım ve Ainsley'in karşısındaki Baird'in yanındaki masaya oturdum. Zordu, ama fotoğrafımızı çekmek için çıkan telefonları görmezden gelmeye çalıştım.

"O kurnaz, o klas, o Flash'tan daha hızlı, Callan Keen! Callan Keen!"

Ainsley iyi huylu bir gülümsemeyle gözlerini devirdi.

"Geçen hafta sonu kışınıza sikilmenizi izlemek çok eğlenceliydi, çocuklar!" şarkıcı arkadaşı alaycı bir şekilde bağırdı. "Dalmarnock sizi güzelce yağladı, çünkü sikici Leith size verecek!"

"Yeter!" Barın arkasından derin bir ses yükseldi. "Müşterilerimi rahat bırakın ya da dışarı çıkın."

Pub sessizleşti ve Baird ile ben, tüm mekanın yakıcı bakışlarını hissederek birbirimize baktık. Sessizliği bozan tek ses, telefon kameralarının tıklama sesiydi. Ancak birkaç saniye sonra, konuşmalar yeniden başladı.

"Siz ikiniz nasıl giriş yapılacağını iyi biliyorsunuz," diye alay etti Baird'in kız kardeşi.

"Bir tezahürat istiyorum," diye homurdandı Baird. "Ben ülkenin en iyi kalecilerinden biriyim. Nerede benim tezahüratım?"

Kız kardeşi düşünceli bir şekilde başını eğdi. Ainsley, erkek kardeşine kıyasla şaşırtıcı derecede minyondtu, ancak ikisi de aynı koyu saç ve göz rengine sahipti. "Bence sorun yeteneğin değil, ismin. Baird McMillan'ı nasıl telaffuz edersin ki? Callan Keen gibi kulağa hoş gelmiyor. Çok fazla hece var."

Bu, Baird'i yatıştırmış gibiydi.

"Yemek sipariş etmek ister misiniz?"

Hepimiz genç ve çekici garsona baktık. O da bana baktı, dudaklarında davetkar bir gülümseme vardı. Uzun sarı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve makyajıyla kedi gözleri yaratmıştı. Onda Beth'i hatırlatan bir şeyler vardı, bu yüzden Baird menüleri isterken gözlerimi kaçırdım.

Garson uzaklaşırken Ainsley'e "Nasılsın?" diye sordum.

Ainsley, Baird'in iki yaş büyük ablasıydı. Babaları Baird doğduğunda evi terk etmiş, anneleri ise onları Falkirk'teki dedelerinin yanına taşınmıştı. Aile birbirine çok bağlıydı ve Ainsley, burada sanat tarihi okurken Edinburgh'a aşık olmuştu. Ablasının aynı şehirde olması Baird'e çok uygun geliyordu.

"Bu hafta yeni bir müşteri aldım, bu yüzden durumum iyi." O bir iç mimardı. Tasarım videoları sosyal medyada ilgi görmeye başlayınca işi hızla büyümüştü. " , , , , , geçen haftaki yenilgiden sonra nasılsın?"

o pislik herifin bizi çağırdığı bara doğru eliyle işaret etti.

Cevap veremeden, masanın üzerine bir gölge düştü. Garson değildi. Viski kokan, gözleri donuk bir yaşlı adam elini omzuma koydu ve başını bana doğru eğdi. "Sadece gelip size geçen haftayı dert etmemenizi söylemek istedim." Sözleri biraz peltek çıkıyordu. "Sizin suçunuz değil. Sizin suçunuz değil." Ben kibarca başımı sallarken, içimden bir anlık huzur diliyordum ki, onun sempatik gülümsemesi birden kötücül bir hal aldı. "Ama ben Leith United taraftarıyım, bu yüzden umurumda bile değil. Dalmarnock'a yenildiğinizi düşünün, sizi zavallı korkaklar."

Dalmarnock'un şampiyon olduğunu düşünürsek, onun yorumu hiç mantıklı değildi.

Ainsley uzanıp adamın elini omzumdan itti. "Siktir git. Asıl zavallı sensin."

Adam geriye sendeledi, gözleri bulanık bir şekilde ona bakıyordu. "Bana böyle konuşma, seni orospu çocuğu..."

"Bitir şunu ve öl." Baird beni sertçe dürttü ve onu durdurmam gerektiğini bilsem de, onu dışarı çıkarmak için kabinden kayarak indim.

Arkadaşım ve takım arkadaşım sarhoşun üzerinde dikildi. "Kız kardeşime ne söyleyecektin?" Baird, aksanı kayarken sessizce tehditkar bir şekilde sordu.

"O sadece sarhoş." Kısa boylu, daha genç bir adam aniden sarhoşun yanına geldi. "Baba, bırak onu."

Sarhoş dudaklarını kıvırdı. "Ne istersem onu söylerim, seni pislik!"

Yumruğunu sıktığını görünce, Baird'in omzunu tuttum. "Ona para cezası ödemeye değmez," diye hatırlattım. Sahada veya saha dışında herhangi bir antisosyal davranış, kulübe yüklü bir para cezası ödemekle sonuçlanıyordu.

"Sakin olun, çocuklar." Baird'e rakip olacak kadar iri yarı bir adam olan barmen, artık sessizleşen pub'ın içinden geçti. "Ant, babanı buradan çıkar," diye kısa boylu adama emretti. "Ve bu bir daha olursa, seni buraya bir daha almayacağım."

İki kişi daha Ant'e, aptal ve sarhoş babasını bardan çıkarmaya yardım etmek için geldi. Böyle bir durumla ilk kez karşılaştığımızı söylemek isterdim, ama kesinlikle öyle değildi.

Barmen içini çekti ve bize döndü. "Ben Al. Buranın sahibiyim. Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim." Pub'ın içinde sert bir bakış attı ve yüksek sesle, "Bir daha böyle bir şey olmaz, yoksa millet kendini dışarıda bulur." dedi. Al bize döndü. "Yemeğiniz müesseseden."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim.

"Hayır, mecburum. Benim pubımda kimse rahatsız edilmez. Kim olursa olsun." Leith'teki bir pub'a gelmemeliydik.

Yine de ona teşekkür etmek için başımı salladım ve hala öfkeli olan Baird'i kabine geri ittim.

Ainsley endişeyle kardeşine baktı. "Üzgünüm, bir şey söylememeliydim."

Konuşma yeniden başladı. Baird gözlerini kısarak, "Bir pislik sana öyle konuşmadan istediğini söyleyebilmelisin," dedi.

"Sizlerin buna nasıl katlandığınızı anlamıyorum." Ainsley kaşlarını çatı. "İnsanlar sana bok atma hakkına sahip olduklarını düşünüyorlar."

"Bu her zaman olmuyor," diye onu teselli ettim. "Huzur bulabileceğimiz yerler var. Ama burada biz kötü adamlarız, Ainsley. Leith United taraftarları bizden nefret ediyor."

"Önemli değil." Kısa siyah saçları yüzünün etrafında sallanarak başını salladı. "Bu korkunç. Her gün biri gelip işlerini eleştirse nasıl hissederlerdi acaba?"

Kız kardeşinin retorik sorusuna cevap vermek yerine, omzumla Baird'e hafifçe dokundum. Gerçek şu ki, bu tür yorumların beni etkilemesine izin veremezdim. Profesyonel olarak oynamaya başladığımda etkilenirdim, ama bunları kafamda ayırmanın bir yolunu bulmuştum. Ulusal gazeteler eleştirileri manşetlere taşıdığında, içimdeki o yeri bulmam gerekiyordu

bunu umursamamayı başarabilirdim. Bazı günler bu diğer günlere göre daha kolaydı. Ama denemek zorundaydım, yoksa baskı beni yıkabilirdi. "Sakinleştin mi?"

Baird kolayca sinirlenmezdi, ama kız kardeşine bulaşırsan, o da senin suratına bulaşırdı.

"Evet, evet, iyiyim. Sadece açım. Menüler nerede?"

Garson birkaç saniye sonra menülerle geri döndü ve Ains ile sohbet etmeden önce hızlıca yemek sipariş ettik. O ve Baird her gün konuşuyorlardı, bu yüzden çoğunlukla ben ve o sohbet ediyorduk.

"Helen nasıl?" Son gördüğümde görüştüğü kadın hakkında sordum.

Ainsley burnunu çekti. "Oh, beş saniye sürdü. Şu anda Ky adında biriyle görüşüyorum. Çok zeki biri değil ama yatak odasında eğlenceli."

Ben gülerken Baird yüzünü buruşturdu. "Helen'a ne oldu?"

"Uh, sadece altı haftadır çıkıyorduk ki, benim dairemin anahtarını istedi." Gözlerini kocaman açtı. "Yani... hayır."

Onun dehşetini anlayarak başımı salladım.

"Dairem benim alanım. Özerkliğimden vazgeçmem için, onsuz yaşayamayacağım birini bulmam gerek."

"Ben asla özerkliğimden vazgeçmeyeceğim," diye söz verdim.

"Bilemiyorum." Baird omuz silkti. "Eve birinin beklediği bir yere dönmek güzel olabilir."

Ainsley kardeşine şefkatli bir gülümseme attı. "Çok tatlısın."

"Benim ne kadar sevimli olduğumu çok iyi biliyorum."

Yemekler geldi ve güzel garson, tabağımı masaya koyarken bana döndü. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler."

"Fikriniz değişirse seslenin." Bir kağıt parçası masaya bıraktı ve sonra uzaklaştı.

"Bu onun numarası mı?" diye sordu Ainsley, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

I

Anabeth üzerine numarasını karaladı.

Anabeth.

Kahretsin.

O kadından kaçamazdım. "İstiyor musun?" diye sordum ona.

Kaşlarını kaldırdı. "Benim zevkime göre biraz genç. İstemiyor musun?"

Kafamı salladım ve daveti masanın üzerinde bıraktım. "Bu saçmalıklardan bir süre uzaklaşacağım."

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bana daha çok kalır," dedi Baird ve hamburgerinden büyük bir ısırık aldı.

Kız kardeşi dudaklarını büzdü. "Dikkatli olduğun sürece sorun yok, küçük kardeşim."

"Her zaman," diye mırıldandı.

"Peki, kuraklık neyin nesi?" diye sordu Ains. "Benim tasarımıma içine attığın o çirkin kanepemi mi? Kadınların onu beğenmeyeceğini söylemiştim."

Yüzümü buruşturdum. "Kanepemi yüzünden değil." "En azından döşemesini yenileyeyim." "Sana söyledim zaten..."

"Konfor düzeyini etkileyebilir," diye sert bir sesle taklit etti. "Tuhaf herif."

"Birini tanımak için bir tane olmak gerekir." Konuyu değiştirerek Baird'e döndüm. "Chris, Carmichael'ın bizimle iletişimi kesmemizi istediğini söyledi."

"Chris?" Ainsley kaşlarını kaldırdı.

"Avukatımız."

Baird, ağzını peçeteyle silerken omuz silkti. "Eh, öyleyse başka bir mülk bulmamız gerekecek."

"Bu otel ve spa için mi?"

Ains'e baktım ve başımı salladım. "Braden Carmichael şatonun sahibi. Nedense bizimle görüşmek istemiyor."

"Belki de futbol hayranı değildir."

Hayır, başka bir şey vardı. "Onunla konuşabilseydik..."

"Ya da başka bir mülk ararız."

O kaleyi istiyordum. O mülke gönlümü kaptırmıştım. Planlarımız için mükemmeldi.

Bakışlarım Baird'i geçip pencerenin dışına kaydı ve sanki zihnim onu yaratmış gibiydi.

Caddenin karşısında, bir binanın önünde durmuş, bir adamın kamyonetinden kutuları ve çantaları indirmelerine yardım eden Beth Carmichael'dı.

Olamaz. "Ne oluyor lan?"

Baird ve Ainsley, Beth'in bir kutuyu binanın içine taşımasını izlerken benim bakışımı takip ettiler. Burada ne arıyordu?

"Ne oldu?" Ainsley yüzümün önünde elini salladı. "Orada neler olduğunu biliyor musun?" Beth kapıdan tekrar ortaya çıktığında

Beth kapıdan tekrar ortaya çıktı.

"O senin seksi komşun mu?" Baird pencereye daha da yaklaştı.

"Yerel gıda bankası," diye cevapladı Ainsley. "Görünüşe göre gönüllüler erzakları boşaltıyorlar."

Gıda bankası mı? Gönüllüler mi?

"O Beth. Lanet olsun... O çok güzel *ve* muhtaç insanlara yardım ediyor." Baird bana sırtıttı. "Onu nasıl nefret edebilirsin, anlamıyorum."

Ainsley görmek için alnını pencereye neredeyse yapıştırdı. "Kimden nefret? Hangi seksi komşu? Biri bana anlatabilir mi?"

"Şu muhteşem sarışını görüyor musun... O Keen'in komşusu. Henüz açıklamadığı bir nedenden dolayı ondan nefret ediyor."

Kardeşler ikiz gibi meraklı ifadelerle bana dönüp baktılar.

Onları görmezden gelerek, Beth'in gıda bankasına geri dönmesini izledim.

Gıda bankasında gönüllü çalışması kimin umurunda? Bu, onun kim olduğunu temelden değiştirmezdi. Ama Beth'in yardımını istemek için onu *sevmeme* gerek yoktu.

Ve yardım derken, bana olan borcunu ödemesini kastetmiştim

.

"Braden ile nasıl görüşebileceğimizi biliyorum."

"Ne? Ne?" Baird kafasını berbat yüzünüyüzünü komik bir şekilde buruşturdu. "Altyazıyı değiştirme..."

"Beth." Ben işaret ettim işaret pencerenin pencereyi "O banabana bir iyilik

"Ve?"

Baird'in gözlerine baktım. "Adı Beth *Carmichael*. Braden Carmichael'ın kızı."

Baird'in yüzünde anlayış belirdi. Sonra sevinç. "Bu toplantıyı yapacağız."

"Evet. Yapacağız."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

BETH

O gün işimi olabildiğince erken bitirmiş, duştan çıktıktan sonra bildirimlerimi kapatmıştım. Aceleyle Leith'deki gıda bankasına vardım ve tam vaktinde vardiyama başladım. Yönetici Gary bana kocaman bir gülümsemeye karşıladı ve büyük bir şirketten aldığımız bağışları boşaltmak için minibüse gelmemi istedi. Genellikle bağışlar iyi kalpli bireyler tarafından getirilirdi, ama ara sıra bir şirket veya kuruluş da bir sürü malzeme bağışlardı. Bazen o kadar çok malzeme gelirdi ki, bu bolluğu şehrin dört bir yanındaki gıda bankalarıyla paylaşırdık.

Benim görevim çantaları hazırlamaktı. Gelen her kişiye, kendileri veya aileleri için bir haftalık ihtiyaçları kadar yiyecek veriliyordu. Burada gönüllü olarak çalışırken beni en çok üzen şey, duyduğum hikayelerdi. İyi işleri olan ama mevcut yaşam masraflarını karşılayamayan bekar anneler, gururlarını bir kenara bırakıp çocuklarını beslemek için yardım istemek zorunda kalıyorlardı. Sadece bekar ebeveynler de değildi. İstihdamlı olsun ya da olmasın, insanlar yüksek faiz oranları, enerji faturaları ve vergilerle boğuşuyorlardı.

Gıda bankaları hiç bu kadar önemli olmamıştı.

Aileme burada gönüllü olarak çalıştığımı söylediğimde, onları hiç bu kadar gururlu görmemiştim. Ve itiraf etmeliyim ki

tamamen fedakarlık değildi. İnsanlara yardım etmekten bir şeyler kazandım. Bunu yapmak beni iyi hissettirdi.

Vardiyam çabuk geçti ve akşam işimi bitirirken binanın önünden tanıdık, derin bir erkek sesi duydum. Gary'nin sesi çok alçaktı, ama o adamla bir iki saniye konuştuktan sonra aniden depo kapısında belirdi.

"Beth... Callan Keen'i tanıyor musun?" diye sordu Gary, kaşlarını kaldırarak.

Cuma öğleden sonraları benimle gönüllü olarak çalışan Audrey'e baktım.

"Callan Keen kim?" diye sordu şaşkın bir şekilde.

Gary alaycı bir şekilde güldü. "İskoçya'nın en iyi orta saha oyuncularından biri. Ve benim gıda bankamda."

"Burada mı?" diye ciyakladım. Callan Keen buradaydı? "Evet, seni soruyor."

"Orta saha oyuncusu nedir?" diye sordu Audrey.

Callan benim burada gönüllü çalıştığımı nereden biliyordu? Ağzı açık kalan arkadaşımın yanından hızla geçerek depodan çıktım ve durdum.

Elbette Callan, neyse ki müşterilerin olmadığı odada duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ifadesiz bir şekilde bana bakıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Utangaç bir şekilde tişörtümün önünü düzelttim.

Callan omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "Karşıdaki lokantada yemek yiyordum ve kutuları boşaltırken seni gördüm."

"Oh."

Bu hala sorumun cevabı değildi.

"Konuşmamız lazım, prenses."

Ben görmezden sevgi sevgi
gerçekten gerçekten bir sevgi ifadesi değil,
sevgi ifadesi kılığına girmiş bir hakaretti. "Ne hakkında?"

"Burada işin ne zaman bitiyor?"

"Aslında, şimdi."

"Binamızda buluşalım mı?" "Bu gece mi?"

"Evet, şimdi."

"Neden?"

"Bana borçlu olduğun iyilik hakkında konuşmamız lazım." Dönüp çıkışa doğru yürüdü. "Yirmi dakika sonra görüşürüz."

"Callan!" Ama o çoktan kapıdan çıkmıştı.

Bu da neydi böyle?

"Callan Keen'e bir iyilik borcun mu var?"

Dönüp baktığımda Gary'nin hayretle bana baktığını gördüm. O anda onun Caledonia United forması giydiğini fark ettim. Sinirlenerek kollarımı havaya kaldırdım. "Görünüşe göre öyle."

CALLAN

Yarım saat sonra, Beth beni dairesine aldı. Benim evime göre küçüktü, ama oldukça geniş bir açık plan oturma odası ve mutfağı vardı. Kısa ve dar koridora bir göz attığımda, sadece bir yatak odası ve bir banyo olduğunu gördüm.

Beth Carmichael'dan daha büyük bir ev alabileceğimi hatırlayarak yine bir tür kendini beğenmişlik hissedeceğimi sanmıştım, ama merak dışında hiçbir şey hissetmedim. Dikkatim, duvarda asılı olan bir dizi fotoğrafa takıldı. Fotoğraflarda bir sürü insan vardı ve bunların, onun sık sık bahsettiği büyük ailesi olup olmadığını merak ettim. Ailesinin yakın arkadaşları olan bir sürü "teyze", "amca" ve "kuzen"i vardı.

"Ee..." Beth yanımdan geçerek çantasını yan sehpaye bıraktı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Marvel çizgi roman karakterlerinin resimlerinin albüm kapağı gibi düzenlendiği ve altında *Marvel Eras Tour* yazan bir tişört giymişti. Tişört belinden düğümlenmişti ve pürüzsüz, zeytin rengi tenini birazcık ortaya çıkarmıştı. Kot pantolonu

kalçalarında ve bacaklarında bol duruyordu ama ayak bileklerinde kıvrılmıştı. Ayaklarında bir çift Converse vardı. Tişört ve kot pantolonla bile Beth bir milyon dolarlık görünüyordu. Ne giyse giysin, tam bir prenses gibiydi.

Onun mobilyaları da öyleydi ve Ainsley'nin benim dairem için seçtiği mobilyalara şaşırtıcı derecede benziyordu. O buna "yüzyıl ortası modern" diyordu, her ne anlama geliyorsa.

Ainsley'in benim dairem için seçtiği kanepeyle neredeyse aynı olan kanepeyi işaret ettim.

Beth bana ihtiyatla baktı ama başını salladı ve mobilyayı işaret ederek elini salladı. "Bir şey içmek ister misin? Kahve, çay?"

"Kafeinsiz kahve var

mı?" "Var."

"Teşekkürler. Sütlü, şekersiz."

Beth başını salladı ve mutfığa doğru yürüdü. Gözlerim birkaç saniye onun poposunda takılı kaldıktan sonra bakışlarımı ondan ayırıp odanın diğer tarafına geçip oturdum. Dairesi benimkiyle aynı taraftaydı, bu yüzden tavandan tabana uzanan köşe penceresi New Town'a bakıyordu. Saat sekize yaklaşmış olmasına rağmen dışarısı hala oldukça aydınlıktı.

Odayı garip bir sessizlik kapladı, sadece Beth'in kahve makinesinin sesi bu sessizliği bozuyordu. Ondan babasıyla bir görüşme ayarlamasını istemekten dolayı gergin hissedeceğimi beklemiyordum ama birdenbire kendimi yine on yedi yaşında hissettim.

Kahveyi getirdi, uzun at kuyruğu omzunun üzerinden sallanarak masaya fincanımı koydu.

Beth karşımda oturdu, o delici, soluk mavi gözleri beni yıllar öncesine, gizlice öpüşecek bir yer aramaya çıktığımız günlere geri götürdü. Onun beni öpmemi istemesi beni hayran bırakırdı.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırarak, ellerimi önümde birleştirdim ve ifademi düzleştirdim. "Durum şu ki, Baird ve ben bir şirket sahibiyiz. Bir sürü mülkümüz var ve bunları kiraya veriyoruz, ama daha büyük bir şey yapmak istiyoruz. Blantyre Kalesi satılık ve biz onu yenilemek ve otele ve

spaya dönüştürmek amacıyla iyi bir teklif yaptık.

ve onu yenileyip otel ve spa'ya dönüştürmeyi planlıyoruz."

"Blantyre Kalesi mi?" Beth kaşlarını çatı. "O kale babamın şirketine ait."

"Öyle. Baban teklifimizi reddetti. Ve karşı teklifimizi görüşmek için bizimle görüşmeyecek."

Beth nefesini tuttu ve yüzü soldu.

Kahretsin.

Biliyordum.

Braden'ın gerekçesinin arkasında daha fazlası vardı. Ona benden bahsetmiş miydi?

Sinirli bir şekilde avuçlarını uyluklarına sürttü ve sonra ayağa fırladı. Onu izledim, dudaklarını ısırıp kanepenin arkasında volta atmaya başladığında içim burkuldu.

"Ne oluyor?"

Beth endişeli bir bakış attı bana.

"Ona benim hakkımda bir şey mi söyledin?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır. Tabii ki hayır." Uzun bir nefes vererek, kanepenin etrafından aceleyle geri döndü ve oturdu. Bakışlarımı yakaladı, gözlerinde beni şaşırtan bir endişe vardı. "Babam bizim... arkadaş olduğumuzu bile bilmiyor."

Arkadaş.

Acı bir duygu yükseldi, ama onu bastırdım. "Tamam ...?"

Beth elini yüzüne sürerek inledi. "Gerçekten üzgünüm Callan, ama sanırım babam senin babanın kim olduğunu sana karşı kullanıyor."

Yüzümü buruşturdum. Yıllardır öz babamla konuşmamıştım. "Bu ne demek?"

"Drimwhinnie'deki veli toplantısını hatırlıyor musun? Babanın geldiği toplantıyı."

Nasıl unutabilirim? Ertesi gün Beth benimle konuşmayı kesti. Omuz silktim, belli belirsiz hatırlıyormuş gibi yaptım.

"Babam orada senin babanı gördü ve çok garip ve sinirli davrandı. Eve gittik ama bana nedenini söylemedi. Ben de ailemi dinledim." Nedense Beth

artık gözlerime bakmıyordu. Yere bakıyordu. "Baban Gavin'in babamın arkadaşı olduğunu öğrendim. Ta ki babamın ilk karısıyla yatana kadar."

Ne? Ne? Ne?

Onun söyleyebileceğini düşündüğüm onca şeyin arasında, bu yoktu.

"Babam Gavin'i asla affetmedi. Ve duyduğum kadarıyla, senin baban da anneme asılmış. Babamı işinde ve polisle başını belaya sokmaya çalışmış. Babam onu okulda görünce çok sinirlendi. Senin babanın tehlikeli olduğunu düşünüyor ve benim Gavin'in yanına yaklaşmamı istemiyor. Bu durum ailem arasında bir gerginlik yarattı. Onların arasında sorun çıkmasını istemedim

..." Beth gözlerini kaldırdı ve gözlerinde suçluluk duygusu gördüm. "Babam seni tanıyıp tanımadığımı sordu ve ben barışı korumak için yalan söyleyip tanımadığımı söyledim."

Sanki karnıma yumruk yemiş gibiydim. Bu bilginin beni ne kadar etkilediğini gizlemeye çalıştım. Yüzüm ifadesizleşti ve vücuduma soğukluk yayılmaya başladı. Onun sözlerinden kendimi korumaya çalışıyordum.

"Sonra benden kaçınmaya başladın," dedim düz bir sesle.

Beth utanarak başını salladı. "Sadece o değildi. Amanda'yı hatırlıyor musun? O senden hoşlanıyordu... ve o da incinmişti. Benim onu değil seni seçtiğimi düşündü. Bu ve... Anlamalısın, ben sadece bir çocuktum Callan. O zamanlar her şey ölüm kalım meselesiydi. Mantıklı düşünemiyordum. Tek düşündüğüm, ailemle sorun yaşamak istemediğim ve Amanda'nın çok sadık olduğu ve onun duygularını incitmekten nefret ettiğimdi... ve seninle çıkarsam tüm bunları yapardım. Ama bunu iyi idare edemedim. Senden kaçmak yerine açıklamalıyım."

Onun bir çocuk olduğunu biliyordum.

Bunu ona karşı kullanmamam gerektiğini biliyordum.

Beni değil, ailesini ve Amanda'yı seçti. Bunu ona karşı kullanmamalıyım.

Ama ona çok kolay gelmişti... O benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belli ettikten sonra, içim parçalanmış gibi hissetmişim.

Dışarıdan bakıldığında, soğukkanlı ve etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Gavin'le hiçbir ilgim yok. O artık hayatımda yok. Ve Braden'la görüşmek istiyorum."

Beth yüzünü buruşturdu. "Ben sadece... Bunun olacağını sanmıyorum. Babam genellikle çok anlayışlı ve zeki biridir... ama senin baban söz konusu olduğunda, kocaman bir duvar örüyor."

Öne eğildim. "Samuel konusunda sana yardım ettim. Sen de bu konuda bana yardım edeceksin."

Beth kaşlarını çattı. "Babamın istemediği bir şeyi yapmasını sağlayamam."

Onun üzerinde dikilip durdum. "O görüşmeyi istiyorum, Beth. Senin değerli baba-kız ilişkini mahvetmesi umurumda değil. Beni liseden tek kelime etmeden attığın *ve* Samuel konusunda sana yardım ettiğim için bana borçlusun."

"Kaptan..."

"Bana borçlusun, Beth."

"Peki." Gözlerini benden ayırdı. "Bunu düşüneceğim."

Arka cebimden telefonumu çıkararak, "Sana numaramı vereyim, böylece doğru kararı verdiğinde bana ulaşabilirsin "

Beth homurdandı. "Düşüneceğim'in hangi kısmını anlamadın?"

"Her halükarda bir cevap almam gerek, değil mi?" Telefonumu ona doğru salladım.

Sinirli bir şekilde kanepeden kalktı ve ben yol vermek istemediğim için bana sert bir bakış attı. Yanımdan geçmek zorunda kaldı, göğüsleri göğsüme değdi. Dişlerimi sıktım. Onun yolundan çekilmeliydim.

Vücudumun tepki vermemesini dileyerek, o çantasını karıştırıp telefonunu çıkarana kadar bekledim. Ekran dokundu.

ekrana dokundu. "Tamam, ver onu bana."

Kelime seçimi, prenses, kelime seçimi, içimden inledim. İstedığım gibi "Tamam, sana veririm" diye cevap vermek yerine, telefon numaramı hızlıca söyledim.

"Beni ara da numaranı alayım."

"Hayır." Beth telefonunu arka cebine koydu. "Sana mesaj atmaya karar verirsem numaramı alırsın."

Hafifçe başımı sallayarak sııttım. Lanet kadın her zaman üstünlük kurmak zorundaydı. "Mesaj atarsın."

"Belki, belki de yazmam." Düşünerek başını eğdi. "Sen hep bu kadar kibirli miydin?"

"Bilmiyorum." Omuzlarımı kayıtsızca silktim ve kapıya doğru yürüdüm. "Sanırım ikimiz de birbirimizi gerçekten tanımıyoruz. O zamanlar bile birbirimizi tanımıyordık. Yani, Beth Carmichael'ın bu kadar ebeveynlerini memnun etmeye çalışan küçük bir korkak olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?" Onun tepkisini görmek için ona bakmadım, sadece sakın bir şekilde kapıdan çıktım ve kapıyı arkamda sessizce kapattım.

Aramızda bir duvar oluşur oluşmaz, yüzüm düştü.

Bunca yıl, Beth'in beni istememesinin sebebinin benim yeterince iyi olmamam olduğunu düşünmüştüm.

Meğer durum pek de iyi değilmiş. Gavin pisliğin tekiydi. Bunu, tüm çocukluğum boyunca beni ihmal ederek ve ben profesyonel futbolcu olduğumda şehirde hava atarak kanıtlamıştı. Sanki benim başarımla bir ilgisi varmış gibi herkese benim onun oğlu olduğumu söylüyordu.

Sonra da sadaka istemeye geldi.

Gavin Urquhart benim biyolojik babamdı, ama benim babam değildi.

Beth'in çocukken onun yüzünden ilişkimizi bitirmesi yetmezmiş gibi, Braden Carmichael'ın o piçin DNA'sını bana karşı kullanması beni ölçülemeyecek kadar sinirlendirdi.

O lanet şatoyu satın almaya hiç bu kadar kararlı olmamıştım. Ne pahasına olursa olsun.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

BETH

Callan dairemden çıkar çıkmaz endişem beni sardı. Karanlıkta bir canavar gibi büyüdü, başlangıçta Callan'ı babama nasıl anlatacağımı ve kendimi nasıl açıklayacağımı düşünerek hafif bir endişe olarak başladı. Ertesi gün, tam bir felaket senaryosu çizmeye başlamıştım. Callan'ı babamla tanıştırmak için, Callan'ı nasıl tanıdığımı ve Gavin ile hiçbir ilişkisi olmadığını nasıl bildiğimi açıklamam gerekecekti. Bu, ailemin tüm sorunlarını yeniden gündeme getirecekti, kavga etmeye başlayabilirlerdi, annem babamın eski karısını hala unutamadığını düşünebilirdi, ayrılırlardı, ailemiz dağılırdı, annem bunun için beni suçlardı ve benimle bir daha asla konuşmazdı, tüm arkadaşlarımdan beni sosyal medya yöneticisi olarak kovmalarını isterdi ve ben ailemden, arkadaşlarımdan ve paramdan mahrum kalırdım.

Bu mantıksız düşünceler kafamda dönüp duruyordu, beynim anne babamın karakterine uymayan tepkiler hayal ediyordu, ama yine de durduramıyordum.

Beynim durmak bilmiyordu.

Sonra Amanda vardı. Onun adının tekrar anılması bile onu tekrar ortaya çıkıp beni rahatsız etmeye başladı. Yaptığım tüm hatalar. Onu da hayal kırıklığına uğratmasaydım, hayatım şu anda ne kadar farklı olurdu.

Takıntılı düşünce döngüsü arasında odaklanabildiğim anlar oldu ve kendimi yanıltığımı ikna ettikten sonra

Callan ile aramızdaki tüm konuşmaları hemen tekrar oynattım. Lisede onunla konuşmayı bırakmamın nedeni hakkındaki gerçeğe soğukkanlılıkla tepki vermesine rağmen, ona zarar verdiğimden endişelendim. Yoksa neden onun kayıtsızlığının altında yatan öfkeyi hissedebiliyordum? Onu da hayal kırıklığına uğratmıştım. Herkesi hayal kırıklığına uğratiyordum.

Suçluluk duygusu o kadar büyüdü ki, Callan'ın anne babasını kaybetmesinin ve öz babası tarafından ihmal edilmesinin üzerine, ona telafisi imkansız bir duygusal zarar verdiğimi ve bu yüzden bir kadınla ilişki kurmayı reddettiğini hayal etmeye başladım. Aklımda, Callan'ın sadece tek gecelik ilişkilerle ilgilenmesinin sebebi birdenbire ben oldum ve gözlerinde yaramaz bir gülümsemeyle bana bakan o çocuk tamamen ortadan kaybolmuştu. Callan her zaman ciddi bir çocuktı, ama şimdi düpedüz karamsardı.

Sanki göğsümde bir şey oturuyormuş gibi hissediyordum, kalp atışlarımı yavaşlatamıyordum ve midem bulanıyordu.

İşle uğraşmaktan, iyiymiş gibi davranmaktan ve endişe sarmalına kapıldığımı saklamaktan yorgun düşmüş, dairemde saklanmaktan başka bir şey yapmak istemiyordum.

Ama inatçıydım. Bu durumun beni günlerce, hatta haftalarca sürebilecek karanlık bir çukura çekmesine izin vermedim. Şimdiye kadar yaşadığım en kötü döngü aylarca sürmüştü. Üniversitedeki ilk yılımdaydım ve bu durum sonunda aile doktorumla konuşmamı sağladı.

Anksiyete ilaçları yardımcı olmuştu. Bir yıl boyunca bu ilaçları kullandım ve sonra doktor bana ilacı bırakmamı söyledi. Üniversite hayatımın geri kalanını bu ilaçlar olmadan geçirdim, ancak anksiyetem bir gecede ortadan kalkmadı. Farkındalık meditasyonu ile başa çıkmayı öğrendim ve spor salonunda egzersiz yapmak da yardımcı oldu. Ancak altı ay önce, Social Queens tüm zamanımı almaya başladığında, o kara deliğin çekimini hissettim ve doktorum beni tekrar ilaca başlattı.

Bu ilaç, kaygımın beni ele geçirmesini engelledi ve bu, ilacı kullandığım süre içinde hissettiğim en kötü durumdu.

Aşırı aktif ve müdahaleci düşüncelerimle kendimi tükettiğimi, beynimin pompaladığı adrenalin yüzünden vücudumun yorgun düştüğünü görmezden gelerek, Pazar günü spor salonuna gitmenin ihtiyacım olan şey olduğuna karar verdim. Egzersiz yapmak, zihnimdeki düşünceleri yeniden odaklamama her zaman yardımcı olmuştu, çünkü farkındalık, egzersiz sırasında vücudunuzun hareketlerine odaklanmayı öğretir. Genellikle işe yarardı.

Ancak makineler arasında dolaşırken kendimi halsiz ve yorgun hissediyordum ve pes etmeyi düşünürken, power squat makinesini kullanırken üzerime bir gölge düştü.

"Bunu kullanabilir miyim?"

Başımı kaldırdım ve nefesim kesildi.

"Amanda?"

"Affedersiniz?"

"

Gözlerimi kırptım, kalbim dakikada bir mil hızla atarken, üzerimde duran kadın birdenbire daha net göründü. Amanda'nınkiyle aynı tonlarda kıvıll saçları, aynı ince, narin yapısı, hatta mavi-gri gözleri vardı. Bir an için, onun Amanda olduğuna yemin edebilirdim.

Ama değildi.

Yine beni rahatsız ediyordu.

"Hepsi senin." Makineden kalkıp uzaklaştım. Aniden, göğsümdeki baskı bir mendeneye dönüştü. Nefes almam zorlaşınca başım bulanıklaştı, yüzüm karıncalandı ve soğuk terler cildimi nemli hale getirdi. Sanki kalbim, kaburgalarımı saran çelikten dışarı fırlamaya çalışıyor gibiydi. Görüşüm bulanıklaşmış, spor salonu etrafımda yüzüyor gibiydi, ben de aceleyle kadınlar soyunma odasına gittim.

İçeri daldım, tuvalet kabinlerinden birine daldım, arkamdaki kapıyı kilitlemek için parmaklarım beceriksizce hareket ediyordu. Sonra tuvalete çöktüm ve keskin, sıkı nefesler alıp verdim.

Kabinin kapısı çalındı. "İyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Nefes al, Beth, nefes al. Farkındalık. Geri dönmeyi seç.

Derin bir nefes aldım ve sonra yavaşça nefesimi verdim. "Merhaba?"

Bir nefes daha aldım, kapıya bakarak etrafımı gözlemledim. Spor salonundaki kadınlar soyunma odasındaki tuvaletteydim. Ter, parfüm, deodorant ve tuvalet kimyasallarının kokusunu alabiliyordum. Saç kurutma makinelerinin sesini, konuşmaları ve ana spor salonundan gelen hafif müzik sesini duyabiliyordum.

Nefesim yavaşladı. "Ben iyiyim," diye cırıldandım nazik yabancıya. "Teşekkür ederim."

"Tamam. Emin
misin?" "Eminim.
Teşekkürler."

Onun ayak sesleri kaybolana kadar dinledim, ama kabinde kalarak panik atak geçene ve tamamen yorgun düşene kadar meditasyon yaptım.

Spor salonundan eve dönerken, yorgun ve dünyadan saklanmak isterken, telefonum çaldı. Arayan Tellie Sutton'dı. Direksiyonumdaki Cevapla düğmesine basarken adrenalin vücudumu kapladı. Samuel'e Callan'ın erkek arkadaşım olduğunu söylediğimden beri Aura Beauty'den hiç haber almamıştım.

erkek arkadaşım olduğunu söylediğimden beri Aura Beauty'den hiçbir haber almamıştım.

"Merhaba Tellie, nasılsın?" Normal konuşmaya çalışarak cevap verdim.

"Aslında benim, Sheera."

Umutla dolmuştum. "Sheera, merhaba! Nasılsın?"

"Biraz hayal kırıklığına uğradım, Beth," dedi, sesinde sıkıntıdan başka bir şey yoktu. "Seninle çalışmak için gerçekten büyük umutlar beslemiştim, ama bir yalancıyla çalışamam."

Ne? Boğazım düğümlenirken, "Anlamıyorum," diye ciyakladım.

"Oğlum Samuel senden çok hoşlanmıştı. Ve ben oğlumun

mutlu olduğunu görmekten hoşlanıyorum. Tabii ki, başka biriyle önceden bir ilişkin varsa

Bu anlaşılabilir bir durum. Ona İskoç Profesyonel Ligi'nde oynayan bir futbolcuyla çıktığını söyledin, ama gazetelerde buna dair hiçbir haber yok. Aslında Callan Keen, tek gecelik ilişkilerle tanınıyor. Bu yüzden, tuhaf bir nedenden dolayı oğluma yalan söylediğin sonucuna varabiliyorum."

Oh, lanet olsun. Sheera, isterse şirketimi batırabilecek türden bağlantılara sahipti. "Hayır. Hiç de değil, Sheera. Samuel harika biri, ama ben gerçekten... Ben gerçekten Callan'la çıkıyorum. O benim erkek arkadaşım. Gerçekten. Magazin dergilerinin nasıl olduğunu bilirsin. Onu bir kızla görürler ve yalanlar uydururlar." Kendi korkunç, korkunç yalanlarımdan dolayı yüzümü buruşturdum. Gerçekten olmak istediğim kişi bu muydu? İlerlemek bu muydu? Başarı için kendini satmak mı?

"Peki. Cumartesi günü, iki hafta sonra yeni ürün serimizin lansman partisi düzenliyorum. Seni ve birkaç influencer'ı davet ediyorum, bana neler yaptığını göstermen için. Sözde erkek arkadaşını da getir, yalan söyleyip söylemediğini kendim belirleyebileyim. Ve Beth, yalan söylemesen iyi olur, çünkü en tahammül edemediğim şey budur." Ben cevap veremediğim telefonu kapattı.

Dairelerin önündeki bana ayrılan yere park ederken titriyordum. Callan'ın Defender'ı binamızın önünde parklı değildi, ama bugün maçı vardı, bu yüzden şaşırmadım. Telefonumu ön paneldeki tutucusundan çıkarıp, ekranda yanıp sönen gelen mesajına dokundum ve Tellie'nin resmi davetini gördüm.

Siktir. Siktir. Siktir!!!

Sonra babamdan akşam yemeğine gelip gelmeyeceğimi soran bir mesaj gördüm.

Normalde gelirdim, ama herkesin önünde iyiymiş gibi davranmaya kendimi zorlayamazdım.

Gerçekten çok meşgulüm, üzgünüm. Gelecek hafta geleceğim, söz veriyorum. X

Birkaç saniye sonra telefonum bip sesi çıkardı.

Seni özleyeceğiz evlat. Çok fazla çalışma.

Suçluluk duydum ama bunun beni ele geçirip başka bir sarmalın içine düşmeme izin vermedim. Çünkü bir planım vardı. O plana odaklanıyordum ve bu her şeyi daha iyi hale getirecekti.

Umarım.

Telefonumda onun numarasını tuşladım ve çaldığı sürece bekledim. Sesli mesaja yönlendirildi. "Keen'e ulaştınız. Mesaj bırakın."

Onun ciddi sesli mesajına gülümsedim. "Callan, ben Beth. Babamla görüşmeni ayarlamaya karar verdim, ama önce senden bir şey istiyorum. Müsait olduğunda beni ara."

Bir saat sonra, yatakta uzanmış, endişelerimi unutmama her zaman yardımcı olan rahatlatıcı bir programı dizüstü bilgisayarımda izlerken, telefonum çaldı.

Arayan Callan'dı.

Üçüncü çalınıştta cevap verdim. "Mesajımı aldın mı?"

"Evet. Bak, fazla vaktim yok. Ne istiyorsun?"

Çok hızlı ve suratsız. "Dediğim gibi, o toplantıyı ayarlayacağım. Ama... bir sorun var. Samuel'in annesi, etkilemem gereken önemli bir müşteri, az önce aradı ve seninle bir ilişkim olduğu konusunda yalan söylediğimi iddia etti. Senin kim olduğunu ve erkek düşkününü olarak bilindiğini biliyor."

"Kadın düşkününü mü?"

"Her neyse, beni kara listeye alarak son üç yıldır elde etmek için canımı dişime takarak çalıştığım her şeyi mahvedebilir. Cumartesi günü iki hafta sonra yapılacak bir lansman partisine davet etti ve seni de getirip ona yalan söylemediğimi kanıtlarsam her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Yapmazsam işime zarar verecek."

"Dalga mı geçiyorsun? Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Şımarık oğlunun aşk hayatına aşırı ilgi gösteren bir anne. Şimdi Samuel'in neden böyle olduğunu anlamaya başlıyorum."

"Yani, oğlu seninle yatamadığı için seni kara listeye alacak mı diyorsun?" İnanamayan bir şekilde alaycı bir şekilde güldü.

"Aynen öyle. Gerçi yalan söylediğim için değil, yatamadığım için böyle davranıyor gibi yapıyor. Senin gerçekten benim erkek arkadaşım olduğunu kanıtlayamazsam, işim biter, Kaptan. Bu yüzden kariyerim mahvolmasın diye benimle çıkıyormuş gibi davranmanı istiyorum. Karşılığında, seni babamla tanıştıracam."

Sessizlikle karşılandım. Nefesini bile duyamıyordum.

"Kaptan? Callan?"

Cevap yoktu.

"Callan, orada mısın?"

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CALLAN

"Sen ve Kaito dün sağ kanattan Perth'i mahvettiniz. Birçok kişinin görüşüne göre, hızınız, ortalarınız ve serbest vuruşlarınız maçları kazanmanızı sağlıyor. Katılıyor musunuz?"

Spor radyosu sunucusunun sorusuna odaklanmam bir dakika sürdü. Dün gecedен beri Beth'in ultimatому aklımdan çıkmıyordu.

"Kariyerimin mahvolmaması için benimle çıkıyormuş gibi davranmanı istiyorum. Karşılığında, seni babamla tanıştıracam."

"Callan?"

Boğazımı ve kafamı temizledim. "Biz bir takımız," diye zorla söyledim. "Benimle birlikte sahada on oyuncu daha olmasaydı, hiç kazanamazdık."

"Diplomatik bir cevap." "Hayır, sadece gerçek."

Dün, hayatım boyunca her zaman yapabildiğim şeyi yaptım: bölümlere ayırmak. Kişisel hayatımda ne olursa olsun, sahaya adımımı attığım anda her şey ortadan kayboldu. Önemli olan ben, takımım ve topu kontrol etmekte.

Bu beni dengeliyordu.

Ancak, Perth United 3–1, I

uyku. Beth'in teklifi kafamda tekrar tekrar dönüp duruyordu. İlk başta şaşkına dönmüştüm, sonra teklifine kızmıştım, sonra da düşünmeye başlamıştım. Geçmişimiz ne olursa olsun, onun ne kadar çok çalıştığını görebiliyordum ve birinin onun kariyerini bu şekilde elinde tutma fikrinden nefret ediyordum. Tek ihtiyacı olan şey, bir partiye gelip birkaç saatliğine erkek arkadaşı gibi davranmamsa, hayır dersem ben bir pislik olmaz mıyım?

Yine de, teklifini iyice düşündüğünden emin değildim, bu yüzden Glasgow'daki radyo röportajımdan sonra buluşmayı önerdim.

Neyse ki, diğer takımların oyuncularını eleştirmeyeceğimi ve Glasgow'un Dalmarnock Thistle ve Kingston United takımları dışında kimin rakibimiz olduğunu söylemeyeceğimi anladıklarında röportaj çabucak sona erdi. Röportajcı, beş yıl önceki söylentilere geri dönmeye çalıştı. Dalmarnock'un Caley United'dan beni satın almayı teklif ettiği ve benim reddettiğim söyleniyordu.

Kimse buna inanmadı.

Ama söylenti doğruydu.

Evet, Dalmarnock ile daha fazla şampiyonluk kazanır ve Caley ile birkaç kez katıldığım dünya çapındaki en büyük futbol turnuvalarına her yıl katılırdım. Birkaç yıl önce İskoçya milli takımına seçildiğimde, Dalmarnock'tan olanlar da dahil olmak üzere ülkemizin en iyi oyuncularıyla birlikte oynamıştım. İyi performans göstermiştik. Takım olarak kazanamamış olabilirdik, ama Dalmarnock'a transfer olsaydım, oraya çok iyi uyum sağlayacağımı biliyordum.

Ancak Caledonia United'dan asla ayrılmayacaktım. Dünyadaki tüm para ve şöhret için bile. Caley bana bir yuva vermişti ve ben aileme asla sırtımı dönmezdim.

Sanırım Beth de yıllar önce bana sırtını döndüğünde böyle düşünmüştü. Ailesini seçmişti. Ve biz ergenlik çağındaydık. O sadece bir çocuktı ve ailesiyle sorun yaşamaktan korkuyordu. Artık bunu aşmamın zamanı gelmişti.

Edinburgh'a döndüğümde, toplantımıza geç kalmıştım ve bunun Beth'in hoşuna gitmeyeceğini tahmin ediyordum. O her zaman yapacak bir işi ya da gidecek bir yeri olan biriydi. Merdivenleri çıkarken, apartman kapısının önünde beni beklemiyor olması beni şaşırttı.

Sonra yankılı bir sesle "Buradayım" dediğini duydum.

Başımı geriye eğdiğimde, Beth'in benim katımdaki korkuluklara yaslanmış, bana bakarken gördüm.

"Geç kaldın."

"Tren gecikti." Toplu taşıma araçlarını kullanmıştım çünkü Edinburgh Fringe festivali tüm Ağustos ayı boyunca sürse de, Edinburgh'dan Glasgow'a trafiğin en yoğun olduğu saatlerde araba ile gitmekten daha hızlıydı.

"Görüşmen nasıl gitti?" Beth, son basamakları çıkarken sordu.

O sabah, benimle yattığım esmer kızla arkadaş olduğu gün giydiği aynı çiçekli, askılı yazlık elbisesiyle beni bekliyordu.

"İyiymi." Omuz silktim ve anahtarlarımı çıkardım.

Beth gözlerini devirdi ve dönerek dairemin kapısına doğru yöneldi.

Gözlerim beni ele verdi ve uzun bacaklarına doğru kaydı. Harika bacakları vardı. Aniden, ona girerken bacaklarının sırtımı sardığını, beni içine alırken zevkten yüzünün gerildiğini hayal ettim.

Tüm kanım aşağıya aktı.

Lanet olsun.

Duşta gafiyer. Duşta gafiyer.

Bu biraz yardımcı oldu.

Bacaklarına bakma. Ona bakma, nokta.

"İskoçya Kupası nasıl gidiyor?" diye sordu Beth kibarca.

Daireme girerken dudaklarım seğirdi. Onu, lise yıllarımda () birkaç maçıma getirmeyi başarmış olmam bir mucizeydi. " Scottish Professional

Ligi mi? İskoçya Serisi Kupası farklı bir turnuva ve Eylül sonunda çeyrek finallere kadar o turnuvada oynamayacağız."

"Oh." Beth beni içeri takip etti ve kapıyı arkamızdan kapattı. "Birden fazla turnuva olduğunu bilmiyordum."

Futbolun nasıl işlediğini bilmeyen birinin olması bana inanılmaz geliyordu, çünkü futbol benim hayatımın tamamıydı, ama bunu açıklamaktan da keyif alıyordum. "Üç kupa turnuvası var, gençler ve amatörler de dahil ederseniz daha fazla. Sonra bunların içinde de ligler var. İskoç Profesyonel Futbol Ligi var" — kendimi işaret ettim — "sonra Şampiyonluk, Birinci Lig ve İkinci Lig var. Takımlar, Profesyonel Lig'de yarışabilmek için sürekli bu üç ligde yükselmeye çalışıyorlar."

"Yani, sana bir cümleden fazla konuşturmak için tek yapmam gereken şey, sana İskoç futbolunu açıklamayı istemek mi?"

Onun alaycı tavrına gülümseyerek karşılık verdim, ama yorumunu görmezden geldim. "Bir şey içmek ister misin? Kahve?"

"Aman Tanrım, evet, lütfen." Beth odayı geçip oturma odama geldi. Herkesin nefret ettiği meşhur kanepeye bir göz attı. "Denemem lazım, neyin bu kadar abartıldığını anlamak için." Oturmak için hareket etti ama sonra tereddüt etti. Bana bir bakış attı. "Burada seks yapmadın, değil mi?"

Ben burnumu çektim. "Böyle bir kanepede asla seks yapamayacağımı söylememiş miydin?"

"Evet, ama o, senin daireninden çıkan kadınları görene kadardı."

"O kanepede yaptığım tek seks, sağ elimle olanıydı."

Beth bana şaşkın şaşkın baktı. "Lütfen şaka yaptığını söyle."

Ona kahve yapmak için döndüm. "Tabii ki şaka yapıyorum. O çirkin denen kanepede bir servete mal oldu. Süt? Şeker?"

"İkisini de lütfen. Ve sözde değil. Burada görüş yok, Kaptan. Kanepede çirkin."

Omzumun üzerinden baktığımda Beth'in kanepeye oturduğunu gördüm. Elbisesi onu kanepeye kamufle ediyordu. Sırıtarak arkanı döndüm ve pahalı, şık İtalyan kahve makinemle ikimize kahve yaptım.

Misafirim, ben ona bir fincanla yaklaşıp kadar başka bir şey söylemedi. "Kokusu cennet gibi."

"Öyle," dedim ona, isteksizce en sevdiğim kanepenin karşısındaki koltuğa oturarak.

Sıcak içeceği yudumlarken, dudaklarından köpüğü yalarken kirpiklerini kırptırmasını izledim. Beth'in doğal olarak dolgun dudakları vardı, daha önce yattığım kadınların iyi para ödediği türden dudaklar. Onların dudaklarının nasıl olduğunu hatırlayamıyordum, ama Beth'in dudaklarının benimkine değdiğinde ne kadar yumuşak olduğunu hala hatırlıyordum.

O inlediğinde, koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdadım. "Bu kahve harika."

O bir yudum aldı ve ardından yine inlediğinde, ben de başımı salladım ve zorlukla yutkundum.

Lanet olsun, beni öldürmeye mi çalışıyordu?

"Peki... kanepenin hakkında ne düşünüyorsun?" Onun seksi sesler çıkarmasını engellemeye çalıştım.

Beth, kalbimi daha hızlı attıran, yaramaz ve çekici bir gülümsemeye sırtıttı. "Haklısın. Çok rahat."

"Söylemiştim."

Kafasını salladı. "Hala gördüğüm en çirkin kanepenin."

"Elbisenin rengi kanepeninle uyumlu olan kadın diyor bunu."

Beth kendine baktı ve kaşlarını çatı. "Bu kumaş bana daha çok yakışıyor."

Bu doğru olduğu için tartışmadım. "Doğru. Peki... bu ultimatoma hakkında..."

"Bu bir ultimatoma değil." Beth kahvesinden bir yudum daha aldı ve yine dudaklarındaki köpüğü yaladı. Bu çok dikkat dağıtıcıydı. "Bu bir 'sen benim sırtımı kaşı, ben de seninkini kaşıyayım' teklifi."

Bu kadın beni delirtiyordu.

Onun sözleriyle aklıma gelen görüntüyü görmezden gelerek, kayıtsızca omuz silktim, "Domates, domates."

Beth gözlerini kısarak, "Bu, ilgilenmediğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Öyle demedim. Ama bu konuyu iyice düşündüğünden emin değilim. Yani, spor dışında ünlü değilim. Futbol hayranı değilsen, kim olduğumu bilme ihtimalin çok düşük..."

"Doğru değil. Her yerde içki reklamlarında görünüyorsun." Ulusal gazlı içecek şirketimiz için yaptığım reklam kampanyalarına atıfta bulunuyordu.

"O zaman bile... Demek istediğim, ben Messi değilim, ama yine de tanınıyorum ve magazin dergilerinde hala hakkında yazılar çıkıyor. Partinin ayrıntılarını içeren e-postada... bunun Aura Beauty'nin lansman kampanyası olduğunu belirtmemiştin. Bu kadar basının olduğu bir lansman partisinde çıkıyormuş gibi yaparsak, fotoğraflarımız çekilecek ve bu konu hakkında yazılar çıkacak

... ve beni babanla tanıştırmayla, babanın ilk karısını beceren adamın oğluyla kızının "çıkıyor" olmasından rahatsız olmaması arasında büyük bir fark var."

Yüzü soldu. "Doğru."

İçim burkuldu, çünkü konuyu ben açmış olsam da, onun beni savunmasını istiyordum. Sonuçta babamın pisliğin teki olması benim suçum değildi.

"Şey... bununla başa çıkmamız gerekecek. Çünkü... sanırım parti yetmeyecek. Belki birkaç kez çıkıp, birlikte görülmemiz gerekecek. Ne olur ne olmaz. Tek yapman gereken, Sheera sosyal medya yöneticileriyle görüşürken haftada birkaç gece benimle bir şeyler içmek veya akşam yemeği yemek. Eylül ayına kadar kararını vereceğini söyledi, o zamana kadar birlikte görülrsek... Sadece birkaç randevu, ara sıra. Seni sıkmayacağıma söz veriyorum."

Sanki yapabilirmiş gibi.

"Karşılığında, önümüzdeki Pazar babamla konuşacağım. Gavin ile hiçbir ilişkin olmadığını ve sana güvenilebileceğini açıklayacağım. Görüşmeyi ayarlayacağım."

Öne eğilerek sordum, "Peki bizim 'çıkıyor' olduğumuzu öğrendiklerinde ne olacak?"

"Ben... ben yetişkinim. İstedğim kişiyle çıkabilirim. Değil mi?" Gözlerindeki belirsizlik beni sinirlendirdi.

"Peki, Kaptan... Anlaştık mı?"

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BETH

İlk sahte randevumuzu "takılmak" şeklinde yapalım ki ikimiz de daha rahat hissedelim, bu Callan'ın fikriydi. Baird ile çok iyi anlaştığım için, Baird'in Kaito için düzenlediği doğum günü partisine katılmamı önerdi. Takımın Pazar gününe kadar maçı yoktu, bu yüzden Baird partiyi Cuma akşamı düzenliyordu.

Callan, Dean Village'daki Baird'in dairesine birlikte yürüyerek gitmeyi önerdi. Yirmi beş dakikalık bir yürüyüş olacağı için, baldırları saran düz espadril ayakkabılarımı giydim. Vintage görünümlü sandaletleri, annemin Audrey Hepburn şortları dediği şortlarla kombinledim. Yüksek bel, paçaları kıvrılmış beyaz şortlardı. Uzun kollu tişörtüm kısa ve hafifti. Callan'ın ara sıra bacaklarıma gizlice bakışlar attığını fark ettiğime yemin edebilirim. Hâlâ beni çekici buluyor olabileceği düşüncesi, sevinçten kıcıımı sallamak istememe neden oldu. Sonuçta, onu kendi iyiliği için fazla seksi buluyordum.

"Gerçekten kimsenin bizi izlediğini düşünüyor musun?" diye sordu Callan, apartmanımızın otoparkının kapısından çıkarken sessizce.

Sıcak bir cuma akşamı olmasına rağmen, Sheera Green'in beni izlettiği düşüncesi beni ürpertti, ne kadar saçma olsa da. "Hayır. Ama restoranlarda ve

falan? Kim bilir? Egoist oğlunun aşk hayatıyla bu kadar ilgilenen bir kadını hafife alamazsın bence."

"Her ihtimale karşı, prenses, onlara izleyecek bir şeyler versek iyi olur." Callan elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Dokunmasıyla biraz irkildim, kolumda tüylerim diken diken oldu. Cildi hafifçe nasırlı ve pürüzlüydü. Ellerimize hızlıca baktım, göğsümde bir acı hissettim. Elim tutması için hiçbir neden yoktu, belki de... öyle istediği için. "Teşekkürler."

Callan başını salladı, dudaklarının köşesi neredeyse kıvrılan alaycı bir gülümsemeyle. "Elini tutmak pek de zor değil."

Ağzımdan şaşkın bir kahkaha kaçtı. "Benimle flört mü ediyorsun, Callan Keen?"

"Senin çok güzel olduğunu biliyorsun," dedi o, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

Beni çok güzel bulduğu için rahatsız olmuş gibi görüldüğü için gülümsedim. "Lisede bu kadar huysuz olduğunu hatırlamıyorum. Ciddi, azimli, evet. Ama bu kadar düşünceli ve somurtkan değildin."

Caddeyi geçerken elini daha sıkı tuttu. Callan, karşıya güvenli bir şekilde geçebildiğimizden emin olmak için sağa sola bakmakla meşguldü, bana bakarak cevap verdi: "Belki de sen benim en kötü yanlarımı ortaya çıkarıyorsun."

Ses tonundaki alaycı ifade, sözlerinin etkisini yumuşattı. Adil olmak gerekirse, planımızı kabul ettiğimizden beri farklı görünüyordu. Artık bana karşı o kadar sinirli görünmüyordu. Belki de sonunda geçmişimizi unutmuştu. Öyle olmasını umuyordum.

"Pazar günü ailemi göreceğim," dedim, konuyu değiştirerek elini sıktım. "O zaman babamla konuşurum."

Bir araba kornası yüksek sesle çaldı ve sözlerimi bastırdı. Callan başını bana doğru eğdi ve adımlarımızı yavaşlattı. "Tekrar söyler misin?"

Tıraş losyonunun kokusu bana ulaştı ve onun sakallarının kıllarına dokunmak için can attım. O da benim onu fark ettiğim kadar beni fark ediyor muydu? Parmak uçlarımda yükselerek, dudaklarımı kasıtlı olarak kulağına değdirdim ve sözlerimi tekrarladım.

Callan nefesini içine çekti, parmakları benimkini sıktı. Aniden geri çekildi ve başını sallayarak önüne baktı. "İyi."

Kesinlikle farkındaydı. Bunların hepsinin sahte olduğunu düşünürsek, bu beni bu kadar mutlu etmemeliydi.

Aramızdaki ilişkiyi hafif tutmak istediğimden, Callan sevdiği spor hakkında konuşurken daha konuşkan görüldüğü için ona tekrar futbol hakkında soru sordum.

"Emekli olduğunda özleyecek misin?" diye sordum, Caledonia United takımının onun ailesi olduğunu söyledikten sonra.

Callan gözlerime baktı. "Evet. Bazen bunu gerçekten düşünmek zor oluyor."

"Ama sen açıkça onsuz bir gelecek planlıyorsun. Gayrimenkul portföyü. Otel ve spa fikri?" "Baird ve ben, geriye dönebileceğimiz bir kariyere ihtiyacımız olduğunu biliyoruz.

Futbol oynayabileceğimiz sadece on yıl kadar zamanımız kaldı."

Bu kadar erken biteceğini bilerek, tüm tutkumu bir kariyere dökerek bu kadar çok çalışmayı hayal edemiyordum. Aslında, bu yüzden Callan'ı daha da takdir ettiğimi fark ettim.

India Place'in Arnavut kaldırımlı yolunu takip eden patikada yürürken, sessizliğe büründük. Callan bir kez bile elimi bırakmadı. Sokağı dönüp Water of Leith'e giden patikaya girdiğimizde bile. Ağaçlıklı su yolu daha gölgeli idi. Akşam yürüyüşüne çıkan köpek sahipleri yanımızdan geçiyordu ve ben Callan'ın gerçekten erkek arkadaşım olsaydı nasıl olurdu diye hayal kurmaya başladım. Birlikte yaz akşamlarında şehirde yürüyüşe çıkmak, dışarıda akşam yemeği yemek, hafta sonu kaçamakları yapmak, bir partnerle birlikte dünyayı dolaşmak. Eve döndüğümde beni karşılayacak,

rahatlamak, sarılmak, canımız istediğinde birbirimizin kıyafetlerini yırtmak için.

"O"nu bulduğum için artık aramayı bırakmak ne kadar güzel olurdu.

Callan'a, onun güçlü ve yakışıklı profiline gizlice bir göz attım. İnsanlar yanlarından geçerken ona bakıyordu ve bunun nedeni ünlü olması değildi. Dürüst olmak gerekirse, daha önce haklıydı. Callan, çoğunlukla futbolla ilgilenenler arasında tanınıyordu. Bunun dışında, oldukça tanınmayan birisi olduğunu tahmin ediyordum. İngiltere'nin diğer bölgelerine veya yurt dışına seyahat edebilir ve çoğu insan onu tanımadan bunu yapabilirdi.

Bu yüzden insanların ona bakmasının nedeninin, bakmamak zor olduğu için olduğuna emindim.

Lise yıllarımda benim için de durum böyleydi.

Çalınan öpücüklerimizi ve Callan'ın cinsel uyanışımı tetikleyen çocuk olduğunu hatırlayınca yüzüm kızardı. Babama ondan bahsederken bu gerçeği kesinlikle dışarıda bırakmam gerekiyordu. Bu düşünceyle içimden güldüm, ama aynı zamanda bir pişmanlık duygusu da beni sardı.

Son yedi yıl içinde kaç kez Callan Keen'in ilk aşkım olmasını dilediğimi kendime itiraf etmiştim? İlk aşkım ve ilk deneyimim. Oysa ilk deneyimim Euan Schaffer adında bir çocukla olmuştu. On yedi yaşındayken, iki aylık yıldönümümüzde onun yatak odasında olmuştu. Ailesi gece dışarı çıkmıştı ve biz de bu fırsatı değerlendirmiştik. Garip ve tuhaftı ve o benden çok daha fazla zevk almıştı. Ondan sonra birkaç kez daha denedik ama hiç iyileşmedi. Denemeye devam etmemin tek nedeni, herkesin seksin harika olabileceğini ısrarla söylemesiydi.

Yaşadığım en iyi seks, Cara'nın ağabeyi Colin ile tek gecelik bir ilişkiydi. Cara'nın yirmi birinci yaş günüydü, hepimiz epey sarhoş olmuştuk ve yakışıklı, otuz yaşında, ilişkisi yeni bitmiş olan Colin, banyoda bana oral seks yapmıştı. Doğal bir yeteneği yoktu ama talimatları çok iyi uyguluyordu. Heyecan vericiydi. Ben de onunla eve gittim

ve geceyi onunla geçirdim. Yatakta da talimatları iyi dinlemeye devam etti.

İkimiz de bundan daha fazlasını istemiyorduk. Ama yaşadığım en iyi seksin aynı zamanda tek rastgele seksim olması çok yazık olduğunu düşündüm. Ve ertesi sabah, çoklu orgazmın verdiği coşkudan garip, tuhaf ve savunmasız bir hale gelmiştim.

Callan'ın yatakta Colin kadar cömert olup olmadığını merak ettim. Hailey'e göre, pek çaba sarf etmemişti, ama Georgia onun olağanüstü bir sevgili olduğunu söylemişti. *Olağanüstü*. Bacaklarımın arasında sıcak bir karıncalanma hissettim. Harika seks yapmıştım... ama olağanüstü mü?

Callan'a tekrar baktım. Ağzına. Harika öpüşüyordu. *Sakalları iç bacaklarımı kaşıyınca nasıl hissettirirdi acaba?*

"Ne ? düşünüyorsun düşünüyorsun ediyorsun düşünüyorsun çok düşünmek orada?" Callan aniden sordu.

Yanaklarım yanaklarım ateş ve ben minnettar minnettardım ben ben kızarmamış kızaran biri değildim. "Sadece güzel akşamı keyfini çıkarıyorum," diye yalan söyledim.

Baird, 19. yüzyıldan kalma bir binanın sosyal salonunda, şimdiye kadar gördüğüm en çılgın daireye dönüştürülmüş, şirin Dean Village'da yaşıyordu. Baird'in burada yaşadığını ilk duyduğumda, bu bana pek mantıklı gelmemişti. Callan ve onun modern penthouse'u mantıklıydı.

Baird'in 19. yüzyıldan kalma dairesinde yaşaması mantıklı gelmiyordu, ama bir şekilde mantıklıydı.

Daireyi gördüğümde her şey netleşti. Tabii ona daire denilebilirse.

Ana mekan katedral gibiydi, bir evde gördüğüm en yüksek tavanlara sahipti. Pencereleler gibi dönem özellikleri korunmuştu, odanın batı ucundaki devasa kiremitli şömine de öyle.

Dürüst olmak gerekirse, her iki tarafta sıralanan pencerelerden buranın eski bir sosyal salon olduğu anlaşılıyordu. Ancak bu, mekanı bolca ışıkla doldurma avantajı da sağlıyordu.

Baird, mekanı olabildiğince rahat hale getirmeye çalışmıştı. Her pencerede dramatik uzunlukta perdeler, şöminenin yanında on iki kişilik bir yemek masası ve yemek masasının ötesindeki büyük televizyon ekranına bakan, kahve masasının etrafına yerleştirilmiş sandalyelerle birlikte büyük bir köşe kanepesi vardı.

Odanın doğu ucunda asıl heyecan yaşanıyordu. Altı kişilik mermer ada mutfağına sahip şık bir mutfak, mutfağın üzerinde monte edilmiş bir taban üzerinde bulunan bir asma kat yatak odasını destekliyordu. Yatak odası ile salon arasında sadece cam bir korkuluk vardı.

Mahremiyet yoktu, ama çok havalıydı.

Daha sonra Baird'in kız kardeşinden, mutfağın arkasında geniş ve güzel bir modern banyo olduğunu ve mutfağın her iki yanındaki kapıların, iki yatak odasına çıkan dar ve dolambaçlı merdivenlere açıldığını öğrendim.

Tek bir kişi için çok geniş bir alandı, ama onun buraya neden aşık olduğunu kesinlikle anlayabiliyordum.

Aynı zamanda mükemmel bir parti mekanıydı.

Birçok misafir vardı, çoğu onun takım arkadaşları ve eşleri gibi görünüyordu, ama yine de dolaşmak için bolca yer vardı.

Baird, vardığımızda beni kocaman bir kucaklamayla karşıladı. Sonra heyecanla beni ablası Ainsley ile tanıştırdı. Ainsley, Baird ve Callan'a bakarak beni dikkatle süzdü. John selam vermeye geldi ve Ainsley, bizim kardeş gibi göründüğümüzü söyleyerek şaka yaptı. Callan'ın bu durumdan rahatsız olduğu belliydi ve herkes buna güldü. Callan ise şiddetle buna karşı çıktı.

Bir süre sonra, kendimi adadaki bir taburede oturmuş, Ainsley ile işleri hakkında sohbet ederken buldum. Baird'in burayı bir daireye dönüştürdüğünü ve iç tasarımda ona yardım ettiğini anlattı.

iç tasarımına yardım ettiğini söyledi. Asma kat yatak odasını yaratmak onun fikriydi. Bu mekanın onu iç mimar olarak tanınmasını sağlayan yer olduğunu söyledi. İkimiz de kendi çabalarımızla bu noktaya gelmiştik ve birçok ortak noktamız vardı. O, sosyal medyayı kendi lehine kullanmayı bilen birinin en iyi örneğiydi.

"Demek sen ve Callan, ha?" Ada mutfağına yaslanarak soğuk bir şişeden bira içiyordu. Futbolcuların içtiği alkolsüz birayı içiyordum çünkü akşamdan kalma olmaya gücüm yetmiyordu. Ainsley omzumun üzerinden bir bakış attı ve ani, derin kaş çatması beni onun bakışını takip etmek için dönmeme neden oldu.

Callan, Baird'in kanepesinin koluna oturmuş, bize doğru bakıyordu. Alkolsüz birayı yudumlarken dizleri açık duruyordu ve genç bir kadın dizlerinin arasında duruyordu. Uzun, dalgalı kırmızı-altın rengi saçları vardı ve sohbet ederken eli Callan'ın omzunda duruyordu.

Flört ediyorlardı.

Sohbet

etmiyorlardı. Flört ediyorlardı.

Liseden beri bana hiç göstermediği alaycı bir sırıtış takındı. Ne dediği bilinmez ama kızıl saçlı kız kahkahayla saçlarını geriye attı ve Callan'ın bakışları ilgiyle kızın vücudunu süzdü.

Bu karşılaşmaya tanık olmak garip bir şekilde canımı sıktı, ama bu duyguyu bastırıp kayıtsız bir omuz silkmeye Ainsley'e döndüm.

Ainsley kaşlarını kaldırdı. "Bu durum seni rahatsız etmiyor mu?"

Umursamaz bir gülümseme takınmaya çalıştım, ama açıklarken gülümsememin biraz titrediğini hissettim. "Sadece çıkıyormuş gibi yapıyoruz."

"Neden?"

"Çünkü..." Bir ses beni irkitti ve sağ tarafıma döndüm. Baird yanıma ve bize sırtını dönmüş bir adamın oturduğu tabureye kaydı. Baird kolunu omzuma attı.

omuzlarımın üzerinden. "Beth'in müşteri olarak istediği önemli bir CEO, onu oğluyla tanıştırmaya çalıştı. Beth, bundan kurtulmak için yalan söyleyip Callan'la çıktığını söyledi, ama CEO onun yalanını fark etti. Bu yüzden Callan, Beth'in babasıyla satın almak istediğimiz kale hakkında görüşmek karşılığında Beth'le çıkıyormuş gibi yapıyor."

Gerildim. "Callan sana mı söyledi?"

Baird omuz silkti. "Biz en iyi arkadaşız. Bana ve John'a her şeyi anlatır."

Bu hoş bir davranış olduğu için, Callan'ın benim kişisel meselelerimi paylaşmasına olan kızgınlığımı bir kenara bırakmaya karar verdim. Şimdilik. Bu Baird'in suçu değildi. "Tamam."

"Üzgünüm, Beth." Ainsley, somurtarak eğildi. "Ama neden bu sözde müşterinin seni kontrol etmesine izin veriyorsun? Onun işine gerçekten bu kadar muhtaç mısın?"

"Daha çok, onunla çıkmak istemediğim için beni kötüleyerek işimi mahvedebilir. Oğlunu çıkmak istemediğim için beni ona kötülemiş olmalı ki, annesi böyle bir şey yapmaya karar vermiş." Bu konuyu çok düşündüm ve Samuel'in annesini benim hakkımda kıskırtmış olması gerektiğine karar verdim. Ne pislik herif. Sırf ona romantik bir ilgi duymadığım için.

"Erkekler," diye homurdandı Ainsley. "Aptallar."

"Hey!" Baird dramatik bir şekilde göğsünü tuttu. "Bütün erkekler değil."

"Arkadaşın bir pislik." Ainsley çenesini Callan'ın yönüne doğru salladı. "O ve Beth sadece çıkıyormuş gibi yapıyor olsalar bile, buraya birlikte geldiler ve o Amy'nin peşinde."

"Amy mi?" Baird omzunun üzerinden baktı. "Evet, Amy. Onun geleceğini söylememiştin."

"Amy kim?"

"Baird'e hayır diyen tek kız. Okuldan arkadaşım." Ainsley derin bir nefes aldı. "Uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşından yeni ayrıldı ve geçici bir ilişki arıyor. Görünüşe göre hedefini bulmuş."

"Bu beni incitti." Baird gözlerime baktı. "Keen'den ziyade benimle birlikte olmak istemez misin?"

"Kesinlikle," dedim, lafı dolandırmadan.

Baird sırtıttı. "Keşke Keen bunu ne kadar hızlı söylediğini duysaydı." Gözlerinde yaramazlık dans ediyordu. "Benimle gel." Elini uzattı.

Şaşkınlıkla başımı eğip düşündüm. "Nereye?"

"Sadece benimle gel."

"Gözlerindeki o ışıltıyı biliyorum. Baird, neyin var?" Ainsley, abla gibi endişeli bir ses tonuyla sordu. Bu sesi çok iyi tanıyordum.

"Haklısın. Keen pisliğin teki. O zaman, onun oyununu oynayalım."

Dürüst olmak gerekirse, yirmi dört yaşında bir adam olarak oyun oynamak için biraz yaşlı hissediyordum, ama Baird eğlenceliydi ve Callan'ın başka biriyle flört ettiğini görmek hoşuma gitmemişti.

Baird, beni mutfağın yan tarafına götürürken kocaman pençesiyle elimi tuttu. Banyoyu geçtikten sonra, dar bir merdivene çıkan bir kapı vardı. Işık üzerimize dökülürken ve Baird beni merdivenden yukarı çekerken, az önce asma katta bulunan yatak odasına çıkmak üzere olduğumuzu fark ettim.

"Vay canına." Etrafıma ve alt kattan yukarıdan görünen manzaraya hayranlıkla baktım. "Bu muhteşem. Burası senin odan mı?"

"Tabii ki."

Şık, modern ve sade bir odaydı. Odanın en dikkat çekici özelliği, tavandan yere kadar uzanan çağdaş başlıklı yataktı. Asma katta bulunan diğer tek mobilya parçaları ise komodinlerdi.

"Giysilerini nerede saklıyorsun?"

"İkinci yatak odasında."

"Peki ya gürültü ve ışık? Misafirlerin olduğunda nasıl uyuyorsun?"

Baird omuz silkti ve gülümseyerek beni cam korkuluğa doğru çekti. Elimini bıraktı. "Beni rahatsız etmiyor. Sen beğendin mi?"

"Çoğu insan için pratik değil, ama oldukça havalı." Korkuluğa doğru adım attım ve belimin üstüne kadar gelmesine rağmen, partiye katılanları aşağıya bakarken hafif bir baş dönmesi hissettim. "Vay canına. Düşündüğünden çok daha yüksek."

Sert bir göğüs sırtıma değdi ve aniden Baird bana yaslandı, ellerini önümdeki korkuluğa dayadı ve çenesini boynumun kıvrımına soktu.

"Ne yapıyorsun?" "Çok güzel kokuyorsun."

Burun kıvırdım. "Seninle yatmayacağım, Baird."

"Biliyorum. Sen ve ben farklı bir şekilde bağlanıyoruz." Boynuma burnunu sürttü, bu hareket sözleriyle çelişiyordu. "En iyi arkadaşım."

Omuzlarım kahkahadan titredi. "Bu pek en iyi arkadaş gibi gelmiyor."

"Hayır, ama Callan'ı sinirlendiriyor."

Kasten onun yönüne bakmıyordum, ama Baird'in sözleri gözlerimi kanepeye çevirdi. Artık orada değildi.

"Kaito ile yemek masası," diye mırıldandı Baird ve dudaklarını yanağıma değdirdi. Sakalı gıdıkladı ve öpücüğüyle cildim karıncalandı, bir an için gerçekten çok hoş bir his oldu. Bir erkeğin bana böyle dokunması çok uzun zaman olmuştu sanki.

Gözlerim Callan'ı buldu.

Kızıl saçlı adam, televizyonda maçlarını izlediğim bir takım arkadaşının yanında duruyordu ve ortalıkta yoktu.

Ama Callan takım arkadaşıyla sohbet etmiyordu.

Bizi o korkuluktan aşağıya atmak istercesine bize öfkeyle bakıyordu.

Rahatsızlık yerini benim beni ve ben

Baird'e Baird'e doğru geri iterek onu geçtim.

"Beth," diye seslendi arkamdan.

Merdivene yaklaşırken, kolumda onun elini hissettim. Döndüğümde, Baird'in ifadesi alışılmadık bir şekilde ciddi idi.

"İyi misin?"

"Oyun oynamak istemediğimi fark ettim," diye dürüstçe söyledim. "Callan'la oynamak istemiyorum."

Baird kaşlarını çatı. "Üzgünüm. Ben... onun bir dürtmeye ihtiyacı olduğunu düşündüm." "Ne için bir dürtme?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Aramızda bizim aramızda olan şey gibi değil."

"Eh... en iyi arkadaşım bu yüzden mi beni boğazlamak istiyor gibi görünüyor? Aranızda ne *var*? Bana söylemiyor."

"Hiçbir şey yok."

Baird başını salladı. "Oh, bir şey var." "Burada her şey yolunda mı?"

Sesi beni irkitti, dönüp Callan'ı merdivenlerde gördüm. "Biz iyiyiz." Ona doğru merdivenlerden aşağı koşarken, Callan beni dışarı çıkarmak için aşağı indi. Baird de onu takip etti.

Hepimiz salona adımımızı atmıştık ki Amy ortaya çıktı. Gözleri, çok ama çok sarhoş olduğunu ele verecek kadar parlaktı. "İşte buradasınız!" Callan'a yapıştı ve kolunu onun koluna geçirdi.

Onu suçlamadım.

Onların etkileşimini sadece bir anlık görmüştüm ve onun Amy'ye tüm doğru sinyalleri verdiğini biliyordum.

Bu beni bu kadar rahatsız etmemeliydi. Sahte flört anlaşmamızın ayrıntılarını tam olarak konuşmamıştık.

"Ainsley bana misafir odasından bahsetti, gidip bir bakmalıyız," dedi Amy pek de incelikli olmayan bir şekilde.

"Eve döneceğim." Baird'e hafifçe gülümsedim. "Davetin için teşekkürler."

"Seni geçireyim." Callan bana doğru yürüdü ve Amy'nin yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi.

"Aman Tanrım, siz ikiniz birlikte misiniz? Çok üzgünüm!" Callan'ın kolunu sanki yanıyormuş gibi komik bir şekilde bıraktı.

"Hayır, değiliz," onu sakinleştirmek için aceleyle söyledim, hala Callan'ın gözlerine bakamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, çok sinirlenmişim. "Sonra görüşürüz."

"Seni eve bırakayım." Baird bana doğru adım attı. Callan ona karanlık bir bakış attı. "Hayır, ben bırakırım." Sinirlenerek, tüylerim diken diken oldu. "Eve kendim gidebilirim."

"Bu saatte olmaz." Baird kararlı bir şekilde başını salladı, sonra Callan'a gitmesini işaret etti. "Amy'yi misafir odasına götür. Beth'e ben bakarım."

"Hayatta olmaz."

Callan'ın homurtusu üzerine Amy iç geçirdi ve tavana bakarak, "Ben biriyle takılmak istedim, başkalarının dramalarının ortasına girmek değil," dedi. Baird'e gözlerini kısarak, "Takım arkadaşlarından hangisi gerçekten bekar?" diye sordu.

"Birkaç tane var, ama Perry ya da John en iyi seçenekler. John bir kızdan yeni ayrıldı, yani yeni bir ilişkiye hazır. Ya da tabii ki *ben*."

"En iyi arkadaşımın küçük kardeşiyle yatmayacağım." Amy düşünür gibi görünüyordu. "John önce bir kadına bakacak gibi görünüyor." Eğlenmek için uzaklaşırken, onun istediği şeyin peşinden gitme yeteneğini kışkırttığımı itiraf etmeliyim.

"Beyefendi gibi görünebilir, ama o sapık bir piç kurusu," diye Baird onun arkasından seslendi.

"Ooh, daha da iyi!"

Baird bize dönüp sırtıttı. Ama benim sırtıtaç havamda değildim.

Callan'ın bana bakmamı istercesine bana dik dik baktığını hissedebiliyordum, ama bakmadım. Nasıl cüret eder Amy ile flört eder, onu bir sonraki yemeğiymiş gibi süzer ve sonra bana karşı sahiplenici davranır? "Eve gidiyorum. Yalnız."

Callan, ben ayrılmak için harekete geçerken kolumu tutmak için uzandı. "Yalnız değilsin."

Onu itekledim. "Oyun oynamıyorum. ikiniz
arasında ne oluyorsa"

—“bunu kendinize saklayın ve beni bu işe karıştırmayın.”

İkisi de itiraz etmeden önce, ben uzaklaştım. Ainsley'e veda etmeden, kapının yanında toplanan kalabalığı iterek daireden çıktım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

CALLAN

Baird'e karşı bazen sinirlenirdim. Genelde sahada değil, ama kesinlikle saha dışında.

Bu seferki daha ötesindeydi. Öfkelenmiştim.

"Ne halt ediyorsun sen?" Beth'in peşinden giderken ona bağırdım.

Baird kolumu tutarak beni durdurdu. "Ne yapıyorsun sen? Bunun sadece Carmichael ile görüşmek ya da Beth'e yardım etmekten daha fazlası olduğunu biliyorum. Bu kızla geçmişin ne olursa olsun, ona aşıksın."

Elini itekledim. "Bu bir iş anlaşması, Baird. Bu kadar."

"Hayır.Bu daha daha daha Öyleyse işte bir küçük biraz sağduyulu bir tavsiye: Sakın bunu mahvetme, Cal, istemediğin kadınlarla

"Ne diyorsun sen?" "Haftalardır bir kızla yatmadın. Ondan beri. Ve onu buraya, sahte ya da değil, randevun olarak getiriyorsun ve hemen Amy ile flört etmeye mi başlıyorsun? Hadi ama dostum, o kadar da aptal olamazsın."

"Haftalardır bir kızla yatmadın. *Ondan beri*. Ve onu buraya sahte ya da gerçek bir randevu olarak getiriyorsun ve hemen Amy ile flört etmeye başlıyorsun? Hadi ama dostum, bunu bir seks partnerine bile yapmazsın." Baird bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. "Onun duygularını incittin. Beth'in. Ben... Senin kendi ilacının tadına biraz olsun bakmanı istedim."

Kahretsin.

Yüzümü ovuşturarak arka döndüm. O haklıydı.

Beth ve ben sadece çıkıyormuş gibi yapıyor olsak bile, onu buraya ben getirmiştım. Amy ile flört etmemeliydim. ... Başka kadınları da istediğimi kanıtlamak istedim.

Amy çok güzeldi... ama gerçekte hiçbir şey hissetmiyordum. Ta ki Baird'in yatak odasında Beth'e dokunduğunu görene kadar.

O zaman beyaz sıcaklıkta kıskançlık ve öfke gibi bir şey hissettim.

Bu çok karışık bir durumdu. "Belki de ona anlaşmanın iptal olduğunu söylemeliyim."

"Neden?"

"Çünkü haklısın." Rahatsız bir şekilde kıpırdadım. "Onu istiyorum."

"Sorun ne?"

"Anlaşma," diye homurdandım. "Babasının Braden Carmichael olması. Benim bir ilişki istememem ve onun üniversitede doğru erkeği aramakla ilgili bir podcast yayınlaması."

Baird gözlerini kısarak baktı. "Bunu sana o mu söyledi?" Yanaklarım kızardı. "Onu Google'da aramış olabilirim."

Arkadaşımın dudakları seğirdi. "Bir ilişki istemediğinden emin misin?"

"İstemediğimi biliyorsun."

"O zaman, ona bir şans vermeme bir şey olmaz, değil mi? Doğru kızı bulmaya karşı olmadığımı biliyorsun."

"Baird..." Ona doğru bir adım attım. "Sen benim kardeşim gibisin, ama bu tehdidi başımın üzerinde sallamaya devam edersen, aramızda sorun çıkacak."

Baird kahkahayı bastı. "Siktir. Sen tam bir salaksın." Başını salladı. "Sadece seninle dalga geçiyorum, ama sen Beth'e o kadar takıntılısın ki, işimi kolaylaştırıyorsun."

Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi.

Arkadaşım derin bir nefes aldı. "O iyi bir kız ve eve tek başına yürümemeli... Onun peşinden sen mi gideceksin, yoksa ben mi?"

Onu nazikçe itip kenara çekildim ve kimseye veda etmeden onun evinden aceleyle çıktım.

Neyse ki Beth'i çabucak yakaladım. Water of Leith boyunca uzanan karanlık yolda onu kolayca fark ettim. Sarı saçları dağınık dalgalar halinde sırtına dökülmüş, üstü ve şortu arasında görünen cildi örtüyordu.

O lanet olası şortlar.

Lanet olası ayakkabılar. Baldırlarına sarılmış bağcıklar. Neden bu kadar seksi olduklarını bilmiyordum. Belki de Beth'in uzun, uzun, mükemmel bacaklarına dikkat çektiği içindi.

Baird haklıydı.

Mahvolmuştum

Lise yılları yeniden başlıyordu: Beth Carmichael'ın varlığını fark eder etmez, diğer tüm kızlar benim için yok oldu. Bu çok acımasızdı. Ve bunun yeniden olmasına izin vermem beni rahatsız ediyordu.

Ama Beth'in benim geldiğimi duyunca korkuyla sıçrayışını görünce dişlerimi sıktım ve onu istememden dolayı sinirlenmeyi unuttum. Son zamanlarda çok gergindi. Bunun sadece Aura Beauty'nin CEO'su ile ilgili olduğunu da sanmıyordum. Onda bir şeyler oluyordu.

"Ah, sensin." Kollarını açtı ve bakışlarım, gömleğinin kenarının kalkarak cildini biraz ortaya çıkardığı yere düştü. "Ne istiyorsun?"

"Seni eve kadar geçirmek."

"Neden?" Yolda durdu. Su, nazik bir akıntıyla akıyor, arkamızdaki şehrin sesini bastırıyordu.

Ona inanamayan gözlerle baktım. "Çünkü saat geç oldu prenses, ve eve tek başına yürümemelisin."

"Hayır. Benim kastettiğim o değildi. Ben partiyi kastetmiştim. Bir an önce lisedeki olayları affetmiş gibi davranıyorsun... ve bir saniye sonra beni bir partiye getirip, başka bir kadınla flört etmek için beni terk ediyorsun. Ve biliyorum ki bu sadece sahte bir ilişki" dedi ve ikimizi işaret ederek

— ama bu beni garip ve rahatsız hissettirdi ve bir parçam senin beni böyle hissettirmek istediğini düşünüyör.

Kahretsin. Beth'in ne kadar açık sözlü olabileceğini unutmşum. Suçluluk ve öfke beni sardı. "Beni yeterince iyi tanıyor olmalısın, seni asla böyle hissettirmek istemeyeceğimi bilmen gerekir."

"Callan, artık seni tanımıyorum. Ya da sana göre, hiç tanımamışım."

"Abartmış olabilirim. Ama o zaman olanlarla beni hazırlıksız yakaladın." Ona doğru bir adım attım ve o da meydan okurcasına çenesini çıkardı. Aramızdaki hava her zamanki gibi gerginleşmişti. "Gerçek şu ki, o zamanlar beni tanıyordun. Ve ben o kadar da değişmedim."

"O zaman neden?"

Neden mi? Bir an için başka bir kadını isteyebileceğime inanmak istedim. Beth hayatıma geri dönüp, beni ondan ve futboldan başka bir şey düşünemeyen çocuk gibi hissettirmemiş olmasını istedim.

Ama ona bunu söyleyemezdim.

Ve ona, Amy'nin yüzünü zar zor hatırladığımı ve o gece o odada başka hiçbir kadını fark etmediğimi kesinlikle söyleyemezdim. Belki de... belki de sonuçta geçmişe tutunuyordum. Belki, ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama, belki de Beth istediğim ama sahip olamadığım tek kişi olduğu içindi. Belki... eğer bu kaşıntıyı giderirsek, normale dönebilirdim.

"Özür dilerim," dedim. "Eğer seni böyle hissettirdiysem. Gerçekten niyetim bu değildi."

"Tamam." Beth tekrar yürümeye başladı.

Ona dürüst olmaya karar vererek, yanına yaklaştım. "Yalan söylemeyeceğim, bu anlaşma, seninle yatmak istediğim gerçeği nedeniyle karmaşık hale geliyor."

Neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşüyordu.

Bana dönüp, sudan çıkmış balık gibi ağzını açarak bakarken, memnuniyetle gülümsemeyi zor tuttum.

"İyi misin?" diye alay ettim, sırtını okşayarak. "Biraz hava almaya ihtiyacın var mı?"

Beth omuz silkti benim dokunuşumu
"Sen sen benimle mısın?"

"Hayır. Sadece dürüst davranıyorum." Bu sefer ben yürümeye başladım ve o da bana yetişmek için acele etmek zorunda kaldı.

"Benimle yatmak mı istiyorsun?" Sesi normalden birkaç oktav daha yüksekti.

Gülmemeye çalışarak başımı salladım. "Tabii ki." "Nasıl? Neden? Ne?"

"Nasıl? Şey, genellikle erkeğin penisi kadının vajinasına sokulur..."

"O değil!" Şakacı bir şekilde koluma vurdu, sesinde kahkaha vardı.

Onu görmezden gelerek sııttım. "Neden mi? Çünkü çok seksisin ve orgazm olduğunda nasıl ses çıkardığını duymak istiyorum."

Hiç şaşırmadım, kaşlarını kaldırdı. "Beni orgazm edebileceğini düşünmek biraz kibirli değil mi?"

Ben güldüm, bu meydan okumadan büyük zevk aldım. "Oh, seni defalarca orgazm edebilirim. Neye gelince? Soruyu tam anlamadım." Onu meydan okurcasına baktım. "Benimle yatmak istemediğini gerçekten söyleyebilir misin? Nefret seksinin harika olduğu söylenir."

Yine durdu ve bize doğru gelen çiftin geçmesini bekledi, sonra neredeyse incinmiş bir sesle, "Senden nefret etmiyorum. Sen benden nefret ediyor musun?" dedi.

Tanrım, ben istedim, ama o bunu imkansız hale getirdi. "Hayır. Senden nefret etmiyorum, Beth."

Gözlerindeki acı azaldı ve bununla birlikte göğsümde hissettiğim acı da azaldı.

Elini tuttum. "Eğer biri izliyorsa diye." Bu çok acınası bir bahaneydi.

Derin bir nefes alan Beth, elini benimkine koydu. Neredeyse bilinçsizce elini sıktım. Sonra Loverose Lane'e geri döndük.

"Evet... senden hoşlanıyorum," diye itiraf etti Beth. "Her zaman hoşlandım. Ama biriyle gerçek bir ilişki arıyorum ve seninle bir ilişki... her şeyi daha da karmaşık hale getirir. Özellikle... şey... Sanırım sonunda iyi bir noktaya geliyoruz. Arkadaş olabilir miyiz?"

Arkadaş.

Bu kelime Beth söz konusu olduğunda kulağa saçma geliyordu.

Ama seksten fazlasını istiyorsa, ona bunu veremezdim. "Tamam." Elini tekrar sıktım. "Ama o arzunu gidermek konusunda fikrini değiştirirsen, ben hemen üst katta oturuyorum."

Kafasını hızlıca salladı ve alışılmadık bir şekilde utangaçtı, gözlerime bakamıyordu.

Dairelerimize dönüş yolunda sessizdik. Konuşmadık, ama ikimizin de seks hakkında düşündüğünü biliyordum, çünkü görünmez bir gerginlik tüm yol boyunca etrafımızı sarmıştı.

Onun apartmanının kapısında durduğumuzda ve sonunda gözlerime baktığında... cildim çok gergin ve çok sıcak hissettim ve yanaklarının kızarmasından onun da tahrik olduğunu anladım.

Hayal kırıklığıma uğrayarak, iyi geceler dedi ve dairesine girmek için beceriksizce ve komik bir şekilde çabalarken, aramızdaki çekicilikten kaçtı. Onu neredeyse itip anahtarlarını elinden alacaktım, çünkü oyalanarak geçirdiği her saniye, fikrini değiştirmesini yalvarmama neden oluyordu.

Neyse ki, kapı açıldığında zaferle "Yaptım! İyi geceler!" diye bağırdı ve içeri düştü. Benden uzaklaşmak için o kadar acele ediyordu ki, kendi ayaklarına takılıp düştü ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

Ona yardım etmeden önce, ayağıyla tekme atarak "Ben iyiyim!" diye bağırdı ve kapı yüzüme çarptı.

Gülsem mi, inlesem mi bilemedim. Sonunda ikisini de yaptım.

Eve vardığımda, çok uzun ve çok soğuk bir duş aldım.

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

BETH

Pazar günü akşam yemeği her zamankinden daha sakin geçti. Elle, arkadaşlarıyla okulda bir film projesi üzerinde çalışıyordu ve akşam yemeği için bir arkadaşının evinde kalıyordu. Luke, Afonso ile uzun bir hafta sonu için Paris'teydi ve Hannah teyzem ile kuzenlerim, onlara bakan Marco amcam hariç hepsini yataklara düşüren bir mide virüsüyle boğuşuyorlardı. Bu da sadece ben, ailem, Ellie teyzem, Adam amcam, Elodie büyükannem ve Clark büyükbabamın kaldığı anlamına geliyordu. Yirmi ve on sekiz yaşlarında olan kuzenlerim Will ve Bray, son zamanlarda pazar akşam yemeklerini benden daha fazla kaçııyorlardı.

"Will, Glasgow'da gelecek dönemki kirasını ödemek için fazla mesai yapıyor. Bu yıl onu pek göremeyeceğiz galiba." Ellie teyze bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Onu özlüyorum."

Adam amca elini uzatıp onun elini kavradı. "Daha sık ziyaret edeceğine söz verdi."

Ellie teyze başını salladı ama umutlu görünmüyordu. "Bray birkaç hafta sonra UCL'ye gidecek ve Ekim ayına kadar eve dönmeyecek. Bu yaz arkadaşlarıyla çok zaman geçiriyor çünkü hepsi ülkenin dört bir yanına dağılacaklar. Şimdiden boş yuva sendromu yaşıyorum."

Adam amca, Ellie teyzenin şakağına öylesine şefkatle dudaklarını değdirdi ki, göğsüm sızladı. Sonra Ellie teyzenin kulağına bir şey fısıldadı ve Ellie teyzenin yanakları kızardı.

Tabağıma bakarak gülümsedim.

"Geri dönecekler tatlım," dedi Elodie annem kızına, amcamın karısının kulağına fısıldadığı şeylerin farkında olmadan. "Sen ve Braden de döndünüz."

"Biz Edinburgh'dan ayrılmadık. Beth de ayrılmadı."

"Maia üniversiteye gitti," diye hatırlattım Ellie teyzeme, amcam Logan'ın önceki ilişkisinden olan kızını kastederek. "Ve geri döndü." Maia, Edinburgh'un en seçkin mağazası Pennington's'ın moda alım sorumlusuydu.

"Doğru." Bu, teyzemin keyfini yerine getirmiş gibiydi.

Biraz daha sohbet ettik. Ailem Social Queens hakkında sorular sordu ve ben de onlara Aura Beauty'yi müşteri olarak almayı düşündüğümü söyledim. Annem bu konuda biraz endişeli görünüyordu ve benim fazla çalıştığım konusundaki endişesini yineledi. Akşam yemeğini bitirirken, babama özel olarak konuşabilir miyim diye sorarak annemin endişesini başka yöne çevirdim.

Bu, diğer herkesin meraklı bakışlarını çekti, ama babam başını salladı ve beni mutfaktan dışarı çıkardı. Onu ofisine kadar takip ettim. Annemin ofisi, raflarındaki kitapları öne çıkarmak için bolca beyaz kullanılarak aydınlık ve parlakken, babamın ofisi karanlık ve kasvetliydi. İç mimarımız sahte paneller oluşturdu ve bunları ve duvarları zengin bir koyu maviye boyadı. Masası şık, ceviz ağacından yapılmış, orta yüzyıl tarzında bir masaydı ve sandalyesi ise çağdaş, düğmeli sırtlı bir deri sandalyeydi.

Babam masanın kenarına oturdu, ayak bileklerini çaprazladı, ellerini kalçalarının iki yanına rahatça koydu, ben de mahremiyet için kapıyı kapattım. Vücut dili rahattı, ama benden miras aldığım o delici mavi gözleri sorularla doluydu.

Ailemin evine geldiğimden beri karnımda hafif bir gerginlik hissediyordum, ama şimdi bu his tam anlamıyla kelebekler gibi çırpınmaya başladı. Bundan kurtulmanın tek

yolu

buraya gelip söylemek istediğim şeyi söylemekti. "Senden bir ricam var."

Babam kaşlarını kaldırdı. "Ne tür bir iyilik?"

"Şey... Senin mülklerinden birini satın almak isteyen bir arkadaşım var ve seninle gerçekten görüşmek istiyor. Ne yazık ki, senin onunla satış hakkında görüşme girişimlerini reddettiğini söyledi."

Babamın şerefine, gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Son zamanlarda kimseyle görüşmeyi reddetmedim. Ne mülkü? Ne arkadaşı?"

"Blantyre Kalesi."

Babam başını salladı. "Beth, birkaç teklifi reddettim, ama son zamanlarda değil. Ve kesinlikle bu konuyla ilgili bir görüşme için bana yaklaşılmadı."

Callan'ın neyden bahsettiğini merak ederek kaşlarımı çattım. "Futbolcu Callan Keen'in isteklerini görmezden gelmedin, değil mi?"

"Ne zamandan beri futbolcularla arkadaş oldun?" Babam gözlerini kısarak eğlenerek sordu. "Bir futbolcuyla mı çıkıyorsun?"

"Hayır." Ona doğru bir adım attım. "Cidden, onunla bir görüşmeyi gerçekten geri çevirmedi mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Takımımın tüm bu talepleri ele aldığını biliyorsun. Onlara bir sorayım." Babam aniden kaşlarını çattı. "Keen mi? Callan Keen mi? Caley United Callan Keen mi?"

O kelebekler geri döndü. "Evet."

Gözlerinde endişe parladı. "Beth, o aile iyi haber değil."

"Callan iyi biridir, baba. Onunla aynı okula gittik. Hatırlıyor musun?"

"Biraz." Biraz.

Bu canımı yaktı.

Gençken aşık olduğumu sandığım çocuğu, ailemle sorun yaşamamak için terk etmişim ve babam onunla aynı okula gittiğimi "biraz" hatırlıyordu.

"Annesi ve üvey babası öldü, Callan da öz babasının yanına gitmek zorunda kaldı. Onu oldukça nefret ediyor ve onunla hiçbir ilişkisi yok. Eğer bahsettiğin aile buysa."

"Gavin Urquhart mı?" Babam öne doğru eğildi.

"O. Callan ondan nefret ediyor. Her zaman nefret etti. Sence neden babasının soyadını değil de annesinin soyadını aldı?"

Bu haberi duyunca kaşları kalktı. "Anlıyorum." Babam bunu düşünür gibi görünüyordu. "Aslında beni pek şaşırtmadı."

"Babasını nereden tanıyorsun?" Bana doğruyu söyleyecek mi diye görmek istedim.

"Öncelikle... bu adamla ne kadar arkadaşsın?"

"Komşuyuz. Benim üstümdeki daireye taşındı ve bir nevi arkadaş olduk."

"Bir nevi mi?"

Omuz silktim çünkü bir müşteriyi kazanmak için Callan'la sahte bir ilişki yaşadığımı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Şey... annenle evlenmeden önce evli olduğumu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Gavin Urquhart çocukluk arkadaşımdı ve ilk karımla yatmıştı. Annenle tanıştığımda, ona da asılmaya çalıştı ve ben de ona yumruk attım galiba."

Bu görüntüye gülümsedim. "Yapmadın."

Babamın dudakları seğirdi. "İlk karımla beni aldatarak bana bir iyilik yaptı. Annenle flört ederek bir hata yaptı."

Bu sözler göğsümü sıkıştırdı ve her zamankinden daha savunmasız bir şekilde, "Keşke beni anneni sevdiğin gibi seven birini bulabilsem" diye patladım.

Babamın gözleri hafifçe büyüdü. Masasından kalkıp odanın diğer tarafına geçerek beni kucakladı. Ben de sevinçle ona sarıldım, o da başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Senin hayatını paylaşacak hiçbir erkeği kabul etmeyeceğim, Beth. Senin hak ettiğin aşk bu."

Birkaç saniye daha sarıldık, sonra isteksizce ondan ayrıldım. "Peki... Callan?"

Babam derin bir nefes aldı. "Gavin'le bağlantısı olması hoşuma gitmiyor. Urquhart bana daha fazla zarar verdi, ama bu konuya girmeyeceğim... O güvenilir bir adam değil, Beth."

"Callan'ı suçlama, baba. Cidden, o Gavin'den gerçekten nefret ediyor. O ve şirket ortağı Baird, Caley'nin kalecisi... Görünüşe göre kaleyi yenilemek için iyi bir planları var."

Birkaç saniye düşündükten sonra babam başını salladı. "Tamam. Gavin'i ona karşı kullanmak adil değil. Sen onun için kefil oluyorsan, ben de bir bakayım."

Rahatlayarak gülümsedim. "Teşekkürler, baba."

Gözlerini devirdi ve ofisinin kapısını açtı. "Sana ne zaman hayır diyebildim ki?"

"Birinci sınıfta okula mini etek giymeye çalıştığım zaman."

"Şey..."

"Rachel Lang, on dört yaşındayken beni ailesiyle tatile gitmeye davet ettiğinde."

"O zaman..."

"Ben on sekiz yaşındayken Cole amcadan dövme yaptırmak istediğimde onu resmen tehdit ettiğin zaman." Cole amca, ülkedeki en iyi dövme sanatçılarından biriydi.

"Görünüşe göre çok fazla kin besliyorsun," diye alay etti babam, mutfağa geri dönerken.

Gülerek başımı salladım. "Sadece bana hayır dediğine dair kanıtları paylaşıyorum."

"O kanıtları görmek istiyorum." Annem, konuşmamızı duymuş ve burnunu çekerek dedi.

Cevap veremedim, çantamdaki telefonum titredi ve mutfağı geçip onu çıkardım. Son birkaç saat içinde işimle ilgili bir sürü mesaj ve e-posta gelmişti. Ancak Callan'dan gelen bir mesaj, aşırı bunalmamı engelledi.

Mesajı tıkladım.

Ona sordun mu?

"Hay aksi." Aileme baktım. "İşten arıyorlar. Eve gitmem lazım."

"Şimdiden mi?" Elodie büyükanne dudaklarını büzüştürdü. "Bir fincan daha çay içecektik."

Odanın diğer ucuna koşarak ona sıkıca sarıldım. "Üzgünüm. Bunları halletmem gerekiyor."

Sahte dedem ve ninemi, teyzem ve amcamı, annemi ve babamı kucakladım. Ayrılmadan önce annem ellerini yüzüme koydu. Soluk gri gözlerinde endişe parlıyordu. "Kendine iyi bak, bebeğim. Bütün bu başarının buna değer olup olmadığını bir düşün."

"Değer," diye söz verdim ve aceleyle evden çıkmadan önce yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum.

Dublin Caddesi'nde yürürken neredeyse önüme bakmıyordum, gözlerim telefonumdaydı, babamla yaptığım konuşmayı Callan'a en kısa yoldan nasıl açıklayabileceğimi düşünmeye çalışıyordum.

"Başını kaldırmazsan, direğe çarpacaksın."

Bu ses sadece başımı kaldırmamı sağlamakla kalmadı, beni tamamen durdurdu.

Çünkü orada, sokağın sonunda Callan duruyordu.

Tişört ve kot pantolon giymiş, elleri cebinde, rahat bir tavırla duruyordu. Yine de, içten içe yanıyordu. O güzel yeşil gözlerindeydi bu. Sanırım kendisinin bile farkında değildi. Bu ona doğal bir şekilde geliyordu.

Kadınların peşinden koşmasına şaşmamalı, diye düşündüm, aniden tedirgin oldum.

Sonra bir süredir başka bir kızla karşılaşmadığımı hatırladım.

"Burada ne yapıyorsun?" Omzumun üzerinden, yokuş yukarı, ailemin evine doğru keskin bir bakış attım. "Bugün maçın yok muydu?"

"Dundonald'a karşı." Ağzı acı bir gülümsemeye dönüştü.
"Beraberlik oldu."

"Kaybetmekten iyidir."

"Aslında değil. Perşembe günü Avrupa turnuvasında Roselin'e yenilmenin üstüne bir de bu... Bu açıdan berbat bir hafta oldu."

Onun ne kadar sıkıntılı olduğunu görünce, içim sızladı. Callan'ın oyunda başarılı olma arzusu, benim işimde başarılı olma arzumdan hiç de farklı değildi. "Bir dahaki sefere kazanırsın."

O sırtıttı. "Teşekkürler. Perşembe günü yine Roselin ile oynayacağız ve onları yenmeye geliyoruz. O lanet sahada kan, ter ve deri olacak, ama bizim olmayacak."

"Güzel. Güven çok önemlidir." Neden başka bir takımı yenmekten bahsetmesi beni heyecanlandırdı ve telaşlandırdı?

"Neyse, seni geri götüreyim dedim. Babanla nasıl gittiğini görmek için."

"Ailemin nerede yaşadığını nereden biliyorsun?"

"Ailenizin Dublin Caddesi'nde yaşadığı herkesin malumu."

Bu gerçekten doğrudu. Hatta annemin hayranları gelip evin önünden fotoğraflar çekmişlerdi. Bir ara, annemin kariyerini patlatan televizyon programı çok popüler olduğunda, ailem taşınmayı bile düşündü. Neyse ki, izleyiciler yeni bir moda peşinde koşmaya başladığında, hayranlık kaçınılmaz olarak azaldı.

"Sen tanıdığım en sinir bozucu kararlı insansın," diye homurdandım.

Callan omuz silkti ve benimle aynı hızda yürümeye başladı. "Mesajıma cevap yazmadın."

Telefonumu onun yüzüne doğru salladım. "Cevap yazmak üzereydim, Kaptan." "Eh, ben buradayım, sana zahmetten kurtarıyorum.
konuştun mu?"

"Evet." Aramızdaki konuşmanın çoğunu aktardım.

Callan'ın kaşları çatıldı. "Bizimle iletişime geçtiğimizi ciddi ciddi inkar mı ediyor?"

"Hayır," diye cevap verdim öfkeyle. "Bundan haberi olmadığını söyledi. Babam küçük bir imparatorluk yönetiyor. Bu tür talepler önce onun ekibine iletilir. Belli ki biri senin talebini iletmemiş."

Bana inanmıyormuş gibi burnunu çektim.

"Babam yalancı değildir. Bilmediğini söylüyorsa, bilmiyordur. Ancak, bunu araştıracağına söz verdi."

"Göreceğiz, prenses." Callan omuz silkti.

"Bana inanmıyor musun?"

"Senin babana inandığını biliyorum." "Sen çok sinir bozucusun."

"Sen de pek hoş birisi değilsin." Bakışları ağzıma, sonra göğsüme kaydı, sonra da başka yere baktı.

Omurgamdan aşağı kayan titremeyi görmezden gelerek, kuru bir şekilde cevap verdim, "Gözlerin kesinlikle benim kolay lokma olduğumu düşünüyor."

Callan'ın dudakları seğirdi. "Sana zaten uygun olduğunu düşündüğümü söyledim."

Samuel bana *güzel* demişti. Samuel'in bana güzel demesini istemediğim kadar, bu benim kabul edebileceğim bir sıfattı. *Fit* ise değildi. "Bunun bir iltifat olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama bu erkeklerin barda birbirlerine fısıldadıkları türden bir şey. 'Şuna bak, çok fit.'"

Benim yüzümü buruşturmam üzerine güldü. "Erkeklerin seni fit bulmasından mı şikayet ediyorsun?"

"Bu kelimedenden nefret ediyorum. Çok... kişisel olmayan ve seksi olmayan bir kelime." "Seksi olmakla bir farkı yok."

"Tabii ki anlamıyorsun."

"Gerçekten anlamıyorum."

"Ugh." Ondan uzaklaşmak için adımlarımı hızlandırdım, ama Callan benimle aynı hızda yürümeye devam etti.

"Beni eve kadar geçirmek zorunda değilsin."

“Aynı binada yaşıyoruz. Seninle aynı yöne yürüyorum. Birlikte görülmemiz gerekmez mi?” Elimi tuttu ve sıkıca kavradı. “Gördün mü, ne kadar güzel, değil mi?”

El ele tutuşmanın gerçek olmasını çok istediğim için burnumu küçümseyerek çektim.

"Bu evet mi demek? Yoksa kolumu beline mi dolamalıyım?"

"Deneyin de, hayalarınıza tekme atayım."

"Ben de bana da ilgi duyduğunu söylediğini sanmıştım."

"Öyle." Dişlerimi göstererek sııttım. "Sen *formdasın*." "Bunu iltifat olarak alıyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü birçok erkeği fit buluyorum. Fit olmak seni özel yapmaz."

Belki de sözlerime acımı biraz fazla yansıtmıştım, çünkü Callan sessizliğe büründü. Beni bırakmadı ve eve kadar hiç konuşmadan yürürken, fiziksel temastan başka bir şey düşünemedim.

Binamıza girmek için elimi bıraktı. Birlikte merdivenleri çıktık ve ben kapıma doğru yürürken ona başımla selam verdim. Onun yürümeye devam etmesini bekliyordum. Ancak, anahtarımı kilide sokarken, adımlarının hızlandığını duydum ve sonra ellerini kapımın iki yanına dayayıp göğsünü sırtıma dayayarak beni sıcaklığıyla sardı.

Dudakları kulağıma değdiğinde titredim. "Sadece bil diye söylüyorum prenses, sen tanıdığım en güzel kadınsın."

Onun boğuk sesi beni nefesimi kesmeye zorladı ve Callan'ın göğsü sırtıma daha sıkı bastırdı.

"Ve eğer aramızdaki bu gerginliği gidermek konusunda fikrini değiştirirsen, sana ne kadar muhteşem olduğunu gösterme şeklimi seveceğine söz veriyorum."

Callan aniden uzaklaşınca üzerime soğuk hava esti.

İhtiyacımdan titriyordum, nefesim hızlı ve zorluydu. Ayak sesleri üst kata kayboldu ve sonunda kendimi zorlayarak dairemin kapısını açtım. Kalbim göğsümde güm güm atarken, kapalı kapıya yaslandım ve tüm vücudumu saran şehvetle gözlerimi sıkıca kapattım.

Callan'ın çıplak, sert, ateşli bir şekilde üzerimde hareket ettiği görüntüsü...

Yapma Beth.

Soğuk bir duşa ihtiyacım vardı. Hiç bu kadar keskin, tatminsiz bir arzu yaşamamıştım, kapıdan uzaklaşıp kendimi daireme girmeye zorlarken dizlerimin bu kadar titrediğine şaşırdım.

YIRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

CALLAN

Duşlardan çıkarken, aklım hala maça ve Baird'in Braden Carmichael'ın bir görüşme yapmayı kabul ettiğini bana bildirmiş olmasıydı. Planlanmış toplantıları ve eşiyle planladığı üç haftalık tatili nedeniyle birkaç hafta bizimle görüşemeyecekti, ama görüşme ayarlanmıştı.

Beth'e yalan söylememişti. Ya da söylemişti ve şimdi sadece kızıyla barışmak için bizimle görüşüyordu. Adamlarla görüştüğümden gerçeği anlayabileceğimi düşündüm.

Ben soyunma odasında dolaşırken takım arkadaşlarım birbirlerine maça ilgili sataşıyorlardı, ama hepsi iyi niyetliydi. Aslında, Avrupa turnuvasında Roselin'i ezip geçmiştik. 2 maçlık serinin 2. maçı bizim olmuştu. Tamamen yok etmiştik. Başarımın heyecanı, toplantının başarısı ve bu akşam Beth ile sahte randevumla harika bir ruh halindeydim.

Mesajlaşmış olsak da, Beth'i geçen Pazar gününden beri görmemiştim. Sadece dört gece önceydi, ama daha uzunmuş gibi geliyordu. Bu akşam onu görmek için sabırsızlanmamaya çalıştım, ama kendimi tutamadım.

"O sırtış da neyin nesi?" diye sordu John, kot pantolonunu giyerken.

"Az önce bir oyun kazandık."

"Bu maç kazanma sırtışı değildi."

Baird aniden başını benimkinin yanına yaklaştırdı ve John'a, "Keen bu akşam Beth'le randevusu var. Çok heyecanlı." dedi.

"Siktir git," dedim kin gütmeden, ama onu benim alanımdan ittim.

Arkadaşım dengede durmaya çalışırken güldü.

John beni değerlendirir gibi süzdü. "Parti ne zaman, senin de katılman gerekiyor mu?"

"Bu cumartesi. Bu akşam buluşup planımızı gözden geçireceğiz. Orada fotoğrafçılar olacak, bu yüzden şüphesiz birlikte fotoğrafımız çekilecek."

"O zaman aranızdaki ilişki sahte mi?" diye sordu Baird biraz fazla yüksek sesle. Neyse ki takım arkadaşlarımız kutlama yaparken o kadar gürültü yapıyorlardı ki, kimsenin duyduğunu sanmıyorum.

Ona baktım. "Burada bu konuyu konuşmayalım."

Baird kutlamalara katıldı, bu yüzden konu kapandı.

Ancak, birkaç dakika sonra moralimin bozulması çok uzun sürmedi.

Arkadaşlarla stadyumdan çıkıp otoparka doğru yürürken, güvenlik görevlisi Danny beni durdurdu ve "Babanız sizi görmek istiyor, Bay Keen" dedi.

Ona keskin bir bakış attım. "Ne?"

Danny ses tonumu anlamadı. Gülümsedi. "Duyduğuma göre, tribünde oturuyordu ve çok gururluydu. Dinleyen herkese senin baban olduğunu söyleyip duruyordu."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Nerede?"

Güvenlik görevlisi, takımın stadyumu terk etmesini izleyen küçük bir hayran grubunun olduğu yere doğru başını salladı. Güvenlik çitinin önünde, tam ortada Gavin Urquhart duruyordu.

Danny'ye ani bir baş sallama ile cevap verdikten sonra arabama doğru büyük adımlarla yürüdüm.

"Callan, iyi misin?" diye sordu Baird, endişeli bir şekilde babama bakarak.

"İyiyim. Sonra görüşürüz." Arkadaşlarım başka bir şey söyleyemeden Defender'ıma atladım. Bir saniye orada oturup, hala Gavin'i görebildiğim yan aynaya bakarak, göğsümdeki baskıyı hafifletmek için yavaşça nefes alıp verdim.

Gavin ara sıra böyle yapardı. Gururlu bir baba gibi davranır, herkese benim onun oğlu olduğumu söyler, beni bu noktaya getiren kişinin kendisiymiş gibi davranırdı. Gerçekte ise hiçbir şey yapmamıştı. Beni bir yük, on iki yaşımdayken kucağına düşen bir baş belası gibi görürdü. Oysa ben annem ve üvey babamın yasını tutuyordum.

Gavin Urquhart pisliğin tekiydi.

Ve onun buralarda dolaşması tek bir anlama geliyordu: benden bir şey istiyordu.

Motoru çalıştırdım, aynalara baktım ve park yerinden çıkarak sahadan ayrılmaya çalışan oyuncuların trafiğine katıldım. Güvenlik kapısına doğru ilerlerken, babamın beni izlediğini hissedebiliyordum. Yüzümün sağ tarafı utançtan yanıyordu. Ellerim direksiyonu, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sıktım ve Gavin Urquhart arka aynamdan kaybolana kadar nefes almadım.

Beth'in programı çok yoğundu, bu yüzden apartmandan birlikte çıkmak yerine, Stockbridge'deki bir Tayland restoranında akşam yemeği için buluşmamızı istedi. Evimden yürüyerek on dakikadan az bir mesafede olduğu için oraya yürüyerek gittim. Babamla olan karşılaşmayı kafamdan atmak için zaman ayırdım. Restorana somurtkan bir pislik gibi girmek istemedim. Beth bunu hak etmiyordu. Ayrıca, bunun nedeni hakkında sorabileceği soruları da yanıtlamak istemiyordum.

Ağustos ayında New Town, şehrin geri kalanı kadar kalabalık olmasa da, oraya giderken sokaklar oldukça kalabalıktı. Fringe Festivali, Edinburgh'a her zaman tarif edilemez bir heyecan getirirdi. Atmosfer, açık hava festivali veya profesyonel lig futbol maçı gibi elektrikliydi. Son birkaç yıldır festivali keşfetme fırsatım olmamıştı, ama Fringe'i oldukça sevmiştim.

Araç ve yaya trafiğini bu kadar tıkamasını sevmiyordum. Muhtemelen Beth bu yüzden Stockbridge'i seçmişti. Fringe sırasında Princes Street, Old Town ve üniversite genellikle şehrin en kalabalık bölgeleriydi.

Küçük restorana girdiğimde hostes beni karşıladı. Açık tuğla duvarları, alçak tavanları ve eski Gürcü pencereleriyle mekan karamsar ama sıcaktı. Beth pencere kenarındaki bir masadan bana el salladı. Beni karşılamak için ayağa kalktığında gerildim.

Dekoltesi ve gövdesinin birkaç santimlik çıplak derisini gösteren dar, kısa siyah bir tişört giymişti, yüksek bel, geniş paça pantolon ise geri kalanını örtüyordu. Pantolonla uyumlu bir ceket sandalyenin arkasına atılmıştı.

Mavi gözleri, uçlarına küçük siyah bir çizgi çizdiği için her zamankinden daha dramatik görünüyordu.

Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı ki?

Ayak parmaklarının ucuna basarak dudaklarını yanağıma değdirdiğinde parfümünün kokusu bana ulaştı. "Merhaba, Kaptan."

Ben sert bir "Merhaba" diye cevap verirken parmak uçlarım bir saniye boyunca çıplak beline dokundu.

Vücudu elektrik teli gibi gergin olan ben, hızla onun karşısındaki koltuğa oturdum.

"İyi görünüyorsun."

Beni bakışlarıyla yiyip bitirmesine kaşlarımı kaldırarak tepki verdim. "Bana böyle bakmaya devam edersen sorunumuz olacak."

Beth kaşlarını kaldırdı ve menüyü eline aldı. Onu dikkatle incelerken, onun gündelik ilişkilere ilgi duymamasının ne kadar yazık olduğunu bir kez daha düşündüm. Aramızda o kadar büyük bir gerilim vardı ki, seksin akıllara durgunluk verecek kadar iyi olacağına dair içimde bir his vardı.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu, gözlerini menüden ayırmadan.

"Roselin'i yendik."

Sonunda bana baktığında yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Öyle olacağını söylemiştin."

Sırıttım. "Onları mahvettik."

Beth güldü. "Ne kadar kana susamışsın, Callan Keen." "İlk kanı onlar döktü." Omuz silktilim. "Biz bitirdik." "Senin adına sevindim."

"Teşekkürler. Sadece bu galibiyet serisini sürdürmemiz lazım. Pazar günü Pro League'de Northpark United ile maçımız var." Bu da, antrenmandan sonra doğrudan Beth'in lansman partisine katılacağım ve kesinlikle içki içemeyeceğim anlamına geliyordu.

"Cumartesi gecesi maçtan önce benimle birlikte geldiğin için gerçekten minnettarım."

"Sorun değil."

Garson siparişlerimizi almak için geldi, ben de menüye hızlıca göz attım ve daha sağlıklı olan tom yum çorbasını seçtim. Beth Tayland yeşil köri seçti, ben de neredeyse fikrimi değiştirip aynısını sipariş edecektim. Ama diyetime uymam gerekiyordu. Bu güzel oyun dayanıklılık gerektiriyordu ve dayanıklılık da fedakarlık gerektiriyordu.

Garson menüleri aldıktan sonra, Beth dirseklerini masaya dayadı, bu pozisyon göğsünü aşağıya indirdi ve bana muhteşem dekoltesini görmemi sağladı. Göğüsleri kesinlikle hatırladığımdan daha büyüktü. Bir avuç dolusu dolgun göğüsler.

Gözlerimi onun vücudundan ayırdım. "Güzel bir yere benziyor."

"Evet, buranın yemekleri harika. Peki... Cumartesi. Bence basın

biz birbirimizin arkadaşlığından keyif alan arkadaşlarız. Bırakın istediklerini yapsınlar."

"İyi bir plan gibi görünüyor."

"Sheera sorarsa, basını işimizden uzak tutmaya çalıştığımızı söyleriz. Bu, samimi davranmadan samimi davranabileceğimiz anlamına gelir."

Kafam karışmış bir şekilde, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Yani... dans etmek, sohbet etmek, el ele tutuşmak gibi, ama öpüşmek falan yok. Anladın mı? İşleri basit tutalım."

Onun sözlerinin ardından gelen hayal kırıklığı hissini düşünmemeye çalıştım. Bunun yerine, ne giymem gerektiği, saat ve detaylar hakkında biraz daha sohbet ettik. Yemeklerimiz geldiğinde, konuyu değiştirdim.

"Babanla bir toplantı ayarladık. Birkaç hafta sonra ama yine de bir toplantı ayarladık."

Beth bir lokma yiyecek yuttu. "Sevindim. Sana yalan söylemediğini söylemiştim."

Hâlâ ikna olmamıştım, ama bu konuda tartışmak istemiyordum.

"Bana planlarından bahset. Sen ve Baird. Bu emlak şirketi emlak şirketi hakkında?"

Ona portföyümüzden bahsettim, ancak Blantyre Kalesi'nin şirketi başarıya ulaştıracağını, bunun bir risk olduğunu, ancak buna değeceğinden emin olduğumuzu söyledim. Spa otelleri ülkenin dört bir yanına yayılmıştı, ancak bu kale muhteşem bir sahil manzarasına sahipti. Neredeyse kendi kendini pazarlıyordu. Edinburgh'a kolay ulaşım imkanı ile uluslararası ziyaretçiler için büyük bir cazibe merkezi olacaktı.

Bu sırada Beth'in telefonu beş kez çaldı. Altıncı çalınıştta, onun koltuğunda gergin bir şekilde kıpırdadığını gördüm ve cihazı işaret ettim. "Cevaplayabilirsin."

Telefonunu eline alırken bir an tereddüt etti. Ama sonra telefonun yan tarafındaki düğmeye bastı. "Hayır, sessize alacağım. Hepsi bekleyebilir."

Ben başımı salladım. "Eğer emin isen."

Omuz silkti. "Eminim. Ne diyordun?"

"Ah, kale düğün mekanı olarak çok uygun olabilir, ama bunu daha ayrıntılı incelememiz gerek."

"Planların harika görünüyor."

"Teşekkürler. Peki ya sen? Bana öyle geliyor ki, şirketin için her şeyi yaparsın." Aramızdaki sahte flört anlaşmasına atıfta bulunarak aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Buna değer mi?"

Başını eğdi ve bana davetkar bir gülümseme attı. "Seninle aynı masada oturmak pek de zor değil, Kaptan."

Heyecanla titreme kasıklarımnda hissettim. Onun bana *kaptan* demesinin sikimi titretmeye başladığını itiraf etmeliyim. "Bana böyle gülümsemeye devam edersen, buradan kaya gibi sertleşmiş olarak çıkacağım."

Beth öfkeyle nefesini kesmedi, hatta sözlerimden şok olmuş gibi görünmedi. O seksi sırıtışıyla sırıttı ve beni süzdü. "Şu anda sert misin?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Böyle konuşmaya devam edersen, sertleşirim."

Aniden halka açık bir yerde olduğumuzu hatırlar gibi, Beth etrafına bakındı, kimsenin bizi duymadığını gördü ve yemeğine gülümsedi. Onun bir çatal dolusu köriyi almasını izledim, sanki ağır çekimde hareket ediyordu. O ısırığı alırken gözlerimi ağzından ayıramadım, çiğnerken dudakları dolgunlaşıyordu.

Sıcaklık içimi kapladı ve dikkatimi dağıtmak için çorbamdan bir kaşık aldım.

"Ben sıradan ilişkiler yaşamam," dedi Beth aniden.

Hızla yuttum ve peçeteye dudaklarımı sildim. "Biliyorum."

"Flört ettiğimizi ve şakalaştığımızı biliyorum, ama ben geçici ilişkiler yaşamam, bu yüzden bu ilişki yatak odasına doğru gitmeyecek. Seni yanıltmak istemiyorum."

Ağzımın köşesi kıvrıldı. "Bir kadın, erkeğin bunu seks garantisi olarak görmesinden endişe etmeden flört edebilir. Kimse, flört ettiği için kimseye seks borçlu değildir."

Beth bir saniye beni inceledi. "Böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın."

"Neden?"

"Çünkü bu, kendi kurallarımı bir kenara atıp seninle kötücül bir ilişkiye girmek istememe neden oluyor."

Yutkundum, çünkü dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman birini bu kadar çok istediğimi hatırlayamıyordum. Koltuğumda kıpırdanarak boğazımı temizledim. "Neden gerçek bir ilişki bulmaya bu kadar takıntılısın?"

"Takıntılı olduğumu söyleyemem." Beth kaşlarını çattı. "Yani, üniversitede bu konuyla ilgili bir podcast başlattım, ama bu bir takıntı değil. Bu bir görev."

Bunu zaten bildiğimi ona söylemedim.

"Sanırım doğru erkeği bulmak için acele ettiğimi söyleyebilirsin. Hayatımı birlikte geçireceğim kişiyi bulmadan önce tüm hayatımın geçip gitmesini istemiyorum. Annem babamla tanıştığında sadece yirmi iki yaşındaydı. Babam otuz yaşındaydı, boşanmıştı, başarılıydı, genç yaşta evlendiği için biraz çapkındı... ve sonra annemle tanıştı. O anda her şey değişti. Annemle aşık olana kadar onu ısrarla takip etti. Bir daha geriye bakmadılar."

Beth'in anne babasını bir tür romantik ideal olarak gördüğü açıktı. Bu beni rahatsız ediyordu çünkü bu, onu "gerçek aşk" arayışında bu gerçekçi olmayan yola sokmuştu. Ve gerçek aşk diye bir şey yoktu. Bu inanç yüzünden, var olan şeyleri kaçıırıyordu. Mesela benimle harika seks yapmayı. "Tuhaf birine benziyor. O sadece yirmi iki yaşındaydı."

Beth somurtarak baktı. "Annem yaşına göre olgun biriydi. Gençken tüm ailesini kaybetmiş ve tek başına başka bir kıtaya taşınmıştı."

İçimden irkildim çünkü Beth'in bana bunu lisede anlattığını hatırladım.

"Ve otuz yaşlı değildir. Beş yıl sonra sen de otuz yaşında olacaksın, Kaptan."

"Hatırlatma." Diye iç geçirdim. "Bak, özür dilerim. Ailenizi aşığlamak istemedim. Bence, var olmayabilecek bir şeyi aramaya çalıştığın için hayatı kaçıyorsun."

"Benim ailem de dahil olmak üzere, benim büyüdüğüm çevrede büyümüş olsaydın, aşka bu kadar şüpheci yaklaşmazdın. Aşk var."

Eskiden öyle düşünürdüm. Hatta Beth'e karşı böyle hissettiğimi düşünürdüm. Artık bunun sadece yoğun bir fiziksel çekim olduğunu biliyordum ve hala onunla yatmadan bunu aşamayacağıma inanıyordum. O, doğru erkeği aramaktan vazgeçmezse bu asla gerçekleşmeyecekti. "Bazen insanlar en iyi seksi sevmedikleri kişilerle yaparlar. Karşı tarafın ne düşündüğünü umursamamak, yatakta kendin olabilme özgürlüğü verir."

"Belki." Beth omuz silkti. "Ama seni çıplak görmek istesem de, Callan Keen, gerçek bir şey bulmak istiyorum. Ve ben yirmi dört yaşındayım. Zamanım azalıyor."

"Düzeltilme—senin için dünyanın tüm zamanı var. Ve eğer bir gün aklın başına gelip bunu fark edersen, seve seve çıplak soyunur ve seninle 'kötü niyetli davranışlarına' izin veririm."

Beth'in muhteşem gözleri eğlenceyle parladı. "Bunu bilmek güzel."

"Ama" — öne eğildim, sesimi alçaltarak — "bunun karşılığında, seni her santimini yalamama ve sikmama izin vereceksin, Beth Carmichael. Uzun zamandır bunu hayal ediyorum. Seni dilimin üzerinde defalarca boşaltmak için bastırılmış bir ihtiyacım var, bir hafta boyunca tadını çıkaracağım."

Nefesi kesildi, dudakları O şeklinde açıldı ve bu beni, oksijene muhtaç kalana kadar onu öpmek istememe neden oldu. Aniden, ellerinin arkasını yanaklarına bastırdı ve titrek bir kahkaha attı.

Tahrik olmuştu.

Bu şirin küçük restoranda karşımda oturuyordu, tahrik olmuştu. Muhtemelen ıslanmıştı.

Siktir.

Bu düşünce kanımın penise hücum etmesine neden oldu ve kotumun fermuarını zorladı.

"Başka bir şey hakkında konuşmamız lazım," dedim sert bir sesle. "*Oraya* giden sendin."

"Şimdi başka bir yere gitmemizi istiyorum."

Beth dudaklarını yaladı ve bu da benim aşağıdaki durumumu daha da kötüleştirdi. Boğazını temizledi. "Bu üç turnuvarın nasıl işlediğini bir daha açıkla..."

Minnettarlıkla, turnuvarların nasıl işlediğini açıklamaya başladım ve onun istediği gibi, bu açıklamalar bizim heyecanımızı söndürmeye yetti.

Ama sadece söndürmekle kaldı.

Dairelerimize doğru yürürken, aramızda cinsel farkındalık kaynıyordu. Tek gereken, birimizin kıvılcıma benzin dökmesiydi.

Görünüşe göre, bu Beth olmayacaktı. Ben ona düzgün bir iyi geceler bile diyemeden, merdivenlerin başında benden uzaklaştı, bu sefer anahtarını kilide soktu ve omzunun üzerinden çok daha kendinden emin bir "Cumartesi görüşürüz" diyerek içeri girdi.

Kapı arkasından kapandığında, onun dairesine düştüğü zamanki gibi sarsılmış ve telaşlı halini tercih ettiğime karar verdim.

Bunu hatırlayarak kendi kendime gülümsedim.

Bir kadın nasıl bu kadar seksi ve kendinden emin, ama aynı zamanda bu kadar sevimli olabilirdi?

O gece kendime baktım. Elimi penisime dolayarak Beth'i hayal ettim, ve bu ilk kez değildi. Utanç verici bir şekilde çabuk boşaldım. Temizlendikten sonra yatağa girdim ve yüzümü ovuşturdum.

Bir yanımda Beth'in pes edip seks yapmak istediğine karar vermesini umuyordu.

Diğer bir yanımda ise yapmamamız gerektiğini biliyordu.

Komşuyduk ve hiçbir yere varamayacağını bilerek bir şeye başlarsak, aramızdaki ilişki garip bir hal alabilirdi. Mesela, kaçınılmaz olarak hayatıma devam edip başka bir kadını evime getirdiğimde. Bu Beth için garip olabilirdi.

Burada penisimin ötesinde düşünmem gerekiyordu.

Cumartesi günü lansman partisinde, aramızdaki flörtleşmeyi frenleyecektim. Bu, bir arkadaşın başka bir arkadaşına yardım etmesiydi.

Hepsi bu kadar. Öyle olmalıydı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BETH

Bu gece ter içinde kalmak istemiyordum, ama koltuk altlarımın ve göğüs dekoltemdeki nemi hissedebiliyordum. Midem gerginlikten kıpır kıpırdı. Bu hiç bana göre bir şey değildi ve bunun baskı ve yalan yüzünden olduğunu biliyordum. Aura Beauty'yi müşteri olarak gerçekten istiyordum, ama bunu başarmak için bazı sınırları aşıyordum.

Lansman partisine davetiyede kıyafet kuralının resmi olduğu ve temanın en son göz farı paletine uygun mücevher tonları olduğu belirtilmişti. Callan antrenmana çıkmışken onun kapısına bir kravat bırakmıştım. El çantama uyması için ametist rengindeydi.

Maia, mağazasından bana zümrüt yeşili bir elbise ayarlamıştı. İpekten yapılmış, ince askılı, V yakalı, dar kesim ve düz etekli bir elbiseydi, ancak eteğin sol tarafı yırtık olduğundan uyluklarımın tamamı görünüyordu. Sahte kuzenim, elbiseyi zümrüt yeşili Jimmy Choo sandaletlerle kombinlemişti. Süet şeritlerle birleştirilmiş sandaletler, ayak bileklerimi sarıyordu ve hem göz alıcı hem de biraz vahşi bir havası vardı. Onlara bayıldım. Ayakkabılar abartılıydı, ama Sheera'yı etkilemek istiyordum.

Luke'a ayakkabıların fotoğrafını gönderdim. O da bana mesaj attı.

☑Seninle gurur duyuyorum. Benim

Gölerek ona öpücük emojiſi gönderdim ve sonra telefonumu kalp ſeklindeki Jimmy Choo çantama koydum. Yüzlerce ametist Swarovski kristali, çantayı ıſıkta parılatıyordu. Yeſil renkle olan kontrastı çok sevdim ve mücevher tonları temasına çok yakıſtıđını düſündüm. Ancak çok pahalı olduğu için mağazadan ödünç almıſtım, bu yüzden ona çok dikkat etmem gerekiyordu. Takmıſ olduğu tek mücevher, küçük bir ametist kalp kolye ucu olan gümüş bir kolye ve ametist Swarovski kristal bir bileklikti.

Saçlarımı kıvırmıſtım ve sonra fırçalayarak sırtıma dökülen dalgalar oluſturmuſtum.

Kapımın çalınmasıyla yüzüm kızardı ve gözlerimi sıkıca kapattım. Bu partide ter içinde kalmak istemiyorsam, sakinleſmem gerekiyordu.

Sinirlerimin Sheera ile ilgili olduğunu sanıyordum, ama belki de içimden bir parça bütün gece Callan'ın yanında olacağımı tahmin ediyordu. Tayland restoranındaki akſam yemeğimiz beklenmedik bir yere varmıſtı. Evet, birbirimizden hoſlandıđımızı itiraf etmiſtik, çünkü geçmiſimizi düſününce aksini iddia etmek aptalca olurdu... ama masadaki o an bambaſka bir ſeydi. Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıſtım. Yani, çekicilik hissetmiſtim, ama bir erkeğin bana seksi sözler fısıldaması yüzünden ıslandığım için akſam yemeğinden eve dönüp iç çamaſırımı deđiſtirmek zorunda kalmamıſtım.

Bu da neydi böyle?

Genelde kendimi kontrol etmekte çok daha iyiydim. Bu beni endiſelendirdi. Kontrolümü kaybettiğim diğer tek zamanlar, yas tuttuğum veya endiſeli olduğum zamanlardı. Kontrolümü kaybetmek benim için iyi bir ſey değildi.

Bu yüzden bu gece daha iyi olmak zorundaydım.

Omuzlarımı geriye attım ve fısıldadım, "Baſarabilirsin. Sen Beth Carmichael'sın. Zihnini,

vücudunun sahibi sensin... Aura Beauty ile sözleşme imzalayacak ve Callan ile seks yapmaktan kaçınacaksın." Koridordaki aynada yansıyan görüntüme militanca başımı salladım. "İyi konuşma."

Birkaç saniye sonra, dairemin kapısını açtım ve Callan'ın diğer tarafta durduğunu gördüm, sanki benim ıslak rüyamdaki versiyonum gibi görünüyordu. Gözleri vücudumda yavaşça aşağı doğru kayarken ona bakakaldım. Elbisemin yırtmaç açılmış ve çıplak bacağıma görünmüştü, burnunun delikleri genişledi.

Harika kokuyordu. Baharatlı, misk kokulu ve erkeksi.

Ona zümrüt yeşili ve ametist rengi aksesuarlar giydiğimi söylemiştim. Callan, ona aldığım ametist rengi kravatı zümrüt yeşili ipek yelekle kombinlemişti. Beyaz gömlek ve dar kesim siyah takım elbise giymişti. Zümrüt yeşili cep mendili ve parlak siyah derbi ayakkabılar şık görünümünü tamamlıyordu.

"Bana çok yakışıyorsun," dedim aptalca.

Callan'ın gözleri hala çıplak bacağıma dikilmişti. "Bu yelek dolabımda vardı."

Gözlerimi devirdim ve parmaklarımı yüzünde şıklattım. "Ben buradayım."

Gözlerini kırptı ve sonunda gözlerime baktı. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Niyetim o değildi, hayır." Daireden çıkıp kapıyı kilitledim. "Gidelim mi?" Asansörü işaret ettim. Süslü ayakkabılarımla merdivenleri çıkmak istemiyordum.

Gözleri yine vücudumda dolaştı ve beni takip etmeden önce yutkundu. Asansörün gelmesini beklerken hala bana baktığını hissedebiliyordum.

İçeri girdiğimde, hareketim elbisenin yırtmaçından bacağıma ortaya çıkardı ve asansörün arkasındaki ayna, Callan'ın gözlerinin yine çıplak tenime düştüğünü gösterdi. İnanamayan bir şekilde homurdandım. "Sanki daha önce hiç bacak görmemiş gibi davranıyorsun."

Bana karanlık bir bakış attı ve takım elbisesinin yakasını çekiştirdi. "Bu gece sana bakan her erkek seks düşünecek, prenses."

"Sadece heteroseksüel olanlar,"
diye alay ettim. Callan gülmedi.

Omzuyla onu dürttüm. "Biraz rahatlamalısın, Bay Keen. Bu elbisenin yırtmaçı uyluk hizasına kadar iniyor, yani her adım attığımda gözlerin dolacak. İskoçya'daki kadınların yarısıyla yatmamış gibi davranma. Biraz cüretkar bir bacak gösterisiyle başa çıkabilirsin."

Asansör kapıları açıldı ve dışarı çıktığımızda Callan elini belime koydu ve beni binadan çıkıp Defender'ına doğru yönlendirdi. "Harika bacakların var ve evet, onlara bakmayı seviyorum... ama asıl mesele, elbisenin uyluklarının üst kısmına kadar açılması ve gözlerimi bacaklarının arasına çekmesi. Bu yüzden, her yürüdüğünde ve o bacağı gösterdiğinde, kafamı bacaklarının arasına gömüp, sen çığlık atana kadar klitorisini yaladığımı hayal ediyorum."

Bunu çok doğal bir şekilde söylemesine rağmen, karnımın alt kısmında derin bir sıkışma hissettim. Bu görüntü beni tahrik etti ve meme uçlarımın elbiseye değdiğini hissettim. Sütyen yerine yapışkan göğüs dikleştirici giyiyordum (sütyen elbisenin hatlarını bozardı) ve bu şeylerin sert meme uçlarını gizleyebileceğinden pek emin değildim.

"Kes şunu." Callan benim için yolcu kapısını açarken ona sert bir bakış attım. "Bu gece o pis ağzını kapalı tut. Tanrı aşkına, ipek giyiyorum."

Ne demek istediğimi anlayan Callan, gözlerini sıkıca kapattı ve inleyerek başını eğdi. "Kadın, beni öldürüyorsun."

Ben homurdandım ve sonra araca baktım. Uzunum, ama aynı zamanda oldukça kısıtlayıcı bir elbise ve topuklu ayakkabılar giyiyordum. Clutch çantamı önümdeki koltuğa nazikçe koyduktan sonra, bir elimi kapı çerçevesine, diğer elimi koltuğa dayadım ve elbisemi buruşturmadan koltuğa atlamaya çalıştım. İnce topuklu sandaletlerimden ayak bileğim büküldü ve koltuğa zarif olmayan bir şekilde çöküp kırım koltuğun dışına sarkarken bir çığlık attım.

"Tutuyorum." Callan yanıma yaklaşırken, tıraş losyonu kokusu duyularımı doldurdu. "Kalçalarını kaldır, elbiseni tutayım."

Ben de öyle yaptım ve Callan nazikçe elbiseyi aşağı doğru çekti. Tabii ki, elbisenin yırtmaç açıldı ve ben kendimi düzeltirken parmakları çıplak tenime değdi. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve nefesimi tutmuş olmalıyım ki Callan'ın eli çıplak uyluğumda durakladı.

Güzel elleri vardı. Erkeksi eller. Ve parmak uçları iç uyluklarıma dokunuyordu.

Aşağı karnım heyecanla doldu.

"Callan..." Panik içinde onun adını fısıldadım çünkü elini elbisenin içine sokmak üzereydim. Kafasının oraya gömüldüğü görüntü hızla zihnime geldi.

Aman Tanrım!

Bu da neydi böyle?

Neden beni bu kadar şehvetle sarmalayıp kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu? Hayır. Kontrolümü *kaybetmemiştim*.

Gözlerimiz buluştu. Onunkiler arzu ile yanıyordu, açlığı ve evet, Callan Keen'in beni istediğini bilmek içimdeki bir parçayı sevindiriyordu... ama daha mantıklı olan tarafım, istememesinin daha iyi olacağını biliyordu.

Parmakları uyluğumda gerildi.

"Şimdi çıkmazsak geç kalacağız." Callan aniden elini çekti. "Haklısın."

Etkinlik yerine giden çok kısa yol, şimdiye kadar yaşadığım en sessiz ve en gergin yolculuktu. Sanki aramızda bir kelime daha söylersek patlayacakmışız gibi, tam bir sessizlik içinde yol aldık.

Callan, Defender'ını etkinlik binasından çok uzak olmayan George Street'e park etti ve sonra arabayı dolaşarak bana yardım etmek için geldi. İsteksizce uzattığı eline baktım ama sonra elini tuttum. Onun nasırlı avucunun benim avucumda hissettiğimde kolumdan kıvılcımlar çaktı. Sonra kolunu belime doladı ve ben arabadan küçük bir sıçrayışla inerken dengemi sağladı. Clutch'ımı aldım ve sonra Callan'ın elini tekrar tutup yürümeye başladım.

binaya girdik. Süslü tabelalar bizi partinin yapıldığı özel odaya yönlendirdi. İki kapıcı isimlerimizi sordu ve bizi içeri aldı.

Kapılar açılır açılmaz gürültü bizi karşıladı. Oda insanlarla, masalarla ve dekorlarla doluydu. Panelli duvarları ve ışıltılı avizeleriyle geniş alanın ortasında, Aura Beauty ürünleriyle dolu büyük bir masa vardı. Etkinlik alanının karşı tarafına bir ekran kurulmuştu ve odada müzik çalarken Aura Beauty reklamları tekrar tekrar gösteriliyordu.

"Callan Keen?" Bir erkek sesinin sesini duyduk ve basın rozeti takan bir grup insanın durduğu yere döndük. Sheera ile konuşuyorlardı. Sheera, gazetecilerden birinin gözleri parladığında bize baktı. Sakallı adam odanın diğer ucundan bize doğru geldi ve Callan elimi sıktı.

"Callan Keen, Bryan Fodder , , , *Scottish Star*. Buraya neden geldin? Ve randevun kim?"

Callan rahat ve soğukkanlı bir şekilde cevap verdi: "Tanıştığımıza memnun oldum dostum. Arkadaşım Beth ile birlikte geldim. Bu geceki etkinliğe davetliydi."

Bryan'ın gözleri bana "Seni tanıyorum . Sen—"

"Beth Carmichael," diye araya girdi Sheera. Benimle gazeteci arasına girerek, her iki yanağıma da yapmacık bir öpücük kondurdu. "Beth benim misafirim."

"Edinburgh Carmichael'ların mı?" diye sordu Bryan.

Başımı salladım. "Sosyal medya yönetim şirketi Social Queens'in sahibiyim."

Bryan umursamadı. Farklı bir koku almıştı. "Ve Caley United'ın kaptanı Callan Keen ile çıkıyorsun?"

"Yorum yok," diye cevapladı Callan. "İzninizle."

Ancak, basın mensuplarının geri kalanı bunu duydu ve çok uzağa gitmeden bizi çevreledi.

Callan'ın cevap verirken ve sorularını geiştirirken sergilediği sakin, kendinden emin tavrına hayran kaldım. Sonra bizi odanın daha ilerine doğru yönlendirdi.

"Sizi masanıza götüreyim," diye ısrar etti Sheera. Basının duyamayacağı bir mesafeye gelir gelmez, çirkin bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Belki de erkek arkadaşını lansman partime davet etmek bir hataydı. Onların Aura Beauty hakkında konuşmasını istiyorum, futbolcun hakkında değil."

Bu başka biri olsaydı, ona cehenneme gitmesini söylerdim. Bunun yerine, beni öldürse bile özür dilemek için ağzımı açtım.

Ama fırsatım olmadı.

"zgnm, ama oğlunun egosu incindiği için Beth'in benimle çıktığını kanıtlaması için beni getirmesini ısrar ettin. Bunu yaparken kim olduğumu biliyordun." Callan, onun sözleri karşısında dehşetle kalp atışlarım hızlanırken kolunu belime doladı.

"Callan..."

"Ama Beth'i sosyal medyayı yönetmesi için işe alırsan, satışlarında artıştan daha fazlasını elde edersin. Onun uzman tavsiyelerini alırsın. Ve ürünlerinden dikkatin başka yöne çekilmesini istemiyorsan, lansman partine tanınmış bir futbolcuyu davet etmemeni tavsiye ederdi."

Kahretsin.

şaşırtıcı bir şekilde, Sheera sert bir kahkaha attı. "Sanırım haklısın. şimdilik, lütfen basından uzak dur." O, yakut kırmızısı elbisesiyle basının bulunduğu alana doğru yürüyerek uzaklaştı.

"zgnm. Kendimi tutamadım."

Ona kızmak istedim, ama doğrusu haklıydı. Aura Beauty'yi kazanmak için çaresiz olduğum için ona zorluk çıkarmak haksızlık olurdu. Omuz silktim. "O da bunu kabullenmiş gibi görünüyordu."

Yerlerimizi bulduk ve masamızdaki kadınlardan biri Callan'ı tanıdı. Bu bizi sohbete çekti. Alkolsüz köpüklü şarap ve şampanya ikram ettiler, biz alkolsüz olanı yudumlarken

kanepeleri atıştırdık. Görünüşe göre güzellik ürünleri perakendecilerinin temsilcileriyle aynı masaya oturmuştuk.

Kısa süre sonra sohbet sona erdi ve tam da o sırada Sheera odanın önüne gelerek herkesi karşıladı ve yeni ürün serisiyle ilgili bazı perde arkası bilgileri paylaşmaya başladı.

Callan'ın koltuğunda kıpırdadığını hissettim ve ona baktığımda yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sıkılmıştı.

Bir minnettarlık dalgası beni sardı.

Yarın maçı vardı, ama benimle birlikte buradaydı, bana bir iyilik yapıyordu. Ben de babamla onunla tanışmasını sağlayarak karşılığında bir iyilik yaptığımı biliyordum, ama bu minnettarlığımı azaltmıyordu. Gözlerim, benimkine uyacak şekilde giydiğı yeşil yeleğey kaydı.

Gülümsememek için dudağımı ısırdım, yeleğın düğmelerini açmayı düşünmemeye çalışarak.

Callan başını çevirdi ve gözlerimdeki düşünceyi fark etmiş olmalıydı, çünkü gözleri kızardı.

Sheera'nın uzun konuşmasından sonra tuvalete gitmem gerekti, bu yüzden masadan izin isteyerek ayrıldım. Tuvaletten dönerken, balo salonuna girer girmez Samuel beni durdurdu.

"Beth." Safir mavisi kadife smokin giymişti. Kulağaya geldiğinden daha şık ve ona mükemmel uyuyordu. Adam hala bana hiçbir şey ifade etmiyordu. "Harika görünüyorsun. Salona girer girmez seni fark ettim."

"Teşekkürler. Sen..." Başını eğip ağzımın köşesine bir öpücük kondurduğunda sözlerim kesildi.

Vay canına.

Geri çekildim ve tepkimin etkisini yumuşatmak için zoraki bir gülümsemeyle "Seni görmek güzel" dedim. Onu geçip geriye doğru dönerek uzaklaştım.

"Oh, henüz gitme." Elimi tuttu, beni kendine doğru çekti ve o anda gözlerindeki donukluğuy fark ettim.

Samuel biraz sarhoştu.

Diğer kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Direnirsem olay çıkaracağımızı bildiğim için ona izin verdim. Nefesi viski kokuyordu. "Benimle dans et."

"Kimse dans etmiyor."

Eli tehlikeli bir şekilde sırtımda aşağı kaydı, ben de arkama uzanıp elinin aşağı kaymasını engelledim.

Samuel dudaklarını büzdü. "O zaman gel, yanıma otur. Hadi sohbet edelim." "Callan'la buradayım ve gerçekten onun yanına dönmem gerekiyor

"

Kolunu bana daha sıkı doladı, göğsümü kendisine doğru bastırdı. "Aptal futbolcuyu terk et, Beth. Ben çok daha iyi bir arkadaşım."

Geniş bir gülümsemeyle ama dişlerimi sıkarak şöyle dedim: "Birincisi, Callan aptal olmaktan çok uzak. İkincisi, bu işi istiyorum ama senin sarhoş ellerine katlanacak kadar istemiyorum. O yüzden bırak beni, yoksa bir kadına izni olmadan dokunduğunda ne olacağını sana öğretilirim."

Samuel'in yüzündeki ifade gevşedi, tutuşu da gevşedi. "Kaltak gibi davranmana gerek yok."

Elbisemi düzelttim ve yüzümdeki sakın gülümsemeyi koruyarak cevap verdim: "Kendini ve anneni utandırmadan önce ayıl."

"Ben de aynı fikirdeyim." Sheera'nın keskin sesi yanımda yankılandı ve ben başımı ona doğru çevirdim. Oğluyla sert bir şekilde bakışıyordu. "Git kendine bir bardak su al, canım. Tercihen birkaç bardak." Gözleri bana kaydı ve beni değerlendirir gibi baktıktan sonra hafifçe başını salladı.

Midemi bir ağrı sardı. Bunun, aramızın iyi olmadığı anlamına geldiğini düşündüm ve titreyerek döndüm ve balo salonunu geçerek anne ve oğlundan uzaklaştım.

Callan hala masada oturuyordu ve ben ona doğru yürürken bana sert bir bakış attı. Bakışları bacağımın parlaklığına kaydıktan sonra tekrar yüzüme döndü. Öfke yüzünü karartmıştı ve ben de kaşlarımı çatarak yerime oturdum.

"Buraya gelmemin tek nedeninin Samuel Green ile çıkmak istememen olduğunu sanıyordum."

Sözlerindeki sertlik göğsümde bir sıcaklık hissettirdi. "Çıkmıyorum. O sarhoş ve milyonlarca eli var. Olay çıkarmamaya çalışıyordum ama inan bana, beni elle taciz etmek istemeyen erkekler tarafından elle taciz edilmekten hoşlanmıyorum."

"Seni elle mi taciz ediyordu? O pislik nerede?" Callan ayağa kalktı, hareketlerinde öfke belirgindi.

Elini tuttum ve çekerek oturtmaya çalıştım. "Otur. Hallettim. Muhtemelen işimi kaybettim."

Callan, koltuğuna otururken sempatik bir ifadeyle yumuşadı.

Bir süre sessizce oturduktan sonra, sonunda sert bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

Cevap veremedim, üzerimize bir gölge düştü. Başımızı kaldırıp baktığımızda, kırklı yaşlarında yakışıklı bir adam gördük. Koyu renkli gözleri bana bakıyordu. Beni tanıdı ve "Affedersiniz, dans etmek ister misiniz?" diye sordu.

Elbette, arkama attığım hızlı bir bakış, insanların artık dans pistinde olduğunu gösterdi. "Sen... Sen Iain Erstwhile'sın."

Gülümsedi ve bu çok çekiciydi. "Benim."

Bu adam Maia'nın patronunun patronuydu. Ülkedeki en eski lüks mağaza zinciri olan Pennington's'ın CEO'suydu. Aklıma hemen iş geldi. Onunla dans edersem, ona Social Queens'ten bahsedebilirdim. Pennington's, Aura Beauty'den bile daha iyi bir müşteri fırsattı! Belki de bu gece tamamen kayıp sayılmazdı.

"Tabii." Ayağa kalktım ve çantamı Callan'a uzattım. "Bunu benim için saklar mısın?"

Callan kaşlarını çatı. "Tabii, sorun değil."

Aslında, bu büyük bir sorun gibi geliyordu. Ona, daha sonra açıklayacağımı ima eden bir bakış attım. Sonra Iain Freaking Erstwhile'ı dans pistine kadar takip ettim.

"Ben Beth Carmichael," diye kendimi tanıttım ve onun kollarında sallanmaya başladım. O bir beyefendi ve aramızda uygun bir

uygun bir mesafe bırakıyordu.

Iain kaşlarını kaldırdı. "Braden'ın kızı değil mi?"

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Kaç yaşındasın, sorabilir miyim?" "Yirmi dört."

Iain rahatladı ve "Yeterince büyüksün" diye mırıldandı.

Oh, hayır. *Böyle* düşünceleri uzaklara, çok uzaklara göndermek zamanı. "Bir sosyal medya yönetim şirketi işletiyorum. Sizin sosyal medya hesaplarınızı kim yönetiyor?"

Dudakları eğlenerek seğirdi. "Sana dans etmeyi teklif ettim çünkü odaya girdiğin anda gözlerimi senden alamadım. Kollarımda böylesine güzel bir kadın varken iş konuşmak istemiyorum."

Kahretsin. Ona flörtöz ama utangaç bir gülümseme attım. "Buraya bir randevumla geldim."

"Callan Keen'in ünü herkes tarafından bilinir. Ciddi bir ilişki olmadığını varsayıyorum."

Oh, dikkatini vermiş. "Yanlış varsayımda bulundun," diye yalan söyledim.

"Ah, yazık." Koyu renkli gözleri yüzümde dolaştı. "Eğer fikrini değiştirirsen..." Beni bırakıp ceketinin cebinden bir kart çıkardı. "Beni ara."

Kartı aldım. "Peki ya iş konuşmak istersem?" Iain sırtıttı. "Tabii. O zaman da beni ara."

"Harika." Geri adım attım. Kartvizitini hafifçe sallayarak, topuklarımı döndürdüm ve Callan'a doğru sallanarak yürüdüm, kendimi iyi hissediyordum. Ancak Callan çoktan bana doğru geliyordu.

Aniden, odanın karşısına doğru yürürken çok uzun ve geniş omuzlu göründü, yeşil gözleri öfkeyle buz gibi bakıyordu. El çantam onun sıkı yumruğunda sallanıyordu. Açıklamak için ağzımı açtım, ama bana ulaştığında dirseğimi tuttu, sıkıca tutarak bizi tuvalete giden kapıya doğru yönlendirdi. Öfkesinin titremesini neredeyse hissedebiliyordum.

"O Pennington'ın CEO'su," diye açıkladım. "Onun kartvizitini aldım."

Callan cevap vermedi. Bunun yerine, beni koridorda, tuvalet için sıra bekleyen insanların yanından geçerek sürükledi ve ben aramızda bir drama yaşanıyormuş gibi görünmemeye çalıştım.

Beni de yanında sürükleyerek köşeyi döndü ve gözden kaybolduk. Etrafta kimse kalmayınca durdu ve beni duvara dayadı. Elleri başımın iki yanına dayandı, el çantam endişe verici bir sesle duvara çarptı.

"Onu kırarsan, satın alırsın," diye uyardım.

Sonra Callan tüm vücudunu bana yasladı. Ve onu hissettim.

Tahrik olmuştu.

Heyecan içimi kaplarken nefesimi tuttum. "Ne yapıyorsun?"

Yüzümü inceledi, göğsü benimkine karşı inip kalkıyordu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti boğuk bir sesle. "Şu anda, seni iç çamaşırına girmek isteyen tüm piçlerden uzaklaştırmam gerekiyordu."

"Kıskanıyor musun?" diye fısıldadım, aniden kuruyan dudaklarımı yaladım.

Callan'ın bakışları ağızma düştü. "Öyle görünüyor." Nefesi hızlandı. "Beth... Beth..."

"Kaptan?"

Ağızını ağızma bastırdı ve ellerini saçlarıma dolarken, el çantamın yere düştüğünü belli belirsiz fark ettim. Dilini dilime bastırdı, ben de nefes nefese ağızımı açtım. O beni açgözlü bir iştahla ele geçirirken, karnım derin ve aşağıdan sıkıştı.

Sonra çenemi ve boğazımı öpmeye başladı, boynumda beni titretiren bir noktayı emdi, sakalları cildimi lezzetli bir şekilde kaşındırdı.

Her şey bir anda kayboldu.

Nerede olduğumuz. Neden orada olduğumuz.

Sadece o, ben ve aramızda alevlenen bu yoğun ateş vardı.

Çıplak bacağıma dokunan elinin dokunuşuna, nasırlı avucunun iç uyluklarımdan yavaşça yukarı kaymasına nefesim kesildi. "Callan ..."

"Beth," diye inledi, göğsüme ıslak öpücükler kondurarak. "Bırak, bırak..." Parmakları, elbisenin iz bırakmaması için giydiğim tanga iç çamaşırının altına girdi. "Bırak."

Onu durdurmak aklımın ucundan bile geçmedi. Onun dokunuşunu düşünmek bile beni ıslatmıştı. Ona *ihtiyacım vardı*. "Evet," dedim boğuk bir sesle.

Callan başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi ve ben inledim. Başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Yüzünde sert bir arzu vardı, bakışları çok ateşli ve istekliydi. Klitorisimi okşarken beni izledi, gerginliğim arttıkça sinir demetleri şişip zonkluyordu.

Sonra parmaklarını içime soktu, beni genişletti, bu his çok güçlüydü ve... mükemmeldi.

"Ahhh..." Callan ağzımı dudaklarıyla kapattı ve parmaklarıyla beni becerirken öpmeye başladı. Orgazmım gittikçe güçlenirken öpüşürken inledim.

"Callan." Öpüşmeyi kesip nefes nefese kaldım, omuzlarını tuttum, kalçalarım onun dokunuşuna karşı dalgalandı. "Callan."

"Siktir." Göz kapaklarım yarı kapalıyken bakışlarımı yakaladı ve klitorisimi başparmağıyla okşarken içime girip çıkmaya devam etti. "Boşal. Boşalmanı izlemek istiyorum prenses."

İçimdeki gerginlik bir anda patladı. Callan beni öptü, orgazmımın sesini yuttu. O orgazm boyunca beni parmaklarıyla siktiği sırada iç kaslarım onun etrafında sıkıştı.

Ben titremeye devam ederken ağzımı bıraktı. Callan inledi, dişleri çenemi sıyırırken bana karşı titredi. "Seni çok sikmek istiyorum. Nerede olduğumuzun önemi yok, şu anda sikimi senin içine gömmek istiyorum."

Nefesimi toparlamaya çalışırken farkına vardım. Kahretsin.

Halka açık bir yerdeydik.

Callan'ın parmaklarına boşalmıştım. Üzerimde ipek giysiler vardı!

"Gitmeliyiz," diye fısıldadım, o çeneme ıslak öpücükler yağdırırken tırnaklarım omuzlarına batıyordu, sakallarının dokunuşu beni arzuyla titretmişti. "Cal... Oh." Kulağımı ısırdı ve ben yeniden tahrik olarak titredim. "Oh, lütfen yapma."

"Elimde değil." Ereksiyonunu bana sürttü. "Beth, seni eve götürüyüm. İçine girmem lazım." Başını kaldırıp tekrar gözlerime baktı. Yüzünde artık tamamen arzuyla dolu bir ifade vardı. "Sana söz veriyorum, buna değecek. Sana geçici ilişkilerin ne kadar güzel olabileceğini göstereceğim, prenses."

Kontrolümü kaybetmiştim. Beni tamamen kontrolümü kaybetmeme neden olmuştu.

Ve yine de... birkaç gün önce olduğu kadar korkutucu gelmiyordu.

Çünkü o cinsel coşku dolu anlarda... her şey yok oldu. Endişelerim, hırsım, kafamdaki sürekli gürültü. Hepsi bir anda yok oldu!

Sadece zevk ve kollarımda Callan Keen'in hissi vardı.

Bu yüzden kendi kurallarımı bir kenara attım. "Tamam. Yapalım."

YIRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

BETH

Callan kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Elbisesinde ıslak leke olmadığını söyledi ama ben çok telaşlı ve sersemlemiştim, partiye geri dönemezdim. Bir yan çıkış bulduk ve ev sahibine tek kelime etmeden ortadan kaybolduk.

Sheera'nın buna üzülüp üzülmemesi artık umurumda değildi. Onu müşterim olarak kazanma şansımı mahvetmeden oğlunu uzaklaştırmak için ne kadar uğraştığımı düşünün, ama o yine de bu partide bana sataştı. Üstelik, sanki sorun benmişim gibi bana bakıyordu.

Callan, Defender'ına doğru yürürken elimi sıkıca tuttu. Beni koltuğuma oturttu ve eli bacağımda kalınca, birbirimize ateşli bir bakış attık. Belki de eskiden gerçek hisler beslediğim biriyle bağlanmadan bir ilişkiye girmek delilikti... ama kendime yalan söyleyemezdim. Bana hissettirdiği şeyler, ondan başka her şeyi unutmamı sağladı ve bedenimden aldığı zevk bağımlılık yapıcıydı.

O arabayı dolaşırken, şehvetten o kadar kaybolmamıştım ki, beni öperken düşürdüğü Jimmy Choo çantasını gözden kaçırmadım. Hayal kırıklığıma uğradım, çünkü alt kısmında küçük bir çukur vardı ve iki Swarovski kristali eksikti. Yüksek sesle inlemiş olmalıyım ki Callan ne olduğunu sordu. Ona söyledim.

"Parasını öderim."

"Ne?"

"Düşürdüm. Parasını ödeyeceğim."

"Bu üç bin poundluk bir debriyaj, Kaptan." "Ben düşürdüm."

"Bunun parasını siz ödemiyorsunuz," diye inatla cevap verdim. "Birikimim var. Parasını ödeyeceğim."

"Göreceğiz," diye mırıldandı.

Ona öfkeyle baktım, ama ne kadar uzun bakarsam, beklentim o kadar artıyordu. O kadar yakışıklıydı ki. "Beni lansman partisinde başımdan savdın."

Callan sırtıttı, bana kötü bir bakış attı, sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Evet."

"Sen biraz pislisin."

"Sen de bunu seviyorsun."

Biraz da sevdim. Ama bu konuda akıllı davranmalıydık. "Bir gece," dedim. "Hepsi bu."

Elleri direksiyonu sımsıkı kavradı ve "Üç ay" diye karşılık verdi.

Ağzım açık kaldı.

"Olmaz."

"Korkuyor musun?"

"Sen tam bir çocuksun."

"Üç ay, prenses. Sadece seks." "Bir ay."

"İki."

"Altı hafta."

Callan iç geçirdi. "Tamam. Altı hafta."

"Belki de süreyi belirlemeden önce seksin nasıl gittiğine bir bakalım," dedim kuru bir şekilde.

"Peki. Akıllara durgunluk veren bir seks yaptıktan sonra, altı haftayı sözlü olarak teyit ederiz. Bu sizin için uygun mu, Bayan İş Kadını? Tanrım, Caley United sözleşmem için daha kısa süren pazarlıklar yaptım."

Gülerek, "Bana uyar," dedim.

Onun arabasından apartmana kadar yürürken birbirimize dokunmadık. Callan'ı asansöre kadar takip ettim ve birlikte bindik. O kendi katının düğmesine basıp asansör yukarı çıkarken midemde kelebekler uçuşuyordu. Nefesimi tutmuş, Callan'ın bana atlayacağını bekliyormuşum gibi hissediyordum. Ama atlamadı.

Asansör kapıları açıldığında, önce benim çıkmam için işaret etti ve ben de çıktım, topuklarım beton zeminde tıklıyordu. Sonra onu takip ederek merdiven boşluğunun üst kısmındaki kapısına doğru yürüdüm.

Sinirlerim ve güvensizliğim beynimde uğulduyordu çünkü o aniden mesafeli davranmaya başlamıştı, ben ise patlamak üzereydim. İçeri girip kapıyı arkamızdan kapattığında, fikrini değiştirip değiştirmediğini sormak üzereydim ki o beni döndürdü. Callan'ın yüzü arzuyla gerilmişti, neredeyse elimden debriyayı koparıp yan sehпасına koydu.

Sonra eğildi ve beni omzuna attı.

"Callan!" diye bağırdım, onun üzerinde garip ve rahatsız bir şekilde zıplarken ona tutunarak.

"Eğil."

Bir çığlık attım ama o bizi yatak odasına götürürken söyleneni yaptım. Beni, takip ettiği bir kadını mağarasına götüren kanlı bir Neandertal gibi yatağına attı. Saçlarımı yüzümden çekip öfkeyle ona baktım, bacaklarımın arasında hissettiğim heyecanı görmezden geldim. "Mağara adamı!"

Callan, hızlı ve sarsıntılı hareketlerle yeğinin düğmelerini açarken, ateşli bakışları üzerimde dolaştı. "Sadece fazla düşünmeye vaktin olmadığından emin olmak istedim."

Belki de beni sandığımdan daha iyi tanıyordu, diye içimden homurdandım.

Ceketini çıkardı ve pahalı giysiyi yere attı; yeleği de onu izledi. O gömleğini çıkarırken, ben dirseklerimin üzerine doğrudum. "Bunu ben yapmak istedim."

"Bir dahaki sefere." Gömleğini yırttı ve o kadar mükemmel bir vücut ortaya çıktı ki, kendimi bir okul kızı gibi hayranlıkla bakarken buldum.

Callan sadece altı paket karın kasları ve sıkı göğüs kaslarına sahip değildi, aynı zamanda ciddi bir egzersiz yapmadan elde edilmesi zor olan keskin V kesimli oblik kaslara da sahipti. Vücudunun her santimetresi sert ve şekillendirilmişti. Hiç bu kadar vücuduna zen gösteren biriyle yatmamıştım. Bu... etkileyiciydi.

Onu izlemekle o kadar meşguldüm ki, takım elbisesinin pantolonunu, ardından da i çamaşırını çıkardığını fark etmem bir saniye sürdü.

Boxer şortunu çıkarır çıkarmaz, penisi beni selamlamak için yükseldi. Ağzım kurudu. Ortalama bir penisten daha büyüktü, gördüklerim arasında en uzun değildi ama kesinlikle en kalın olanıydı. Titriyor, damarları belirginleşiyor ve gergin karın kaslarına doğru geriliyordu.

Bacaklarımın arası ıslandı ve yatakta yer değiştirdim. "Sıra bende."

Callan başını salladı. "Orada kal."

"Neden?"

Eğilip cebinden cüzdanını çıkardı. Gözleri zerimdeyken, bir prezervatif çıkardı ve dişleriyle ambalajını yırttı. Ereksiyonuna rahat takarken, sert bir sesle cevap verdi: "nce o elbiseyle seni becereceğim. Sonra seni çıplak bırakacağız."

"N-neden?"

"nk kapıyı açtığın andan itibaren seni duvara dayayıp, külotunu kenara itip, sikimi içine sokmak istedim." Dizini yatağa koyarken sesi kısılmıştı.

"Kaptan..."

Gözleri parladı, elini bacağımda gezdirip üzerime ıktı. Dirseklerim pes etti ve düz bir şekilde uzandım.

O kendini hazırlarken, nefesim kesik kesik oluyordu.

Ama içimi kemiren bir şey vardı ve bunu söylememem gerektiğini, keyfini çıkarmam gerektiğini bilsem de, "Şu anda herhangi biri olabilir miyim? Bu sadece çekici bulduğun bir vücutla uygun bir seks mi?" diye patladım.

Elini iç uyluklarımın üzerinde durdurdu ve yüzümü dikkatle inceledi, birdenbire uyanık hale geldi. "Beth... bu sadece geçici bir şey olabilir... ama *seni* istediğimi sana garanti ederim." Callan zorlukla yutkundu. "Caley United ile sözleşmem var ve bu gece sana yaptıklarımı biri görseydi, o sözleşme geçersiz hale gelirdi. Kariyerimi hiç bu şekilde tehlikeye atmamıştım... ama kendimi tutamadım. Sana dokunmam gerekiyordu." Başını eğdi ve itirafına titreyerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ve hiç bu kadar sertleşmemiştim, acı çekecek kadar. Ergenliğimden beri böyle olmamıştı." Yumuşakça güldü ve çenemi öperek devam etti. "Ama senin için çok sertleşiyorum, Beth Carmichael. Tanrım, *seni* istiyorum."

Güvensizliklerim ortadan kalktı ve fısıldadım, "Tamam... beni alabilirsin."

Callan'ın zafer dolu cevabı, beni kollarında kıvranan, ateşli, muhtaç bir halde bırakana kadar öpmek oldu. O üzerimde sallanırken parmaklarım onun kafa derisini kazıdı. Bacaklarımı açmaya çalıştım, ama aptal elbisem hareketlerimi kısıtlıyordu. "Callan," diye yalvararak öpüşmeyi bıraktım. "Elbise."

Onun cevabı, kumaşı kalçalarımın kadar yukarı itmek oldu. Elbiseyi çıkarmamamı istediğinde gerçekten ciddiye.

Callan parmaklarını tangamın bandına soktu ve sonra bacaklarımdan aşağı doğru sıyırırken gözlerimiz buluştu ve birbirine kilitletti. O da onunla birlikte hareket etti ve kumaş topuklarıma takıldı. Callan tangayı omzunun üzerinden atarken gözleri parladı. "Ayakkabılar kalacak. Tercihen bütün gece."

Bacaklarımın arasında serin hava karıncalandığında, heyecanlı bir kahkaha attım.

Callan ayaklarımın dibine diz çöktü, gözleri üzerimde dolaşıyordu. "Ayaklarını aç," diye emretti.

Onun isteği karşısında karnım titredi ve teslim olmakta bir özgürlük vardı. Güç de. Çünkü dizlerimi büküp bacaklarımı açtığımda, Callan'ın arzuyla titrediğini gördüm. Göğsü inip kalkarken, prezervatifin yerinde olup olmadığını kontrol ederek penisini okşadı.

"Beth, lanet olsun..." Bacaklarımın arasına diz çökmek için hareket etti, elleri uyluklarımın arkasına kaydđ. Yüzü sertleşti, tutuşu sıkılaştı ve aniden kalçalarım yukarı doğru çekildi.

Alt vücudumu yataktan kaldırırken heyecandan bir çığlık attım. Gözleri üzerimdeyken, penisini girişime yönlendirdi. İç uyluklarım titredi ve onun sıcaklığı beni dürtünce parmaklarım yorganına kıvrıldı. Sonra dişlerini sıkarak içeri girmeye başladı.

"Callan," diye inledim. "Evet... evet."

Kalçalarımı tekrar kavradı ve sonuna kadar içeri girdi.

Onun ezici kalınlığı, açısı... Onu her yerde hissedebiliyordum. "Aman Tanrım."

"Biliyorum," dedi Callan, bir saniye gözlerini sıkıca kapatarak. "Harika hissettiriyorsun. Kahretsin, mükemmel hissettiriyorsun."

Gözleri açıldığında yorganı daha sıkı kavradım. Vücudunun benimkine girdiğı yere baktı ve yüzünde zevk dolu bir ifade belirdi. Callan yavaşça çıktı ve tekrar içeri girdi.

Kalçalarımı kaldıramıyordum, onun itişlerine karşılık veremiyordum ve o beni sikerken onun güçlü kollarında tutsak olmak çok heyecan verici ve tahrik ediciydi.

Sesliydim.

İçime her girişinde, zevki şaşırtıcı bir şekilde artıran o noktaya çarptığında bir çığlık atıyordum ve her kalın çekişi inanılmaz hissettiriyordu. Çığlıklarım bir öncekinden daha yüksek çıkıyordu, tırnaklarım yatak örtüsünün kumaşına takılıyordu.

"İşte bu," diye homurdandı Callan, bana sertçe girerken, vücudum onun güçlü itişlerinin etkisiyle yatakta yukarı doğru kayıyordu.

"Ulaş ona, prenses. Al onu."

"Callan!" İçimdeki gerginlik hızla arttı. Daha önce hiç bu kadar tüketilmemiştim. Genelde yatakta her şeyi fazla düşünürdüm, ama şu anda beni saran tek şey onun beni ezici hissi vardı, sanki içimde o kadar çok vardı ki, beni en iyi şekilde parçalıyordu.

"Boşalman lazım, prenses," diye boğuk bir sesle yalvardı. "Ben-ben-ahh!" Nefes nefeseydim. "N-neredeysen-oradayım!"

"Böyle olacağını biliyordum," dedi Callan nefes nefese. "Islak, sıcak, sıkı ve lanet olasıca mükemmel!" Kalçalarımı sıkıca kavradı. "Gel, Beth. Lütfen. Gel, gel. Sikimi sıkmanı hissetmeme izin ver."

Onun müstehcen yalvarışı beni mahvetti.

Gerilim kırılma noktasına ulaştı ve patlamadan önce saniyeler süren bir süre boyunca tüm vücudum gerildi. İç kaslarım onun etrafında boşalırken titredi ve o kadar güçlüydü ki, onun dışarı itilip geri çekildiğini hissedebiliyordum.

"Siktir!" Callan'ın ifadesi gevşedi, gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra kalçaları benimkilere çarptı ve uzun ve derin bir inilti çıkardı. Ben orgazmın mutluluk verici artçı sarsıntıları içinde onun etrafında kasılırken, penisi içimde nabız gibi atıyordu.

Üzerime yığıldı, titreyip sarsılırken nefesini kulağıma üfledi. Kollarımı ona doladım, ellerimle sırtını okşadım. Terden ıslaktı ve tıraş losyonu, ter ve seks kokuyordu.

Sersemlemiş bir halde tavana bakarken, iç kaslarım hala onun etrafında seğirirken Callan'ı orgazmında sakinleştiriyordum.

Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum.

Callan sonunda başını kaldırıp bana baktı. Onun da biraz sersemlemiş olduğunu görebiliyordum.

"Bu..."

Yutkundü, başını salladı ve içimde seğirdi. "Bu... lanet olsun... senin orgazmın, lanet olsun... lanet olsun, biz..."

bunu tekrar yapmayacağım."

İki nedenden dolayı kendimi beğenmiş bir şekilde sııttım.

Birincisi, seks sonuçta tamamen olağanüstü olabilirdi!

İkincisi, benimle seks yapmak Callan'ı açıkça çok etkilemişti.

"Belki bu sefer elbiseyi bile çıkarabilirim, Kaptan."

Callan kahkaha attı, beni öperken sesi dudaklarımdan yankılandı.

OTUZUNCU BÖLÜM

BETH

Hayatımın en iyi seksini yaşadığımız günün ertesi günü Callan'ın Northpark'la oynadığı maçı izledim.

Sabaha kadar beni uyutmadı, pazar gününe kadar tam anlamıyla altı farklı şekilde sevişti, ta ki kalbimin patlayacağından emin olduğum için durması için yalvarana kadar. Aslında orgazm sayısını bile unuttum.

Üç saat sonra alarmı çaldığında, inleyerek onun kokusunu taşıyan yastığın altına kafamı gömdüm. Alarmı kapattığını duyunca, dışarı atılmayı bekleyerek gerildim, ama o sadece kalktı. Çok yorgun olduğum için tekrar uykuya daldım ve o beni nane kokulu bir öpücükle uyandırdı.

Yorgunluktan bulanık gözlerle ona anlamsızca mırıldandım.

Bana gülümsediğini ve sonra dudaklarıma bir öpücük daha kondurduğunu hayal meyal hatırlıyorum. "Burada kal, uyu. Mutfakta kahve ve yiyecek var."

Böylece mutlu bir şekilde uykuya dalmıştım, ama önce onun fısıldadığını duymuştum: "Siktir, keşke seninle o yatağa geri dönebilsem."

En azından öyle olduğunu sandım. Belki de hayal etmiştim.

Birkaç saat sonra uyandım ve Callan'ın bornozunu giyip dairesinde dolaşmaya başladım. İlk fark ettiğim şey, komodininin üzerindeki e-okuyucu oldu. Meraklı olduğumdan

cihazı açtım ve Callan'ın bir okur olduğunu keşfettim. Cihazında bir sürü gerilim, casusluk ve askeri roman vardı.

Bu beni gülümsetti ve onun hakkında hala bilmediğim çok şey olduğunu fark ettim. Çatı katı tertemizdi. Callan düzenli şeyleri seviyor gibiydi. Dairede bulabildiğim tek üç fotoğraf, annesi ve üvey babası olduğunu tahmin ettiğim kişilerin çerçeveli fotoğraflarıydı. Küçük çocuk Callan, yakışıklı bir adam ve güzel, koyu saçlı bir kadının arasında duruyordu ve arkalarındaki Universal Studios Florida tabelası, bu fotoğrafın bir aile tatilinde çekildiğini gösteriyordu. Onun adına göğsümde bir acı hissettim.

Diğer iki fotoğraf arkadaşlarının fotoğraflarıydı. Birinde o, Baird ve John, diğerinde o ve ekibi vardı. Bu fotoğraflar koridordaki büfenin üzerinde duruyordu.

Giyinme odasındaki bir rafta tüm futbol kupaları ve ödülleri duruyordu. Çok az kişinin görebileceği bir yerde saklanmıştı. Bunlar, keşfettiğim tek gerçek kişisel eşyalardı.

Baktığım için suçluluk duyarak, duş alıp günümü devam ettirmek için utanç içinde daireme doğru kısa bir yürüyüş yaptım. Pazar günü akşam yemeği için ailemin evine gitmeden önce, biraz iş yaptım ve alışılmadık bir şekilde televizyonu Callan'ın maçının canlı yayınına çevirdim. Çok az uyumuştum, onun için endişelendim ve bu maçın İskoçya Serisi Kupası'nın ikinci turu olduğunu söylediğini hatırladım. Üç farklı turnuvada maçlar oynaması oldukça etkileyiciydi.

Lansman partisinde bana Caley United'ın birinci ligde iyi gittiğini söylemişti. Tabii ki umutları kazanmaktı, ama ikinci hedefleri küme düşmemektir. Küme düşerlerse Pro Lig'den bir alt lige düşeceklerdi.

Endişelenecek bir şey olmadığı ortaya çıktı. Callan maçı domine etti ve ben de seksin onun için bir kafein dozu olup olmadığını merak ettim. Uykusuzluk belirtisi göstermiyordu.

ve her şeyden önce, son derece odaklanmış ve kararlıydı. Orada bir kaptan gibiydi, takımını bir araya getiriyordu. Onları cesaretlendirmesini, motive etmesini, sahada hızla koşmasını, bu hızda topu kontrol etmesini izlerken, fazlasıyla heyecanlandım. Kalabalık, onun Flash'tan daha hızlı olduğunu söyleyen bir tezahürat yaptı ve gurur duydum.

Onunla gurur duymama izin olup olmadığını bilmiyordum, ama hayranlık duymaktan kendimi alamadım.

Ve maçtan sonra doğrudan bana, eve gelmesini diledim.

Ama gelmedi.

Bizim ilişkimiz öyle değildi.

Ve bana mesaj da atmamıştı.

Ben de yapabileceğim işleri bitirip pazar günü akşam yemeği için ailemin evine gittim.

Eve geldiğimde Callan beni bekliyordu ve tek kelime etmeden koridoru geçip beni kendine doğru çekerek aç bir öpücük verdi.

"Kazandık," diye homurdandı ve sonunda nefes almam için beni bıraktı.

Ben zaten biliyordum ama onu tebrik etmek için mesaj atmanın bana düşmediğini düşündüm. Üstelik, onu özlediğim için maçı izlediğimi düşünmesini istemedim. "Tebrikler."

Beni tekrar öptü ve sonra kollarının arasına aldı. Ona tutunurken gülerek, "Ne yapıyorsun?" dedim. Ben pek de minyon sayılmazdım.

"Senin içinde kutlamak istiyorum."

Kıkırdayarak, ensesini okşadım. "Bunu yapabiliriz, ama beni yere indirmen gerekecek ki daireme girebilelim."

"Anahtarlarını ver."

Tartışmamaya karar verip anahtarlarımı verdim ve beni kollarında tutarken kapıyı nasıl açtığını izledim. Koridordan geçip yatak odama doğru yürüdü ve beni yine yatağa attı.

"Bunu yapmayı bırakmalısın!"

Onun cevabı, üzerime çıkıp, düşünemediğim ve konuşamadığım noktaya gelene kadar beni öpmek oldu ve gecenin geri kalanında ben de öyle kaldım. Callan Keen'in kollarında kendimi kaybetmişim.

Ve önceki gece olduğu gibi, diğer her şey, tüm endişelerim, eriyip gitti.

Bu gerçekten muhteşemdi.

Birkaç gün sonra, Social Queens içerik yaratıcısı ve fotoğrafçısı Mhairi, annem ve Londra'dan gelen menajeri ve editörüyle birlikte Edinburgh Kalesi'nin önündeki meydanda duruyordum. Diğer işleri için şehre gelmişlerdi ve annemle yakında çıkacak olan kitabı hakkında görüşüyorlardı, ben de kitap için çektiğim sosyal medya tanıtımı için onlara eşlik etmeye karar verdim.

Annem ve babam yarın üç haftalık bir Asya seyahatine çıkacakları için, bunu normalde planladığımızdan biraz daha erken yapıyoruz. Japonya, Singapur, Vietnam ve Tayland'ı ziyaret edecekler.

Annem fotoğraf çektirilmeyi hiç sevmezdi, ama Mhairi'ye karşı çok nazikti. Mhairi, annemi kaleyi arka planında ve ardından şehri arka planında tek başına fotoğrafladı. Biz de pozisyon değiştirip annemi kitapla birlikte birkaç fotoğraf çektik.

Ağustos ayı olduğu için yer çok kalabalıktı, ama tesise girme iznimiz vardı, bu yüzden kaleden biri bizim temsilcimiz olarak görev yaptı ve turistleri küçük grubumuzdan uzaklaştırdı.

"Öyleyse..." dedi Mhairi sessizce, annesine birkaç fotoğraf daha çekerken. "

gazete olayı. Orada neler oluyor?”

Bu soruyu bana milyonuncu kez soruyorlarmış gibi hissettim.

Pazartesi sabahı, Callan ve ben bir seks maratonundan uyanmış, ailemizden, arkadaşlarımızdan ve Callan'ın basın danışmanından mesajlar ve aramalar almıştık. *Scottish Star*, Aura Beauty partisinde çekilmiş Callan ve benim fotoğraflarımızı yayınlamıştı. Bir tanesi, Callan'ın kolunu rahatça belime doladığı, gülümsediğimiz oldukça güzel bir fotoğraftı. Birlikte çok iyi görünüyorduk. Diğer fotoğraf ise bizim haberimiz olmadan çekilmişti. Masada oturuyorduk, Callan başını bana doğru eğmiş kulağıma fısıldıyordu. Tamamen masum bir fotoğraftı, ama çıplak bacağım görünüyordu ve eli dizimin üzerindeydi.

Manşette "KEEN, ŞIK BİR WAG'I KAZANDI" yazıyordu.

WAG, profesyonel sporcuların *eşleri ve kız arkadaşları* anlamına geliyordu. Çok ilerici bir başlık değildi.

Makale, bizim bir ilişkimiz olduğunu doğrulamadığımızı belirtmiş olsak da, gazeteci vücut dilimizden bunu ima etti. Elbette benim adımı ve yarı ünlü ailemi de makalede bahsettiler. Tek olumlu yanı, makalede Social Queens'ten bahsedilmesi ve bir sürü yeni takipçi kazanmış olmamızdı. Bunun yeni müşterilere de dönüşmesini umut edebilirdim.

Ailemi arayıp bunun bir yalan olduğunu ve Callan ile sadece arkadaş olduğumuzu söylemek zorunda kaldım ve makaleyi soran kuzenlerime ve arkadaşlarıma mesaj attım. Callan'ın basın danışmanı yanıt vermememizi önerdi ve Callan da bu durumdan hiç rahatsız görünmüyordu. Tek endişesi, bu olayın beni rahatsız etmesi idi.

Gerçek şu ki, aileme yalan söylemekten nefret ediyordum. Ama Callan ve benim sadece arkadaş olduğumuzu onlara nasıl açıklayacağımı da bilmiyordum, çünkü bu, endişe ve iyi niyetli müdahale fırtınası koparacaktı.

Aslında, doğru erkeği bulma isteğimi bu kadar açıkça dile getirdiğim için suçlu olan bendim.

Yine de Callan'a karşı kendimi tutamadım. Son birkaç gün, uzun zamandır ilk kez rahatlamış ve stresten kurtulmuş hissettiğim günlerdi. Hayat biraz daha az bunaltıcı görünüyordu ve işe yenilenmiş bir enerjiyle yaklaşıyordum.

Ancak Mhairi tarafsızdı. Birbirimizi uzun süredir tanıımıyordum ve o soğukkanlı ve yargılayıcı olmayan birine benziyordu. "Bizimki bağlayıcı olmayan bir ilişki."

"Oh, gerçekten mi?" Annem boğuk sesiyle seslendi.

Arkamı döndüm ve onun bir şekilde konuşmamızı duyduğunu fark ettim. "Yarasa kulakların var kadın," diye homurdandım.

Annem yüzünü buruşturdu ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

Dirseklerimden tuttu. "İzninizle, bayanlar."

"Anne, bunu halletmemiz lazım."

"Bir dakika sürer." Beni grubumuzdan uzaklaştırdı, kimse duyamayacak kadar uzaklaştık. Annem yüzümü inceledi. "Bu adamla yatıyor musun? Yatmadığını söylemiştin. Bu yüzden mi babamla onun için bir görüşme ayarladın?"

Kafamı salladım. "O daha önce oldu. O benim... arkadaşım."

"Yani onunla seks mi yapıyorsun?" "Evet, ama sadece seks."

"Ne zamandan beri *sadece seks* yapan birisin?"

"Gündelik seks yaptım."

Kaşlarını kaldırdı. "Ama senin istediğin bu değil. Bunu açıkça belirttin. O yüzden ciddi bir ilişki istemeyenin o olduğunu tahmin ediyorum."

"Haklısın. O ilişki yaşamıyor." "Beth..."

"A açıkçası anne, şu anda benim için sorun yok. Keyfime bakıyorum. Zararı yok, sorunu yok, değil mi?"

Bunu düşündü. "Baban sana kim olduğunu söyledi."

"Evet, söyledi. Ama Gavin ile biyolojik bağından başka hiçbir bağı yok. Babama da söylediğim gibi, Callan çocukken annesini ve gerçek babası olarak gördüğü üvey babasını kaybetmiş."

Annemin gözleri şefkat ve merhametle parladı. "Baban bana bunu söylememişti."

"Sen, onun için bunun ne demek olduğunu herkesten daha iyi anlayabilirsin. Sonra Gavin'in kapısına bırakıldı ve Gavin onu istemediğini açıkça belli etti. Callan'ın artık onunla hiçbir ilgisi yok."

"Bu iyi. Kötü ebeveynlik kısmı değil, Callan'ın Gavin'le hiçbir ilişkisi olmaması iyi." Annem başını eğip beni tekrar inceledi. "Dikkatli ol, bebeğim. Bu adamı önemsiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Panik, günlerdir beni takip eden iyi ruh halimi mahvetmek üzereydi. "Bir insan olarak, elbette öyle. Ama Callan, bir kızın yerleşip ömür boyu birlikte olacağı türden bir erkek değil. O bunu istemiyor. Bunun ne olduğunu biliyorum. Yargılamadan tadını çıkarmama izin ver."

Annem iç geçirdi. "Ben kimseyi yargılayacak son kişiylim, hele ki kendi çocuğumu. Ama uzun zaman önce, kendimi bu adamın sadece uygun bir ilişki olduğunu ikna etmeye çalıştım ve birçok duygu incindi."

Gerildim. "Ona ne oldu?"

Gülümsedi ve yüzük parmağını salladı. "Hayır cevabını kabul etmeyen inatçı bir pislikti."

Dudaklarımdan kahkaha patladı. "Babamdan bahsediyorsun."

"Evet." Yanağımı okşadı, endişesi eğlencesini gölgeliyordu. "Şanslıydım, Beth. Travmamdan kurtulmam için çok çaba sarf etmeye hazır birini buldum. Baban kalın derili biridir. Birinin seni sevdiğini itiraf etmesini sağlamaya çalışırken, o kişi kimseyi sevmekten korkuyorsa, kalın derili olman gerekir. Keder ya sana sıkı sıkı tutunmanı ya da herkesi uzaklaştırmanı sağlar."

Callan'dan bahsediyordu.

Ve onun hakkında haklı olabileceğini fark edince içimi bir endişe kapladı. Çocukken bana karşı çok daha açık ve hassastı. O zamanlar niyetleri ciddiye.

Şimdi ise Baird ve John dışında kimseyle duygusal olarak yakın olmak istemiyor gibi görünüyordu. Belki o zaman bile.

Anladığımı anneme belli etmek için başımı salladım. "Duygusal bağlanmayacağım," diye söz verdim. "Ve bağlandığımı hissedersen, kendimi ondan uzaklaştırırım."

"Öyle demedim." Annem gizemli bir şekilde gülümsedi. "Sadece şunu söylüyorum... Eğer ona karşı hisler beslemeye başlarsan ve onun da sana karşı hisleri olduğunu düşünürsen, kavgaya hazır ol."

"Bu sadece geçici bir şey," diye ısrar ettim.

Belki annemle babamın aşkı bir kavga olarak başlamıştı, ama Callan ve ben annemle babam değildik. Biz sadece önümüzdeki beş hafta boyunca hayatımızın en iyi seksini yaşıyorduk.

Hikayenin sonu.

BÖLÜM OTUZ BİR

CALLAN

John'un doğum günü mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı. Dans etmeyi severdi, bu yüzden Baird ve takımdan birkaç arkadaş onu bir gece kulübüne götürdüler. Sezonun bu döneminde genellikle biraz rahatlamaya ihtiyaç duymaya başladık.

Gavin cumartesi günü antrenmana geldiği için her zamankinden daha gergindim. Güvenlik görevlilerine onu uzaklaştırmalarını söyledim. Ama dün maçta olduğu ve bu sefer sarhoş olduğu ve benim hakkımda kötü şeyler söylediği haberini aldım. Gavin'in hayatıma geri dönüp, muhtemelen para için beni takip etmesi düşüncesi, benim için dayanılmaz bir şeydi. Dikkatimi başka yere yönlendirmem gerekiyordu. Geçen hafta Beth sayesinde bolca dikkatimi başka yere yöneltmişim, ama arkadaşların da biraz stres atması gerekiyordu, bu yüzden gece kulübüne gittik. Teknik direktör sezon boyunca çok fazla parti yapmamızı istemiyordu, ama o bile ara sıra rahatlamamız gerektiğini kabul ediyordu.

John bana Beth ve arkadaşlarını davet etmemi söylemişti, ben de öyle yaptım. Beth, birlikte çalıştığı kızlar Cara ve Michaela'yı da getirmişti. Cowgate'deki kulübe birlikte girerken, Beth'in iş dışında kızlar hakkında pek konuşmadığını fark ettim. Hiç arkadaşlarından bahsetmiyordu.

Bu bana garip geldi. Eğer benim işim olan bir yerde olsaydık, ona bunun nedenini sorabilirdim.

Bu gece kulüpte açıkça hip-hop ve R&B gecesi vardı. Baird içeri girerken iki kolunu da kaldırdı ve iri cüssesiyle dikkatleri üzerimize çekti. "İşte bundan bahsediyorum!" Döndü, sırtarak birkaç kez poposunu salladı ve Beth gülmekten bana yapıştı.

Kolumu beline doladım, elim sahiplenircesine kalçasında duruyordu.

Harika görünüyordu. Her zaman harika görünürdü, ama bu gece onu dairesine çekip seksi mavi elbisesini çıkarmak istedim. Elbise, ikinci bir deri gibi muhteşem vücuduna yapışmıştı ve etek ucu uyluk ortasında durarak uzun, güçlü bacaklarını sergiliyordu. Neredeyse hiç askısı yoktu ve yuvarlak yakası bir azizi bile baştan çıkaracak kadar açıktı. Ayaklarında, sikimi sertleştiren mavi topuklu ayakkabılar vardı.

O kadar cildi açıkta olsa bile, yine de parayla satın alınamayacak bir zarafete sahipti. Bu, duruşunda kendini gösteriyordu. O, jogging pantolonu ve tişört giyse bile her zaman şık görünen kadınlardan biriydi. Ama bundan daha fazlası vardı, insanlara davranışında da kendini gösteriyordu.

Geçen hafta birkaç kez akşam yemeğine çıkmıştık ve sonra benim evime dönmüştük. Karşılaştığımız herkese karşı sıcak, dostça ve kibar davranıyordu. Buraya gelirken takside Cara ve Michaela'ya bir sürü soru sordu, hiç bir zaman konuşmayı kendine çevirmedi ve onların hayatlarına ve söylediklerine gerçekten ilgi duyuyor gibiydi. Hatta, biz birlikte olmadan önce tek gecelik ilişki yaşadığım kızlara bile sıcak ve tatlı davrandı. Tanıştığı herkese uzun zamandır görmediği arkadaşları ve ailesi gibi davrandı.

Çocukken de böyleydi. Onu bu yüzden çok sevmiştim.

Göğsümde hoş olmayan bir his yanıyordu.

Bu duygu yerleşmeden önce, John arkasında Kaito, Botan ve Eric ile birlikte ortaya çıktı. Yüksek sesle tanışmalar yapıldı ve I görmezden geldi başka bir hoş olmayan his ortaya çıktı

John Beth'i sıkıca kucaklayıp yanaklarından öptüğünde.

"Doğum günün kutlu olsun!" Beth ona gülümseyerek baktı.

Ellerinin, kıcının kıvrımına yakın, belinin alt kısmında olduğunu görünce, öne doğru adım attım. John'u kucaklamak için nazıkçe aralarına girdim. "Mutlu yıllar dostum."

"Kızlarla bir şeyler içmeye gidiyoruz. Ne istersin?" Beth, takım arkadaşım ve dostumdan uzaklaşırken sordu.

"Biz alırız," diye ısrar ettim.

"Hesap açtım." John ona gülümsedi. "Takımın adına. Her şeyi oraya yaz."

"Harika!" Cara sıırttı. "Teşekkürler."

"Hey..." John'un bakışları vücudunu aşağı doğru kaydı. "Rica ederim?"

"Cara," diye tanıttı Beth. "Ve bu da Michaela."

"İkinizle de tanıştığırna memnun oldum."

Beth koluna dokundu. "Ne istiyorsun?"

Şu anda benim yatağıma. "Ne varsa onu."

O başını salladı ve kızlarla birlikte kulüpte ilerlemeye başladı. Bir grup genç onları fark edip geçmelerini izlemek için dönünce ben de kaşlarımı çattım. Beth bara ulaştığında birbirlerini dürttüler ve bara yaklaştılar. Stroboskop ışıkları üzerlerinde parıldarken, Beth'in kıcına öyle bir bakış attılar ki, ben de onların hayalarını koparmak istedim.

Kaşlarımı çattım ve ilerlemeye başladım.

"Vay canına." Baird birdenbire ortaya çıkıp kolunu omuzlarıma doladı. "John'un doğum gününde kavga çıkarmaya kalkma."

Gözlerimi sıkıca kapatıp sakinleşmeye çalıştım. "Ben iyiyim." "Çok gerginsin dostum. Bak, o gece kulübünde seksi bir kız.

. İnsanlar ona bakacak, o yüzden kendini kontrol et. Zaten aranızdaki ilişkinin sadece geçici olduğunu düşünmüyor muydun?"

"Öyle." Adamlardan biri grubundan ayrılıp Beth'e doğru yürümeye başladı. "Affedersiniz." Baird'i itip kulüp müşterilerinin arasından geçtim, zıplayan bedenlerini iterek ilerledim.

Michaela ve Cara ortadan kaybolmuştu. Adam Beth'in yanındaki bara yaslanmıştı, ama onun iyiliği için, Beth'le sohbet etmeye çalışırken aralarında biraz mesafe bıraktığını görmekten memnun oldum. Pislik gibi görünmeyi umursamadan, aralarına girdim, Beth'in kışının kıvrımına elimi koyarak ona doğru eğildim ve onunla flört eden yabancıya sırtımı döndüm. "Nasıl gidiyor prenses?"

Beth bana döndü, gözleri ateşli bir şekilde elini göğsümde gezdirdi. "İçkiler geliyor. Bu gece ne kadar yakışıklı olduğunu söyledim mi?"

Onu kendime doğru çektim, alt vücutlarımız tehlikeli bir şekilde birbirine bastırdı, ama umurumda değildi. "Göründüğün kadar iyi değil. Bu elbise." Elimini onun gergin kalçalarına sürdüm. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Beth güldü, gözleri kötücül bir şekilde parıldayarak eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Belki biraz," diye mırıldandı.

"Kızlar nereye gitti?"

"İçkilerini alıp dans etmeye gittiler." Onu barda yalnız bırakıp, başkaları tarafından tavlanmasına izin verdi. Ne hoş.

Baird ve diğerleri bara uğrayıp içeceklerini sipariş ederken, bizim içeceklerimiz de geldi. John, kulübün arka tarafında, arka girişe yakın bir platformda bir masa ayırtmıştı. Bu masa, salonun geri kalanından biraz mahremiyet sağlıyordu ama müzikten kaçmak mümkün değildi. Bir süre içeceklerimizi yudumlarken, müziğin sesini bastırarak futbol, filmler ve rastgele konular hakkında konuşup gülüştük.

Sonra Baird'in en sevdiği şarkılardan biri çalmaya başladı, o da dans etmek için kalabalığın içine atladı, John da onun peşinden gitti.

"Dans eder misin?" diye sordu Beth. "Ermek ister

misin?"

O da başını salladı.

Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. Elimi tutmadan ve ayağa kalkmadan bir saniye önce dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Dönünce Eric'in Beth'in kışına odaklandığını gördüm. "Gözlerin," diye müzik sesini bastırarak ona seslendim.

Sol kanat özür dilercesine elini kaldırdı ve Beth sinirli bir şekilde beni dans pistine doğru itti.

Baird'i John, Cara ve Michaela ile bulduğumuzda, müzik The Weeknd'in yavaş ve seksi bir parçasına dönüştü. Beth kollarını boynuma doladı ve kendinden emin bir şekilde bana doğru yaklaştı. Yumuşak kıvrımları bana bastırınca kanım kaynadı ve onu daha yakınlaştırmak için kollarımı beline doladım. Müziğin ritmine göre kalçalarımızı sallarken heyecandan küçük bir çığlık attı. Her şeyi beni tahrik ettiği için, sallanırken onu öptüm.

Bu kirli bir öpücüktü ve bunun bana ne yaptığını hissettiğine şüphe yoktu.

Omzuma atılan bir tokat beni kendime getirdi.

Baird, o piç kurusu, bize sııttı. "Gidin bir oda tutun. Hepimizi tahrik ediyorsunuz!"

Arkadaşlarımız ve bunu duyan çevredeki herkes kahkahalara boğuldu. Beth, alnını çeneme dayayarak eğlenerek titriyordu. Kendini kontrol etmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Kollarımı ona daha sıkı sardım. Birbirimizden ellerimizi çekemediğimiz doğruydu.

Daha önce hiç böyle bir çekim hissetmemiştim. Her şeyi tüketen bir şeydi.

Kendimi tutamayıp, elimi onun kışına koyup sıktım.

O kıkırdadı ve geri çekilip bana bakmaya başladı. Yüzümde gördüğü şey yüzünden gülümsemesi kayboldu, mavi gözleri ateşli bir hale geldi.

Onun minik elbisesini yukarı çekip, bu dans pistinde, tam burada, içime sokmak istedim.

Onun yerine onu öptüm, bu sefer daha yavaş ama daha az şehvetli değildi.

Beth kollarımda titredi ve içimi ateşli bir zafer duygusu kapladı.

Belki erken ayrılabilirdik. John anlayış gösterecekti.

"Beth!"

Bir kadının çılgılığı bizi ayırdı. Randevum, bizim kişisel alanımızda duran muhteşem yabancıyı selamlamak için hızla gözlerini kırptırdı. Sonra mutlak bir sevinçle gülümsedi. "Maia!"

İki kadın kucaklaştı ve sonra Beth geri çekilip bana işaret etti. "Maia, bu Callan, benim... arkadaşım. Callan, bu benim kuzenim Maia."

Koyu saçlı güzele elimi uzattım. "Memnun oldum."

O da gülümsedi ve beni düşünceli bir şekilde süzdü. "Sende."

"Logan ve Grace nasıl? Lachlan?" Beth, tanımadığım kişiler hakkında soru sordu.

"Hepsi iyi!"

"Kiminle geldin? Elliot mu?"

"Hayır. İşten kızlarla, ama biz çıkıyoruz." Sol tarafa doğru belirsiz bir şekilde el salladı.

"Peki bu kim?" Baird, Beth'in kuzenine bakarak yanımıza yaklaşarak gür sesle sordu.

"Maia." Beth ona şakacı bir gülümsemeyle baktı.

Baird sanki şaşkınmış gibi bakakaldı. "Maia, ben Baird," diye cevapladı sonunda, "ve sen hayatımda gördüğüm en muhteşem kadınsın."

Maia, onun şaka yaptığını düşünerek güldü.

"Bu gerçekten çok nazik bir davranış, ama" — sol elini parmağına takılı parmağına takılı parmağına takılı parmağına takılı parmağına takılı parmağına takılı

—“Benim bir sevgilim var. Ve sen benim için çok gençsin.”

Arkadaşım bu habere çok üzüldü. "Olamaz."

Maia tekrar güldü ve Beth'e dönerek ona sarıldı. "Seni görmek çok güzeldi. Bir ara görüşmeliyiz. Beni ara, tamam mı?"

"Tabii!" Beth el sallayarak veda etti.

Baird, Maia çıkıştan kaybolana kadar ona baktı.
"Onunla evleneceğim."

"O başka biriyle evlenecek." Beth onun koluna hafifçe vurdu. "Ve o yaşı erkekleri seviyor. Aslında sen ondan daha gençsin, Baird."

"Ne kadar?" "O yirmi dokuz yaşında."

"Pfft. Dört yıl hiçbir şey." Geniş göğsünü kollarını kavuşturdu. "Evleneceğı adam kim?"

"Ciddi misin?" Beth bana döndü, gözleri fal taşı gibi açılmış ve gülüyordu. "Onunla iki saniye falan görüştün."

"İki saniye yeterdi." Baird kararlı bir şekilde başını salladı. "Onunla konuşabilmem için bir parti falan düzenlemelisin."

"O nişanlı."

"Ama evli değil." Göz kırptı ve geriye doğru dans ederek grubumuzun geri kalanına doğru gitti.

"Bu arada, o ciddi," dedim ve Beth'i tekrar kollarıma aldım.

Onun kollarımın arasına bu kadar kolay girmesini ve tırnaklarının dalgın dalgın ense mi tırmalamasını çok sevdim.

"O çok komik. Ve Maia'nın tipi değil."

"Baird herkesin tipi olduğunu düşünüyor."

Bunu duyunca kıkırdadı, ellerim sırtından kalçasına doğru kayarken gözleri parladı. "Benim tipim değil," diye boğuk bir sesle söz verdi ve dudaklarıma doğru eğildi.

"Hayır!" Michaela aniden Beth'i kollarımdan çekti. "Siz ikiniz tutuklanmadan önce biraz nefes almanız lazım!"

Somurtarak, Beth'i benden uzaklaştırıp dans eden kalabalığın içine sürüklemesini izledim.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

CALLAN

Gecenin geri kalanı işkence gibiydi. Dans etmek istemediğini söyleyen Eric ile masada içki içtiğimiz sırada, Beth kızlar ve takım arkadaşlarımla dans pistine kayboluyordu. Takım arkadaşlarım Beth'e saygılı davranıyorlardı çünkü aksi takdirde onları öldüreceğimi biliyorlardı. Ama onun hakkında bir şey keşfettim. Kollarımda olmadığı zamanlarda Beth... pek iyi bir dansçı değildi.

Kendini bırakarak dans ediyordu, ama onda biraz garip bir şey vardı. Uzun uzuvları vardı ama ritim duygusu yoktu.

"Kız arkadaşın dans pistinde biraz dağınık olduğunu biliyor mu?" diye sordu Baird, masaya dönüp birasını yudumlarken sırtarak.

Gülümseyerek başımı salladım. "Sanmıyorum. Ve ona söyleme."

Baird bana baktı, ama ne düşündüğünü söylemedi. Bunun yerine, kalabalığın içine geri atladı.

Hâlâ gözlerimi Beth'ten ayıramıyordum çünkü yatak odasındaki ritminin birinci sınıf olduğunu biliyordum. Bu... en iyi dansçı olmadığı gerçeği... bir şekilde çok sevimliydi.

İnanılmaz bir şekilde, onu daha çok istememe neden oldu.

Diğer erkekleri de caydırmış gibi görünmüyordu. Hala oradaki en seksi kadinken neden caydırsın ki?

Adam birdenbire ortaya çıktı ve izin istemedi. Kollarını Beth'in beline doladı ve kışına sürtünmeye başladı.

Öfkem beni ileriye itti ve koltuğumdan fırladım, ama oraya vardığımda Baird adamı kalabalığın içine itmişti bile.

"İzin almadan dokunma!" diye bağırdı arkadaşım, yüzü öfkeden kararmıştı.

"Sadece lanet bir danstı, seni pislik!"

"İyi misin?" diye Beth'e sordum. Biraz sersemlemiş görünüyordu ama başını salladı. Ben de Baird'in yanına gittim, Kaito, John, Botan ve Eric de onun yanına geçtiler.

Adam yüzü bembeyaz oldu ve tişörtünü düzeltti. Baird onu yakalarken tişörtünü buruşturmuştu. "Tamam, tamam, anladım." Hepimize birer birer baktı. "Üzgünüm, üzgünüm." Geri çekildi, aceleyle ayrılmak isterken tökezleyip sendeledi.

Baird'in sırtını okşadım. "Teşekkürler."

"Beth için yaptım." O da benim sırtımı okşadı.

Beth mesafeyi kapattı ve kolunu sıktı. "Teşekkür ederim, ama kendimi koruyabilirim."

"Böyle bir bokla uğraşmak zorunda kalmamalısın."

Onun aniden umutsuz ifadesine dayanamadım, bu yüzden onu nazikçe kollarıma aldım. Birkaç saniye sonra bana yaslandı ve tekrar sallanmaya başladık. Daha önce olduğu gibi, birlikte ritmi kolayca bulduk. Neden benimle ritmi bulabildiğini ama tek başına bulamadığını merak ederek kendi kendime gülümsedim.

"Daha iyi misin?" diye fısıldadım. "Çok daha iyi."

Çenesini kaldırıp gözlerine bakarak bunun doğru olup olmadığını kontrol ettim. Doğru olduğunu görünce onu öptüm.

Her zamanki gibi, temasımızla alevlendik.

Elleri tişörtümün altına kaymaya başladığında öpüşmeyi bıraktım. "Gitme zamanı."

Beth'e arkadaşlarına veda etme şansı bile vermedim. John'un yanından geçerken omzuna vurdum. "Doğum günün kutlu olsun."

Biz yanından geçerken o güldü.

"Callan!" Beth kıkırdarak elimi çekti.

"Durmak için zaman yok."

Nemli yaz akşamı havası, içimizde büyüyen arzuyu hiç de soğutmadı. Aksine, cildimiz terlemeye bağlayınca durumu daha da ktleğtirdi. Taksiye bindiğimizi ve eve döndüğümüzü zar zor hatırlıyorum.

Ama binaya girdiğimizde Beth'in sabırsızlıkla beni öptüğünü asla unutmayacağım. Ya da onun evine çıkan merdivenlerde neredeyse takılıp dğeeğimizi.

Beth'in katının altındaki sahanlıkta duvara çarptığımızda, dudaklarım onun dudaklarına a bir şekilde yapığmığ, ellerim vücudunda hevesle dolağırken, fermuarımın çekilmesiyle neredeyse kendimden geçecektim.

O fermuarı ağağı çekti ve elini içeri sokarak benim sikimi kendinden emin bir şekilde kavradı ve i amağırimdan çıkardı.

"Siktir," diye nefes nefese onun ağzına doğru fısıldadım. "Biri dairesinden çıkabilir."

Gözleri şehvetle parlıyordu. "O zaman bir gösteri izlerler."

Onun içine girmek dığında tüm dğncelerim kafamdan uçup gitti. Elbisesi yukarı sıyırdım, o sağ bacağını kalalarımaya dolarken tangasını kenara çektim. Sonra onun mükemmel, sıkı, ıslak sıcaklığına doğru ittim.

Tanrım, sırlıskılamdı. Ben inlerken, o benim giriğime nefes nefese kalırken, boğalma ihtiyacına karėı diğlerimi sıkarak homurdandım. Dizlerimi büküp ona doğru ittim.

"Callan!" diye bağırdı.

"Sessiz ol prenses, sessiz," diye inledim, onu merdiven boğluğunun duvarına sertçe sikerek.

Beth ağlamamak için dudaklarını ısırđı, yüzünde zevk dolu bir ifade vardı, kalalarımız dans pistinde istediğimiz gibi sert ve hızlı bir şekilde birbirine çarpıyordu. Sahiplenme duygusu içimi kapladı ve göğsünü sıktım, ėekillendirdim, okıadım, sikim içeri girip çıkarken onun her santimini sahiplendim.

Kimse ona
benzemiyordu. Hiç
kimse.

Ona tamamen kapılmıştım.

"Beth." Testislerim gerildikçe ona daha sert, daha hızlı giriyordum. "Geliyorum, geliyorum." Bacaklarının arasında el yordamıyla, uyluklarının tepesinde şişmiş sinir demetini buldum. Onu zar zor ovuşturduğumda iç kasları penisimi sıktı. Ağzını kapattım, benimki patlarken onun da gürültülü orgazmı patladı.

Sis beynimizden kalktığında, birkaç saniye boyunca birlikte titreyerek durduk.

Ve ondan uzaklaştığımda, bu sefer neden bu kadar harika hissettiğini anladım.

Spermim her yerine bulaşmıştı.

Bu manzarayı görünce kanım tekrar sikime hücum etti ve panik içinde "Siktir" diye mırıldandım.

Beth nefes nefese bacağını indirdi ve elbisesini aşağı çekti. "Hap kullanıyorum. Ve son ilişkimden sonra sağlık kontrolünden geçtim. Sorun yok."

Hap konusunda rahatladığım için, "Ben de iyiyim. Kulüpte düzenli olarak kontrol oluyoruz." diye söz verdim.

Dudaklarını ısırды, biraz utanmış görünüyordu. "Sen beni... Yapamıyorum... Senin yanında kendimi kontrol edemiyorum." Omzumun üzerinden merdiven boşluğuna baktı, sonra yukarıya. "Sence burada kamera var mı?"

"Hayır. Girişte sadece bir tane var. Sorun yok." Kot pantolonumu giyerken onu inceledim. "Değil mi?"

Duvardan itti kendini. "Olacağız. Beni birkaç kez daha boşaltırsan." Kendinden emin bir şekilde sırtı ve sonra yanımdan geçip merdivenlerden yukarı koştu. Ben de gülerek peşinden koştum ve şakacı bir şekilde sıkı kalçalarına vurdum.

O da gülerek bana dönüp baktı. "Elbisemi mahvettin."

Omuz silktilim. "Seni o elbiseyle gördüğüm andan itibaren mahvetmeyi planlıyordum."

"Kesinlikle kamera yok mu?" Beth dairesinin kapısını açarken sordu.

"Yok."

Bana dönerek kollarını kavuşturdu, elbisesinin eteğini kaldırdı ve ince kumaşı ustaca başının üzerinden çıkardı. Sadece topuklu ayakkabılar, tanga ve straplez sütyenle duran, mükemmel göğüsleri neredeyse dışarı çıkacak olan Beth, elbisesini bana fırlattı.

"Şu lanet şeyi yıkayabilirsin."

Sonra dönüp dairesine doğru yürüdü.

Ağzım açık kalmış bir şekilde onu izledim ve tekrar sertleşen penisimle aceleyle peşinden gittim. Elbisesini oturma odasına attım ve onu yatak odasına kadar takip ettim. Sütyenini çıkarmıştı ve ayakkabılarını çıkarırken göğüsleri sallanıyordu. "Benimle duş alır mısın?"

Onu o kadar çok istiyordum ki konuşmadan başımı salladım.

Ben soyunana kadar o çoktan duşa girmişti ve ben de girince onun amını temizlemeye başladım. Parmaklarımı içine soktum ve o inleyerek, ben onunla oynarken fayanslı duvara yaslandı. Boşaldıktan sonra dizlerinin üzerine çöktü ve beni ağzına aldı.

Bu onun ilk deneyimiydi ve dürüst olmak gerekirse, ben çok gergindim ve uzun süre dayanamadım. Penisimin onun dolgun dudakları arasında kaymasını izlemek çok fazla geldi. Bana bakan kedi gibi gözleri, o anki gücü ve özgüveni çok seksi...

Sertçe emdi.

"Boşalacağım," diye homurdandım, göğsüm inip kalkarken ellerimi saçlarına doladım ve ağzını sikmemek, kontrolü onda bırakmak için uğraştım.

Ama onun beni açgözlülükle emişini görmek benim sonum oldu. Ona boşalacağımı söyledim ve o da ağzına patladığımda beni tuttu.

"Siktir!"

Duş duvarına yaslandım, bacaklarım titriyordu. Beth dudaklarını silerken, gözlerimi kısarak onu izledim. Kahretsin.

Beni canlı canlı yemek istermiş gibi inceledi ve açıkçası ben de bunu istedim. Yumuşak ellerini uyluklarımın üzerinde gezdirerek avuçlarıyla vücudumu keşfetti. Kalçalarımındaki keskin V kesimine geldiğinde durdu, parmakları kaslarımın izlerini takip etti. Sonra sol tarafa bir öpücük kondurdu. Penisim seğirdi.

Cidden, lanet olsun. Sağ kalçama da öptü.

Sonra başını eğip penisime öptü. "Siktir," diye mırıldandım.

Beth ellerini ve ağzını yukarı doğru kaydırarak yavaşça kalktı. Yemin ederim, her santimim cennetteydi. Sonunda düzleşerek çıplak vücudunu benimkine bastırdı. Ben onu tutarken o da beni öptü. Yumuşak, tatlı öpücükler, açgözlü dil darbeleriyle aralıklıydı.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye fısıldadı. Suyun akma sesinden dolayı onu zar zor duyabiliyordum.

Gerildim.

"Neyi yapmadın?"

Beth, sakallı yanaklarımı tırnaklarıyla kaşıyarak, gözlerime bakmadan cevap verdi: "Daha önce hiç bir erkeği ağzıma almadım."

Şaşkınlık beni olduğum yere çiviledi. İlk kez bir erkeğe oral seks yaptığını mı söylüyordu?

"Neden?" diye sertçe sordum.

Beth şimdi bana baktı. "İstemiştim."

Belini daha sıkı kavradım. "Ama daha önce hiç istememiş miydin?"

Utanmış gibi yumuşak bir kahkaha attı. "Hayır, hiç istemedim. Eski erkek arkadaşlarıma bile, istemiyorlarsa bana oral seks yapmamaları gerektiğini söyledim."

Bunu bana hiç söylememişti. Geçen hafta ona birkaç kez oral seks yapmıştım. Bu, onun her zaman

bunu benimle denemeyi planladığı anlamına mı geliyordu?

"Hoşuna... hoşuna gitti mi?"

Lütfen, lütfen evet de.

Beth beni birkaç saniye merakta bıraktı, sonra elimi tutup bacaklarının arasına bastırdı. Parmaklarım ıslak bir sıcaklığa dokundu. Sırılsıklam bir sıcaklık. Ben homurdandım.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hoşuna gittiğini düşünüyorum," diye cevap verdim boğuk bir sesle. "Hoşuna gitti mi?"

O bile sordu ... Nefes nefese kalana kadar onu sertçe, derinlemesine öptüm. Ve bunu, duşu kapatmak ve Beth'i dışarı çıkarmak için el yordamıyla yaparken yaptım. "Bir dakikadan az bir sürede geldim, ne dersin?" Sonunda, banyoya girerken nefes nefese kaldım.

O, memnuniyetle gülümsemekten dudaklarını ısırdı. Göğsümde büyük ve korkutucu bir şey kabardı.

Bu yüzden duygularımla başa çıkmak yerine, onu kollarımın arasına alıp yatak odasına taşıdım. Islak vücutlarımızı umursamadan onu yatağa attım, bacaklarını ayırdım ve başımı onun güzel uyluklarının arasına gömdüm.

O orgazm olurken ağlamaktan sesi kısılana kadar iyiliğini karşılıklı olarak ödedim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BETH

"Beth!"

Amanda'nın sesini duyunca okul kapısının yanında hızla döndüm. Yüzü gülümsemeyle doluydu ve heyecanlı bir çocuk gibi bana doğru koşuyordu. Ben de gülümsemeden edemedim.

"Ne oldu?"

Amanda kolumu tuttu ve sevinçle bağırdı. "Az önce çok yakışıklı bir çocukla tanıştım! Yeni gelmiş!"

Gülümsemem kayboldu ve anlamadığım bir sahiplenme duygusu beni "Callan mı?" diye bağırmaya itti.

Ses tonumdan etkilenerek yüzündeki neşe kayboldu.

"Sen de gördün."

"Onunla konuştum."

"Ben de." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ondan hoşlandım. Sen de hoşlandın mı?"

"Onu sevmiştim, evet." Kollarımı kavuşturarak ona taklit ettim.

Aniden, hiçbir neden yokken, yüzünde öfke dolu bir ifade belirdi. Ne olduğunu anlayamadan, bana sert bir tokat attı.

"Amanda?" Acıyan yanağıma avucumu bastırdım. "Ne oluyor?"

Sonra bana yumruk attı. Geriye sendeledim, ama o saldırmaya devam etti.

"Amanda!" Yumrukları vücuduma yağarken dehşet içinde bağırdım.

Kendimi korumaya çalıştım, yere yuvarlanarak top gibi kıvrıldım, ama sanki yüzlerce kol ve bacağı varmış gibi bana yumruk ve tekme atmaya devam etti.

"Onu çaldın!" diye bağırdı. "Benden her şeyi çaldın!"

Hıçkırarak titriyordum. "Lütfen,

Amanda..." "Hayatımı aldın!

Hayatımı aldın!"

Gözlerim açıldı ve bedenim nefes nefese uyandı. Göğüs Sıkı, korku beni kabus gibi bir tutsaklığa aldığı anda nefesimi tuttum. Artık tanıdık olan oda netleşmeye başladığında, farkına vardığımda titremeye başladım.

Kötü bir rüyaydı.

Göğsümdeki sıkışma arttıkça gözlerim yaşlarla doldu. Kalbim kulaklarımda güm güm atarken nefes alamıyordum... Yüzümde karıncalanmalar patladı ve tek düşünebildiğim şey suydı:

Öleceğim.

Öleceğim.

Sessizce, tuzlu gözyaşları aşağı yanaklarımdan gece

bana yaklaştı. Panik atak kontrolü ele geçirdiğinde parmaklarım altımdaki çarşafta kıvrıldı.

Ne görüyorsun?

Yanımda uyuyan yakışıklı adama bir göz attım.

Callan. Yatak. Komodinler. Banyo. Giyinme odası. Kapı eşiği. Yatak odasının zeminine dağılmış iç çamaşırlarım ve giysilerim.

Ne duyuyorsun?

Biraz horluyor. Daha önce fark etmemiştim. Çok kötü değildi, ama kesinlikle bir ses vardı.

Hafif trafik sesi. Kalp

atışlarım.

Sığ nefeslerim. Ne

kokuyorsun?

Burnumdan nefes alıp ağız ımdan veriyorum.
Callan'ın tıraş losyonu. Seks.

Oda seks kokusuyla doluydu.

Sonunda, saldırı beni bıraktı. Ama kalbim hala hızlı atıyordu ve sessizce yataktan kalkarken terli ve titriyordum.

Callan ve ben altı haftalık sözleşmemizi kesinlikle iyi değerlendiriyorduk. John'un doğum günü partisinde aramızdaki ilişki sıcaksa, son birkaç gecedir daha da sıcaklaşmıştı. Birbirimizin vücutlarına, daha önce kimseyle yapmadığım şeyler yapıyoruz. Nedense, en azından bu konuda Callan'a güveniyordum. Bana kendimi özgür hissettiriyordu. Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde.

Amanda'nın yüzü zihnimde belirdi ve gözlerim yeniden yaşlarla doldu.

Ama onunla birlikte olmak, eski hayaletleri de uyandırıyor.

Sessizce giyinip onun yatak odasından ve dairesinden çıkarken, rüya zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu. Bacaklarım titreyerek beni aşağı kata, kendi evime götürdü. Kafamda tekrar tekrar oynayan görüntü, anılarım beni zorladı, unutmak istediğim görüntüler ve duygularla beni dövdü. Duş almam boyunca, düşüncelerimi kapatamadım ve kanlı kalbimin çarpışını durduramadım. İşedikten sonra, adet dönemimin başladığını fark ettim. Hormonlar bazen bende kaygı uyandırırdı, bu yüzden bu mantıklıydı.

Kontrol altına almazsam bir sarmalın içine gireceğimi bildiğimden, anti-anksiyete haplarımı aldım ve mutfığa gidip papatya çayı demledim. Bazen bu beni rahatlatıp kalbimin atışını yavaşlatıyordu.

Telefonumdaki farkındalık uygulamasını açtım, oturma odasında bağdaş kurup çayı yudumladım ve uygulamayı dinlemeye başladım.

Bir süre sonra, anksiyete sırasında yaşadığım içsel titreme kayboldu. Rahatsız edici düşünceleri savuştururken çok daha sakinleşmiştim.

Yorgun düşmeme rağmen beynim hala uyanıktı ve uyuyamazsam zihnimin istemediğim yerlere gitmesinin çok kolay olacağını biliyordum. Bu yüzden dizüstü bilgisayarımı açtım.

Pazartesi günü, Tellie Sutton bana Sheera'nın Social Queens ile ilişki kurmayacağını bildiren bir e-posta gönderdi. Şaşırmamış olsam da, elbette hayal kırıklığına uğradım. Ama çabalarımın boşa gitmesine izin vermemeye kararlıyım. Aura Beauty lansman partisine katılmak boşuna olmayacaktı. Cesaretimi toplayıp Iain Erstwhile ile iletişime geçtim ve Pennington's için sosyal medya yönetimi konusunda benimle görüşmeye istekli olup olmadığını sordum. Cesaretimi beğenmiş gibiydi, ancak Londra'da sosyal medyalarını yöneten bir şirketle çalıştıklarını söyledi. Ancak, sosyal medya hesaplarına baktıktan sonra, Edinburgh şubeleri için bir fırsatı kaçırdıklarını düşündüm. İskoçya, sosyal medyada çok popülerdi. Instagram'da neredeyse otuz milyon kez hashtag'lenmişti. Ülkemiz sosyal medyada varlığını gösteriyordu ve Pennington's Edinburgh'un bundan yararlanması gerekiyordu.

Bunu Bay Erstwhile'a söyledim ve belirli mağazalara odaklanmış pazarlama için yerel medya yönetim şirketleriyle çalışmayı düşünmesini önerdim.

Social Queens'i ona tanıtabilmem için benimle görüşmeyi kabul etti.

Sunumum üzerinde çalışmak en iyi dikkat dağıtıcıydı. Henüz başlamıştım ki telefonum çaldı.

Arayan Callan'dı.

İyi misin?

Daha önce seks yaptıktan sonra onun dairesinden hiç gizlice çıkmamıştım.

Parmaklarım ekranın üzerinde dolaşırken hâlâ biraz titriyordum.

Gerçek gerçek , Callan yeni olmuştu benimen en iyi dikkat dağıtıcıydı, ama onun benim o tarafımı görmesini istemiyordum. O

kendine güvenen, kibirli Beth'e ilgi duyuyordu. O kadar eğlenceli olmayan başka bir tarafının olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Adet gördüm.

Yalan değildi.

Kramplarım var. Kendi yatağıma

Onun yazdığını görebiliyordum. Ve sonra:

Merak etme. Geçmiş

Teşekkür

Telefonumu sessize aldım ve iş moduna geri döndüm, şu anda zihnimin olması gereken yer orasıydı.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

BETH

Ekibimle yaptığım video toplantıları, müşterilerle yaptığım e-posta ve telefon görüşmeleri ve adet dönemim nedeniyle öğle vakti yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Kısa bir şekerleme yapmaya karar verdim, ancak birkaç saat uyuduktan sonra yataktan kalkıp kendime hızlıca bir şeyler atıştırmak için uyuşuk bir şekilde kalktım. Bangkok'tan arayan ailem, bana maceralarını anlattı. Harika görünüyorlardı. Rahatlamış ve mutluydular.

"Elle, onu evde yalnız bırakmadığın için hala kızgın," dedim onlara. Ailem seyahate çıkarken Elle'ye bakmayı teklif etmişim, ama Elodie ve Clark, Elle'nin birkaç hafta onlarla kalmasından çok memnundular.

"Çünkü kendini kırk yaşında sanıyor," diye homurdandı annem. " tabloidleri gördük," diye babam sözünü kesti, ciddi bir ifadeyle ciddi.

Ah, kahretsin.

Kulüpte geçirdiğimiz gecenin ertesi sabahı, Callan ve benim birbirimize yapışıp öpüştüğümüzü gösteren net olmayan fotoğraflar İskoç tabloidlerine sızdı. Fotoğraflar bizi net bir şekilde tanımlayacak kadar net değildi, ama yorum almak isteyen birkaç gazetecinin numarasını engellemek zorunda kaldım. Neyse ki, bu haber o pisliklerin kapımıza gelmesine neden olacak kadar büyük bir haber değildi, ama yine de

rahatsız ediciydi. Callan'ın sosyal medyasında yorumlar olabilir diye oradan uzak durdum ve Cara ile Janine'e sosyal medya hesaplarımızı yönetmelerini söyledim, böylece sayfalarımızda olası yorumları görmek zorunda kalmayacaktım.

Bu makalenin ailemin gözünden kaçmasını gerçekten umuyordum, ama şimdi babamın ya da annemin (ya da ikisinin de) ailemizle ilgili Google uyarısı ayarlamış olabileceğini düşünüyordum.

"Senin olduğunu kesin olarak söyleyemeyebilirler, ama ben senin olduğunu biliyorum."

"Braden." Annem derin bir nefes aldı. "Hiçbir şey söylemeyeceksin demiştin."

"Elimde değil. Biz birbirimize her şeyi anlatan bir aileyiz." Annemden kameraya döndü. "Beth, bize her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

İnledim, yanaklarım kızardı ve yüzümü ellerimle kapattım. "Aslında baba, bir kızın babasına söyleyemeyeceği bazı şeyler vardır."

Babam sessiz kaldı.

Suçluluk duyarak, sonunda ellerimi çekip ona baktım. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Bunun benim yüzümden mi, yoksa ondan bir şeyler sakladığım için mi olduğunu bilmiyordum.

"Callan'la aramızda sıradan bir ilişki var. Ve bunu seninle konuşmak istemiyorum. Kötü anlamda değil. Seni seviyorum baba. Bunun dışında her şeyi seninle konuşurum."

Annem babamın omzuna yatıştırıcı bir şekilde elini koydu ve babam bana gözlerine kadar ulaşmayan küçük bir gülümseme attı.

"Kendine iyi bak," dedi sert bir sesle. "Her zaman bakarım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"İkinizi de seviyorum." Annem kameraya el salladı.

"Tekne turuna gitmemiz gerekiyor, bebeğim. Yakında konuşuruz."

"İyi eğlenceler! Hoşça kalın."

Telefonu kapattığımız anda kanepeye çöktüm. "Bu çok

garipti."

Callan o günün ilerleyen saatlerinde mesaj atıp bu akşam dışarı çıkmak isteyip istemediğimizi sorduğunda, sabah ona söylemiş olmama rağmen adet döneminde olduğumu hatırlatmak zorunda kaldım. Cuma akşamıydı. Baird ve John muhtemelen bir yere çıkıyorlardı. Callan da onlarla gitmeliydi.

Sonuçta biz sevgili değildik. Bana hiçbir borcu yoktu.

Ve dürüst olmak gerekirse, hala kendimi yüzde yüz iyi hissetmiyordum. Anksiyete krizinin ortasıdaydım ve öğleden sonramı umutsuzca işle dolduruyordum. Ekibimi delirtiyor olabilirdim çünkü onlara sürekli mesajlar ve düşüncelerimi gönderiyor, yapılacaklar listelerine yeni şeyler ekliyordum.

Callan'ın hatırlatmama cevap mesajı göndermesi sürpriz oldu.

Biliyorum, ama bu akşam yemek yapacağım ve iki kişi için yemek yapmayı tercih ederim. Yukarı gelmek ister

Yatak odası dışında benimle vakit geçirmek mi istiyordu? Ve yemek de yapabiliyor muydu?

Garip ruh halim ve aramızdaki sınırların bulanıklaşmasından duyduğum korku arasında, neredeyse hayır diyecektim. Bunun yerine, bir saat sonra orada olacağımı söyledim.

Giyinip süslenmek istemiyordum, ama şort haline getirdiğim eşofmanımı çıkarıp bol kot pantolon ve kısa tişört giydim. Callan'ın kapısını çaldığımda Iain Erstwhile'ın asistanından bir e-posta geldi.

Iain ile olan randevumu iptal etmek ve Edinburgh'a döndüğünde yeniden planlamak zorunda kalmıştı.

Callan, yüzüm ekrana gömülü ve parmaklarım ekranın üzerinde uçarken kapıyı açtı. "Merhaba," dedim, ona bakmadan daireye girerken. "Üzgünüm, potansiyel bir müşteriye e-posta gönderiyordum."

"Sorun değil."

Onun yaşam alanına girerken işimi bitirdim ve sonunda ona baktım. Saçları duştan dolayı hafif ıslaktı, tişört ve kot pantolon giymişti, ayakları çıplaktı ve mutfağa doğru yürüdü. Mutfakta bir dizi malzeme vardı ve havada baharat kokusu vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, mutfak adasındaki tabureye otururken.

Callan ocaktaki tencereyi karıştırdı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Sağlıklı bir tavuk tikka masala."

Karnım heyecanla guruldadı. "Kulağa lezzetli geliyor."

Telefonumdan gelen bir bip sesi ile telefonu elime aldım. Erstwhile'ın asistanı yeni toplantı saatini onayladı ve ben de teşekkür mesajı yazdım.

Başımı kaldırdığımda, Callan elimdeki telefona kaşlarını çatmış bakıyordu, ama hiçbir şey söylemeden arkasını döndü.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum. "Antrenman nasıl gitti?" "Koç bize çok sert davrandı."

Avrupa turnuvasında Yunan takımıyla oynadıkları maçın 1. ve 2. ayaklarını kaybetmişlerdi. 2. ayak dün oynanmıştı. Callan bu durumdan dolayı depresyona girmek yerine, dün gece tüm hayal kırıklığını bana dökmüştü ve ben de bunun sonucunda yaşadığım orgazmlardan şikayetçi değildim.

"Üzgünüm."

"Sorun değil. Hak ettik. Pazar günü Glencairn'e karşı kendimizi kanıtlamamız gerekecek. Bu yıl Pro'da en az üçüncü olursak, tekrar Avrupa'da şansımız olacak. Ve ben bunun için varım. Pro Ligi'ne ulaşmamızı engelleyen herkesi ezip geçmeye hazırım."

"Son zamanlarda rekabetçi olduğunda ne kadar seksi olduğunu sana söyledim mi?" diye takıldım.

Bana sırtıttı, ama telefonum onun söyleyeceği şeyi kesintiye uğrattı.

"Üzgünüm." Acıyla yüzümü buruşturarak telefona uzandım. "Cara arıyor." Telefonu açtım. "Alo."

"Tamam, Juniper Madley'in gelecek hafta çıkacak kitabının içeriğini senin önerdiğin gibi değiştirdim. O da memnun kaldı. Programımız hazır ve her şey yolunda."

"Sen bir süperstarsın. Son dakikada bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Hayır, hayır, kitap sohbeti fikri çok iyiydi. Bence bu, onun katılımını artıracaktır."

"Harika.

Teşekkürler!" "İyi geceler."

"Sana da." Telefonu kapattım ve Callan'ın sırtına doğru yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm."

Omuz silkti ve tencereye bir şeyler ekledi. "Önemli değil."

İyi görünmüyordu.

Telefonum tekrar çaldı. Arayan Michaela'ydı. İnledim. "Bunu açmam lazım. Üzgünüm."

Callan tenceredeki tahta kaşığı düşürdü ve hızla döndü. Uzun kolu, ben ulaşamadan telefonuma uzandı. O telefonu açarken ben ağzım açık kalakaldım. "Beth'in telefonu."

"Callan..."

Başını salladı ve bana öfkeyle baktı. "Ben Callan, Beth'in insan seks oyuncağı."

Callan benim yüzüme sırtarken, Michaela'nın telefonun diğer ucunda kıkırdadığını duyabiliyordum.

"Bu önemli mi?" O, kadının söylediklerine kaşlarını çatı ve sonra bana gözlerini devirdi. "Peki, bunu yarına falan bırak. Bugün cuma akşamı. Git eğlen. Ve ekibinin geri kalanına, Beth'in telefonunu bu gecelik el koyduğumu söyle... Sen de... Hoşça kal. Görüşürüz." Telefonu kapattı ve çok kasıtlı bir şekilde benim telefonumu kapattı.

Doğrusu, görüldüğüm kadar öfkeli değildim. Onun haddini aşmasına duyduğum kızgınlıkla, bir tür rahatlama duygusu arasında gidip geliyordum. "Telefonumu ver."

O ise telefonla odadan çıktı. Ben de onun arkasından bakakaldım.

Telefonu almadan geri
döndü. "Callan."

"Beth." Sanki birbirimizi selamlıyormuşuz gibi bana başını salladı.

"O telefonu bana geri vermezsen seni öldürürüm." Callan ellerini tezgaha dayadı ve beni süzdü.

"O lanet şeyin beş saniyede bir çalmasının seni deli etmediğini mi söylüyorsun?"

Garip bir şekilde, telefonum, işim, bugün benim can simidim olmuştu, ama Callan'ın evine girer girmez bir baş belası haline gelmişti. Garip bir durum.

"Haklı olsan bile... bu benim kararım olmalı."

O içini çekti, bakışları arayış içindeydi. Sonra başını salladı ve mutfak tezgahından uzaklaştı. O odadan çıkıp telefonumu getirene kadar bekledim. Callan isteksizce telefonu uzattı.

Göğsümü bir acı deldi. İyi bir acı. Korkutucu bir acı. Telefonu aldım ve onun çirkin kanepesine içimden irkilmeme aldırmadan büfeye doğru yürüdüm. Bir gün onu o lanet şeyi yeniden döşemeye ikna edecektim. Yan sehpasındaki çekmeceyi açarken, önemli bir iş e-postasını kaçırma endişesi, akşam için kapatma kararımı zorlamaya çalışırken bir saniye tereddüt ettim.

Sabaha kadar bekleyebilir, dedim kendime sertçe.

Telefonumu çekmeceye attım ve kapattım.

Ona dönüp gülümsedim. "Belki bir süre kapalı kalabilir."

O sıırttı. "Göründüğümde daha akıllıyım, biliyorsun."

Gülerek tekrar mutfak adasına geçtim. "Sen yemek pişirirken sana bir içki getireyim mi?"

"Kariye eşlik etmesi için alkolsüz beyaz şarap aldım." Şarap soğutucusuna başını salladı.

"Güzel." Callan yemek pişirirken ve biz günümüzü anlatırken, ben içecekleri doldurup masayı hazırlamaya başladım. Bağlanmadan bir ilişki için her şey çok evcil bir havadaydı.

Belki de sınırları gerçekten bulanıklaştırdığımız düşüncesine kapılmamak için, onunla birlikte olmaya odaklandım.

Sohbet ediyorduk — ona ailemin seyahatini, Elle'in okulda bir çocuğa aşık olduğunu, Luke'un üniversiteyi bırakıp influencer olmak istediğini ve benim onu vazgeçirmek için çaresizce uğraştığımı anlatıyordum — tam o sırada ilk kaşık dolusu köriyi ağzıma attım.

Ve bu, neredeyse kafamı uçuracaktı.

"Aman Tanrım." Boğazım düğümlenerek yutkundum, rahatlamak için şarap kadehini neredeyse deviriyordum. Baharatlar boğazımı ateşe verirken, soğuk şarabı adeta içime çektim. Öksürerek, boğulurcasına, bu gecenin şefine karşı hafif bir cinayet arzusu duyarak masadan uzaklaştım.

"Lanet olsun, iyi misin?" Callan bana bir bardak su getirmek için kalktı.

"Bu, beni öldürmeye çalışıp çalışmadığından bağlı," diye boğuk bir sesle söyledim.

"O kadar da baharatlı değil." Bana bardağı uzattı ve kendi körisinden bir çatal dolusu alıp çiğnedi.

Ben alnımda ter damlaları hissederken, o hiç ses çıkarmadı.

"Bu masala değil, Callan." Sesim kısılmıştı, tabağı işaret ettim. "Masala hafif olur."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Omzumu ovuşturdu, dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. "Belki de baharatla başa çıkamıyorsun."

"Baharatı kaldırabilirim," diye tartıştım. "Baharat yüzünden ölmeyi değil!" O burun kıvırdı. "Herkes benim masalamı sever."

"Herkes kim? Bu cehennem ateşinde hiçbir şeyin tadını alamazsın."

Bu onu daha çok güldürdü, ben de bir bardak süt almak için kalktım. Sütü içtim ve ağzım ve boğazım rahat bir nefes aldı.

"Sen çok zayıfsın." O, koltuğuna geri otururken alay etti. yemek onun körisini. Cidden ... orada vardı onunla ilgili

yanlış vardı ki, onu vanilyalı yoğurt gibi yiyebiliyordu. "Bütün erkekler bu yemeği sever. Baird ve John, daha sık yapmadığım için hayal kırıklığına uğruyorlar."

"O zaman yalan söylüyorlar." Buzdolabına ve dondurucuya baktım, dondurucuda donmuş bir pizza buldum ve onu çıkardım.

"Ne yapıyorsun?"

"Öldürmeye gelen bu köriyi yemem mümkün değil." "you."

başını salladı.

"Sadece ben değilim, Kaptan. O körinin şu anda iç organlarına ne yaptığını hayal bile edemiyorum. Baird ve John kesinlikle yalan söylüyorlar."

"Evet, göreceğiz." Hala ölümcül köriyi çiğneyerek, yemek masasından telefonunu aldı ve birini aradı. Karşı taraf telefonu açtığında, hoparlörü açtı. "Baird, Beth ile birlikteyim."

"Selam, selam, nasıl gidiyor?" Baird'in neşeli sesi odayı doldurdu. Telefonun yanına gittim.

"Beth için meşhur masalamı yaptım, ama o bunun masala olmadığını, çok acı olduğunu söyledi."

"Çok acı değil, Baird," diye araya girdim. "Çok acı demek, ölçülü demek. Bu lanet olası köri neredeyse ses tellerimi mahvediyordu. Terliyorum resmen."

"Hafif siklet, ha?" Callan alay etti. "Ona karı bebek gibi davrandığını söyle. Benim masalam çok lezzetlidir."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu.

Callan kaşlarını çattı. "Baird?"

"Eh... şey... bunu sana söylemek istemem dostum, ama John ve ben senin körin yüzünden neredeyse bağırsaklarımızı kaybediyorduk. Körin o kadar acı ki, tadabileceğin tek şey günlerce sıçmanın kaçınılmazlığı."

Callan'ın dehşete kapılmış ifadesine gülerek, Baird konuşmaya devam ederken gözlerimin köşelerine yaşlar doldu.

"Senin körin neredeyse bana kronik bir çatlak yapıyordu. Senin körinden bahsedilmesi bile korkudan sfinkterimi büzüyor

korkudan büzülüyor."

"Nefes alamıyorum." Adanın arkasından yere kayarken, kendimi tutamayacak kadar gülerек, "Nefes alamıyorum" diye hırıltılı bir ses çıkardım.

Baird'in sesinde kahkaha patlaması duyuldu ve "Lütfen bana o zavallı kızın bütün tabağı yemediğini söyle" dedi.

"Bir lokma," diye homurdandı Callan. "Neden bana söylemedin? Harika olduğunu söylemiştin."

"Kendinle çok gurur duyuyordun. Biz de kötü hissettik. Kim, yaptığı körinin birinin bağırsaklarını yirmi yıl yaşlandırdığını duymak ister ki?"

Baird'in sözleri ve Callan'ın ifadesi arasında yüzümden gözyaşları akarken tekrar bağırdım.

"Lanet olsun." Tabağın itti ve dehşetle baktı.

"Kendini kötü hissetme, Cal. Kendi vücudundan gurur duymalısın. Bu dünyada seni alt edebilecek bir mide virüsü olmadığına hiç şüphem yok dostum. Aslında seni oldukça kıskanıyorum."

"Benim körümü üç kez yedin."

"Seni bu kadar çok seviyoruz... ve kırılgan egonu bu kadar önemsiyoruz."

"Siktir git," dedi Callan kin gütmenden ve telefonu kapattı.

Sonunda sakinleşip, gülmekten karnım ağrıyınca, yerdeki yerimden Callan'a sıırıttım. "Biliyor musun... Bugün buna gerçekten ihtiyacım vardı."

O da gülerek sandalyesine geri yaslandı. "Sanırım bu, benim imza yemeğimin bir mutfak nükleer silahı olduğunu öğrenmemi telafi ediyor."

Kıkırdadım ve Callan'ın ağzının köşeleri kıvrıldı, yüzünde yıllardır görmediğim bir şefkat ifadesi belirdi.

Nefesim kesildi.

Böylece aniden ayağa kalktım ve ellerimi çırttım. "Sen ölümcül köriden kurtul, ben de pizzayı fırına atayım."

BÖLÜM OTUZ BEŞ

CALLAN

Eylül ayında neredeyse iki haftalık maç arası, enerji toplamamıza olanak sağladı. Hala antrenmanlarımız vardı ama bu, üzerimizdeki baskıyı biraz hafifletti. Zamanlaması da çok iyiydi çünkü Fringe bitmiş, okullar açılmış ve yoğun şehir, hala yoğun olsa da, dolaşması daha kolay hale gelmişti. Geçen Cuma, baharatlara karşı bir tür süper toleransım olduğunu keşfettikten sonra, Beth'i yakalamak zor olmuştu.

Adet döneminde olduğu için seks yapamadığı için sürekli işle meşgul olması beni rahatsız etmemeliydi. Biz sadece seks yapan iki arkadaştık. Değil mi?

Bu yüzden, ertesi Çarşamba günü kapıma geldiğinde, onu ne kadar özlediğimi belli etmedim. Onu yıllardır öpmemişim gibi öptüm ve yatak odama götürdüm. O günden beri her gece oradaydı ve şimdi Cumartesi günüydü. Bugün antrenman çok zorlu geçmişti, ama PT'mizden tam vücut masajı da almıştım, bu yüzden kendimi iyi hissediyordum.

Beth, ikimizin de sevdiği, binamızdan çok uzak olmayan bir yerden suşi sipariş etmişti ve izleyecek bir şey bulmak için yayın hizmetlerini tarıyorduk. Yemek geldi ve gerçek suç belgeselini izlemeye başlamıştık ki Beth'in telefonu çaldı.

Ekрана kaşlarını çattı. "Cara arıyor. Bu gece aramamasını söylemişim. Önemli bir şey olmalı."

"Cevap ver." Beth'in aşırı çalışmasından nefret ediyordum. Sanki işten kopamıyormuş gibi geliyordu ve kendi kariyerimden de işten uzaklaşmak için zamana ihtiyaç olduğunu biliyordum.

Beth tabağını sehpaıa koydu ve telefonu açtı. "Cara?"

Cara'nın söylediği şey yüzünü soldu. "Aman Tanrım. Tamam, tamam, hemen bakacağım." Telefonunun ekranını kaydırırken hoparlörü açtı. "Yorumlara hazır ol, Beth. Şu anda herkes tamamen onun tarafında."

Beth başını telefonuna eğip ekrana bakarken ben kaşlarımı çattım. "Ne oluyor?"

Bir şey okurken cevap vermedi. "Callan, sen misin?" diye sordu Cara.

"Evet, buradayım."

"Eski müşterilerimizden biri sosyal medyada bizi yerden yere vurdu. Çok fazla takipçisi var, bu yüzden biraz darbe aldık. Son üç aydır faturalarını ödemediği için onu bıraktık, ama gönderisinde Beth'in tacizci ve zorba olduğu hakkında bir sürü çirkin yalan söylüyor."

Kahretsın. Tabağımı yere attım ve kanepeye kayarak Beth'e sarılmak için kolumu uzattım. Titriyordu. "Sorun yok."

Cevap olarak, telefonu yüzüme doğru itti. Yazarın sosyal medya paylaşımını gözden geçirdim, Beth ve şirketi hakkında söylediği yalanlar yüzünden içimden öfke kaynıyordu.

Ve Beth'e yöneltilen kötü yorumlara.

"Bir açıklama yayınlamamız gerekiyor," dedi Cara. "Profesyonel ama dürüst bir açıklama. O dedi, bu dedi tartışmasına girmek istemiyorum... ama onu kovduğumuzda verdiği cevabın ekran görüntülerini aldım ve çok çirkin... Beth?"

Başımı Beth'e çevirdim ve göğsünü tutarak nefes almaya çalışan onu görünce paniğe kapıldım.

"Eh, Cara, seni sonra ararız." Telefonu kapattım ve telefonu düşürdüm. "Beth?"

Korkuyla gözleri fal taşı gibi açılmış, çılgınca başını salladı. "Beth?" Ona uzanmaya çalıştım ama aniden kanepemden atladı ve banyoma koşarken sendeledi. "Beth!"

Onun peşinden koştum ve banyo kapısını yüzüme çarptığı sırada oraya vardım. Kilit döndü. Kapıyı çalarken kalbim göğsümde çarpıyordu. "Beth. Ne oluyor? Beni korkutuyorsun." Neler olabileceğine dair bir fikrim vardı, ama emin olamıyordum ve Beth'in nefes almakta zorlandığını görmek beni sarsmıştı. "Beth, lütfen."

"Ben iyiyim," diye boğuk bir sesle söyledi. "Lütfen... beni yalnız bırak."

Alnımı kapıya dayadım ve gözlerimi sıkıca kapattım. "Yapamam."

BETH

Callan'ın yumuşak yalvarışı, sevgi dolu sözleri ve sesindeki endişe, banyo zemininde, sırtım küvete dönük otururken gözyaşlarımın akmasına neden oldu. Soğuk fayanslar rahatsız ediciydi ama hoşuma gitti çünkü beni sakinleştirdi ve Callan'ın sesiyle birlikte odaya geri getirdi.

Gördüklerimi, duyduklarımı ve kokladıklarımı listelemek için kendimi zorladım.

Bu biraz yardımcı oldu, ama göğsüm hala sıkışık hissediyordu ve başım dönüyordu.

"Beth?"

"Ben iyiyim," diye gözyaşları içinde tekrarladım. Ama iyi değildim.

Social Queens'i bir yerlere getirmek için çok çalışmıştım, ama daha büyük bir takipçi kitlesine sahip biri gelip yalanlarıyla bizi yıkmak, benim kurduğum her şeyi elimden almak için...

sırf kindarlığından dolayı. Üç aydır bize ödeme yapmayan oydu! Yine de panik ve endişem içinde, bunun benim hatam olup olmadığını düşünmeden edemedim. Belki de sosyal medyada birini kızdırmanın sonuçları olabileceğini bilerek daha dikkatli olmalıydım. Daha iyi bilmeliydim. Tahmin etmeliydim.

Başaram

amıştım.

Başaram

amıştım.

BAŞARISIZ OLMUŞUM.

Amanda'nın yüzü zihnimde belirince nefesim kesildi. Gözlerimi sıkıca kapatırken dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. *Hayır, hayır, hayır.*

"Beth, lütfen." Callan'ın sesi kapının diğer
"Ağladığınızı duyabiliyorum. Lütfen, lütfen benimle konuş."

Ağlama sesimi bastırmak için ağzımı kapattım.

"Ben... Biz *öyle* değiliz, biliyorum," dedi. "Ama ben senin arkadaşınım. Konuş benimle."

Ona bu yanıma göstermemiştim. Ama artık ortadaydı. Ve şu anda her zamankinden daha fazla Callan'ın kollarının beni sarmalamasını istediğimi inkar edemezdim.

Ayaklarım titreyerek ayağa kalktım, oda biraz sallanıyordu, yavaşça kapıya doğru yürüdüm. Kilidi açıp kapıyı açtım.

Callan diğer tarafta duruyordu, kaşları endişeyle çatılmıştı. Muhteşem yeşil gözleri, endişe ve şefkatle kararmış yüzümü inceliyordu. "Beth?"

Hıçkırarak ağladım ve kollarımı boynuna doladım.

Kollarını bana doladı, sıkıca sarıldı. Tıraş losyonunun kokusu, vücudunun tanıdık hissi, beni şaşırtacak kadar rahatlatıcıydı. Yanağımı göğsüne dayayıp ağlarken, güçlü, sağlam ve güvenli hissettim.

"Ne yapabileceğimi söyler misin?" diye sordu, duygudan boğuklaşan sesiyle sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

"Bu bir panik ataktı, değil mi?"

Gözlerimden yaşlar akarken, "Ne zamandır böyle?" diye sordu.

Cevap vermek biraz zamanımı aldı. Ama sonunda başımı kaldırdım. Onun kollarından kurtulmaya çalıştım, ama Callan'ın eli belime indi ve beni kendine doğru çekti. Ve aniden, birine anlatmak istedim. Ona anlatmak istedim. Yıllardır kimseye, hiçbir şeyi halledemediğimi bilmelerini istemediğim için sakladığım her şeyi. Bana yardım etmek için kendi kollarını bile kesebilecek olan kendi ailem dahil.

Hepsi başarısızlıktan korktuğum için. Her anlamda.

Callan avuçlarıyla yüzümü kavradı, başparmağıyla elmacık kemiklerimi okşadı. "Bu da geçecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Şirketimi kaybetme düşüncesi göğsümü yeniden sıkıştırdı. Sığ bir nefes aldım ve Callan belimi daha sıkı kavradı.

"Konuş benimle."

Başımı salladım, belimden elini çektim ve parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. Onu oturma odasına götürdüm, büfenin üstünden çantamı aldım ve onu çirkin ama rahat koltuğuna oturttum. Bacaklarım sürekli titriyordu. Oturduk, uylukları benimkine değiyordu, o kadar yakındı ki.

Parmaklarım titreyerek çantamı karıştırdım ve ilaç paketini çıkardım. Ona uzattım.

Callan onu incelerken kaşlarını çatı. "John bunları anksiyete için alıyor."

Şaşkınlık içimi kapladı. "Öyle mi?"

"Evet." İlacı bana geri verdi. "Annesi kanserden öldükten sonra almaya başladı."

Göğsümde bir acı hissettim. Zavallı John. "Annesini ne zaman kaybetti?"

"Üç yıl önce. Ne zamandır bunları kullanıyorsun, Beth?"

Sinirli bir şekilde dudaklarımı yaladım ve hapları çantama geri koydum. "On sekiz yaşımdan beri ara ara." Ağzım titredi ve yeni gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. "Kimse bilmiyor. Ailem bile."

Callan elini uyluğumun üzerinde gezdirdi.

"Neden?" "Çünkü görünüşe göre hayatla başa çıkamıyorum."

"Hayır, neden aldığını sormuyorum - bu arada bu saçmalık - neden kimseye söylemedin demek istiyorum?"

"Benim bir başarısız olduğumu düşünmüyor musun?"
Düşen gözyaşlarımı sildim.

"Tabii ki hayır. John'un başarısız olduğunu düşündüğümü mü sanıyorsun?" Başımı salladım, burnumu çekerek.

"Bazen biraz yardıma ihtiyacımız olur. Bunda utanılacak bir şey yok." Başparmağıyla gözyaşımı sildi. "Bunu saklaman gerektiğini düşünmen beni endişelendiriyor."

"Korkuyorum. Neden böyle hissettiğimi yüksek sesle itiraf edersem, bir şekilde durumun daha da kötüye gideceğinden korkuyorum." Ellerimle yüzümü kapattım ve hıçkırarak ağladım.

Callan beni kollarına aldı, sakinleştirdi, saçlarıma tatlı öpücükler kondurdu, beni koruduğunu, burada olduğunu fısıldadı. Bunca zaman, bu yanıma görürse kaçıp gideceğini düşünmüştüm.

Ama o, beni daha sıkı sarıldı. Çok sıkı.

Sonunda sakinleşip oturacak kadar kendime geldim. Callan şakağıma bir öpücük daha kondurdu ve ayağa kalktı. Uzaklaştı ve bir bardak su doldurup çekmecedeki mendil aldığını izledim. Mendilleri kabul edip minnetle gülümsedim, suyu bir dikişte içip yüzümü sildim. Hiç şüphesiz berbat görünüyordum.

"Bana bir şey söylemek zorunda değilsin, ama istersen ben buradayım." Dizimi sıktı. "Her şeyi içine atmak... bu yardımcı olmuyor."

"Görünüşe göre öyle." Ona kuru, hüzünlü bir gülümseme attım. "İyi gidiyordum, biliyorsun. Sonra işler yolunda gitmeye başladı ve başarısız olma korkularım yeniden kaygı ve takıntılı düşünceleri tetikledi. Ben de doktora gittim ve

reçete yazdırdım

... ve işe yarıyordu. Ama sonra sen ve ben..." Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Ve sanırım... Amanda'ydı," itiraf ettim, korku beni neredeyse durduruyordu. Callan'ın şaşkın ifadesine rağmen devam ettim. "Amanda'yı hatırlıyor musun?"

Callan başını salladı. "Okulda en iyi arkadaşındı."

"Senden hoşlanıyordu."

"Hatırlıyorum."

"Bu konuda hep suçluluk duydum. Seninle konuşmayı kesmemin diğer nedeni de buydu."

Anladım ve Callan dizimi bir kez daha güven verici bir şekilde sıktı.

"Mezuniyetten sonraki yaz, hepimiz için üniversite başlamadan önce, her şey değişti." Titrek bir nefes aldım ve nefesimi verdim. "Amanda St. Andrews'a gidiyordu ve ben Edinburgh'da kalıyordum. Arkadaşlarımız dağılıyordu. Şehirde büyük bir parti düzenledik. Herkes çok çabuk sarhoş oldu ve ben de çabucak sızdım." Titreyen elimle saçlarımı okşadım. "Amanda her zaman biraz pervasızdı. Gece dışarı çıktığımızda, kendimi onun bakıcısı gibi hissederdim. Çok sarhoş olmamasına ve şüpheli erkeklerle takılmamasına dikkat ederdim. O gece çok sarhoş oldu, benden çok daha sarhoştı, ama ben de sarhoştum ve net düşünemiyordum. Ben gittim. Normalde kalırdım, ama eve gittim. Telefonumun şarjı bitti ve ben bilmiyordum." Keder, göğsümde büyük, acı verici bir hava dalgası gibi yükseldi ve ben onu dışarı üfledim, vücudum da onunla birlikte titredi.

Callan elimi tuttu ve beni sabitledi.

Onun hüzünlü gözlerine baktım ve onun neler olacağını sezdiğini anladım.

"Biri içkisine ilaç kattı." Sıcak gözyaşları yine yanaklarımdan süzüldü. "Ona aşırı dozda GHB verdiler. Solunum sistemi iflas etti."

Callan alnını alnıma dayadı. "Beth, çok üzgünüm."

"O benim en iyi arkadaşımdı," diye fısıldadım. "Beş yaşından beri. Her şeyi birlikte yapardık. Ve St. Andrews'a gitmesi nedeniyle ona kızgındım. Bu mantıksız ve aptalcaydı ve o gece onu terk etmemin sebebinin bu olduğunu biliyordum. Beni aramaya çalıştı. Sonra telefonumda bir sesli mesaj buldum. Hâlâ kulüpteydi. Onu zar zor duyabiliyordum... ama kendini iyi hissetmediğini söyledi. Nefes alamadığını. Korktuğunu. Telefonu kapattıktan kısa bir süre sonra bayılmış olmalı. Ama arkadaşlarım ambulans geldiğinde çok geç olduğunu söylediler. Keşke orada olsaydım ya da o lanet telefonu açsaydım. Belki de bunun olmasını engelleyebilirdim." Suçluluk duygusu beni boğarken hıçkırarak ağladım.

"Senin suçun değildi." Callan beni tekrar kendine çekti. "Beth, senin suçun değildi. Suç, içkisine ilaç katan o piç kurusunda."

Ve kim olduğunu asla öğrenemeyecektik.

Arkadaşımı öldürmüşlerdi ve polis onları hiç bulamadı.

Callan bir süre ağlamama izin verdi. Bana bir bardak su daha getirdi. Yanımda oturdu. Yemeğimiz soğumuştı. Telefonum sürekli bip sesi çıkarıyordu, o da her bip sesinde gözlerimde paniğin parladığını gördüğü için sesi kapattı.

"Ne kadar mantıklı açıklamaya çalışsam da," diye birdenbire söyledim, "ona karşı başarısız olduğumu hissediyorum. Ve bu his hayatımın her alanına sızmış gibi. Üniversiteye Amanda'nın yasını tutarak başladım. Derslerde veya ödevlerde zorlandığımda çok endişeleniyordum. Bu yüzden doktora gittim ve bana anti-anksiyete ilaçları ve farkındalık terapisi reçete ettiler. Ayrıca biriyle konuşmamı önerdiler, ama ben korkuyordum. Diğer şeyler işe yarıyor gibi görünüyordu, ben de devam ettim. Her şeyi hallettiğimi sanıyordum. Ama sonra Social Queens'i kurdum ve başarısızlık korkularımın yavaş yavaş ortaya çıkmaya, büyümemeye başladığını hissettim... Felaket senaryoları kurmaya başladım."

"Yani tekrar anti-anksiyete ilaçları almaya başladın mı?" Başımı salladım. "Ve işe yarıyorlardı."

"Ben gelene kadar mı?" Kaşlarını çatarak rahatsız bir şekilde kıpırdadı.

"Sanırım... Sanırım seninle birlikte olmak Amanda'yı tekrar hatırlamama neden oldu. Onu daha çok düşünmeye başladım, rüyalar görmeye başladım... Geçen hafta, adet dönemim olduğu için senin evinden ayrılmadım. Amanda hakkında bir kabus gördüm. Ve tam bir panik atakla uyandım."

Callan derin bir nefes aldı. "Keşke beni uyandırsaydın." Ama bizim durumumuz öyle değildi. Değil mi?

"Beni bu kadar zaman geçtikten sonra bile benimle birlikte olduğun için suçluluk mu duyuyorsun?"

"Bilmiyorum. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum... Onu özlüyorum. Bir daha kimseye bu kadar yakın olamadım. Sürekli doğru kişiyi bulmaktan bahsediyorum ama kendime en iyi arkadaş bile edinemiyorum. Kendime bir duvar ördüm ..."

"Aileniz bunu bilmiyor mu?" Şaşırmış görünüyordu. Başımı salladım.

"Beth... onlara anlatmalısın. Seni seven insanlara neler olduğunu anlatmalısın. Bütün bu yükü tek başına taşıyamazsın. Yoksa asla kabullenip barışamazsın." İki eliyle yüzümü kavradı. "Amanda'ya olanlardan sen sorumlu değilsin. Onu hayal kırıklığına uğratmadın. Asla. Hayatında sana bunu her gün hatırlatacak insanlara ihtiyacın var. Özellikle de...
... hayat sana her zaman sürprizler yapacaktır. Bir gün yukarıda, ertesi gün aşağıda olacaksın ve bu, zirveler ve çukurlarla dolu, hiç bitmeyen bir roller coaster gibidir. Hayat böyledir. Bu, senin başarısız olduğun için değildir.

Birbirimizin gözlerine bakarken, minnettarlık boğazımdaki ve göğsümdeki sıkışıklığı hafifletti. O anda, Callan'a tanıdığım herkesten daha yakın hissettim.

"İster inan ister inanma, bir parçam bunu anlıyor. Kederin ne olduğunu anlıyorum. Kederin seni nasıl şaşırtıcı şekillerde etkilediğini anlıyorum."

Onun bileğini rahatlatıcı bir şekilde avuçladım. "Biliyorum."

"Ve başarısızlık hissinin sana ne yapabileceğini de anlıyorum, çünkü..." Mutsuz bir gülümsemeyle başını salladı. "Sporumda başarılı olduğumda, taraftarlar ve medya beni çok seviyorlar. Ama tek bir yanlış adım, tek bir küçük yanlış adımda, sahadayken bana korkunç hakaretler yağıdırıyorlar."

Onun için bunu nefret ederek, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Üzgünüm."

"Bu insanın kafasını karıştırabilir," diye fısıldadı, "tek söylediğim bu. Yani anlıyorum. Ve yalnız değilsin."

Onu tekrar öptüm, biraz daha uzun, daha derin. Sonra öpüşmeyi bıraktım, ama sadece kollarına daha derin gömülmek için, başımı omzuna yaslayarak.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım sonunda.

Callan dönüp alnıma bir öpücük kondurdu ve biraz daha öylece oturduk, hiçbir şey söylemeden, sadece birbirimize sarılarak.

Ve haklıydı.

Uzun zamandır ilk kez kendimi bu kadar yalnız hissetmedim.

BÖLÜM OTUZ ALTI

CALLAN

Isınmanın ardından günün antrenmanına başladık. Koçlar, fartlek antrenmanı yapmamız için sahaya koniler yerleştirdiler. *Fartlek*, koşarken hızınızı sürekli değiştirdiğinizde kullanılan İsveççe bir terimdir. Bu, maç sırasında hızımızın değişimini taklit eder. Bize top ile ve topsuz koşmamızı istediler ve antrenmanımızın çoğunu bu egzersiz aldı. Dayanıklılığımızı ve top kontrolümüzün kalitesini geliştirmek için yeleklerimize performans ölçüm cihazları taktık.

Her gün, bir gün ara vererek, belirli bir antrenmana odaklanıyorduk. Vücudumu sınırlarına kadar zorlamaya alışkındım ve dürüst olmak gerekirse, bu fitness seviyesinden düşmeyi hayal bile edemiyordum. Sahaya çıkmak, takımımınla birlikte maçı domine etmek, bu spordan aldığım tek haz değildi. Antrenmanlarıma olan sıkı bağlılığımdı. Fiziksel olarak güçlü olma hissi. Emeklilik kapımı çaldığında bunu kaybedeceğimi düşünmemiştim.

Takımımın ve formumun, gençliğimden beri zihinsel sağlığım için en iyi şey olduğuna içtenlikle inanıyordum. Takım benim ailemdi, özellikle Baird ve John, ve her ne kadar ebeveynlerimin kaybının bıraktığı boşluğu tamamen dolduramasalar da, bana teselli oluyorlardı. Dahası, ne zaman

içimde beni yiyip bitiren bir şey vardı, antrenman sırasında ya da maç sırasında sahada fiziksel olarak onu dışarı atabiliyordum.

O gün antrenmanda kendimi sınırlarıma kadar zorlamamın sebebi sadece Cumartesi günü Ardarroch'u yok etmek istemem değildi. Bunu yaptım çünkü önceki gece Beth'in kollarımda yıkılması beni sarsmıştı. Onu sandığım kadar iyi tanımadığımı fark etmiştim. Ona karşı hala beslediğim tüm geçmişteki acıların tamamen yok olmasını istiyordum. Onun acı çektiğini görmek bana çok fazla geliyordu.

Göğsüm acıyordu.

Ve bunun ne anlama geldiğini kaldıramadım. Ya da onun için her şeyi düzeltmek istememin ne anlama geldiğini.

Bu yüzden sahada bıraktım.

"Harika, Keen!" koçlarımızdan biri olan Cammy bağırdı. "İşte istediğim bu, çocuklar! Ne kadar yorgun olduğunuz umurunda değil, topu aldığınızda, sanki ayağınıza yapışmış gibi dribbling yapmanızı istiyorum!"

"Keen!"

Koşarken başımı kaldırdım ve koçumuzun bana el salladığını gördüm. Nadiren antrenmanımızı yarıda kesen koçumuz kaşlarını çatmıştı, ben de ona doğru koştum. Terden sıırılsıklandım ve durduğumda bacaklarım ağırlaşmıştı.

Koç kaşlarını çatı. "Paul stadyumdan aradı. Gavin burada. Gitmeyi reddediyor ve agresifleşiyor. Güvenlik onu dışarı atmaya hazır... eğer istersen."

Brian, Gavin ile olan durumumu biliyordu. Muhtemelen oyuncularının kafasını karıştırabilecek her şeyi biliyordu.

Lanet olası sperm donörüm. Onu dışarı atarsak, eskisinden daha kötü bir şekilde geri dönerdi. "Sorun yoksa onunla konuşurum."

"Tabii ki. Zaten antrenman da bitmek üzere." Geçerken patron sırtıma bir el attı.

Stadyuma geri dönmek için epey bir yol yürümek gerekti. Kapı arkamdan kapandı, futbol ayakkabılarım

Zaten kardiyo egzersizinden dolayı nabzım hızlanmıştı, ama şimdi korkudan daha da hızlanmıştı.

Çift kapıdan, resepsiyonda Gavin'in Danny ve meslektaşı Vik'e bağırıldığını görebiliyordum. Vik, Caley'nin güvenlik olarak işe aldığı iri yarı bir Rus'tu ve Gavin ise tam bir morondur. Vik onu çıplak elleriyle öldürebilecek gibi görünüyordu ve muhtemelen bunu yapabilirdi de.

"Gavin," diye bağırardım resepsiyona girerken. "Burada ne halt ediyorsun?"

Gavin ve üvey annemle yaşamaya başladığımda, Gavin yakışıklı bir adamdı. Spor salonunda kişisel antrenördü. Kendine özen gösteriyordu. Karısı Ashley de antrenördü. Ama ben Caley United'a gittikten sonra onu terk etti. Gavin onu sağdan soldan aldatıyordu. Sonra cinsel taciz nedeniyle spor salonundan kovuldu. Ve bu, derin bir çöküşün başlangıcı oldu.

Şimdi karşımda duran adamı tanıyamıyordum. Yıllarca içki içmek yüzünden yüzü şişmişti, karnı da öyle. Dağınık ve yaşlanmış görünüyordu. Gavin birkaç iş değiştirmişti ve son duyduğumda işsizlik maaşı alıyordu ve Dalkeith'te onun saçmalıklarını sineye çekecek kadar aptal bir kadınla birlikte yaşıyordu.

"Babanı böyle mi karşılıyorsun?" Gavin dönüp, sanki beni kucaklayacakmış gibi kollarını açtı.

"Bana dokunursan dişlerini dökerim," dedim sakın bir şekilde.

Yüzündeki ifade anında değişti. Gözlerinde çirkin bir nefret parladı. "Nankör küçük pislik."

Derin bir nefes aldım. Bir zamanlar, başarıma onun hiçbir katkısı olmadığını hatırlatmaya çalışmıştım. Artık uğraşmıyordum. Adam hayalperest bir pislikti. "Gitme zamanı." "Bana olan borcunu ödemedi gitmem." Bana doğru adım attı ve odadaki insanların bu konuşmayı dinlediğinin çok farkındaydım. bu konuşmayı dinleyenlerin farkındaydım.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim. Şimdi git, yoksa seni zorla dışarı çıkarırım."

"Tek istediğim payım." Gavin bana doğru eğildi ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sen para içinde yüzerken ben her gün mücadele ediyorum. Bu nasıl adil olabilir?"

"Belki de hepsini içkiye harcamamış olsaydın."

Üst dudağını kıvrırarak hırladı. "Nasıl bu kadar kibirli bir pislik yetiştirdim?"

"Beni sen yetiştirmedin, Gavin. Beni annem ve babam yetiştirdi, gerisini Caley United halletti. Şimdi kulübümden defol git."

Gavin bunu düşündü, zihninde bir şeyler dönüyordu. Gözlerinde sinsi bir bakış gördüm. "İnternette Carmichael kızıyla çekilmiş fotoğraflarını gördüm."

Midem düğümlendi.

O sıırıttı. "Onun babasıyla eskiden arkadaş olduğumu biliyor muydun? Evet, Braden'la çok ortak yönün var. O da kendini benden üstün görüyor. Ona ne kadar yanıldığını gösterdim."

Ağzımı kapalı tuttum, ona malzeme vermek istemedim.

Yine de Gavin devam etti, "Evet, şu Carmichael kızı... annesi gibi formda. Böyle seksi bir kızı canlı canlı görmek fena olmazdı." Dudaklarını yaladı. "Orada oyun oynuyorsun, delikanlı. Oldukça gururlu. Paranla oraya girdin... ve eminim o amcık güzel ve dardır. Onu da yakından görmek isterdim."

Sesindeki tehdit, yüzüme atılmış bir yumruk gibiydi. Ve ilk kez karşılık verdim.

Onu tişörtünün yakasından yakaladım ve içimi kaplayan adrenalin sanki bir süper güç gibiydi. Gavin'i yerden kaldırdım ve sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu duvara çarptım. Kafası duvara çarptı, gözleri şokla büyüdü, ben de yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım, dişlerimi gösterdim. "Bir daha Beth'e, ailesine ya da bana yaklaşırsan, seni mahvederim!"

Ellerim beni çekip uzaklaştırdı. İlk başta onlara karşı direndim.

Sonra Baird'in sesi kulağımda çınladı. "Sakin ol, Callan. Sakin ol dostum."

Vik ve Danny, Gavin'i tutmuş, o direnip küfürler yağdırırken onu neredeyse çıkışa taşıyorlardı.

Beni tutan kolların Baird'e ait olduğunu fark ettim.

Yere çöktüm. "Ben iyiyim."

Baird beni bıraktı ve ben dışarı çıktım ve arkamda duran arkadaşımı ve gafferini bulmak için döndüm.

Utanç, öfkemi bastırdı. "Üzgünüm."

Gaffer omzumu sıktı. "Sorun değil. Sen söyle, o adam buradan men edilsin. Ben de öyle istiyorum. O adamın kafanı karıştırmasına izin veremem, Keen."

Başımı sallayıp ona bunu yapmasını söylemek istedim. Onu yasaklamasını.

Ama Beth, Gavin'in radarındaydı ve onun Beth'e yönelik tehdidine tepki göstermişim... Onu yasakladığımda, bana zarar verecek bir şekilde misilleme yapmasından korkuyordum. Bu yüzden başımı salladım ve arkayı döndüm.

Baird beni sessizce duş odasına geri götürürken, bunun tek gerçek çözümünün Beth'i bırakmak olduğunu biliyordum. Gavin'in ona yaklaşmasını istemiyordum ve eminim ki ailesi de istemiyordu.

Ancak, konuşmamız gerektiğini ona mesaj atmak için telefonumu elime almadım. Bunun yerine takvimime baktım. Altı haftalık anlaşmamız iki hafta sonra sona erecekti. Ve ben o iki haftayı istiyordum.

Onlardan

vazgeçemezdim. Ondan

vazgeçemezdim.

Henüz değil.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

BETH

Bu geceyi korkuyla bekliyordum.

Bunu yüksek sesle konuşmamıştık, ama altı haftalık anlaşmamızın son gecesi olan Cuma günü, farkına varmadan gelmişti. Son iki hafta boyunca bu konuyu konuşmaktan kaçınmış, bunun yerine kendimizi işe ve birbirimize gömmüştük. Avukatım, bizi karalayan yazara bir ihtarname göndermiş ve iddialarını geri çekmesini talep eden bir kamuoyu açıklaması yapmasını istemişti, aksi takdirde yasal işlem başlatacağımızı belirtmişti. Yazar, yalancı olduğu için kendisini destekleyecek hiçbir kanıtı olmadığını fark edince, sosyal medyada bir açıklama yaptı. Depresyonla mücadele ettiğini ve Social Queens'i bıraktığımızda yalanlarla saldırdığını söyledi (faturalarını ödemediği için onu bıraktığımızdan bahsetmedi) ve verdiği zarardan dolayı özür diledi. Biz de sosyal medyada özrünü kabul ettiğimizi belirten bir açıklama yaptık.

Callan haklıydı, öfke dindi ve Iain Erstwhile hala Edinburgh mağazasının sosyal medya yönetimi hakkında görüşmek istiyordu. Londra'ya dönmüştü ama gelecek hafta Edinburgh'a geri dönecekti. Bir toplantı ayarlamaya çalışıyorduk.

Callan'a gelince, Caley United turnuvalarından birinin çeyrek finalinde maçı kaybetti. Maçtan sonra çok üzülüp beni görmek istemeyeceğini düşünmüştüm, ama

ama yenilgi Callan'da yatak odasında dışa vurmaktan zevk aldığı bir yoğunluk yarattı. Harika seks onu daha iyi hissettiriyorsa, ben de buna tamamen varım.

Bana karşı ne kadar harika davrandığını düşününce, onu daha iyi hissettirmek için her şeyi yapardım. Anksiyete sorunum olduğunu öğrendikten sonra bana farklı davranmadı. Hayır, bu doğru değildi. Aksine, daha da sevecen davranıyordu. Bana nasıl olduğumu sordu ve ben de içtenlikle iyi olduğumu söyleyebildim. Ona güvenmek omuzlarımdan büyük bir yük kaldırmıştı ve son yedi yıldır başıma gelen her şeyi ailemle konuşacak kadar kendimi güvende hissetmemi sağlamıştı. Onlarla bunu konuşmak için zaman bulmam gerekiyordu. Asya'dan döndükten sonraki ilk akşam yemeği doğru zaman değildi, ama kesinlikle buna hazırdım.

Hazır olmadığım şey ise Callan'la ilişkimini bitirmektir.

Ona aşık olduğumu hissediyordum ve bu korkunç bir duyguydu.

Bu da aslında oldukça kötüydü, çünkü bu gece son gecemizdi.

Callan'ın ertesi gün maçı vardı, ama cuma günü boş. Bu yüzden birlikte geçireceğimiz zamanı uzatmaya ve son bir gece onun yatağında geçirmek için erken akşam yemeği yemeye karar verdik.

Kelebekleri uzaklaştırmaya çalıştım. Bu heyecan değildi. Korkuydu. Ama bu duygunun zamanımızı mahvetmesini istemedim, bu yüzden onu görmezden geldim.

Bir yanım, Callan'ın rahat davranabilmesine biraz kızgındı, bu yüzden kinimden dolayı giyinmiş olabilirim. Elbisem yüksek yakalıydı, ama kolsuz, vücudu saran dar bir elbiseydi ve eteği dizimin birkaç santim üzerindeydi. Tabii ki, dairemden çıktığımda bakışları alçaldı.

Sipariş ettiği taksiye bindikten sonra, gözümün ucuyla onun çıplak bacaklarına dik dik baktığını görebiliyordum.

Thistle Caddesi'ndeki bar ve restorana vardık ve Callan taksinin etrafından dolaşarak bana yardım etti. Kalabalık mekana girerken elini belimin altına koydu.

. Bar, odanın arkasında uzanıyordu ve mekan endüstriyel dokunuşlar, bolca ahşap ve yumuşak aydınlatma ile dekore edilmişti. İnsanlar barın etrafında toplanmışken, restorandaki tüm masalar dolu görünüyordu. Ancak bir hostes bizi karşıladı ve onu takip ederek arkada RESERVED (Rezervasyonlu) yazan bir masaya oturdu.

Mekan çok gürültülüydü. Birbirimizi zar zor duyabiliyorduk. Hayal kırıklığına uğramış bir bakışla birbirimize baktık, yemek sipariş ettik ve neredeyse sessizce yedik. Yemeğimizi bitirir bitirmez Callan başka bir bara geçmeyi önerdi.

Çıkarken, kapının yanındaki masadan bir adam, "Sen Callan Keen'sin," dedi.

"Öyleyim." Başını salladı ve yanından geçerken elini kalçama koydu. "İyi akşamlar."

"Dundonald'la olan maç çok yazık oldu. Umarım yarın Dingwall'ı yenersiniz!" diye arkamızdan seslendi.

Callan teşekkür etmek için başını sallayarak el salladı ve beni pub'dan dışarı çıkardı.

"Çok ünlüsün, Kaptan," diye alay ettim, yanına sokulurken.

O da kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine daha da yaklaştırdı ve daha sakin bir yer aramak için caddede yürümeye başladık. Callan bu gece içki içemezdi. Ama ben küçük bir kokteyl içmek istiyordum. "En azından o havalıydı. Bazen tam bir pislik oluyorlar."

"Benim önümde cesaret edemezler." Kolumu beline doladım. "Amcam bana biraz judo hareketleri öğretti, biliyorsun. Ve bunları kullanmaktan çekinmem."

O gülerek şakağımı öptü.

Çok güzel bir geceydi. Callan'la birlikte olmak çok rahattı ve bir süreliğine bu gecenin ne olduğunu unuttuk. Üçüncü kokteylimden sonra biraz sarhoş olmuşum ve

Callan, daha sakın bir barda ayırdığımız masadan kalktığıında, ben su içmeye başlamıştım. Tuvalete gitmek için ayrıldı ve birkaç dakika sonra geri döndüğünde, iki adam pint bardaklarıyla masaya oturdu.

"Oh, üzgünüm, bu masayı henüz terk edemeyiz. Arkadaşım geri gelecek," dedim kibarca dışsız bir gülümsemeyle.

İçlerinden biri kalın siyah sakalı ve delici mavi gözleri olan biriydi. "O senin erkek arkadaşın değil, değil mi?" diye sordu şık bir İngiliz aksanıyla.

"O benim randevum."

"Senin erkek arkadaşın değil. O bir aptal mı?" Gözleri, bizi ayıran masanın üstünden görebildiği vücudumun aşağısına kaydı.

Arkadaşı sarhoş bir şekilde güldü. "Seni elde edemediği için tam bir aptal, tatlım."

Yüzümü buruşturup onları kovdum. "Tamam beyler, gitme zamanı."

"Oh, böyle yapma tatlım." Sakallı adam eğildi. "Gel, benimle ve arkadaşlarımla bir içki iç. Sana çok daha iyi vakit geçirteceğiz."

"Bu sözler genelde işe yarıyor mu?" O güldü. "Evet, aslında."

"Her şeyin bir ilki vardır. Lütfen gidin." "Şimdi, güzelim..." Callan geri dönüp benim tarafıma kayarken aniden sözünü kesti.

geri dönüp benim tarafıma kaydı. Kolunu omuzlarıma attı ve masamıza saldıran adamlara sert bir bakış attı.

"Sanırım sana gitmeni söylediğini duydum."

İki adam birbirlerine baktılar ve sonra kendini beğenmiş olanı bana dönerek odadan çıkarken şöyle dedi: "Biz şuradayız" — odanın diğer ucundaki bir masayı işaret etti — "fikrini değiştirirsen."

"Değiştirmeyeceğim."

"Yazık. Gerçek bir erkeğin senin gibi bir kadına nasıl iyi vakit geçirteceğini gösterebilirdim." Bana göz kırptıktan sonra uzaklaştı.

Callan gerildi ve onu takip edecekmiş gibi hareket etti.
Onu durdurmak için bacağına elimi vurdum. "O buna değmez."

"O lanet olası bir pislik." O kabinden çıktı, ben de elini tuttum.

"Callan!"

Bu aşırı tepki beni şaşırttı. "Cezaya değmez," diye hatırlattım ona.

O dinlemedi ve ben, o odanın diğer ucuna doğru yürürken, kabinden çıkmak için tökezledim.

Kalbim deli gibi çarparken çantamı alıp onu takip ettim, yapmak üzere olduğu aptalca şeyi engellemek için.

Yolun yarısına geldiğimde, onun kendini beğenmiş adamın kulağına bir şeyler fısıldadığını fark ettim. Her neyse, adamın yüzü bir anda bembeyaz oldu. Callan dik dururken yüzünde sert bir ifade vardı. "Anladın mı?"

Adam fark edilmeyecek şekilde başını salladı ama ona bakmadı. Korkmuş ve utanmıştı ve Callan'ın önünde yaptığı şeyden dolayı bir pislik olsa da, ona acımadan edemedim.

Callan bana doğru büyük adımlarla yürüdü, elimi tuttu ve beni pub'dan dışarı çıkardı. Gerginliği koluna kadar yayılmıştı.

Dışarı çıkar çıkmaz, yoldan geçenleri umursamadan elimi çekip kurtuldum. "Bu da neydi böyle?"

O, öfkeyle dönerek, "Ne demek neydi?" diye sordu.

"şu!" Barı işaret ettim. "Güzeli bir gece geçiriyorduk. Bunu yapmana gerek yoktu."

"O pisliliğin bir ders alması gerekiyordu. Başka bir erkeğin karısına onun önünde asılmamalısn."

Nefesimi tuttum. "Senin kadının mı?"

Callan ırkıldı ve başka yere baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Randevum."

Onun randevusu.

Sadece randevusu.

Başka bir şey

değil.

Yarın da öyle olmayacak.

"Başka bir adam sana yaklaşıp, seninle flört edip, istemediğin halde sana dokunmaya çalışırken ben öylece oturup izlemeyeceğim. Konu kapanmıştır."

Ben homurdandım ve onun yanından geçip gittim. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum Kaptan, ama yarın başka bir erkek benimle flört ederse ya da bana dokunursa, bu seni ilgilendirmez."

Aniden, kolumdan tutarak beni kendine doğru çekti ve döndürdü. Yüzündeki öfkeli açlığı anlamak için sadece bir saniyem vardı, sonra dudaklarımı dudaklarının altında ezdi. Kollarını bana sıkıca doladı ve ben bu ani saldırı karşısında nefes nefese kalırken destek almak için omuzlarını tuttum.

O da bu anı fırsat bilip dilini ağzıma soktu ve her zamanki gibi öpüşmemiz çılgınca bir hal aldı.

Kulaklarımda çınlayan kanın altında, belirsiz bir kahkaha sesi duyuluyordu.

"Onu benim için

öp!" "Bir oda

tutun!"

Callan sinirli bir homurtuyla öpüşmeyi bıraktı ve bize bağırarak kişiye dönüp baktı. Daha fazla kahkaha duyuldu ve ben uzaklaşmaya çalıştım. Gözleri tekrar bana döndüğünde kolları beni daha sıkı sardı.

Dudaklarım şişmiş, yanaklarım kızarmış, kalbim ve zihnim karmakarışık bir halde ona baktım.

"Bu gece bitmek zorunda değil, prenses."

Sözleri kalbimi hızla attırdı. Acaba demek istediği...

"Üç ay istedim. Bunu altı hafta daha yapabiliriz." Yüzümü inceledi, ben de hayal kırıklığımı sakladım. "İkimiz de bunun bitmesine hazır değiliz."

Bu doğrudu. Ancak, ikimizin de tamamen farklı nedenlerden dolayı hazır olmadığımız konusunda içimde kötü bir his vardı.

Yine de bundan sonra Callan'ı göremeyeceğim, ihtiyacım olduğunda bana sarılmayacağı, yanımda uyuyamayacağı

yanında uyuyamayacağımı, içimde hareket ettiğini
hissedemeyeceğimi, daha önce hiç kimsenin yapamadığı
kadar derinde...

Kafam karışık ve kalbim kırık bir halde, kendimi altı
hafta daha devam etmeye ikna ederken buldum.

Callan'ın yüzünde rahatlama belirdi. Bunu saklamadı.
Bu beni daha da karıştırdı.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

BETH

Gerçek şu ki, Callan o gece o kadar gergindi ki, onun dairesine girer girmez sert, hızlı ve acımasız bir seks bekliyordum. Oysa o, elimi tutup beni yatak odasına götürürken düşünceli görünüyordu.

Onun liderliğini takip ederek bekledim, güvensizliklerim, endişelerim, şüphelerim bu doyumsuz çekicilikle karışmıştı.

Callan, siyah tişörtünün üzerine giydiği Harrington ceketini çıkarırken, yoğun ve arzu dolu bakışlarıyla gözlerimi yakaladı. Tişört, ceketin ardından yatak odasındaki koltuğa düştü. Ardından ayakkabıları ve çorapları da aynı yolu izledi.

Onun muhteşem çıplaklığını izlerken cildim ısındı, karnım derin ve yavaşça kasıldı. O haksız bir şekilde yakışıklıydı, ama benim ona olan ilgim zamanla daha da derinleşti. Azalmadı. Çünkü şu anda karşımda en seksi erkek duruyor olabilirdi, ama o Callan Keen olmasaydı, ilgilenmezdim.

Kalbim hızla atarken, Callan takım elbisesinin pantolonunun halkalarına dolanmış ince deri kemerini çözdüğünde, beklentiyle dudaklarımı yaladım. Sonra pantolonunu çıkardı ve heykel gibi futbolcu bacaklarını ortaya çıkardı.

Sonunda, boxer şortu da diğerlerinin yanına katıldı ve karşımda çok çıplak, çok tahrik olmuş bir Callan duruyordu. Bana bakarken

penisini okşarken bana baktı ve sonra yatağın kenarına oturdu.

"Buraya gel."

Ona doğru yürüdüm ve o da bana uzandı, güçlü elleriyle belimi kavradı. Birkaç saniye boyunca Callan avuçlarını kalçalarımın üzerinde gezdirdi, sırtımdan belime doğru, sonra tekrar kalçalarımın altına indirdi. Elleri uyluklarımın arkasına indi ve çıplak tenime dokunduğunda titredim, ellerini elbisenin altına soktu ve eteği de beraberinde çekti. Daha önce yatakta hiç bu kadar sessiz olmamıştık. Genellikle Callan beni tahrik eden ve bazen güldüren müstehcen şeyler mırıldanırdı.

O kadar sessizdi ki, tek duyabildiğimiz birbirimizin hafifçe sığ nefes alıp veriydi.

Callan vücuduma oturan elbiseyi yukarı çekince, sırtım ve uyluklarımın arasına soğuk hava girdi. Elbise göğüslerime takılana kadar devam etti. Yardım etmek için uzandım, kumaşı tutup başımın üzerinden yukarı çektim.

Callan beni içeri alırken, sadece sütyenim, külotum ve yüksek topuklu ayakkabılarımla bacaklarımın arasında dururken, ayakkabılarım ayaklarımın dibinde atılmış halde duruyordu.

Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve elleri belime yerleşti. "Seni ilk gördüğüm günü hatırlıyorum." Callan

aniden sessizliği bozdu. Konuşurken, sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi belimi, kalçalarımı ve

karnımı okşadı ve sıktı.

"Senin şimdiye kadar tanıdığım en güzel kız olduğunu düşündüm."

Bu itiraf karşısında şaşkınlıkla donakaldım, ama sonra fısıldayarak, "Senin de şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı erkek olduğunu düşündüm," dedim.

Güzel denilince ne yapacağını bilememiş gibi, eğlenerek hafifçe homurdandı.

Daha fazla konuşmasını bekledim.

Bunun yerine, parmaklarını külotuma geçirip yere düşene kadar aşağı çekti ve ben de külottan çıktım. Sonra beni kendine doğru çekti, kucağına oturmam için yönlendirdi, bacaklarım onun üzerine yayılmıştı. Callan beni durdurdu

ama sadece onun penisini elime alıp bacaklarımın arasına getirmek için. Onun zonkladığını ve sertleştiğini hisseder hissetmez, rahatlamak için bana doğru ittiğinde, dengemi sağlamak için ellerimi omuzlarına koydum. Ve sonra aşağı doğru ittim.

"Kaptan," diye sessizce inledim, o beni doldururken sırtımı kavisledim. Çok kalındı. Çok eziciydi. Henüz alıştığım bir şey değildi ve dürüst olmak gerekirse, hiç alışmamayı umuyordum.

"Siktir, evet." Callan'ın elleri sırtımda yukarı aşağı kayarken, ben bir saniye uyum sağlamak için zaman ayırdım.

Dizlerimi onun uyluklarının iki yanına yerleştirdim ve sonra yavaşça yukarı doğru ittim, sıkı iç kaslarıma sürtünen penisinin sürtünmesinden inleyerek. Bu sırada Callan'ın bakışlarını yakaladım. Bu hisle dişlerini sıkı ve ben onun üzerine inerken zevkle homurdandı.

Parmakları sütyenimin askısını çekiştirdi ve sütyen göğüslerimden düştü. Sabırsızca sütyenimi çıkardı, kollarını bana sıkıca doladı, böylece onun üzerinde hareket edemeyecektim, sonra sağ meme ucumu ağzıyla kapattı.

Zevk bacaklarımın arasında yayılırken, omurgamdan aşağı titreme dalgaları yayıldı.

Ona yaklaşmak istedim, ama Callan elini saçlarıma doladı ve beni nefesimi kesecek kadar sertçe çekti. Beni öyle tutarken göğüslerimi okşadı, meme uçlarım şişene ve ben yanmaya hazır olana kadar ikisi arasında gidip geldi. İçimdeki kalınlığı, her saniye daha da ihtiyaç duyduğum halde hareket etmiyordu, o kadar istediğim sürtünmeyi hissetmiyordum... Aklımı kaçıırıyordum.

Sonra aniden ayağa kalktık. Callan ayağa kalkarken ben onun omuzlarını tuttum, iç uyluklarımla belini kavradım. Bir saniye boyunca kollarında bana baktı. Sonra bizi nazikçe yatağa yatırdı.

"Bacaklarını aç, prenses," diye sertçe emretti.

O üzerime eğilirken bacaklarımı açtım, ellerimi belinden pürüzsüz sırtına kaydırdım, kaslarının hareket ettiğini hissettim avuçlarımın altında titredi. Mükemmel gerginlik

Callan çekilip sonra yavaşça tekrar içeri girerken içimi titretti.

Bakışlarımız birbirine kilitlendi. O, zamanını alırken, kalçaları benimkilere karşı seksi bir tembellikle hareket ederken, bakışları şefkatli ve şiddetliydi. Gerginlik arttıkça, tırnaklarım sırtına batarken, gerginlik daha da arttı, daha da arttı.

"Çok güzelsin," diye inledi Callan, kalçaları şimdi bana biraz daha sertçe vuruyordu.

Her zamanki gibi "Çok formdasın" ya da "seksisin" demedi. Güzel.

Ve bana bunu içtenlikle söylüyormuş gibi baktı. Ve belki de sadece vücudumdan bahsetmiyordu.

Kalçalarımız nazik bir aciliyetle birleşirken, bakışlarımız hiç ayrılmadan, fark ettim ki... sevişiyorduk.

Sikişmiyorduk.

Sevişiyorduk

Bir sonraki derin dalışında orgazmım içimi parçaladı ve onun altında titreyerek adını inledim.

Callan, benim doruğumun ardından geldi, boynuma başını eğdi ve penisi içimde zonkluyordu. Sanki bitmesini istemiyormuş gibi kalçalarını sürttü, inlemesi kulağımda yankılandı.

Bu, Callan'ın beni banyoya taşıyıp temizleyeceği noktaydı, ama sadece bir tur daha yapabilmemiz için. Ön sevişmeyle baştan başlamak için.

Ama onun ağır, güçlü vücudu üzerimde yatarken, içim farklı bir şekilde parçalanıyor gibi hissettim. İyi bir şekilde değil.

Gözyaşları durduramadan akmaya başladı.

Panik içinde gözyaşımı sildim ve Callan'ı ittim. "Çekil," diye fısıldadım çılınca.

Callan'ın vücudu sıfır virgöl beş saniye içinde gevşemiş halinden uyanık hale geldi. Başını kaldırıp bana baktı. "Beth..."

"Çekil." Onu ittim.

"Siktir." O yuvarlanarak uzaklaştı, ama ben yataktan

kalkmak için hareket ettiğimde beni durdurdu. "Beth, konuş benimle. Bir şey mi yaptım?"

Evet. Beni sana aşık ettin, seni tam bir pislik. Ancak onun üzgün ifadesi benimkini bastırdı. Ben ona söylemezsem, benim nasıl hissettiğimi nasıl bilebilirdi ki?

Oturup yatağın kenarına doğru kaydardım. "Beth."

"Artık bunu yapamam." Omzumun üzerinden ona baktım. "Bu... benim için artık sıradan bir şey değil."

Callan'ın yüzü boşaldı.

Göğsümü kesen keskin bir acı, bakışlarımı başka yöne çevirmeme neden oldu. Hızla ayağa kalktım ve giyinmeye başladım, bacaklarımın arasında bıraktığı ıslak izi görmezden geldim.

"Beth, gitme."

Ayakkabılarımı giyerken ona baktım. "Neden?"

Yüzündeki ifade artık boş değildi. Gözlerinde bana umut veren bir çaresizlik vardı.

Ama cevap vermedi.

Elbisemi çekip, eteğini uyluklarımdan aşağıya doğru indirdim. "Altı hafta daha dayanamam."

"Beth, hadi ama."

Yüzündeki yalvaran ifade bana cesaret verdi. "Sana karşı gerçek hislerim var. Eğer sen de bana karşı gerçek hisler besliyorsan, bu zaman çizelgesi saçmalığını bırakıp bir şans verelim."

Callan elini saçlarının arasından geçirdi ve titreyerek nefes verdi.

"Ee?"

Sonunda bana baktı. Gözlerinde kargaşa vardı. Midem düğümlendi. "Ben... ilişki kuramam. Sadece seninle değil. Kimseyle."

Göğsümdeki o acı... birdenbire milyonlarca parçaya ayrılan bir çatlak gibiydi. Ağlamak istemedim. Onun önünde değil. Orada oturmuş, benim özel biri olmadığımı söylerken değil. Benimle sevişmesi... acaba nazik olmak istediği için miydi?

Onun için hiçbir anlamı yok muydu?

Ben gerçekten sadece onun penisini sokabileceği uygun bir beden miydim?

"Bu bitti," diye boğuk bir sesle söyledim.

O bir şey söylemeden odadan çıktım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kusacak sandım. Muhtemelen bu yüzden onun peşimden geldiğini duymadım. Ama çıkışa ulaştığımda, aniden orada belirdi, panik bir ifadeyle beni kapısının yanındaki duvara itti. Beni hapsetti.

"Yapma," diye yalvardı. "Böyle olmaz."

Onu lanetledim çünkü zorlukla tutmaya çalıştığım gözyaşlarım döküldü.

"Hayır," diye fısıldadı boğuk bir sesle, başını eğip yanaklarımdaki gözyaşlarını öperek. Bu sadece daha çok ağlamama neden oldu. "Lütfen, prenses, ağlama."

Onu ittim. "O zaman bırak beni."

"Yapamam, yapamam." Alnını alnıma dayadı.

"Aramızdaki ilişkinin gerçek olmasını istiyorum," dedim gözyaşlarımın arasında. "Bunu bana veremiyorsan, bırak beni."

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, Callan alnını alnımdan kaldırdı. Şaşırtıcı bir şekilde, kızgın görünüyordu. "*Kimseyle* ilişki kuramam," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Kendini koruma içgüdüğü devreye girdi ve içimi bir uyuşukluk kapladı. Gözyaşlarım yanaklarımda kurudu. "O zaman bırak beni," diye soğuk bir sesle istedim.

Yüzümü inceledi. Ciddi olduğumu görünce gözleri parladı ve sonra beni sertçe, cezalandırırcasına öptü. Onun çekiciliğine, ona olan çılgın açlığıma karşı koymak zorunda kaldım. "Dur," diye nefes nefese, kendimi ondan uzaklaştırdım.

"Gerçekten istediğin bu mu?" Çenemi ısırды ve sonra boğazıma ıslak öpücükler kondurdu. Vücudumun tepki vermesinden, ona doğru eğilip daha fazlasını istemesinden nefret ettim. "Çünkü geçen seferin son sefer olacağını bilmiyordum." Callan gözlerini kaldırdı, içinde şehvet parlıyordu.

Ne istediğini biliyordum. Biliyordum ve kaçmam gerekiyordu.

Ama ben öfkeli ve incinmişim ve bunun için onu paramparça etmek istedim. Ağzına atıldım ve ıslak öpücüklerle birbirimize yapıştık. Callan, birbirimizi yiyip bitirirken elbiseyi belime kadar sıyırdı ve sonra külotumu çekip yere düşene kadar çekiştirdi. Callan ağzını boğazıma doğru sürüklerken, sakalları cildimi çizdi.

Sonra uyluklarımı kavradı ve bacaklarımı açtı.

O bana sertçe girerken başım duvara çarptı. Diğer bacağıma ona doladım ve beni kaldırmasına izin verdim. Penisi o kadar derine girdi ki, çığlık attım.

Bakışlarımız birbirine kilitlendi, o duvarına yaslayıp beni sikerken bakışlarında öfke, ıstırap ve şehvet karışımı bir duygu vardı. Çılgınca zevk çığlıklarım onun homurtuları ve inlemeleriyle karışıyordu. Callan acımasızdı, şiddetliydi, ben ona sarılırken içime girip çıkıyordu.

İçten içe bunun yanlış ve berbat bir şey olduğunu, ondan ayrılmam gerektiğini biliyordum, ama sanki o bir bağımlılık gibiydi. Her zevk, acıya değişiyordu.

Orgazmım içimi parçaladı ve iç kaslarım onun penisi etrafında şehvetle kasılırken çığlık attım.

"Siktir! Beth!" Callan sırtını kamburlaştırarak bağırdı, dişlerini sıkarken onun içimde dramatik bir şekilde titrediğini hissettim. O kadar güçlüydü ki, onun boşalmasının ardından küçük bir mini orgazm geldi.

Arzunun sisi zihnimden kalktığında, gözyaşları boğazımı tekrar tıkadı. Callan bu değişimi hissetmiş olmalıydı, çünkü geri çekildi ve beni nazikçe yere indirdi.

Uyluklarımın arasında onun menisini hissedebiliyordum ve ilk kez aramızda kullanılmış hissettim.

"Yatak odasına geri dön," diye fısıldadı, elimi çekerek. "Temizlen, uyu biraz."

Duvara yaslanarak yaptığımız harika sevişmenin işleri bu kadar değiştirdiğini mi sanıyordu?

Ondan uzaklaşarak, kapısının kilidini çevirdim. "Ne anlamı var ki?"

"Beth..."

"Kes şunu." Ona öfkeyle baktım. "Ben senin benim için olduğun şey değilsem, o zaman ben sadece sikini sokabileceğin bir bedenim. Ve ben bundan daha iyisini hak ediyorum."

Yüzünde öfke belirdi. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun, benim için sadece bir beden değilsin. O kadar basit değil."

"O kadar basit geliyor," diye fısıldadım, gözlerimde yeni gözyaşları yanıyordu. "Sana aşık oluyorum, Callan. Artık bana her dokunduğunda, bunu bana karşı kullanarak istediğini elde etmeye çalışıyormuşsun gibi hissedeceğim. Orada olan da buydu." Beni siktiği duvara işaret ettim. "Olmak istediğin adam bu mu?"

Sanki ona tokat atmışım gibi geriye doğru sendeledi. Ben de kapıdan çıktım.

Evime varana kadar kendimi tutabildim, kıyafetlerimi çıkarıp duşa girip onu üzerimden yıkayana kadar. O zaman dağıldım. Duş kabininin köşesinde bir top gibi oturup, o kadar çok ağladım ki, kaburgalarım neredeyse kalbim kadar acıyordu.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

CALLAN

Bir haftanın bir yıl gibi geçebileceğini biliyordum.

Sadece unutmıştım. En son bir hafta bir yıl gibi gelmişti, anne babam öldükten sonra.

Beth ve ben ayrıldıktan sonraki gün Dingwall'da oynadık... O benim dairemnden ayrıldıktan sonraki gün, ona dokunduğum için kendimi pislik gibi hissettim.

İlk yarı berbat geçti. Kafam maçta değildi.

Saha boyunca ilerlerken, Beth'in gözyaşları dolu ifadesi aklımı meşgul ediyordu ve birdenbire maçta neler olduğunu hiç anlamadım.

Etienne devre arasında bana bağırdı ve ben o pisliğin suratını dağıtmak istesem de, onun öfkesi kafamı kıcımdan çıkardı. Kendime yönelttiğim hayal kırıklığına ve benim en kötü yanlarımı gören Beth'e karşı duyduğum acıya başvurdum. İkinci yarıya hakim olduk ve maçı 2-1 kazandık.

Maçtan sonra teknik direktör yine de benimle konuştu.

Baird ve John beni dikkatle izliyorlardı. Bir şeyler olduğunu biliyorlardı. O akşam, Beth ile aramızdaki ilişkinin bittiğini onlara söyledim. Ses tonum, bu konuyu daha fazla tartışmamalarını gerektiriyordu ve iyi arkadaşlarım olduğu için tartışmadılar.

Ancak, sonraki hafta sanki yavaş çekimde geçiyordu. Gelip giderken onu görmeyi umut etmeye devam ettim.

düz, ama taşındığımdan beri ilk kez, öyle olmadı. Beton merdivenlerde topuk sesleri duyduğumda kalbim ağzıma gelirdi, ama o asla değildi.

Benden kaçınıyor olmalıydı.

Bir yıl gibi geçen bir hafta. Ve her geçen gün, yataktan kalkmanın daha da zorlaştığını inkar edemiyordum. Çünkü kafamın üstündeki bu büyük kara bulutun ne olduğunu kendime itiraf edemiyordum.

Baumann antrenmanda sırtıma bir şaplak atıp, beni bu ruh halimden kurtarmak için Beth'le yatmam gerektiğini söylediğinde, ona neredeyse yumruk atacaktım ve John araya girmek zorunda kaldı.

"Bunu konuşmamız gerek mi?" diye sordu Baird, o öğleden sonra sahadan ayrılırken tereddütle.

"Konuşacak bir şey yok." Defender'ıma atladım ve tek kelime etmeden oradan ayrıldım.

Gavin gelmediği için iyi olmuştu, çünkü içimde biriken bu şişkin duygu canavarını birine yöneltmeye hazırdım. Sadece onu serbest bırakıp ondan kurtulmak istiyordum.

O her yerdeydi. Uzun, dalgalı koyu sarı saçlı uzun boylu bir kız gördüğümde, göğsümde bir sarsıntı hissediyordum. Asla o değildi. Perşembe gecesi, sonunda pes ettim ve sosyal medyaya girdim. Bir süredir hiçbir şey paylaşmamıştım ve şimdi de paylaşmadım. Bunun yerine, Social Queens'in değil, Beth'in özel profilini aradım.

Yeni paylaşım ya da hikaye yoktu.

Son fotoğrafına dokunduğumda midem düğümlendi. Bu, aramızdaki ilişki sona ermeden yaklaşık bir hafta önce Dean Village'da çektiğim bir fotoğraftı. Akşam güneşinin ışığında bana bakıyordu, ışık gözlerine yansıyor onları daha da canlı bir maviye dönüştürüyordu. Dudakları seksi, neredeyse hiç fark edilmeyen bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Arkadaşlarının yorumlarını kaydırdım. Hepsi destekleyici ve olumluydu. Bazı rastgele kişiler, onun gibi görünmek istediklerini söyleyen yorumlar yazmışlardı. Beth onlara cevap vermiş, onların da güzel olduklarını söylemişti. Evet, Beth böyleydi. Sonra ben...

Birkaç garip erkeğin, ona çok seksi olduğunu ve ona özel mesaj attıklarını söyleyen yorumlarına somurtarak baktı. Beth cevap vermemişti.

Fotoğrafa bakarken, insanların onu dışarıdan nasıl gördüklerini ve genç, güzel, kendine güvenen bir kadın olarak gördüklerini ve her şeye sahip olduğunu düşündüklerini anlayabiliyordum. Benim için, diğer kadınlara yaptığı nazik yorumların samimi olduğunu ve onu iyi bir insan gibi göstermek için yapılmadığını bildiğim için o daha da çarpıcıydı. Benim için, ailesine ve arkadaşlarına olan sadakati nedeniyle o daha da güzeldi. Her gün mücadele ettiği keder ve yenmek için savaştığı endişe nedeniyle. Beni, profesyonel lig futbolcusu Callan Keen olarak değil, sadece Callan olarak gördüğü için.

Ama uzun zaman önce kendime bir söz vermiştim.

Kimse bir daha kalbimi kırmayacaktı.

Bu, Beth'in benim ondan tek istediğimin seks olduğuna inanmasına neden olsa bile.

Telefonumu odanın diğer ucuna o kadar sert attım ki, duvara çarparak parçalandı.

KONUŞMA CALLAN

Yarın maç olduğu için, bugün antrenman daha kısa sürdü ve bize dinlenme zamanı verildi. Antrenmandan sonra, Baird ve John benimle birlikte yeni bir telefon almaya gittiler. Onlara diğerini kazara düşürdüğümü söyledim.

Dikkatimi dağıtmaya çalıştılar ve beni Orchard'da erken bir akşam yemeğine çıkardılar. Bütün akşam neredeyse hiç konuşmadım. Arkadaşlar, onların birbirlerine attığı bakışları fark etmediğimi sandılar, ama ben John'un bana sinirlendiği her seferinde Baird'e başını salladığını gördüm.

Daireye dönmek ve ona ne zaman tekrar rastlayacağımı merak etmek için arkadaşlarıma ayrılacağımı söyledim. Onlara biraz para bırakıp dönüp gittim.

Baird kolumu tuttu. "Sen benim ailemsin Callan, bu yüzden senin için endişelendiğim için bunu söylüyorum. Lütfen geri alamayacağın bir şeyi kaybetmeden önce kafanı kışından çıkar."

Kulaklarımda kan uğuldadı ve başım döndü. Ama ona bunu göstermedim. Omuzlarımı silkelerek onun tutuşundan kurtuldum ve pub'dan çıktım.

Yarınki maç ve araba kullanmamız nedeniyle içki içmemiştik, bu yüzden Defender'ıma binip, Baird'in uyarısı lanet bir kehanet gibi kafamda yankılanırken, kısa mesafedeki apartmanıma doğru yola çıktım.

Girişin önüne park etmiş limuzini görünce kaşlarımı çattım. Bana ayrılan yere geri geri park ederken, uzun boylu birinin arka koltuktan inip araca yaslandığını gördüm. Şık bir smokin giymişti. Onda bana bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı. Arabadan indim, antrenman kıyafetlerimi aldım ve girişe doğru yürüdüm.

Adama baktım. Yaşlıydı. Kırklı yaşlarında olabilir. Yine de tanıdık geliyordu. Selam vermek için bana başını salladı, ben de çenemi kaldırarak karşılık verdim.

Binaya vardığımda giriş kapısı açıldı ve Beth dışarı çıktığında sendeleyerek durdum.

"Oh." Beni görünce irkildi, elbisesi bacaklarının etrafında dalgalandı.

Vay canına.

O... o kadar çarpıcıydı ki, ona bakmak bile acı veriyordu.

Saçları kalın bir örgüyle bir omzunun üzerine dökülmüştü ve aralarına minik kristal çiçekler takılmıştı. Elbise ise... mavi ipek bir elbiseydi ve vücuduna su gibi dökülüyordu.

Gözlerimiz buluştu ve o hemen başka yere baktı.

Beth tek kelime etmeden yanımdan geçip gitti. Onu izlemek için döndüm ve midem düğümlendi. Adam ellerini Beth'in kalçalarına koydu ve ağzına çok yakın bir şekilde yanağına öptü. Beth, adamın fısıldadığı şeye gülümsedi, adam ise sahiplenici bir şekilde elini Beth'in beline koydu ve onu limuzine yönlendirdi.

O, bana meraklı bir bakış attıktan sonra, kadının peşinden araca bindi.

Limuzin geri geri çıkıp uzaklaştı.

Uzun zamandır hissetmediğim bir acı beni ezdiğinde, kulaklarımı bir uğultu doldurdu.

KONUŞMA

BETH

Bu bir hataydı.

Iain Erstwhile bana asla hatırlayamayacağım isimleri olan insanları tanıtırken, bu düşünce sonunda uyuşukluğumu bozdu. Eli belimin alt kısmındaydı ve orada olması yanlış geliyordu. Eli oraya ait değildi.

Bir haftadır ilk kez kalp atışlarım hızlandı.

Duşta kendimi kaybettikten sonra hiçbir şey kalmamıştı. Sanki kendi duygularımdan beni korumak için üzerime bir örtü örtülmüştü. Annem ve babam sürekli mesaj atıyorlardı çünkü son konuştuğumuzda bir şeylerin ters gittiğini anlamışlardı. Takım arkadaşlarım bütün hafta boyunca iyi olup olmadığımı sordular.

"İyiyim" diye cevap veriyordum. Ama iyi değildim.

Hiçbir şey hissetmiyordum. Panik değil.

Endişe de yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Bu aşırı bir durumdu. Ertesi gün adet dönemim başladığında bile hiçbir şey hissetmedim. Genellikle hormonlarım beni biraz dengesizleştirirdi.

Ama hiçbir şey hissetmedim.

Sadece rutin işleri yapıyordum. Tek hesaplı yaptığım şey *ondan* kaçınmaktı. Onun adını düşünmedim. Düşünemedim. Kalktım, onun orada olmayacağını bildiğimde çıktım, spor salonuna gittim, işe gittim. Lily beni podcast'ine konuk olarak davet etti. Kabul ettim. Programı ayarladık. Yeni bir yazar müşterisi kazandım. Bir müşterimizi kaybettik. Iain Erstwhile, şehirde katılacağı bir hayır etkinliğine onunla birlikte gitmemi istedi. Social Queens'in Pennington's için yerel SM yönetimi olması hakkında konuşacaktık. Kabul ettim. Bir elbise aldım. Adet dönemim bittiği için ipek giymekte bir sakınca yoktu. Güzel ayakkabılar giydim. Saçımı yaptım. Aynaya baktım.

Hiçbir şey
hissetmedim.

Ta ki o
gelene
kadar.

Onu apartmanın dışında
Bu sonsuz hafta boyunca ilk kez. Bu beni bir yük treni gibi çarpmadı. Hayır, sanki uyuşukluğun perdesinde ilk çatlak oluşmuş gibiydi. Iain ile karanlık limuzinde otururken, o bir erkeğin istediği kadına gülümsediği gibi gülümsediğinde, uyuşukluğumda başka bir çatlak hissettim. Çünkü bunun yerine bir parça panik hissettim.

Resmi partide attığımız her adımda, beni tanıttığı her kişide, vücudunu benimkine her sürttüğünde, başka bir çatlak, başka bir kıymık daha oluştu. Ta ki uyuşukluk yerini göğsümü acı verici bir şekilde sıkan bu baskıya bırakana kadar.

Panik atak geçireceğimi hissedebiliyordum.

Özür dileyerek, kendimi tuvalete kilitlemek için aceleyle kadınlar tuvaletine girdim. Göğsüm sıkışırken korku beni sardı, yüzümde soğuk karıncalanmalar hissettim ve korku beni tuvalet kapısına yapıştırdı.

Sonunda, kendimi toparlayıp farkındalığımı kullanmaya başladım.

Gördüklerimi, duyduklarımı ve kokladıklarımı.

Koku hoş değildi ve burnumu çevremdeki kokuya buruşturdum. Böyle şık bir etkinlikte tuvaleti daha temiz

tutacaklarını düşünürsünüz.

tuvaleti daha temiz tutacaklarını düşünürsünüz. Bu, kendi saçmalığıma gülmeme neden oldu.

Berbat durumdaydım.

Nabzım hala düzensizdi ve bacaklarım titriyordu, ama en azından tekrar nefes alabildiğimi hissediyordum.

Ama kederim korkunçtu. Callan'ı görmek...

Kalbimi ona bağlamama izin verdiğim için kendime kızgındım.

Kalbimi kırmasına izin verdiğim için.

Ve şimdiye kadar tanıştığım en büyük potansiyel müşteriyle randevuya çıkmayı kabul ettiğim için kendime çok kızgındım. Iain'in iş anlaşmasından çok benimle seks yapmaya daha çok ilgi duyduğu çok açıktı.

Buradan gitmem gerekiyordu.

Burada kalamazdım.

Her an yüksek sesle, dağınık bir şekilde ağlamaya başlayacakmışım gibi hissettiğimde kalamazdım.

Tezgahtan ayrılırken bir kuyruk vardı ve tanıdığım birine rastlamamak için kimsenin gözlerine bakmadım. Bu pek olası bir şey değildi. Ailem Edinburgh'da tanınmış olabilir, ama artık kesinlikle gerekli olmadıkça bu tür etkinliklere katılmıyorlardı.

Bileklerime soğuk su serptikten sonra, Iain'i aramak için tuvaletten çıktım. Onu çekici bir esmerle sohbet ederken ve gülümserken gördüm ve kıskançlık hissetmedim bile. Onun çekici olmadığı ya da geçmişteki benim yaş farkı olan bir ilişkiyi düşünmeyeceği için değildi.

O Callan değildi.

Ve onu unutana kadar kimseyle birlikte olamazdım. Sıradan bir ilişki bile olsa.

Iain'e yaklaştım ve esmer kadının bariz flörtüne rağmen, ona ulaşır ulaşmaz bana döndü. Iain kolunu belime doladı ve beni yanına çekti. "İşte buradasın."

Hayal kırıklığıyla alaycı bir şekilde gülümseyen esmer adama garip bir şekilde gülümsedim ve uzaklaştım.

"Gidelim." Iain örgümü tuttu, parmak eklemleri göğsüme değdi, bu hareket kasıtlı olabilirdi. "Konuşabiliriz... iş hakkında."

"İş konuşmak isterim." Onun elinden kurtuldum. "Ama buraya senin randevun olarak gelmek bir hataydı. Ben... Yapamam. İş, harika. Bu" — aramızdaki mesafeyi işaret ettim — "Ben sadece... Birisi beni yakın zamanda incitti ve ben şu anda..."

"Beth." Iain yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı. "Sorun değil. Anlıyorum."

"Özür dilerim. Kabul etmemeliydim. Ben..."

"Kes şunu." Başını eğdi ve bana nazik bir gülümseme attı. "Buraya güzel, kendinden emin bir kadınla gelmiş oldum. Senden aldığım tek şey bu olsa bile, yine de kendimi çok şanslı hissediyorum."

Vay canına.

Bu, bana şimdiye kadar söylenen en güzel sözlerden biriydi. "Sen bir beyefendisin."

Bana yine nazik bir gülümsemeyle elini uzattı. "Seni eve bırakayım. Başka bir zaman görüşürüz."

Koluna girdiğimde içimi rahatlama ve hüznü kapladı.

Limuzin uzaklaşırken beni apartmanın önünde bıraktı.

Ağlamak istedim.

Bir yanım uyuşukluğun geri gelmesini istiyordu, ama diğer yanım bundan çok korkuyordu.

Ne kadar kötü olursa olsun, hissetmek hissetmemekten iyiydi.

Öyle olmak zorundaydı.

Binaya girdim, merdivenleri çıkabilmek için güzel elbisemi kaldırdım. Yavaş ve ağır adımlarla yukarı çıkarken sandaletlerim sinir bozucu bir şekilde tıklıyordu. Uzun zamandır ilk kez bir küvet özledim. Dairemde sadece duş vardı. Ama

bir kadeh şarap eşliğinde küvette uzanmak, bu garip akşamı sonlandırmak için doğru seçim gibi geliyordu. Callan'ın küveti vardı.

Adi herif.

Bütün hafta boyunca tek kelime etmedi!

Beni hiç umursamıyordu.

Iain ile yatmalıydım. Callan için bir önemi olmazdı. Kimseyi aldatmış olmazdım. Callan muhtemelen kendisine atlayan ilk kadınla sevişiyordu! Bu hafta onun rutinini kasten kaçınmamın birçok nedeninden biri, onunla ve onun tek gecelik ilişkilerinden biriyle karşılaşmak istemememdi.

Ooh, öfke iyi geliyordu.

Kalp ağrısından çok, çok daha iyiydi.

Kendimi son merdivenleri tırmanırken buldum, onu bu gece Baird ve John ile bir barda, yabancı bir kızla flört ederken ve onu yatağına götürmeye karar verirken hayal ettim.

Bizim seviştiğimiz yatağa. Biz.

Sevişmiştik.

Tereddüt ettim, acı bir nefes aldım. O

benimle sevişmişti.

Bunu hayal etmemiştim.

Neden?

Benim için hiçbir şey ifade

etmiyorsa neden bunu yaptı? Ondan

nefret ediyordum.

O, seks düşkünü, berbat, kırık bir küçük pislikti ve ben ondan daha iyiydim...

Merdivene ulaştığımda sendeledim.

Callan ön kapımın önünde çökmüş oturuyordu, dirsekleri dizlerine dayalı, başı ellerinin arasında.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Başını kaldırdı ve bakışlarındaki ıstırap beni yıkmak üzereydi. "Onunla yattın mı?" diye sordu, sesi sert çıkıyordu.

Öfke dikleştirdi beni sırtımı dik
yavaşça yavaşça ona doğru yavaşça
ilerlerken. "Kıskanıyor musun?"

Callan'ın öfke kızgın kıkırdadı acı acı ve
kısık. "Kıskanıyor musun?" diye fısıldadı.

O anda gözlerindeki parıltıyı gördüm.

Gözyaşları.

Aman Tanrım.

Bacaklarım

titriyordu.

"Bu kıskançlıktan daha fazlası, Beth," diye tısladı.
Yumruğunu karnına bastırdı. "Sanki bağırsaklarım
parçalanıyormuş gibi hissediyorum."

Bacaklarım titremeye başlamış, umutlarım göğsümde çok
büyük ve ezici bir şekilde şişmişken, elbisenin kirlenmesini
umursamadan onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi, onun gözleri yalvarıyordu.

"Onunla yatmadım. Onu öpmedim bile."

Callan gözlerini sıkıca kapattı, başını kapıma yasladı ve
bir damla gözyaşı süzüldü.

"Callan?"

"Sen... sen beni korkutuyorsun." Sonunda gözlerini açtı.

"Beni avucunun içinde tutuyorsun."

Rahatlama hissi içimi kapladı ve gözyaşlarım akmaya
başladı. Onları silerken söz verdim: "Senin gözlerinde ben
varım."

"Öyle mi?"

"Biliyorsun ki var."

"Neden randevuya gittin?"

"Çünkü geçen haftayı atlatabilmek için, sanki Novocain
almış gibi hayatımı sürdürdüm. Erstwhile'dı. Onunla iş
görüşmesi yapmak istedim, o da bunun yerine bu yardım
etkinliğine davet etti. Kabul ettim. Sonra seni gördüm
... ve kalbimin kırıldığını hatırladım. Bu yüzden Iain'den
beni eve götürmesini istedim."

Callan küfretti ve elimi tutmak için uzandı. Parmaklarım
içgüdüsel olarak onun parmaklarını kavradı. Bu çok iyi
hissettirdi. Sanki bir parçam yerine oturmuş gibiydi.

"Sen de benim sana zarar verdiğim kadar bana zarar verebilirsin," dedim ona. "Bu karşılıklı yıkımdır, Kaptan. Öyleyse neden birbirimize zarar vermemek için elimizden geleni yapmıyoruz?"

Parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı, yüzündeki ifade rahatladı. "Tamam, prenses."

"Sen... bunu gerçekten denemek istediğini mi söylüyorsun?" "Sen olmadan işlev göremiyorum, yani evet. Bunu bunu gerçekten denememizi istiyorum."

Dudaklarım titredi ve o aniden kapıdan uzaklaşıp ayağa kalktı. Beni kaldırdı ve sandaletlerimle sendeledim.

"İçeri girebilir miyim?"

Başımı salladım, parmaklarım milyonlarca farklı duygu ile titreyerek anahtarları çantamdan çıkardım. Bir haftadır hiçbir şey yaşamadıktan sonra bu benim için çok fazlaydı. Kapıyı açtım ve Callan'a döndüm. Yüzünde hala kara kara düşünür bir ifade vardı, omuzları gerginlikle kabarmış gibiydi. "Sen... gitmeyeceksin, değil mi?"

Benim korkumu hissedince, önceki ıstırabı geri döndü. "Beth, hayır. Sensiz çok mutsuzum. Gitmeyeceğim."

Ona güvenmeye karar verdim çünkü o her zaman dürüst olmuştu, ve bizi daireye aldım. Kalbim hızla atıyordu, bir parçam bunun gerçek olduğuna inanmaya hazır değildi. Ayaklarımı acıtan sandaletleri çıkarırken, onun arkamızdan kapıyı kapattığını duydum ve mutfığa doğru yürüdüm. "Sana bir içki ikram edebilir miyim?"

Callan koluma elini koyarak beni durdurdu.

Ona dönüp soru dolu bir bakış attım ve onun cevabı beni kendine çekmek oldu. Beni sıkıca, çaresizce kucakladı, yüzünü boynuma gömdü ve titredi.

Onun kucaklamasına karşılık verirken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü, parmaklarım onun güçlü sırtındaki kaslara kıvrıldı.

Onu öpmek için kendimi geri çektim. Dudakları nazikti, alaycıydı, arayış içindeydi. Bu, sekse götürmek için yapılan bir öpücük değildi. Sevgi dolu ve şefkatliydi. Bu, bizim en samimi öpücüğümüzdü.

hiç paylaşmadım. Bu seferki gözyaşlarım rahatlama ve minnettarlıktan kaynaklanıyordu.

Çünkü biliyordum

ki... onu

bulmuştum.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, uzun zamandır aradığım kişiyi.

"Ağlama prenses," diye fısıldadı, dudaklarıyla gözyaşlarımı silmeye çalışarak. "Bu beni öldürüyor."

"Bunlar iyi gözyaşları," diye söz verdim. "Mutluluk gözyaşları."

Bu onu yatıştırmış gibiydi ve dudakları benimkilerle buluştu. Tadı tuzluydu. Öpücüğü derinleştirdim, kollarımı boynuna doladım ve parmak uçlarımda yükseldi.

Callan ayrıldı. "Bu gece bir şey yapmak zorunda değiliz. Buraya bunun için gelmedim. Bunu bilmeni istiyorum."

"Evet." Avuçlarımla yüzünü kavradım, sakalları cildimi kaşındırıyordu. İronik bir şekilde, sözleri beni daha da tahrik etti. "Ama istiyorum. Seni özledim. Her yerimde senin ağzını istiyorum. Sakallarının uyluklarımda hissetmek istiyorum." Son cümleyi, bu düşünceyle çok tahrik olmuş bir şekilde, nefes nefese söyledim. "Senin benim olmanı istiyorum. *Gerçekten* benim."

Gözleri parladı, çenesi sıkıldı. Sonra karnımda sertleştiğini hissettim.

Onu her yerimde hissetmek istedim. Kokusunu, sertliğini, ağzını, sıcaklığını, spermini istedim... Her santimimle onunla kaplanmak istedim. Sanki çılgın bir sis beni ele geçirmişti. Gömleğini çektim, ama Callan beni durdurmak için ellerini bileklerime doladı.

Sorgulayan bakışlarım karşısında, beni yemek masasına kadar geriye doğru itti. "Otur."

Oh.

Masaya atladığımda bacaklarımdan arası ıslandı.

Callan, elbiseyi yavaşça yukarı çekerken gözlerime bakmaya devam etti. Sol kalçamı kaldırdım, sonra sağ kalçamı, böylece elbiseyi göğsüme ve başımın üstüne kadar kaldırabilirdim.

Gözleri meme uçlarımı kapatan yapışkan pedlere odaklandığında biraz güldüm. Pedleri çıkarırken dudakları gülümsedi.

Callan başparmaklarıyla meme uçlarımı okşadı. "Acıyor mu?"

"Hayır. Ama ipek ve sert meme uçları birbirine çok yakışır. Bu gece meme uçlarımın görünmesini istemedim."

O, somurtarak baktı.

Onun aklının nereye gittiğini bilerek onu nazikçe ittim. "Meme uçlarımı sertleştiren tek şey bir erkeğin dokunuşu değil, Kaptan. Klima, serin bir esinti... Meme uçlarım bu tür koşullarda selam vermekten mutluluk duyar."

Gülümsemeyi zor tutuyormuş gibi görünüyordu, ağzını üzerime sürtünce göğüslerimi avuçlayıp sıktı. "Ama her erkeğin dokunuşu değil."

"Hayır." Pantolonuna uzandım. "Her erkeğin dokunuşu değil.

Aslında sadece seninkiler."

Sahiplenme duygusu yüzünü sertleştirdi, ama benim ulaşamayacağım bir mesafeye çekildi. "Ellerini masanın üzerine koy."

Bu emir karşısında titredim ama söyleneni yaptım. "Aferin kızım," diye mırıldandı.

Bunu başka bir anda söyleseydi, ona tokat atmak isterdim. O anda vücudum gözle görülür bir tepki verdi. Göğüs uçlarım sertleşti ve karın kaslarım titredi.

Callan sırttı.

"Kibirli piç," diye homurdandım.

Onun cevabı daha da geniş bir sırıtış ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekmek oldu. Külotu omzunun üzerinden attı, güçlü elleriyle uyluklarımı kavradı ve bacaklarımı ayırdı.

"Oh!"

"Uzan."

Uzanmıştı

m.

Bu, şimdiye kadar bulunduğum en rahat pozisyon değildi, ama bacaklarımın arasına dilini ilk kez soktuğunda bunların

hiçbir önemi kalmadı.

Bağırdım ve başımı kaldırıp ona baktım. Beni yalarken gözleri üzerimdeydi.

"Aman Tanrım..." Diline doğru kıvrıldım ve sonra izlemek istediğim için dirseklerimin üzerine çıktım.

"Callan," diye nefes nefese kaldım, o benim vücudumu yalayıp emip işkence ederken. Klitorisimi dişlerinin arasına aldığı anda, kalbim patlayacak sandım.

Orgazm beni sararken sırtım kavislenerek boşaldım.

Ama o durmadı.

Yalamaya devam etti, orgazmımı yiyip bitirdi, beni bir orgazma daha sürükledi. Parmaklarını bacaklarımın arasına soktu, şişmiş klitorisimi emdi, ta ki içimde biriken zevkten başka bir şey kalmayana kadar.

"Callan, Callan, yapamıyorum!" Masaya yığıldım, ikinci orgazm vücudumu sararken gözlerim tavana dikilmişti, yalancı olduğumu kanıtlayarak.

Çünkü görünüşe göre yapabiliyordum. Hem de çok sert bir şekilde.

Hâlâ titriyor, sersemlemiş, ateşli ve terliydim ki, kendimi ayağa kaldırılmış buldum. "Callan?"

"Seninle sevişmek istiyorum," dişlerini sıkarak zorla çıkardı, "ama önce seni sertçe sikmek istiyorum."

"O," diye nefes nefese onayladım. "Diğerini de yapabiliriz..." O beni döndürüp masanın üzerine eğdiğinde, nefesim kesildi. Heyecan omurgamdan aşağıya doğru titredi.

"Bacaklarını aç."

Bacaklarımın arasındaki serin hava ve karnımın üstüne yatarken meme uçlarımı sıyıran ahşap masa. O fermuarını telaşla açmaya çalışırken omzumun üzerinden ona baktım.

Callan tamamen soyunmadı bile. Boxer şortundan sikini çıkarır çıkarmaz içime girdi. Ben çığlık attım, o kalçalarımı elleriyle kavrarken ben daha iyi denge sağlamak için dirseklerimin üzerine bastırdım.

"Oh, lanet olsun," diye inledi ve avuçlarını kışımın üzerinde gezdirirken bir saniye durakladı. "Sen çok mükemmelsin. Çok mükemmel hissediyorsun. Sıcak, sıkı ve *benimsin*."

O bana girdiğinde tekrar titredim.

Söz verdiği gibiydi. Sert, hızlı, öfkeli ve o kadar muhteşemdi ki, hayatımın geri kalanında bunu hatırlayacağım. Ne kadar çaresizdi, bana ne kadar ihtiyacı vardı. Bu beni güçlü hissettirdi.

Bu açıyla G noktamı vurmaya devam etmesi de oldukça olağanüstüydü.

Kalçalarını her şiddetli itişinde masa hareket ediyor, yere sürtünüyordu. Her girişinde o kadar yüksek sesle ağlıyordum ki, alt kattaki komşumun bizi duyacağından emindim.

"Siktir, siktir," diye nefes nefese inledi Callan. "Beth. Siktir, Beth." Kalçalarımı tutan elleri artık morartıyordu. "Benim için boşal prenses. Sikime boşal. Sertçe."

Sözleri beni doruğa ulaştırdı. İç kaslarım onu sıkıca kavrayıp, boşalırken titreyerek onu daha derine, daha sıkı içime çekince, boğuk bir çığlık attım.

"Beth!" diye bağırdı ve kalçaları son bir kez bana çarptı. Onun boşaldığını hissettim, penisi benim sıkı, titrek sıcaklığımın içinde atıyordu.

Kollarım güçsüzleşti ve masanın üzerine yığıldım.

Sırtımda yumuşak dudaklarını hissettim, orgazmımızın ardından beni öperken nefesini tenimde hissettim. Sırtımdaki örgümü çekip omurgamın daha yukarısını öptü, elleri kalçalarımından ve belimden aşağıya doğru kaydı, sonra da kışıma indi.

Başparmağı kıvrımın aşağısına kaydı ve hiç kimsenin girmedığı bir yere dokunduğunda şaşkınlıktan küçük bir inilti çıkardım.

Onun penisinin içimde seğirdiğini hissettim.

Başparmağını biraz daha içeri bastırdı.

"Callan?" Omzumun üzerinden ona bakarak titredim.

Son orgazmına rağmen yüzünde açlık dolu karanlık bir ifade vardı. "Hiç bir erkeği buraya aldın mı?"

Başımı salladım ve o parmağını nazikçe içeri sokarken, bir başka iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırdım. Yanıyordu, ama tamamen hoş olmayan bir his değildi. İçimde sertleşirken değil. O da burada, her yerimi doldururken, bu his çok güçlüydü.

Heyecan verici.

"Sen benim benim misin?" diye sordu
boğuk bir sesle, ama sorusunda soruya sadece seks değil, duygu da katılmıştı.

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim.

"İyi." Eğildi ve aynı anda iki parmağını kıçıma sokarken içime daha derine girmesinin verdiği hisle nefesim kesildi. Nazikçe. Dürtüyordu. Çok derine girmiyordu. Sadece bir ön sevişmeydi. "Senin her şeyinin benim olmasını istiyorum. İçinde ve dışında, her santimini, Beth. Benim nerede başladığının ve senin nerede bittiğinin farkına bile varamayacağımız kadar."

"Evet." Ben de bunu istediğim için başımı salladım.

Benden çekildi ve sonra penisini tekrar içeri kaydırды, bu sırada parmakları kıçımda gergin bir yanma hissi yaratıyordu. "Callan!"

"Seni benim sikime hazırlamamız lazım," dedi sert bir sesle. "Ama bir gün beni kıçına alacaksın ve o zaman senin her santimini ele geçireceğim." Aniden içimden çıktı ve sonra beni masadan nazikçe kaldırdı. Beni kollarına aldığı anda neredeyse eridim. "Tıpkı senin benim her santimimi ele geçirdiğin gibi."

Onun dudaklarını öperken sevinçle dolmuştum. Beni yatak odasına taşıırken sürekli öpüyordu. Tek bir mobilyaya bile çarpmadı. Gösterişçi. Ben de öyle dedim ve onu güldürdüm. Sonra onun imza hareketini yaptı ve beni yatağa attı.

Ama bu sefer üzerime çıktığında, dokunuşları her zamankinden daha nazikti. Ben de onun keşiflerine karşılık verirken, o da beni her yerimden okşadı. Uzun bir süre öpüşüp, yalayıp, okşadıktan sonra tekrar içime girdi.

Sonunda onun penisine geldiğimde, gözlerimi yaşartan türden bir sevişmeden kaynaklanıyordu.

Ancak geçen seferin aksine, Callan gözyaşlarımı öperek sildi. Sonra bizi temizlemek için beni banyoya götürdü ve ardından elimi tutup yatağıma geri götürdü.

Birbirimizin kollarında uykuya daldık.

Gecenin bir saatinde uyandı. Beni uykumdan uyandırıp tekrar sevişmek istediğinde, onun çaresizliğini, çılgınlığını hissettim. Ona bunu verdim çünkü ihtiyacı olduğunu hissettim. İkimizin de ihtiyacı vardı.

Duygularımızın büyüklüğünün yatışması biraz zaman alacaktı.

O zamana kadar, bizler hassas, açık sinirler gibiydik.

Ama onu bu kadar sevmek buna değerdı. İkimiz de bunu yüksek sesle söylemeye hazır olmasak bile.

KONU 42

BETH

"İyi misin?"

Callan elimi sıktı ve bana sıırıttı. "O sadece senin küçük kız kardeşin."

Gerçek bir ilişki kurmaya karar verdiğimiz Pazartesi günü, Callan'ı önce kız kardeşim Elle ile tanıştıırarak ailemle tanışmasını kolaylaştırmaya karar verdim. Annem, uzun bir hafta sonu için babamla birlikte Londra'ya gitmişti. Babam iş için oradaydı, annem de orada olduğu sürece ajansııyla ve yayıncısıyla görüşmeyi planlamıştı. Elle, evde tek başına kalacak kadar büyük olduğunu ısrarla söylese de, annem ve babam büyükannem Elodie ve büyükbabam Clark'ın onunla kalmasını istediler.

Bu akşam tiyatroya biletleri vardı ve ben de Elle'ye eşlik etmek için onlara gitmeyi teklif ettim. Elle itiraz etti ama ben onun Callan'la tanışmasını çok istiyordum. Callan'ın ailemin tüm üyeleriyle birden tanışıp bunalmadan tanışmasını istiyordum.

Callan, barışmamızın ertesi günü bir maçı vardı. Bence bu iyi oldu, çünkü yoksa tüm hafta sonu benim dairemde kalıp barışma seksi yapardık.

İyi haber, o ve Caley United, Leith United'ı ezip geçtiler.

Kötü haber ise, magazin dergileri benim Iain Erstwhile ile birlikte katıldığım yardım etkinliğindeki fotoğraflarımı internette yayınlayarak, ya aldattığımı ya da Callan ile ayrıldığımızı ima ettiler. Callan bana bunu önemsemememi söyledi, ama makaledeki ima, Iain Erstwhile gibi bir adamın peşinde olduğum için Callan'ın yeterince iyi olmadığını düşündüğüm yönündeydi. Lanet olasılıklar.

Sonra Mhairi'nin hamile olduğu ve doğum iznine çıktığında onun yerine birini bulmam gerektiği konusunda iyi haber/kötü haber aldım.

"Hap kullanıyorum." Beklenmedik haberin şokunu hala atlatamamış bir halde telefonda burnunu çekerek bana söyledi. "Kendimizi beğenmiştik. Prezervatif kullanmayı bıraktık. Şimdi planladığımdan on yıl önce hamile kaldım."

Telefonu kapattığımda, Mhairi kadar içerik oluşturmada iyi bir fotoğrafçı bulma endişesinin yanı sıra, onun durumunun uyarıcı niteliği de beni endişelendiriyordu. Callan ve ben de doğum kontrol hapı kullandığım için prezervatif kullanmayı bırakmıştık.

Konuşmamız gerekiyordu.

Ama önce küçük kız kardeşimi ziyaret ettik.

Callan'ın eli benim elimi sıktı, ben onu Dublin Caddesi'ndeki ailemin evinin önünde durdurduğumda. Onu Elle ile tanıştırmak beni sadece heyecanlandırmakla kalmadı, aynı zamanda benim büyüdüğüm yere vereceği tepki konusunda da endişelendirdi. Benim ayrıcalığım ve onun bunun anlamı hakkında düşündükleri, ortak geçmişimizde bir tartışma konusuydu. Bunun şimdiki zamanımızda aramızda bir uçurum yaratmasını istemiyordum.

"Hazır mısın?"

Binaya baktı ve sonra başını salladı. Onu içeriye götürdüm.

Callan, yenilenmiş Gürcü tarzı konağın ihtişamını görünce dudaklarını araladı.

"Burada mı büyüdü?"

"Evet, burası benim evim." Alt dudağımı ısırarak tepkisini inceledim.

Bana baktı, benim yüzümde gördüğü şey karşısında ifadesi yumuşadı. "Bir tur atabilir miyim?"

Gülümsedim, omuzlarım rahatlamış bir şekilde düştü. "Tabii ki."

"Beth, sen misin?" diye seslendi kardeşim, sesi o kadar zayıftı ki mutfakta olduğunu anladım.

"Evet!" Callan'ın elini tekrar tuttum ve onu resepsiyon salonuna götürdüm.

"Vay canına," diye mırıldandı, büyük merdiven boşluğuna bakarken.

Kıkırdayarak onu oradan geçirdim ve koridordan geçerek arkadaki büyük mutfağa götürdüm.

Tahmin ettiğim gibi, küçük kardeşim ocakta baharat kokan bir şeyler pişiriyordu. Bize bir bakış attı, gözleri beni geçip Callan'a odaklandı. "Sen gerçekten Callan Keen'sin."

O da başını salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Elle, yemeğinin yanmaması için tavayı ocaktan çekti. Uzun siyah saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı ve kısa bir tişört ile ona uyan bir eşofman giyiyordu. "Hayatını daha ilginç hale getirmek için bir futbolcuyla çıktığını söylediğinde yalan söylediğini düşünmüştüm."

Onunla dalga geçiyordu. Küçük ukala. Her zaman farklı ten rengimizden dolayı birbirimize pek benzemediğimizi düşünmüştüm, ama o büyüdükçe benzerliğimizi görebiliyordum.

Callan da öyle düşünmüş olmalıydı, çünkü "Tanrım, o senin koyu saçlı mini versiyonun" diye mırıldandı.

Burun kıvrarak mutfağın içine doğru ilerledim. "Callan, bu benim küçük kardeşim Elle. Elle, Callan... benim..." Oh, bu konuyu henüz konuşmamıştık. Evet, ciddi bir ilişkiye girmeye karar vermiştik, ama birbirimize nasıl hitap edecektik? Callan'ı korkutmak istemiyordum.

"Erkek arkadaş," dedi Callan, bana bilmiş, kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Ben Beth'in erkek arkadaşıyım."

Sersemlemiş bir gülümsemeyi zorla bastırdım, ama kardeşim bunu gördü. "Oh, fena vurulmuşsun, ha?"

Callan güldü, ben ise ona ters ters baktım. "Sus sen. Ne pişiriyorsun?"

"Fajita yapıyorum!" Elle bize el salladı ve Callan'a, "Kardeşlerim arasında yemek yapabilen tek kişi benim, bu yüzden sana yemek yapacak bir kız arkadaş arıyorsan, aramaya devam etmelisin," dedi.

Küçük velet. "Beni neredeyse kör bir körili yemekle öldürüyordu, bu yüzden beni bu yüzden terk ederse ikiyüzlü olur."

Callan iç geçirdi. "Bunu asla unutmayacaklar, değil mi?"

"Çok mu baharatlı?" Elle ocağa dönerken sordu.

.

"Öyle bir şey," diye homurdandım. "İçki ister misin?"

O başını salladı, ama ben onun geniş ve iyi donanımlı mutfağı incelediğini fark ettim. Ailemin mutfağı, Aga ocağı, çoklu fırınları, modern çiftlik evi dolapları, Belfast lavabosu ve mermer şelale tezgahlı devasa adasıyla rüya gibiydi. Musluk ve kulplardaki pirinç detaylar mutfağa ekstra bir şıklık katıyordu. Tam da yetişkin olduğumda istediğim türden bir mutfaktı.

"Callan, sahada topu tekmelemekle geçinmek nasıl bir şey?" diye sordu Elle, ben *erkek arkadaşımın* önüne içkisini koyup adanın yanına oturduğumda.

"Elle!"

Küçük kız kardeşim odada dolaşırken, tortillaları ısıtıcı fırına koyarken sırtarak gülümsedi. "Kötü anlamda söylemedim. Profesyonel kadın futbolunda kariyer yapmayı düşünebilirim, hepsi bu."

Kıkırdayan Callan'a döndüm. "Yalan söylemiyor. Elle büyüdüğünde milyonlarca şey olmak istiyor." "Ne

zaman?" Kaşlarını kaldırdı. "Üzgünüm ama ben en küçüğüm ve en olgunum." "Aww, böyle düşünmen çok tatlı."

Kız kardeşim salata, guacamole, salsa, peynir ve ekşi krema hazırlarken bana karanlık bir bakış attı. Karnım guruldamaya başladı ve onun şu anki somurtkan bakışlarına rağmen minnettarlık duydum. Elle, bu akşam Callan'ı getireceğimi biliyordu ve Meksika mutfağının en sevdiğim mutfak olduğunu da biliyordu.

"Ee?" Elle bana bana konuğumuza
konuğumuza "Ne gibi gibi?"

Futbol

"Bu zor bir iş. Her gün antrenman yapıyoruz."

"O şaka şaka yapmıyor. O on abs çelik
çelik gibi dediona ona, biraz peynir alırken.

"Ve günlerce sürecektir dayanıklılık."

Callan bir yudum köpüklü suyla boğuldu ve bana gözleri
fal taşı gibi açılmış bir "*Ne oluyor lan?*" bakışı attı.

Omuz silktim çünkü Elle ne demek istediğimi
anlamamıştı.

"Seks hakkında konuştuğunu biliyorum, biliyorsun, ve
iğrenç."

Oh Siktir. Ben Unutmaya unutmaya o
olmadığını artık olmadığını unutuyordu.

"Üzgünüm." Utangaç bir şekilde yüzümü buruşturdum.

"Ünlü olmayı seviyor musun?" diye sordu Elle

Callan'a. "Ünlü müyüm?"

"Beth seninle görüşüğünü söylediğinde kim olduğunu
biliyordum." Kız kardeşim yüzünü çevirirken yanakları
hafifçe kızardı.

Çenemi avucuma dayadım ve onun alışılmadık bir
utangaçlıkla başını eğmesini izledim. Elle benim erkek
arkadaşıma aşık mıydı? "İlginç," diye mırıldandım.

"Kapa çeneni," dedi bana bakmadan. "Ne
kaçırıyorum?"

"Hiçbir şey, Kaptan." Callan'ın dizine hafifçe vurdum,
onu rahatsız etmek istemiyordum, ama aynı zamanda küçük
kız kardeşimi de iyice kızdırmak istiyordum.

"Düşündüğün gibi değil." Elle, bizim için tortillalara
tavuk fajita karışımını koymaya başladı. "Ben... okulda bir
çocuk var. Caley United'ın büyük bir hayranı ve sürekli
Callan ve Baird McMillan'dan bahsediyor."

Yani okulda Caledonia United'ı seven bir çocuğa aşık mı
olmuştu?

"Okuldaki bir çocuk mu?"

"Mm-hmm. Sen ve Callan birlikte magazin dergilerinde
fotoğraflarınız yayınlanana kadar benimle pek
konuşmuyordu..." Bize tabakları uzattı. "Callan'la çıkmanı

çok havalı buluyor."

"Ona imzalı bir forma falan vermek ister misin?" diye sordu Callan.

"Dur, dur." Koruyucu abla içgüdülerim devreye girdi. "Senin Callan'la ilişkili olduğunu öğrenene kadar seninle konuşmuyor muydu?"

Elle omuz silkti ve yemeğinin üzerine büyük bir kaşık ekşi krema koydu.

"Bu hiç hoş değil."

"Belki de onunla konuşmak için bir fırsat olarak görmüştür." Callan fajitadan büyük bir ısırık aldı ve yutkunduktan sonra devam etti, "Ben de bir kızdan hoşlansam ama ona nasıl yaklaşacağımı bilmesem aynısını yapardım."

"Oh, gerçekten mi? Çünkü ben senin bir kadına ilk hamleyi yapana kadar sadece somurtup homurdandığınızı sanıyordum."

Başparmağıyla dudağındaki salsayı silerek sırttı. Onu yalamak istedim. "Öyle mi oldu? Ben öyle hatırlamıyorum."

"Nasıl hatırlıyorsun? Çünkü ben senin peşinde koşarken bazı mağara adamı özelliklerini kesinlikle hatırlıyorum."

"Takip mi? Beni yatağa atmak için saçma sapan bir hikaye uyduran sendin."

"Pfft. Lütfen. Sanki hikayeye ihtiyacım varmış gibi."

Kendinden emin bir şekilde sırttım. O da sırttı.

"Haklısın."

"Um, reşit olmayanların önünde flört etmek yeter." Elle bakışlarımızı tekrar kendisine çekti. "Gerçekten bunun sadece benimle konuşmak için bir bahane olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Muhtemelen." Callan başını salladı.

Kız kardeşim çok tatlı biriydi, bu yüzden bahsettiği çocuk bir fırsat kolluyorsa hiç şaşırmaıdım. "Elle ile bir selfie çeker misin? Ona konuşma başlatmak için gösterebilir."

"Oh, bu harika olur." Callan'a, sadece kalpsiz bir adamın hayır diyebileceği, kocaman köpek yavrusu gözleriyle baktı.

Dudakları seğirdi. "Tabii. Fajitalar için teşekkür etmek için."

"Güzel, değil mi?" dedim, ama lezzetli yemeği büyük bir lokma ısırırken, sözlerim bozuk ve tutarsız çıktı.

Callan cevap olarak elini uzattı ve başparmağıyla ağzımın köşesinden guacamole'yi sildi ve sonra onu emdi.

Rahmim kasıldı. Yüzümde gördüğü şeye burnu genişledi.

"İğrenç, siz ikiniz de annemle babam kadar kötüsünüz," dedi Elle ve ardından yıllar boyunca aileme defalarca duyduğum bir cümle ekledi. "Gidin bir oda tutun."

KONUŞMA

BETH

Bir oda tuttuk. Daha doğrusu, benim eski yatak odam.

Akşam yemeğinden (Elle için kendimize hakim olduk) ve tatlıdan sonra, Elle Callan ile bir selfie çekti (ve çok sevimliydi) ve sonra bize bayıldığı tuhaf bir komedi dizisini izlettirdi. Neyse ki bölümler sadece otuz dakika sürüyordu ve ilk bölümün ardından Elle'in en iyi arkadaşı aradı ve o da oturma odasına gidip dedikodu yapmaya başladı.

Callan'a evin geri kalanını gezdirdim.

"Bu harika, Beth," dedi bana en üst kata çıkarken. "Rüya gibi bir ev."

"Biliyorum." Elini tutup eski yatak odama götürdüm. "Burada büyüdüğüm için şanslıyım."

Kardeşlerim ve ben aynı katı ve o kattaki devasa banyoyu paylaşıyorduk. En büyük yatak odası benimkiydi çünkü en büyüğüydüm ve ailem ben taşındığımdan beri hiçbir şeyi değiştirmede. Duvarın birine devasa bir dört direkli yatak yerleştirilmişti. Giyinme alanı ve çalışma köşesi vardı. İki uzun Gürcü penceresi, evin arkasındaki Queen Street Gardens'ın manzarasını sunuyordu. Buradaki paneller gümüş grisi-mavisi renge boyanmıştı ve yumuşak mobilyalar pembe, gümüş ve

mavinin karışımıydı. Bir genç için oldukça sofistike bir odaydı, ama ben onu çok seviyordum.

Callan

*prens*es tam isabet."

Sesi sevgi doluydu, bu yüzden onun dalga geçtiğini anladım. Ama haklıydı. Orası bir *prens*es için uygun bir yatak odasıydı. Yatağa oturup onun etrafı incelemesini izledim. Eşyaları eline aldı. Masamın üzerindeki duvara astığım fotoğrafları incelemek için durdu. Ailem ve akrabalarımın birçok fotoğrafı vardı, Amanda ve benim fotoğraflarımız da bolca vardı. Onlara bakmak hala acı verse de, onlardan ayrılmaya dayanamazdım.

Sonunda Callan bana doğru yavaşça yürüdü ve yatağın kenarına oturdu.

"Ne düşünüyorsun?"

Dirseklerini dizlerine dayadı, hala odanın etrafına bakınıyordu. "Bu evde, sadece sen ve kız kardeşin olsanız bile sevgiyi hissedebiliyorsunuz."

Yemin ederim kalbim küt küt attı. "O zaman doğru hissediyorsun.

Bu evde kesinlikle çok fazla sevgi var."

"Sevindim. Buna sahip olduğuna sevindim."

Bir an sessiz kaldık, ama onun için üzüldüm... bu yüzden cesaretimi toplayıp, "Onları özleyiyor olmalısın" dedim.

Annesi ve üvey babasından bahsettiğimi anlayan Callan, zorlukla yutkundu. Avuç içlerinin üzerine yaslanarak oturdu ve gözlerime baktı. "Her gün. Onlara söylemek istediğim şeyler hep var. Bazen maç sırasında tribünlere bakarım ve onların orada olduğunu hayal ederim. Beni desteklediklerini hayal ediyorum. Ama bazen Gavin'i görüyorum. Tekrar gelmeye başladı. Maçlara geliyor. Antrenmanlara geliyor. Sanki benim başardıklarımla bir ilgisi varmış gibi davranıyor. Beni utandırıyor. Benden para istiyor."

İtirafı beni çok üzdü. "Neden daha önce söylemedin?"

"Utanç duyuyorum." Omuzlarını silktili. "Teknik olarak benim babam olduğu için utanç duyuyorum. Buna katlanmak zorunda olduğum için. En son

orada olduğu zaman, fiziksel bir kavgaya tutuştuk."

Elimi omzuna koydum. "Çok üzıldüm."

"Patron, onu stadyumdan men ettirmek isteyip istemediğimi sordu. Ama intikam alacağından korkuyorum. Ve gerçek şu ki, annemle babam öldükten sonra beni yanına aldı. Bana bir çatı sağladı."

Öfke içimi kapladı. "Bir koruyucu aile sana bir çatı sağlayabilirdi, Callan. O senin biyolojik baban, evet, ama sana önemli hiçbir şey vermedi. Ona hiçbir şey borçlu değilsin ve eğer senin evin gibi hissettiğin bir yere sızıyorsa, onu oradan uzaklaştırmalısın."

"Anlıyorsun, değil mi?" Dudaklarının köşeleri kıvrıldı. "Caley United benim evim."

"Anlıyorum. Ve artık birbirimizi gerçekten görüyoruz, o evi ziyaret etmek isterim."

"Maça gelmek mi istiyorsun?"

"Evet. Sorun olmazsa?"

"Çok isterim."

"Gavin'i yasakla," diye ısrar ettim. "Eğer gerçekten istiyorsan."

Callan beni düşündü. "O senin hakkında her şeyi biliyor. Yaptıklarımın sana yansımamasını istiyorum."

"Benim için endişelenme. Ben iyiyim. Yapman gerekeni yap. Gavin'e hiçbir şey borçlu değilsin. O sadece senin peşinden gelen bir pislik."

"Hayat çok acımasız. Annem ve babam öldü. Amanda öldü. Ama onun gibi boş boş dolaşan insanlar var. Bazen onları o kadar çok özlüyorum ki, nefes alamıyorum sanki. Yirmi beş yaşımdayım ama bazen kendimi yine on iki yaşımda gibi hissediyorum."

Göğsümde bir acı hissettim. "Onları sana geri verebilmek için her şeyi verirdim."

Çenesindeki kaslar, bastırmaya çalıştığı yoğun duygularla gerildi. "Bazen, onlar Gavin gibi olsalardı daha kolay olurdu diye düşünüyorum. İyi ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeseydim daha iyi olurdu."

“O zaman sen sen olmazdın, Kaptan. Sen iyi bir adamsın ve bunun bir kısmı iyi insanlar tarafından yetiştirilmiş olmandan geliyor.”

"Ama ben iyi miyim? Belki de içimde biraz Gavin vardır. Seni incittim," dedi boğuk bir sesle. "Seni tekrar incitmekten korkuyorum. Yani, seni lanet olasıca babamla görüşmem için zorladım. Sen endişe ve Amanda ile uğraşıyordun, ben de o durumu zorlayarak üzerine daha da yük bindirdim."

"Hiçbir şeyi zorlamadın," diye söz verdim. "Ayrıca, o toplantıyı henüz yapamadığın için üzgünüm."

"Mesele o değil." Callan elini salladı. "O umurumda bile değil. Benim umurumda olan sana nasıl davrandığımı. Seni inciten adam olmak istemiyorum. Ama seni incittim. Hem de birçok kez."

"İlk ben seni incittim. Değil mi? Lisede?"

"Çocuktuk."

"Callan..."

"Evet," diye sabırsızca kabul etti. "Sen beni incittin."

"Özür dilerim." Eğilip çenesine bir öpücük kondurdum. "Çok özür dilerim."

"Önemli değil."

"Hayır." Yüzünü nazıkçe çevirdim. Gözlerine bakarak söz verdim, "Bana da acı verdi. Kendime bunun önemli bir şey olmadığını söylemeye çalıştım çünkü biz sadece çocukluk ve ailemle ve Amanda ile sorun yaşamak istemedim... ama benim için önemli bir şeydi, Callan. Önemli değilmiş gibi davranmakta çok başarılıydım, ama seni çok özledim. Sence neden aptal Ryan Preston ile çıktım?"

Dudaklarını büzdü. "Neden çıktın peki?"

"Çünkü o zamanlar, birlikte olmak istediğim kişiyi kaybettiğim için kızgındım ve seni elde edemeyeceksem, kiminle çıktığımın önemi yoktu."

"Cidden mi?"

"Ciddiyim. Ama kısa sürede Ryan'la çıkmaktansa kimseyle çıkmamamın daha iyi olacağını anladım."

Callan buna sırtarak cevap verdi. "Evet, şaka yapmıyorsun."

"O sabah, o berbat kanepeyi arkadaşlarıyla birlikte yukarı taşıırken seni gördüğümde, uzun zaman sonra seni gördüğüm için hem heyecanlandım hem de sana yeniden aşık olmaktan korktum. Benimle hiçbir şeyin olmamasını istemen daha kolay görünüyordu."

Ben itiraflarımı sürdürürken, o beni inceledi, gözleri araştırmacı bir şekilde. "Eve getirdiğin kızları kıskanıyordum. Bunu kendime itiraf edemiyordum."

"Onların hepsiyle arkadaş olduğun için bunu asla bilemezdim," diye alay etti.

"Onları istemenin benim suçum değildi."

"Seni istedim. Hayatımda hiç seni istemediğim bir an olmadı. Onları hatırlamıyorum bile. Bunun beni tam bir pislik yaptığını biliyorum, ama gerçek şu ki, sen oraya giren ilk ve tek kızdın."

Elimi onun kalbinin üzerine koyduğumda karnımda bir zevk dalgası hissettim. "Burada mı?"

Callan başını salladı.

"Beni affediyor musun?" diye sordum aniden.

"Affetmeseydim burada olmazdım. Sen beni affediyor musun?" "Seni kapımın önünde otururken gördüğüm andan itibaren."

Başımı omzuna yasladım, dizine yatıştırıcı bir el koyarak odama baktım. "Bana güveniyor musun? Seni şimdi ilk sıraya koyacağıma güveniyor musun?"

Tereddüt etmedi. "Güvenirim."

"İyi. Çünkü... sen benim en iyi arkadaşımsın."

Dudaklarının başımın üstüne nazikçe dokunduğunu hissettim. "Sen de benim en iyi arkadaşımsın," diye sert bir sesle söz verdi. "Ama bunu Baird'e söyleme."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Birbirimizi tekrar bulduğumuz için çok mutluyum

... ama bir yanımda, kaybettiğimiz yıllara kızgın. Seni o zaman buraya getirmek isterdim. Sana beni, bu aileyi vermek isterdim."

"Geçmişe bakamayız, prenses. Ailemi kaybetmekten öğrendiğim bir şey varsa, o da budur. Geçmişe bakmak... seni kederle delirtir."

"Çok bilgesin," diye fısıldadım.

Birkaç saniye geçti ve sonra dedi ki, "Bu yatak odası yaşam alanlarından bu kadar uzak olmasaydı, gençken çok işimize yarardı."

Kıkırdadım. "Bilemem ki."

O uzaklaştı ve ben ona baktım. Şaşırmış görünüyordu. "Burada hiç seks yapmadın mı?"

"Sadece kendimle."

Callan'ın gözleri parladı. "Biraz daha burada kalırsak Elle bizi özler mi sence?"

Onu yatakta geri itiyordum bile. "Ama çok sessiz olmalıyız."

"Sessiz kalamayan ben değilim," diye nefes nefese söyledi, ben onun fermuarını çekerken.

"Sırf bunun için sana işkence etmeliyim, ama vaktimiz yok." Üzerine çıktım ve eğilip gülüşünü öpücüğümle bastırdım.

Ardından eski yatak odamda hızlı ve sessiz bir sevişme yaşandı... ve harikaydı.

Sonra, kıyafetlerimizi düzelterip seks yapmış gibi görünmemek için elimizden geleni yaparken, aniden Mhairi aklıma geldi.

"Kahretsin." Yatak odamın kapısında durdum. "Ne?" Callan uyanık bir şekilde sordu.

"Yine prezervatifsiz seks yaptık." "Hap kullandığını sanıyordum."

"Şey, Mhairi, benim fotoğrafcım, hamile hamile, hap kullanmasına rağmen. Yani artık prezervatifsiz seks yok."

Callan'ın dudakları büzüldü.

"Gerçekten dudak büküyor musun?" "Hayır. Belki."

"Belki mi *bebeğim*?" diye sordum, gözlerimi kocaman açarak.

Callan'ın gözleri parladı. "Haklısın. Haklısın. Bundan sonra prezervatif kullanacağız."

Anlaştığımızı sevindim, yatak odasından çıktım ve elini tuttum. Elimi tuttu, ama bana tutunmasına rağmen, "Seninle korunmadan sevişmek, hamile kalmaya hazır olduğumuzda sabırsızlıkla bekleyeceğimiz bir şey olacak" dediğinde merdivenlerde neredeyse tökezleyecektim.

"Doğru," diye ciyakladım, içimdeki "ERKEK ARKADAŞIM BENİMLE BEBEK İSTİYOR BAŞKA BİR ŞEY

Adam son birkaç gün içinde tam bir dönüş yapmıştı. Beni neredeyse kaybetmek, bekarlığını sarsmıştı.

Bu şaşırtıcı ve heyecan verici haberin etkisinden hala kurtulamamışken, oturma odasına girdiğimizde Elle koltukta kıvrılmış halde oturuyordu. Bizi görünce yüzünü buruşturdu. "Siz ikiniz yatak odanızda yaptınız, değil mi?"

Callan boğulur gibi bir ses çıkardı.

Dehşetle ağzımı açtım. Bunu nasıl biliyordu?

Her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol etmek için kıyafetlerimize baktım. Her şey yerindeydi!

"Ah, yaptınız." Elle yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve bize doğru yürüdü. "Bu ailenin seks düşkünlüğü ne böyle?"

"Seks düşkünlüğü değil." Onun geçmesini izlemek için döndüm. "Seks tamamen... Elodie büyükanne! Clark büyükbaba!" Odanın arka duvarındaki kanepede oturan iki kişiye şaşkınlıkla baktım. Girişte fark etmediğimiz iki kişi.

Callan o kadar hızlı döndü ki, bana çarptı.

Elle bana şeytani bir şekilde sırıttı. "Oh, büyükanne Elodie ve büyükbaba Clark geri döndüler."

Yüzüm intikam alacağıma dair bir ifadeyle doluydu. İki gün, iki yıl ya da yirmi yıl sürse de, bu an için küçük kız kardeşime ödeyecektim.

Büyükbaba Clark gülmemek için zorlukla kendini tutarken, büyükanne Elodie koltuktan kalkıp nazikçe, "Elle, ikinci kattaki çamaşır dolabından temiz çarşafları getirir misin?" dedi. Sonra,

, erkek arkadaşıma elini uzattı ve "Elodie Nichols, Beth'in büyükannesi. Torunumun çocukluk odasında onunla seks yapan adama nasıl hitap etmeliyim?" dedi.

Elle koridorda kahkahalara boğulurken, Clark birkaç öksürükle kahkahasını bastırdı.

Bazen bu aileden gerçekten nefret ediyordum.

Ancak Callan, hiç aldırış etmeden, büyükanne Elodie'nin elini tuttu ve samimi bir şekilde sıktı. "Ben Callan Keen. Teselli olacaksa, çarşaflar temiz."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Ama Elodie büyükannesi başını salladı. "Güzel. Kolayca korkmuyorsun. Belki bu çocuk babanla tanıştığında altına işemeyecektir."

Neyse ki Callan güldü, ben ise yerin dibine girmek istedim. "Tamam, çok komik. Artık büyükbabalar ve büyükannelerimizin önünde seks konuşmaları yok."

"Evet, ben de öyle tercih ederim. Ama kaçmıyorsun. Gel, bizimle bir fincan çay iç."

Callan'a baktım ve o da başını salladı, yüzündeki ifade bununla bir sorunu olmadığını gösteriyordu.

Ve akşamın geri kalanını, büyükannem ve büyükbabamla çay ve bisküvi eşliğinde geçirdik. Sevinçle şaşırdım ki, Callan onlarla tamamen rahat davranıyordu ve Loverose Lane'e doğru eve yürürken, uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflik hissettim.

Büyükanne Elodie ve büyükbaba Clark Callan'ı sevdiler. Bunu anlayabiliyordum. Elle de öyle.

Bu çok iyiydi... çünkü ben onu sevmekten daha fazlasını hissediyordum.

Bu adama sırlıslıkla aşkıttım ve bundan daha iyi olan tek şey, ailemin de ona aşık olma ihtimalidir.

KONU 44

CALLAN

Kendimi bölümlere ayırmam gerekiyordu.

Tabloid gazeteler Beth ve Erstwhile hakkındaki haberi yayınlarken, patronum kafamın oyunda olmadığını düşünüyordu. Ona ve kendime, sahaya çıktığımda maç dışında her şeyin önemsiz olduğunu kanıtlamam gerekiyordu.

Son maçımızla bir sonraki maçımız arasında iki hafta vardı. O süre içinde sıkı bir şekilde antrenman yaptık. Takımla birlikte olmadığım zamanlarda ise Beth'le birlikteydim. Baird ve John'la birkaç kez takılmış olsak da, boş zamanlarımın çoğunu sadece onunla geçirdim. Bu yüzden kendimi bölümlere ayırmam gerekiyordu... çünkü Beth'le birlikte olmak tüm zamanımı alıyordu. Seks artık bir şekilde daha da iyi hale gelmişti. Bu konuda aramızda herhangi bir engel olduğunu düşünmemiştim, ama Beth kapıları ardına kadar açtı ve bu çılgın, maceralı ve bağımlılık yapıcıydı. O kadına doyamıyordum. Benimle her şeyi denemeye hazırdı ve ben ona deli oluyordum.

Son iki haftanın en can sıkıcı konusu, Beth'in büyük hayal kırıklığına uğramasına neden olan babasının toplantımızı tekrar ertelemesiydi. Ben de hoşnutsuzdum ama ona belli etmedim. İşin benimle onun arasına girmesine izin veremezdim. Ya da ailesinin. Bir daha olmaz. Babasının toplantıyı ertelemesinin nedeninin, iş ortamında değil, babası olarak benimle tanışmak istemesi olduğunu düşündü.

Anladım sanırım, bu durum planlarımızı haftalarca ertelemiş olsa da.

Bir başka can sıkıcı olay da Beth'in Erstwhile ile video görüşmesi yapmasıydı. Onu müşteri olarak istediğini biliyordum, ama o gece limuzinde ona nasıl davrandığını görmüştüm ve bir erkeğin birini sikmek istediğini anlayabilirdim. Bu adamın, benim kadınım la bunun mümkün olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Kıskançlık, hala üstesinden gelmeye çalıştığım bir şeydi.

Özellikle de Beth kıskançlık gibi bir şey yaşamadığı için.

Ona güvenmek
zorundaydım. Ve
güvendim de.

Erstwhile ve onun lanet olası limuzinli yaşam tarzına güvenmiyordum.

Sahiplenici bir pislik gibi davranmamak için, çenemi kapalı tutup huzuru bozmamaya çalıştım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum Beth'e, Defender'ıma yerleşirken. Bugün ilk kez Caley United maçına geliyordu. Bu, arabamdaki bilgisayarla uğraşmasını açıklamıyordu.

"Telefonumu bağıyorum. Sen ve işin arasında, Lily'nin podcast'ini dinleme fırsatım olmadı. Ve senin de dinlemeni istiyorum." Omuz silkti ve bacaklarımın arasına bir ok gibi saplanan bir gülümseme attı.

Mahvolmuştum. Arabada dinlediklerimizden, yaşadığımız yerden, tatillerimizi geçirdiğimiz yerlerden, bu kadına hayır diyemeyeceğimi önceden hissetmişim. Lanet olsun, bana gülümsemesi yeterliydi, ona her şeyi vermeye hazırdım. Yine de, en azından onun parmağında oynatılmadığımı göstermeye çalışmam gerekiyordu. "Böyle bir şeyi sevecek miyim bilmiyorum."

"Benim yarattığım bir podcast. Bir sürü takipçisi var. Sana küçük kuzenim Lily'nin devraldığını söylemişim." Telefonunu karıştırırken uzun saçları yüzüne düştü. "Sadece dinle. Benim için."

Dalgın dalgın saçlarını kulağının arkasına itmek için elimi uzattım ve o gülümsedi, bu sefer tam kalbime

göğsüme çarptı. "Siktir," diye mırıldandım, park yerimden çıkmadan önce.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Yani Lily senin kuzenin mi?"

"Şey, sözde kuzen. Sana annemle babamın çok sıkı bir arkadaş grubu olduğunu ve biz çocukların hepsinin büyürken anne babamızın arkadaşlarını teyze ve amca, birbirimizi de kuzen olarak çağırdığımızı söylemiştim."

Kulağa hoş geliyordu. Böyle büyük bir aile. Belki de baş belasıdır. Herkesi nasıl takip ediyordun? İkinci soruyu yüksek sesle sordum.

"Son zamanlarda çok zorlanarak," diye cevapladı Beth. "Gece kulübünde tanıştığımız Maia mı?"

"Baird'in aşık olduğu çok güzel kız mı?"

Beth burnunu çekti. "Evet. O Maia. O benim amcam Logan'ın kızı. Aslında amcam onun varlığından on beş yaşına kadar haberdar değildi. Bir gün kapısına geldi."

"Hay sıçayım."

"Evet, aynen öyle. Ama Logan komşusuyla çıkmaya başladı," dedi Beth gülerek, "bu konuda biraz bilgimiz var. O şimdi benim Grace teyzem. Neyse, Grace ikisine de destek oldu ve bir şekilde onları bir araya getirdi. Maia'nın annesiyle ev hayatı berbattı, bu yüzden Logan amca ve Grace teyzenin yanına taşındı. Onların da küçük bir oğulları var. Kuzenim Lachlan. Şimdi on iki yaşında, bunu kafamda oturtmak zor geliyor. Her neyse, Maia teknik olarak hepimizin en büyüğü, ama bize biraz geç geldiği için, hala kendimi en büyük gibi hissediyorum. Sanki herkesin iyi olup olmadığını sürekli kontrol eden kişi ben olmalıyım gibi. Ve bu konuda feci şekilde başarısız oluyorum."

Bu başarısızlık saçmalığına takıntılı olmasını hiç sevmiyordum. Ama onun için saçmalık olmadığını biliyordum, bu yüzden ona kimseyi hayal kırıklığına uğratmadığını hatırlatmak için elimden geleni yapabiliyordum. "Prenses, tüm kuzenlerinden sorumlu değilsin. Yani, kaç tane kuzenin var ki?"

"Kuzenim mi? On üç. Yani, biyolojik olarak sadece iki tane. Ama aslında on üç tane."

"Hepsini takip edemezsin, başarılı bir iş yürütebilir ve her gece harika seks yapabilirsin."

"Seks yapmazsam yapabilirim."

"Denemeni görmek isterim. İkimizden hangisi geceleri diğerini daha çok uyandırıyor?"

Kadın beni elleriyle ve ağzıyla defalarca uyandırmıştı ve ben şikayet etmiyordum. Öldüğümde uyuyacağım.

Beth buna homurdandı ve ben sırtışımdaki kendini beğenmişliği yumuşatmaya çalıştım ama başaramadım.

Trafiğe takıldık ve aniden Beth'in eski podcast'i hoparlörlerimden yüksek sesle çalmaya başladı.

"*Seek and You Shall Find'e* hoş geldiniz. Ben Lily, Sierra ve Madison da bana katılıyorlar çünkü bugün özel bir bölümümüz var. Podcast'imiz haftalarca *Potterrow* Blokes'un başarılarımızdan kar elde etme girişimlerinde malzeme olarak kullanıldıktan sonra, geçen hafta onları çağırdım ve programa katılmaya cesaret etmelerini istedim. Stüdyoya gelmeyecek kadar korkak oldukları ortaya çıksa da, içlerinden *biri* Zoom üzerinden bizimle sohbet etmeyi kabul etti. Evde dinleyenler için söyleyeyim, şu anda *Potterrow* Blokes'un yüzlerine bakmıyoruz. Hulk'un Thor'u kışından aldığı bir ekran koruyucusuna bakıyoruz. Asgardlı'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa... aslında bu durumdan çok hoşlanıyor."

Beth ve ben birlikte burun kıvırdık.

Amerikalı olduğu anlaşılan bir erkek sesi araya girdi: "Ekran koruyucunun bana ait olmadığını ve nasıl değiştireceğimi bilmediğimi belirtmek isterim."

"Peki, kiminle konuşuyoruz?" diye sordu Lily sert bir ses tonuyla.

"Bana anlatır mısın?" diye Beth'e sordum.

O, üniversitede rakip bir podcast başlatan ve Lily'nin podcast'inde sürekli eleştiri yapan bir grup adamdan bahsetti.

söyledi.

"Gerçekten mi?" Yüzümü buruşturdum. "Kimin bu saçmalığa vakti var ki?"

"Keşke bunun için zamanım olsaydı. Kulağa olgunlaşmamış gibi geldiğini biliyorum," diye devam etti Beth, "ama podcast'i başlattığımda birçok insana yardımcı oldu ve Lily de onlardan biri. O çok utangaç ve vücuduna çok takıntılı, ama podcast'te kendini ortaya koyacak kadar cesurdu. Ve insanlar onunla özdeşleşiyor. Herkes senin ve benim gibi kendinden emin ve özgüvenli değil, Kaptan. İnsanlara, sosyal olmak, seksi olmak, dışa dönük olmak zor olduğunda flört dünyasında olmak nasıl bir şey olduğunu anlatıyor. Benim yardım ettiğimden çok daha fazla kıza yardım etti. Onunla gurur duyuyorum."

Anladım ve elimi uzatıp dizini sıktım.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa sesin tanıdık mı geliyor?" Lily misafirine şüpheli ve sinirli bir ses tonuyla sordu. Mikrofonun arkasında hiç de utangaç görünmüyordu.

"Hayır," diye cevapladı adam. "Hiç tanışmadık."

"Biraz fazla hızlı cevap verdi," dedi Lily'nin yardımcı sunucularından biri kuzey aksanıyla.

"Hayır, öyle değil. Bak, beni sorgulamak için mi buraya getirdin, yoksa bu aptalca rekabeti sona erdirmek için konuşabilir miyiz?"

"Aptalca mı?" Amerikan aksanlı bir kadın dedi. "Biliyordum! İngiliz aksanı duyduğumu sanmıştım. Sahte Amerikan aksanı takınıyor!"

"Aha!" dedi Lily, sanki bunun bir anlamı varmış gibi.

Beth ile göz göze geldik ve dudakları gülmekten titriyordu.

"Taklit etmiyorum," dedi adam, aksanını daha da belirginleştirerek. "Oh, gerçekten mi?"

Amerika'nın neresindensin?" "Kaliforniya."

"Nereye?"

"Santa Barbara."

"Orada ne kadar yaşadın?" "Tanrım, bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Kesinlikle sahte bir aksan," diye ısrar etti Amerikalı kız.
"Çok sahte! O bir sahtekar."

"Bu çocukça saçmalıkları dinlemiyorum." "Saçmalık mı? Aptalca mı? Sadece İngilizler saçmalık ve aptalca der." "Uh, millet, telefonu kapattı."

"Gördünüz mü? Tamamen numara yapıyor!"

"Tamam, sesi kısabilir miyiz lütfen?" Lily iç geçirdi, sesi mikrofonuna çarptı. "İşte böyle, millet. *Potterrow Blokes'tan* Elijah sadece bir hırsız değil, aynı zamanda bir korkak ve hatta bir sahtekar."

Beth programı kapattı. "Bu, en iyi bölüm örneği değildi. Onunla konuşmam lazım. Bu adamlarla olan rekabet, podcast'i rayından çıkarıyor ve onlar reklam şirketlerine hesap vermek zorundalar. Büyümeleri o kadar hızlı oldu ki, onları müşteri olarak almayı bile düşünüyordum, ama bu saçmalığı kesmeleri lazım. Onunla konuşacağım," diye tekrarladı.

"Senin de kendi sorunların var," diye hatırlattım ona. "Az önce ne dedim? Her şey senin sorumluluğunda değil. Eminim kuzenin bu sorunu halledebilir."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Endişeleniyorsan, durumum düzeliyor. Seninle konuşmak yardımcı oldu ve yakında ailemle de konuşmayı planlıyorum."

"İyi." Elini tutup parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. "Peki ya panik ataklar? Amanda?" diye sordum, çünkü bir hafta önce bir kabustan uyanmıştı ve neyse ki, ani uyanışı beni de uyandırmıştı. Bu sefer yalnız kalmak için kaçmak yerine, kollarıma geldi ve bu durumu atlatana kadar ona sarılmama izin verdi.

"Belki de ailemle konuşmak yapbozun son parçasıdır. Belki bunu yaptığımda onu rüyamda görmeyi bırakırım."

"Ya konuşmazsan?"

Beth derin bir nefes aldı. "Biriyle konuşmayı düşüneceğim.
Söz veriyorum."

Elini daha sıkı tuttum. "Güzel. Ve biliyorsun, ben her zaman buradayım."

"Biliyorum." Birleşmiş ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu.

Bölümlere ayırma zamanı.

Rakibimizle kendi sahamızda karşılaşacağımız için mutluydum. Sahaya koşarken, Beth'in Ainsley ile birlikte olacağını bildiğim tribünleri aradım. Neyse ki, Baird'in kız kardeşi kardeşini desteklemek için buradaydı, bu yüzden Beth'i maça bırakmaktan dolayı kendimi iyi hissettim. İkisine de ana tribünün ön sırasındaki en iyi koltukları ayarlamıştık. Biz geçerken Beth ve Ainsley bize el salladılar. Kız arkadaşımın gurur ve heyecanla dolu muhteşem yüzünü içime çektim ve bunun bana güç vermesine izin verdim.

Ama sonra diğer her şeyi filtrelemem gerekti. Onu bu kadar çok önemsemenin verdiği korku mu? Bir süreliğine unutabileceğim karanlık bir çukurun derinliklerine ittim. Bunun beni desteklediği ilk maç olması mı? Maç bitene kadar orada kalması için ağın arkasına attım.

Ama yüzündeki o gurur... Onu içimde sakladım. En büyük rakiplerimizden biriyle karşılaştığımızda kanımı kaydattı ve beni hızlandırdı. Şampiyonlar.

Dalmarnock Thistle.

Bana karşı oynamak için yanlış günü seçtiler.

BETH

Kalabalığın uğultusu o kadar gürültülüydü ki, göğsümde yankılandı. Garip, biraz endişe verici bir duyguydu, sanki...

Onların tamamen çılgına dönme tehdidi havada asılı kalmıştı. Baird'in kız kardeşi Ainsley, ben duyusal aşırı yüklenmeyle uğraşırken onlarla birlikte çılgılık attı.

Arkamızdaki insanlar bir şarkı söylüyor, parmaklarıyla stadyumun diğer tarafını işaret ediyorlardı. Orada Dalmarnock taraftarları da onlara kaba bir şarkı söylüyorlardı.

Ben Callan'a odaklandım.

Formasında 10 numara vardı. Bunu biliyordum çünkü KEEN ve arkasında 10 numara yazılı Caley United formaları giyen insanlar görmüştüm. O zamanlar bu gerçeküstüydü. Şimdi ise binlerce insan tarafından çevrili olduğumuzdan ve çoğunun Callan'ın numarasını giydiğinden dolayı daha da gerçeküstüydü.

Orada çok seksi görünüyordu. Alnında ter parlıyordu ve kar beyazı olan çorapları, tackled edildiğinde yeşil lekelerle kaplanmıştı. Bunu izlemekten hoşlanmamıştım, ama sahada koşarkenki yoğun ifadesinden keyif almıştım. Bu bana yatak odasında nasıl olduğunu hatırlattı. O, neredeyse hesaplanamayacak bir hızla sahada topu sürerken, kalbim gururla ağrıyordu ve midem heyecandan altüst olmuştu.

Onun kontrolü, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Dalmarnock oyuncularını kolayca atlatarak kaleye yaklaşıyordu.

"John boşta değil!" diye bağırdı Ainsley çılgınca.

Her takımın gol atmaya çalıştığı dışında futbolun nasıl oynandığını tam olarak bilmiyordum, bu yüzden Ainsley'den ipucu aldım. Bakışlarım, diğer takım tarafından engellenen John'a kaydı.

Callan bunu gördü ve kendisi şutu attı.

Kaleci yanlış yöne atlayınca top ağların arkasına uçtu.

Arkamdaki kalabalık çılgına dönerken, ben de Ainsley ile birlikte gülümsedim ve alkışladım. Callan, Caley oyuncuları tarafından erkeksi bir kucaklaşmaya boğuldu ve onun zafer dolu gülümsemesi kalbimi hoplattı.

"O hızlı, o klas, o Flash'tan daha hızlı, Callan Keen, Callan Keen!" Tribünler bu tezahüratla çalkalandı ve ben şaşkınlıkla dudaklarımı araladım. Binlerce ses erkek arkadaşım için ba ırıyordu. Sözlerinde gurur vardı. Onun için.

"Oldukça harika, değil mi?" Ainsley ifademi gördü ve sırtıttı.

Sessizce başımı salladım, etrafımdaki tüm yüzlere baktım, hepsi sevinç ve inançla parlıyordu.

Muhtemelen hiçbir zaman gerçek bir futbol taraftarı olamayaca ım, ama o anda daha önce hiç hissetmedi im ve anlamadı ım bir şey hissettim ve anladım.

Ma , tüm bu insanları bir araya getirdi ve onları birleştirdi. Kom uları birbirine düşüren, giderek daha fazla bölünmüş bir dünyada, spor tüm toplulukları bir araya getirdi. Müzik, kitaplar ve televizyon benim için bir kaçış yolu olduğu gibi, futbol da onların kaçış yoluydu.

Ve Callan onlara bunu verdi. O ve takımı.

Saha boyunca koşarak topu kovalayan erkek arkadaşıma baktım.

"O hızlı, o klas, o Flash'tan daha hızlı, Callan Keen, Callan Keen!"

Bu onun da kaçış noktası olmuştu. İniş yapabileceği bir yer. Ev diyebilece i bir yer. Umarım ben de artık onun eviydim.

Bu düşünceyle içimi sahiplenme duygusu kapladı.

"O hızlı, o klas, o Flash'tan daha hızlı, Callan Keen, Callan Keen!" Ainsley aniden gözlerinde kahkaha ile bağırdı. Bana dirsek attı ve ben de sloganı atmaya başladım.

Sanki beni duymuş gibi, Callan aniden bize baktı.

A zında bir gülümseme belirde ini gördüm, sonra sahada hızlanarak topu alan Dalmarnock oyuncusunun arkasına sızdı. Onu hayranlık uyandıran bir ustalıkla topu çaldı ve tezahüratlar daha da yükseldi. Bu sefer John boş pozisyondaydı. Callan pasını attı, top havada süzülerek John'un ayaklarının önüne d  t . John'un topu kolaylıkla yakalayıp voleyle a lara göndermesi adeta bir dans gibiydi.

Ainsley ve ben birbirimizin kollarına atlayıp sevinç
cığlıkları attığımızda stadyum adeta patladı.

KONU 45

CALLAN

"Eğer böyle oynayacaksan, dostum, her hafta Beth'in tribünde olması lazım!" Baird, soyunma odasına doğru yürürken omuzlarımı sıktı. Takım, kimsenin yenebileceğimizi düşünmediği bir rakibe karşı kazandığımız zaferin enerjisiyle coşmuş, tezahüratlar ve ıslıklar yapıyordu.

Biraz utanarak güldüm. Çünkü onu aklımdan çıkarmaya söz vermiş olsam da, maç boyunca gözlerim ona kayıyordu ve Ainsley ile birlikte benim için tezahürat yaparken, zıplarken onu görmek... bir erkeğin alabileceği en iyi motivasyondur.

Soyunma odası, maçı önemli kısımlarına ayırırken, iyi niyetli takma isimler ve şakalarla dolu bir kakofoniye dönüştü. Teknik direktör ve antrenörler bizi tebrik etmek için içeri girdiğinde sustuk. "Bu bir dönüm noktası olabilir, çocuklar," dedi teknik direktör, gururla. "Artık bizim ciddi olduğumuzu ve İskoç futbolunda tarih yazmaya geldiğimizi biliyorlar."

Pro League'i gerçekten kazanabileceğimizin farkına vararak coşkuyla alkışladık. 1980'lerden bu yana Glasgow dışındaki bir kulüp ilk kez şampiyon olabilir.

Duş alıp Baird ve John ile soyunma odasından çıktığımda heyecanlandığımı söylemek yetersiz kalır.

Partnerlerimiz ve aile üyelerimiz, oyuncuların girişinin yanındaki VIP alanında bizi bekliyorlardı.

Odaya girer girmez, adımları seslendiğini duydum ve dönüp Beth'in bana doğru koştuğunu gördüm. Antrenman çantamı yere bırakıp, kollarıma atlayan Beth'i yakaladım. O da boynuma sarılmış, bacaklarını belime dolamıştı. Onu sıkıca kucaklarken içimi farklı bir gurur kapladı. Sonra beni öptü. Derin, açgözlü ve etrafta seyirciler olduğunu hiç umursamadan.

Yuhalama sesleri bizi ayırdı ve onu yere indirirken onun küstah gülümsemesine sıırıttım.

"Ne selam ama," diye mırıldandım, ellerimle yüzünü kavrayarak.

"Seninle gurur duyuyorum." Sesi titriyordu. "Sen hayranlık uyandırıcıydın."

"Hayranlık uyandırıcı mı?"

Beth güldü ve pazımı tokatladı. "Kafana takma... ama evet, hayranlık uyandırıcıydın."

"Evet." Baird arkamdan gelip sırtıma bir şaplak attı. "Bu gidişle Keen yine İskoçya'da Yılın Futbolcusu ödülünü kazanabilir."

"Gerçekten mi?" Beth'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Omuz silktim. "Kim bilir."

"Mütevazı davranıyor." Baird, kız kardeşini kucaklamak için uzaklaştı.

Ben diğer elimle antrenman çantamı alırken Beth elimi tuttu. "Gidiyor muyuz?"

Onu ve hala bakışlarını hissedebildiğim takım arkadaşlarımı düşündüm. "Önce tanışmadığın arkadaşlarla tanıştırayım mı?"

"İster misin?" Dudaklarını ısırarak gülümsemeyi engellemeye çalıştı.

Elini çektim. "Hayatımda kimseyi tanıştırmaktan bu kadar gurur duymamıştım."

Gözleri parladı, ama hızla gözlerini kırptırarak duygularını gizledi ve bana yaslandı. "Birinin yanında olmaktan hiç bu kadar gurur duymamıştım."

Siktir.
Başım dönüyordu...
Bu kadar sert aşık
olmak.

Dişlerimi fırçalarken, Beth yatak odasından seslendi: "Ailem akşam yemeğine gelmemiz için başımızın etini yiyorlar. Onları, önümüzdeki hafta sonu onlarla yalnız konuşmam gerektiğini söyleyerek oyalamaya çalıştım. Onlara her şeyi anlatacağım."

Ağzımı çalkaladım. "Onlara endişelerini ve bunu anlatman iyi olmuş... ama onları ertelemene gerek olmadığını biliyorsun. Belki de onlarla tanışma vaktim gelmiştir."

"Gerçekten mi? Bunu sadece babamla görüşmek istediğin için söylemiyor musun?"

Bu imaya kızgın bir ifadeyle baktım.

"Buradan bakışlarını hissedebiliyorum!" diye bağırdı.
"Üzgünüm!"

Sonra kapıda belirdi. "Bunun istediğin şey olmadığını biliyorum. Şey... Ailem harikadır, ama çok inatçı ve aşırı koruyucudurlar ve bizim küçük balonumuzu patlatmalarını istemiyorum."

"O zaman izin vermeyelim." Eski güvensizliklerimin yeniden ortaya çıkmaması için yüzümü havluyla sildim. "Onların benimle tanışmasını istiyorsun, değil mi?" O cevap veremedi, bakışlarım vücuduna indi. Sıcak kan güneyime akın etti. "Ne giyiyorsun?"

Beth sırtıttı ve bir adım öne çıktı, ama sadece arkasını dönmek için. Omzunun üzerinden bana seksi bir bakış attı. "Stadyumdan aldım."

Bu kadar tahrik olup konuşamayacak hale gelmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Üzerinde sadece Caley United futbol forması vardı. Arkasında KEEN ve 10 yazıyordu. Formasının eteği kışını zar zor örtüyordu. Geri döndü ve odayı geçerken benim ifademi görünce sırtıttı.

Kayarak

kollarını bana dolayarak, yanağını pazıma dayadı, avuç içleri ise çıplak karın kaslarımın üzerinde gezdirdi.

"Tabii ki, ailemle tanışmanı istiyorum." Başını kaldırdı, parmakları karnıma kıvrıldı. "Kaptan, az önce söylediğimde ciddiymdim. Benim olduğun için çok gurur duyuyorum."

Futbol forması da bunu söylüyordu. "İyi," diye cevap verdim sert bir sesle.

Ellerinden biri karnımın alt kısmına düz bir şekilde bastırdı ve aşağı doğru kayarak boxer şortumun altına girdi. Penisim, sanki eğitilmiş gibi, onu karşılamak için yükseldi. Beni yumrukladı, sevdiğim gibi sıkıca kavradı ve bana coşkulu bir şekilde mastürbasyon yaptı. Testislerim gerilince inledim. Beth'in bakışları benimkilerle ateşli bir şekilde buluştu ve ben onun dokunuşuna doğru eğildim.

"Bugün çok ateşliydim," diye fısıldadı, bana dönerek, diğer eliyle boxerımı aşağı iterek beni serbest bıraktı. "Saha içinde çok yoğunsun. Bu bana, sanki yarın yokmuş gibi beni siktiğin zamanlardaki halini hatırlattı."

O anda onun elinde titredim, tribünde oturup benim futbol oynamamı izlerken ıslanıyor olması fikri hoşuma gitti. Kontrolümü kaybettim, döndüm, belinden tuttum ve onu banyo tezgahının kenarına oturttum. Bana açıldı ve futbol forması altında iç çamaşırı olmadığını görünce inledim. Genelde, üzerinde ne kadar ince gecelik varsa onu yırtardım, ama bu formayla onu sikmek istedim.

Kız arkadaşımı sert ve vahşice becerirken içimde sahiplenme duygusu kabardı, zevk çılgınlıkları banyo fayanslarında yankılanıyor ve beni lanet ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir boşalmaya doğru sürüklüyordu.

Sanırım Beth'in içine girdiğimde başladı, onun mükemmel, ıslak sıcaklığının içinde kayarken zevk yavaş yavaş arttı. Yataktaydık, daha önce yaşadığımız çaresizlik

banyoda yaptığımız çılgın sevişmenin yatıştırdığı bir çaresizlik içindeydik. O çıplaktı, ama zihnimde hala benim gömleğimi giymiş hali vardı.

Dizleri kalçalarımaya yaslanmış, ellerini sırtımda gezdiriyordu, birlikte sallanıyorduk. Zirveye ulaşırken öpüştük, yavaş ama muhteşem bir şekilde, ve onun gözlerinde zirveye ulaşmasını izlemek için geri çekildiğimde, o anda anladım ki, hayatımın geri kalanını sadece Beth Carmichael'ın gözlerine bakarak mutlu bir şekilde geçirebilirdim.

"Seni seviyorum," diye birdenbire soluk soluğa, boğuk, sessiz ama duygu dolu bir sesle söyledi, "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," tereddüt etmeden itiraf ettim. Çünkü bu doğruydı.

Gülümsedi, yumuşak, seksi bir gülümsemeydi, içimi kıpır kıpır etti ve ben biraz daha hızlı, daha sert, daha çaresizce sallanmaya başladım. "Tekrar söyle," emrettim.

"Seni seviyorum, Kaptan," Beth tekrar nefes nefese kaldı, kalçalarını benim itmelerime doğru eğdi, bir an gerildi ve sonra orgazm onu sarsarken çığlık attı.

"Seni seviyorum," diye inledim, kendi orgazmım beni sararken.

Son titremeler vücudumuzu sararken öpüştük.

Onun mutluluğu benden yayılıyordu ve kendimi yüz metre boyunda hissettiriyordu. İsteksizce, prezervatifi atmak için kalktım. Yatağa geri döndüğümde, Beth bana doğru yuvarlandı, yavaş yavaş göğsümün üst kısmına dayadı ve kolunu belime attı. Kolumu onun omzuna attım ve başının üstüne öptüm.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"İyi geceler." "Seni seviyorum."

Nefesi hızla düzeldi, odadaki tek ses benim kalp atışlarımın sesi dışında, onun hafif nefes alıp verme sesi idi. Kulaklarımda gürültü gibi geliyordu.

Seni seviyorum.

Ama bu Beth'in sesi değildi.

Seni seviyorum.

Anne. Bu anı hatırlayınca göğsüm sıkıştı.

Seni seviyorum.

O ve babam arabayla uzaklaşırken, beni arkadaşımın evinde bırakıp giderken arabanın yolcu penceresinden el sallamıştı. *Seni seviyorum, Cal. Birkaç saat sonra görüşürüz.*

Ben de el sallamıştım, arkadaşımın önünde beni sevdiğini söylemesi beni biraz utandırmıştı.

Onun yüzünü gün gibi net görebiliyordum. Gözlerindeki gülümseme, sevgi. Babam, arabayla uzaklaşırken ona uzanıp bana el sallıyordu.

Ve onları bir daha hiç görmedim.

Gözyaşlarımı silmek için hızla gözlerimi kırparken, keder boğazımı sıktı. Beth uykusunda hareket etti ve beni yatak odasına geri getirdi.

Seni çok seviyorum.

Şimdi Beth'in sesi. Bana hayranlıkla bakıyor. Ona özgürce söylenen o üç küçük kelimeyle bana geliyor.

Her gün, bana bu kelimeleri söylediği son gün olabilirdi.

Aniden... çok korktum. Kollarımı ona daha sıkı sardım.

O gece gözümü bile kırpmadım.

KONU 46

BETH

Çocukluğumun geçtiği evin kapısından içeri girerken, karnımda çılgınca kelebekler uçuğu için kendimi zihinsel olarak azarladım. Bunlar benim annem ve babamdı, Tanrı aşkına. Belki de on sekiz yaşımdan beri onlara yalan söylüyormuşum gibi hissettiğim için tedirgindim. Ya da belki de Callan'ın davranışları yüzünden bu hafta beni saran korku yüzündendi.

Nedenini tam olarak anlayamıyordum. Benimle birlikteydi, ama aramızda bir duvar vardı. Konuşmak istemiyordu. Antrenmandan eve geldi, yemek yedik, biraz televizyon izledik, seks yaptık. Hatta seviştik bile. Ama konuşmuyorduk ve bu bizim normal halimiz değildi. Konuşacak özel bir şeyimiz olmasa bile, ikimiz de şakalaşmayı severdik. Bir keresinde Walker's Crisps'in en iyi tadı hakkında yirmi dakika boyunca tartışmıştık.

Ancak, birbirimize "*seni seviyorum*" dedikten sonra, şakalaşmalarımız sona ermişti. Bazen onun beni hüzünlü ama endişeli bir yoğunlukla izlediğini fark ediyordum. Ona tekrar sevdiğimi söylemedim, o da bana söylemedi. Bu beni korkutuyordu. Bunun ne anlama gelebileceğini.

Şimdilik, bunu aklımın bir köşesine koymak zorundaydım. Zordu. O özel korkunun gölgelerin içinde çömelmiş, tamamen gitmek istemediğini hissedebiliyordum.

Arkamda ön kapı çarptı. "Benim!" diye seslendim.

Callan, yarın Glasgow'un diğer büyük kulübü Kingston ile oynayacakları deplasman maçı için bugün antrenman yapıyordu. Bu maç, Pro League değil, Scottish Series Cup yarı finaliydi.

Bu yüzden annemle babama yalnız konuşabilir miyiz diye sordum. "Buradayız!"

Annemin sesini takip ederek, onu ve babamı mutfakta buldum.

İkisi de yemek masasından kalkıp bana sarıldılar, bakışları endişeliydi.

"Kahve ister misin?"

"Ben getiririm." Kahve makinesine doğru yürüdüm.

"İkiniz iyi misiniz?"

Masaya geri oturdular ve fincanlarını işaret ettiler. "Ee... ne hakkında bu?" Babam önsöz yapmadan sordu. Yine midemde o gerginlik hissi vardı.

"Önce kahvemi alayım."

"Callan mı? Eğer ilişkiniz ciddiye binerse, annen ve ben onunla tanışmak isteriz."

"Ciddiyiz," diye cevapladım. "Pazar günü akşam yemeğine gelirse onun için daha az stresli olur diye düşündüm. Böylece ikinizle tek başına yüzleşmek zorunda kalmaz. Zaten Elle, Elodie anneanne ve Clark dedeyle tanıştı. Onu sevdiler."

"Biliyoruz." Annem çenesini avucuna dayadı. "Pazar günü akşam yemeği istiyorsan, öyle yapalım. Yarın nasıl?"

"Yarın maçı var, ama önümüzdeki Pazar boş." "Ne kadar da uygun," diye mırıldandı babam, gözle görülür bir şekilde sinirlenmiş bir şekilde. "Evet, baba, Callan İskoç Profesyonel Ligi'ni yeniden düzenledi.

turnuvaya katıldı, böylece önümüzdeki haftaya kadar pazar günü akşam yemeği hazırlamak zorunda kalmayacaktı."

Annem burnunu çekti.

"Biraz bekleyebilirsin."

Babam kahvesinden bir yudum almadan önce homurdandı.

"Bu konuşma Callan ile ilgili değil, değil mi? Çünkü baban ve ben deli gibi endişeleniyoruz. Hamile falan olabileceğini düşündük."

"Hamile değilim." Kahvemi alıp masanın karşı tarafına oturdum, böylece ikisini de görebiliyordum.

Babamın gözleri kısıldı. "Gerginsin. Neden? Bizimle birlikteyken asla gergin olmana gerek yok."

Bu düşünce onları neredeyse incitmiş gibiydi.

Yavaşça nefes verdim. "Yıllardır sana yalan söylüyormuşum gibi hissettiğim için gerginim."

Annem, babamın söylemek üzere olduğu şeyi durdurmak için elini babamın koluna koydu. Ve onun yerine, "Açıkla" dedi.

Rahatlamak için avuçlarımı sıcak fincanımın etrafına kavuşturarak, bir kez daha derin bir nefes aldım ve itiraf ettim, "Her şey Amanda ile başladı..."

Ağlamadan tüm bunları anlatmayı başardım. Kederim, Amanda'yı hayal kırıklığına uğrattığımı hissetmem ve bu başarısızlık korkusunun nasıl endişeye dönüştüğü hakkında. Anti-anksiyete ilacı reçetesi, panik ataklar ve şirketi büyütürken ve Callan ile yeniden bağlantı kurarken tüm bunların nasıl yeniden alevlendiği hakkında.

Bitirdiğimde, babam öne eğildi, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Neden bize bunlardan hiç bahsetmedin?"

Ve o anda gözyaşları akmaya başladı. "Çünkü bunu yüksek sesle itiraf etmek, sanki gerçekten başarısız *olmuşum* gibi hissettirdi." Durduramadan hıçkırıklar dökülmeye başladı. Yıllarca içimde sakladığım her şey, bir anda dışarı döküldü.

Babam sandalyesini geriye çekti ve masanın etrafından dolaşarak beni koltuğumdan kaldırıp kucakladı. Çok sıkı. Ona sarıldım ve ağladım.

"Sen başarısız değilsin, tatlı kızım." Babam başımın üstüne öptü. "Asla. Ve eğer bizim senin ne kadar

fark etmediğimizi düşünüyorsan, yanılıyorsun. Fark ettik. Sadece bu kadar kötüleştiğini fark etmemiştik. Ama artık biliyoruz ve konuşmak istediğinde her zaman yanındayız."

"Teşekkürler baba," diye fısıldadım.

Annemin sandalyesinin hareket sesiyle başımı kaldırdım. Elini saçlarına takmış, mutfak adasının yanında volta atıyordu.

"Anne?"

Babam doğruldu. "Jocelyn?"

Annem bize bakmadan, ama gözle görülür şekilde titreyerek eliyle onu uzaklaştırdı.

"Bebeğim, yapma. Bu senin hatan değil."

Annemin hatası mı? Nasıl annemin hatası olabilir ki?

Gözleri yaşlarla parıldayan, yüzünde üzüntü dolu bir ifadeyle dönüp bana baktı. "Benim suçum değil mi?" Bana işaret etti. "Kızım panik atak ve anksiyete yaşamamanın onu başarısız biri yaptığını düşünüyor. Öyle ki bunu bizden sakladı, Braden. *Benim* çocuğum. Neredeyse yedi yıl boyunca tüm bunları ve acısını kendi omuzlarında taşıdı."

"Neler oluyor?"

Babam beni bir kez daha sıktıktan sonra bıraktı ve masanın etrafından dolaşarak annemin yanına gitti.

"Yapma." Ondan uzaklaştı, bakışları bana kaydı. Bana yalvarırcasına. "İyi bir anne olmak, çocuklarını korkutabilecek her şeyden, kendim dahil, korumak demek sanıyordum. İyi bir anne olmak, her zaman güçlü görünmek demek sanıyordum." Yanaklarından akan gözyaşlarını sabırsızca sildi. "Baban sana bunu saklamam gerektiğini söylemeye çalıştı, ama ben yine de sakladım ve şimdi bak. Bak ne oldu."

"Jocelyn, bunu üstüne alma, bebeğim."

"Neler oluyor?" diye tekrarladım ve masanın etrafından yavaşça annemin yanına doğru ilerledim çünkü beni çok korkutuyordu. Annemin ağlamasını görmekten nefret ediyordum. O ağlamaya meyilli bir insan değildi.

Babam, annem izin verir vermez üzerine atlayacak gibi görünüyordu. Bunu yapmaması, bir nedenden dolayı kendini tuttuğu anlamına geliyordu.

Annem gözlerime bakınca omuzları çöktü. "Sana anlatacak çok şey var. Öncelikle, babanla tanıştığım dönemde travma sonrası stres bozukluğu yaşadım. Ailemle ilgili bastırılmış anılarımdan kaynaklanan panik ataklar yaşamaya başladım."

Şoktan dudaklarım açıldı. "Sen mi?"

"Ben. Ve sadece bu da değil... Uzun süre terapistim olan bir terapistle gitmeye başladım. O, benim de en iyi arkadaşımın ölümünden dolayı travma sonrası stres bozukluğu ve başarısızlık duygusu yaşadığımı fark etmemi sağladı."

Şaşkınlıkla ona baktım. Annemin en iyi arkadaşı Dru'nun lisede öldüğünü biliyordum. Amanda öldüğünde bana söylediği için biliyordum. İkimizin de böyle korkunç bir keder bağı paylaşmasından dehşete kapılmıştı.

Ancak, Dru'nun ölümünden de bir şekilde kendisinin sorumlu olduğunu hissettiğini bana söylememişti.

"Bir partide bir erkek yüzünden kavga ettik. Nehir kenarında bir bira partisiydi. O sarhoştı... Akli başında değildi ve suya sarkan yıpranmış ip salıncaktan inmek istemiyordu. Suyu düştü. Ben... onu kurtaramadım." Annem üzgün bir şekilde omuz silkti. "Bu durumu mantıklı bir şekilde anlamam için çok fazla terapi ve babanın yardımı gerekti. Sana bunu anlatmalıyım. Her şeyi. Panik atakları hakkında. Ben... Uzun zamandır hiç yaşamadım..."

"On yıldır," diye babam boğuk bir sesle ekledi. "Beth on dört yaşına bastığı gün."

Annemin dudakları titreyerek hayretle sordu: "Bunu hatırlıyor musun?"

"Her şeyi hatırlıyorum, bebeğim." Ve artık mesafesini korumayı bıraktı. Odanın diğer tarafına geçti ve annemi kollarına aldı. Annem direnmedi. Babama sarıldı, yumuşak, sessizce ağladı.

Onu öyle görmek beni çok rahatsız etti. Annem her zaman çok güçlüydü, her zaman kendini toparlardı.

Benim gibi davranıyormuşum, fark ettim.
Tanrım, sandığımdan daha çok
benziyorduk.

Babam serbest koluyla bana işaret etti ve ben tereddüt etmedim. Neredeyse onun kucağına atladım, bir kolumu ona, diğer kolumu anneme doladım. Babam bizi birbirimize sıkıca sararken annem alnıma bir öpücük kondurdu. "Çok üzgünüm, bebeğim."

"Üzülecek bir şey yok."

"Sen başarısız değilsin," dedi bana sert bir ses tonuyla. "Sen güçlü, nazik, akıllı, harika bir kızsın ve seninle gurur duyuyoruz. Ne zaman ihtiyacın olursa, biz senin için buradayız."

Uzun bir süre birbirimize sarıldıktan sonra, sonunda gözyaşları içinde küçük kahkahalar atarak birbirimizi bıraktık. Babam bizi masaya oturtup daha fazla kahve yaptı.

"Bana panik ataklarından bahseder misin? Hemen şimdi olmak zorunda değil, ama belki bir ara?" Anneme sordum, onu zorlamak istemiyordum, ama bunun yardımcı olabileceğini düşünüyordum. Onun da nasıl hissettiklerini bildiğini bilmek bile büyük bir rahatlamaydı.

"Tabii ki. Sonuncusu, ailem öldüğümde benimle aynı yaşa geldiğin içindi. Sanki senden alınacakmışız gibi, o korkudan kurtulamıyordum."

"Anne." Onun için çok üzüldüm, masanın üzerinden uzanıp elini sıktım. "Çok üzgünüm."

Diğer eliyle benim elimi kapattı. "Baban ve Ellie teyzenle tanıştıgımda kederden oldukça kötü durumdaydım. Onlar ve terapi sayesinde çok iyileştim. Ama keder doğrusal değildir. Senin de kendin keşfettiğin gibi. En beklemediğin anda vurur. Bunu yaşadığın için çok üzgünüm."

"Panik atakların tekrarlaması, sonunda bize anlatmaya karar vermene neden oldu mu?" diye sordu babam, masaya taze kahveyi koyarken.

"Hayır. Callan yüzünden."

Bu, anne babamı görünür şekilde şaşırttı.

"Onun önünde panik atak geçirdim ve her şey ortaya çıktı. Ona her şeyi anlattım."

Annem başını salladı. "Konuşacak birine ihtiyacın vardı."

"Sanırım *ona* ihtiyacım vardı. Ama o bana *seninle* konuşmam gerektiğini söyledi. Sana başıma gelen her şeyi anlatmam gerektiğini söyledi. Sanırım... Sanırım o benim için, senin için babanın olduğu gibi birisi olabilir." Umarım aramızdaki bu son zamanlardaki mesafe, onun fikrini değiştirmesinden kaynaklanmıyordur.

"Gerçekten mi?" Annem elimi okşadı. "O kadar ciddi mi?" "Evet."

"Siktir," dedi babam, bir sandalyeye çökerek. İkimiz de ona baktık, kaşlarımızı kaldırarak.

Babam kaşlarını çattı. "Ondan nefret ediyorum."

Midem düğümlendi. "Onu nasıl nefret edebilirsin? Onunla hiç tanışmadın ki. Bu Gavin ile mi ilgili?"

"Hayır."

"Braden, kızımız birine ihtiyaç duyduğunda onun yanında oldu. Ona bize güvenmesini söyledi."

"O aynı zamanda, sürekli değişen kadınları nedeniyle magazin dergilerinin kapısından kapısına giren bir çapkın."

Annem sert bir bakış attı. "Bak kim konuşuyor, Bay Seri Monogamist. Tanıştığımızda, ben senin eşsiz cazibene kapılana kadar sen iki kadınla yatmıştın."

"Onlar geçici ilişkiydi. İsimlerini bile hatırlamıyorum."

"Holly ve Nadia."

Babam sırtıttı. "Gördün mü, gerçekten hatırlamıyordum. Ama senin hatırlaman çok şey anlatıyor. O zaman bile kışkırtıldığını biliyordum."

Annem sert bir bakış attı. "Demek istediğim, bir erkeğin geçmişini ona karşı kullanamazsın. Hepimizin bir geçmişi var."

"Adam benim ilk çocuğumla çıkıyorsa, ona karşı kullanabilirim. Beth daha iyisini hak ediyor."

"*Bizim* ilk çocuğumuz çocuğumuz. O daha iyisini en kişi kişiyi

"Üzgünüm, ama onun erkek arkadaşlarından hangisini sevmişim ki?"

Maalesef, bu doğrudu. Konuyu kesmenin zamanı geldiğine karar vererek, "Ama baba... Onu seviyorum. Bu farklı. Ona aşığım. Geri dönüş yok, işte bu, *aşk*." dedim.

Babamın bakışları daha da sertleşti. "Haklısın. Bu farklı. Onu şimdi daha da çok nefret ediyorum. Ve eğer sana zarar verirse, onu mahvederim."

Öfke tenimi kızarttı. "Baba... O da annem gibi ailesini kaybetti. Ben..." Gözyaşları durduramadan gözlerimi doldurdu. "Ona yeniden bir aile vermek istiyorum. Ona *benim* ailemi vermek istiyorum. Senin anneme yeniden bir aile verdiğin gibi. Lütfen, lütfen bu maço baba saçmalığını bırak ve ona bir şans ver."

Babam birkaç saniye boyunca beni dikkatle inceledi ve sonra anneme bakarken yüzündeki ifade hafifçe yumuşadı. Gözleri buluştuğunda, o tek bakışla binlerce anının paylaşıldığını hayal ettim. Tanrım, umarım Callan da yirmi küsur yıl sonra bana hala o kadar sevgiyle bakar. Babam bana döndü. "Ona bir şans vereceğim."

Mutluluktan çığlık attım ve koltuğumdan fırlayarak boynuna sarıldım, yüzünü öpücüklerle doldurdum. "Teşekkürler baba. Seni seviyorum!"

Yorgun bir şekilde gülerek sırtımı okşadı. "Tamam, tamam. Ben de seni seviyorum, evlat."

Onu bırakıp sandalyesinin etrafından dolaştım ve anneme sarıldım. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, bebeğim." Sesi boğuktu, duygu doluydu. "Ve konuşmak istediğinde her zaman buradayım. Her zaman. Duydun mu?"

"Anlıyorum." Onun şakağına öptüm. "Ve bir daha senden böyle bir şeyi saklamayacağıma söz veriyorum."

Beni nazikçe itti, ama sadece bakışlarımı tutmak için. "Sen başarısız değilsin. Amanda'yı hayal kırıklığına uğratmadın ve

kendini ya da bu aileyi hayal kırıklığına uğratmadın. Bazen hayatla ve bize getirdiğı her şeyle başa çıkmak için biraz yardıma ihtiyacımız olur. Ve bu normal."

Callan da benzer bir şey söylemişti, bu yüzden boğazım duygularla doldu.

erkek arkadaşına her şeyi itiraf ettiğimde, her şeyi olmasa da, bir yük kalkmıştı. Bunu biliyordum, çünkü geri kalanının uçup gittiğini hissedebiliyordum. Beni özgürleştiriyordu. En azından şimdilik.

KONU 47

CALLAN

"Dostum, telefonunu kontrol ettin mi?" Duş odasından çıkar çıkmaz Baird karşımda belirdi. Yarınki büyük deplasman maçımız öncesinde bugün uzun ve zorlu bir antrenman seansı geçirmiştik.

"Neden?"

"Beth'in babasından mesaj geldi."

"Braden mi?" Ceketimi giyip, telefonumu aramak için aceleyle dolabımı karıştırdım. Beth bugün oraya gidip ailesiyle her şeyi konuşacaktı. Tahmin ettiğim gibi, birkaç yeni mesaj gelmişti.

Biri Beth'dendi.

Ailemle konuştum. Harikaydılar. Sana her şeyi anlatacağım. Babam, gelebilersen toplantıyı öne alabileceğini söyledi. xx

Ve bir tane daha.

Oh, ve son zamanlarda senin kazandığın şey hakkında konuşmamız lazım, çünkü az önce aileme sana aşık olduğumu söyledim, inan ya da inanma, bu çok önemli

Sonunda midem düğümlendi. İlişkımız ve ona ne kadar bağlandığımı konusunda kendimi iyi sakladığımı sanıyordum. Belli ki yanılmışım.

Ona ilk ben mesaj attım.

İyi gittiğine sevindim. Evde konuşuruz. Seni

Bu doğruydı. İnkâr etmenin anlamı yoktu. Sadece kendi saçmalıklarımın üstesinden gelmem gerekiyordu.

Telefonumda kayıtlı olmayan bir numaradan gelen bir sonraki mesaja geçtim.

Callan, ben Braden, Beth'in babası. Pazartesi günü ofisimde buluşalım. Öğlen boş musun?

Başımı kaldırdığımda, Baird'in sabırsızlıkla bana baktığını gördüm. "Ee?"

"Pazartesi görüşmek istiyor."

"Tamam. Anlaştık mı?"

Başımı salladım ve Braden'a cevap mesajı attım.

Pazartesi öğlen orada olacağız. Teşekkürler. Görüşürüz.

Aynı anda iki mesaj geldi. Braden:

O zaman

Beth:

Peki, süveterinin içinde ne

Gülümsedim, ellerim ekranın üzerinde uçuyordu.

Umarım çok yakında senin ellerin

Soyunma odasından çıkmaya hazırlanırken telefonum çaldı.

Sadece sen önce elbisemin içine elini

Kıkırdayarak dışarı çıktım, Baird bana neye güldüğümü sordu. Cevap vermedim. Birini bu kadar çok sevmenin acısı göğsümü dolduruyordu. Ve sonra kendime bunu mahvetmeyeceğime söz verdim.

Beth'te en çok sevdiğim şeylerden biri, onun "anlaması"ydı. Son zamanlarda beni rahatsız eden şey hakkında uzun uzun konuşmamıza gerek kalmadı. Eve geldiğimde, "Bu çok fazla. Uyum sağlamaya çalışıyorum. Garip davrandımsa özür dilerim. Ama seni seviyorum" dedim.

Hepsi bu kadardı. Beni şefkatle öptü ve anladığını söyledi. Ben de ona karşı tekrar kapanmamak için elimden geleni yaptım.

Pazartesi çabuk geldi. Dünkü maçımız istediğimiz gibi gitmedi, ama yine de güçlü rakiplerdi, bu yüzden bunun bizi etkilemesine izin vermemeye çalıştık. Kingston'ın zorlu bir rakip olacağını biliyorduk; Dalmarnock'a karşı kazandığımız zaferin biraz kafamıza vurmasına izin vermiştik. Teknik direktör de öyle düşünüyordu, maçtan sonra soyunma odasında kullandığı küfürlü sözlerden anlaşılıyordu. Bu da bizi daha da ateşledi. Teknik direktörü hayal kırıklığına uğratmak, değer verdiğin bir ebeveyni hayal kırıklığına uğratmak gibiydi.

Baird ve ben oyunu bir kenara bırakmak zorunda kaldık. Odaklanmamız gereken başka işlerimiz vardı. Spor kariyerlerimiz nedeniyle tam zamanlı bir menajerimiz vardı. Satın aldığımız ve kiraya verdiğimiz tüm mülklerle ilgileniyor, bakım şirketleri, onarım hizmetleri ve benzeri konularda sözleşmelerimizi yürütüyordu. Genellikle bizim adımıza toplantılara o katılırdı, ama bu sefer durum farklıydı.

Blantyre Kalesi ise bambaşka bir hikayeydi. Bu, bizim gerçek emeklilik planımızdı. Ve risksiz de değildi. Carmichael ile bu toplantıyı yapmak için aylarca beklediğimiz gerçeği, ikimizin de kafasını karıştırıyordu. Baird'in gerginliğini benimki kadar hissedebiliyordum.

"Beth'le çıkıyorsan, bu işi mahvetmesen iyi olur dostum," diye mırıldandı Baird, Leith'teki Commercial Quay'de bulunan Braden Carmichael'ın ofisinin resepsiyon alanında beklerken. Düşündüğüm kadar şık bir yerdi. Çok fazla cam vardı. Endüstriyel

dokunuşlar. Lüks parke zeminler. Pahalı bilgisayar ekipmanları. Braden'in ofisinde durup pencereden dışarı bakarken telefonla konuştuğunu görebiliyorduk.

"Her şey yoluna girecek."

İki saniye sonra Braden telefonu kapattı ve gözlerini bize dikerek ofisinden çıktı.

"Uzun boylu adam, değil mi?" Baird fısıldayarak konuştu. "Yaşına göre görünmüyor."

Bu doğruduydu. Beth'in babasının kaç yaşında olduğunu bilmiyordum, ama görüldüğünden daha yaşlı olmalıydı. Vücudu spor yapan bir adamın vücuduna benziyordu ve yaş farkına rağmen bizi alt edebileceğini gösteren yırtıcı bir rahatlıkla hareket ediyordu.

Braden resepsiyonistine bizi şahsen karşılayacağını işaret ederken biz ayakta bekledik. Beth'in babasının bakışları benimle Baird arasında gidip geldi, sonra da benim üzerimde sabitlendi. Onun değerlendirici bakışları beni öfkeliendirdi, ama kendimi tuttum. Beth için, onun beni incelemesine izin verdim.

Elimi uzattım. "Bay Carmichael, ben Callan Keen. Sizinle tanışmak bir zevk."

Braden elimi sıkıca sıktı. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkürler." Zaten elini uzatan Baird'e döndü.

"Baird McMillan, Bay Carmichael."

El sıkıştılar ve Braden bize onu ofisine kadar takip etmemizi işaret etti. "Oturun."

Öyle yaptık.

Masasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Savunmacı bir vücut dili. Harika.

"Devam etmeden önce, biyolojik babanızla olan ilişkiniz hakkında doğrudan sizden bilgi almam gerekiyor, Bay Keen."

Yeniden tırmanan sinir bozukluğu sinir uçlarımı harekete geçirdi. Koltuk kolçaklarının üzerinde ellerimi esneterek gerginliğimi gidermeye çalıştım. "Bana Callan deyin. Gavin ile bir ilişkim yok. Beni tanıyan herkes," dedim, Baird'i işaret ederek, "bunu doğrulayabilir."

Beth'in babası iç geçirdi. "Sizin inandığınızın aksine, Blantyre Kalesi hakkındaki sorunuzdan gerçekten haberim yoktu. Gelen tüm talepleri ele alan asistanımın, benim ilgilenmeyi reddettiğim birkaç isim içeren bir listesi var. O bir futbol hayranı ve babanın kim olduğunu biliyor. Talebini benden sakladığı için özür diledi, ama dürüst olmak gerekirse, Gavin Urquhart konusunda ona söylediğim şeyi yapıyordu sadece. Birçok nedenden dolayı onunla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Bu nedenlerden biri, birkaç yıl önce babanın..."

"O benim babam değil," diye araya girdim, muhtemelen çok sert bir şekilde. "O bir sperm donörü."

Baird koluma hafifçe vurdu ve bana sakın olmamı söylediğini anladım.

Braden tüm bunları izledi ve masadan kalkarak masanın etrafına dolaştı. Oturarak konuşmaya devam etti: "Gavin birkaç yıl önce bir iş ortağıyla kendi spor salonunu açmaya çalıştı. İstedikleri bina benim mülkümdü ve o, bu işteki rolünü benden saklamaya çalıştı. Ben bunu öğrendiğimde sözleşmeyi iptal ettim ve iş ortağı Gavin ile aramızda sorunlar olduğunu öğrendiğinde ortaklığı feshetti. Gavin beni suçladı ve sözleşme ihlali nedeniyle bana dava açmaya çalıştı. Bu onun için pek iyi sonuçlanmadı."

"Bunların hiçbirini bilmiyordum." Gerçekten bilmiyordum. "Dediğim gibi, onunla hiçbir ilgim yok."

"İyi. Çünkü söylentilere göre, çok zor günler geçiriyor ve muhtemelen bana karşı oldukça kin besliyor. Ailemin hayatına, Beth'in hayatına karışmasını istemiyorum. Onu Beth'in hayatında istemiyorum."

Korku midemi bulandırdı. "O sorun değil."

Braden onay için Baird'e baktı. Eşim başını salladı. "Aralarında bir ilişki yok. Gavin pisliğin teki."

DNA'mı paylaşan adamın o kadar kötü olduğunu, çevremdeki insanların ona hiç saygı duymadığını hatırlayınca içimden irkildim.

hiç saygı duymadıklarını hatırlayınca içimden irkildim.

Beth'in babası, tepkimi izlerken yoğun bir bakış attı. Sonra sandalyesine geri yaslandı. "Beth, Blantyre Kalesi için büyük planların olduğunu söyledi. Anlat bakalım."

Biraz gerginlik hissettim, ama öne eğilip aklımızdaki her şeyi anlattım.

Yarım saat sonra, Braden bizi ofisinden dışarıya kadar geçirdi. Elimizi sıkmak için zaman ayırdı, ki bence bu iyi bir şeydi. Sonra şöyle dedi: "Planlarınızı beğendim. Daha ayrıntılı olarak tartışmak için başka bir toplantı ayarlayalım."

"Harika." Baird kulaklarından kulaklarına kadar sıırıttı.

"Pazar günü yemeğe geliyor musun?" Braden bana seslendi.

"Evet."

"Sen de gelmelisin." Baird'e başını salladı.

Baird bana baktı ve ben de başımı salladım. Arkadaşımanın tampon görevi görmesi iyi olabilir.

"Tabii. Gelirim."

"Harika. Callan ile yalnız konuşabilir miyim?"

Baird bana *şans* dileklerini ilette ve asansörün yanında beklemeye gitti.

"Beth seni önemsiyor."

Omuzlarımı düzelttim. "Onu önemsiyorum. Hem de çok."

Babası yüzümü inceledi. "Ona seni tanıyacağımı söyledim ve tanıyacağım."

Bu bir tehdit gibi geldi.

"Bu, onun diğer erkek arkadaşlarına verdiğimden daha fazla. Bu, onun için ne kadar önemli olduğunu ve onun duygularının benim için ne kadar değerli olduğunu sana göstermeli."

"Elbette."

"İyi birine benziyorsun Callan, bu yüzden lütfen kızımı incitirsen, elimden gelen her şekilde senin peşine düşeceğimi söylediğimde alınma." Yüzü sertleşti. " hayallerin gerçek emlak işi. Puf."

Lanet olası bir duman bulutu içinde yok oldu. Ama bu, hayalarını koparılmasının nasıl bir his olacağıyla karşılaştırılmaz. Anladın mı?

Öfkemi kontrol etmeye çalışırken bir an sessiz kaldık. Kendime, çocuklarını korumak için umursayan ebeveynlerin yaptığı şeyin bu olduğunu hatırlattım. Ve Beth'e zarar verirsem Braden Carmichael'ın beni mahvedeceği konusunda hiç şüphem yoktu.

Beth'e zarar verirsem, bunu hak etmiş olurdum. "Onu seviyorum."

Braden beni düşündü. "Eh, sen bir öncekinden bir adım öndesin. Onun sikini masasına zımbalayacağım diye tehdit ettiğimde neredeyse altını ıslatıyordu."

Dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı. "Beth, hayatındaki erkekleri tehdit ettiğini biliyor mu?"

"Erkekler mi?" diye homurdandı. "Hiçbiri erkek değildi. Kendilerine bile bakamayan küçük çocuklar, kızımı bırakın." Braden kendi kendine başını salladı. "Ama senin farklı olabileceğini görebiliyorum."

Sinirlendim. "Bak, Beth'i seviyorum ve bizim iyi geçinmemizi istiyorum ... ama şunu bil ki, kimsenin lanet onayına ihtiyacım yok."

Braden Carmichael'ın yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı.

Ve lanet olsun. Sanırım bu, beni birazcık saygı duyabileceği anlamına geliyordu. Sapık piç kurusu.

Kafamı salladım ve gülümsememi bastırdım. "Pazar günü görüşürüz."

"O zaman görüşürüz."

KONUŞMA

BETH

Callan ile aramızdaki ilişkiler, sohbetimizden ve babamla görüşmesinden sonraki birkaç gün boyunca çok iyiydi. Babamın ona ne söylediğini bana anlatmadı, ama her şeyin yolunda olduğunu ve babamın Baird'i de pazar günü akşam yemeğine davet ettiğini söyledi. Bunu olumlu bir işaret olarak algıladım.

Ancak Perşembe günü Callan antrenmandan eve geldiğinde çok kötü bir ruh hali içindeydi çünkü Gavin yine sahaya gelmişti. Bu sefer sarhoş, sinirli ve Callan ona para vermezse magazin dergilerine yalanlar satmakla tehdit ediyordu.

Bu, Callan için bardağı taşıran son damla oldu ve sonunda onu sahadan men ettirdi.

O zamandan beri bana karşı mesafeli davranıyordu. Yine. "Buna dayanabileceğimi sanmıyorum," dedim anneme kederle.

Üniversiteden çok uzak olmayan bir kafede oturduk. *Seek and You Shall Find'in* bir bölümünü kaydetmek için stüdyoya gitmiştim. Önce Lily, Sierra ve Madison ile podcast'i rayından çıkardığı için erkeklerle olan kavgayı görmezden gelmek konusunda sohbet ettim. Evet, başlangıçta birçok yeni dinleyici kazanmıştı, ama veriler artık dinleyici kaybettiklerini gösteriyordu. Rekabeti bırakmayı kabul ettiler ve Social Queens'in onları indirimli bir fiyatla müşteri olarak kabul etmesini tartıştık.

Daha sonra annem benimle ögle yemeğinde buluştu. Hafta sonu yaptığımız konuşmadan beri her gün beni arayıp mesaj atıyordu. Suçluluk duyduğunu biliyordum, ama aynı zamanda suçluluk duyacak hiçbir şeyi olmadığını bilmesini de istiyordum. Annemin anksiyete ve panik atakların ne demek olduğunu tam olarak anladığını bilmek kendimi milyon kat daha iyi hissettirdi mi? Kesinlikle. Ama onun hikayesi onun hikayesiydi ve benim hikayemi anlatmak için zamana ihtiyacım olduğu gibi, o da hazır olduğunda bana hikayesini anlatma hakkına sahipti.

Şimdilik, sürekli kontrol etme ihtiyacını memnuniyetle karşılıyordu. Annemi seviyordum. Tanıdığım en havalı, en zeki, en komik insanlardan biriydi ve en sevdiğim insanlardan biriydi. Onunla vakit geçirmeyi seviyordum.

Ve tam o anda anneme ihtiyacım vardı. Son on beş dakikayı Callan, Gavin ve erkek arkadaşımın aramıza koyduğu bu duvar hakkında ona anlatarak geçirmiştım.

"Bu mesafeyi kaldıramıyor musun?"

"Bu iniş çıkışlara dayanamıyorum. Bu benim kaygımı artırıyor, biliyorsun." Sinirli bir şekilde dudağımı ısırdım. "O duvar ördüğünde, felaket senaryoları düşünmeye başlıyorum. Bana sadece bir ilişkiye alışmaya çalıştığını, bana karşı çok güçlü duygular beslediğini söylüyor... ama bunu kafama anlat. Dün gece kanepede oturuyorduk ve ben onun yanına sokulmak için kanepenin diğer tarafına geçtim. Onun gerildiğini hissettim." Bu anı hatırlayınca göğsümde bir acı hissettim. "Sonra aniden yorgun olduğunu ve yatmaya gideceğini söyledi. Ve öyle de yaptı, neredeyse kollarımdan atlayarak. Benim endişemi tetiklememek için davranışını değiştirmek onun sorumluluğu değil... ama belki de bu, uyumlu olmadığımız anlamına geliyor." Bu düşünce kalbimi parçaladı.

Annem öne doğru eğildi. "Geçen hafta sonu onu sevdiğinden çok emindin."

"Evet." Duygular boğazımı sıktı ve bir saniye beklemek zorunda kaldım, sonra zorla çıkardım, "Anne... romantizm isteyecek yaşa geldiğimden beri

, sen ve babamın sahip olduğu şeyi arıyordum. *Destansı* bir şeyi."

O eğilip kolumu sıktı. "Bebeğim..."

"İkinizin sahip olduğu şeyin özel olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum." Annem başını salladı. "Bizi her şeye rağmen bir arada tutan şey bu."

"Ama bu nadir bir şey."

"Bunu da biliyorum."

"Sanırım içten içe, bunu asla bulamayacağıma inanıyordum. Belki de o efsanevi büyük aşkı aradığımı ilan etmek, kimseyi kendime yaklaştırmamak için bir bahaneydi. Çünkü ailemiz bu konuda alabileceğimiz tüm şansı zaten elde etmişti."

"Peki ama...?"

"Onu çok seviyorum anne." Gözlerim yaşlarla doldu. "Onun da beni sevdiğini biliyorum, ama bunun yeterli olup olmadığını bilmiyorum. Her elini kaldırıp beni uzak tuttuğunda, düşüncelerim karıştırıyor. Ve onun ilişkimizi bitireceğinden ve benim bundan kurtulamayacağımdan çok korkuyorum."

Annem bunu sindirmek için birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra sessizce şöyle dedi: "Callan'ı tanıyormuşum gibi hissediyorum. Tanışmadık, ama ortak deneyimlerimiz sayesinde onu neyin şekillendirdiğini hissedebiliyorum."

Ben başımı salladım.

"Bebeğim, ilk birlikte olduğumuzda babana neler yaşattığımı sana anlatmaya kelimeler yetmez. Daha zayıf bir adam, ya da belki daha akıllı bir adam" —gülümsedi— "benden uzaklaştırdı. Ama o beni çok seviyordu ve bence sadece kendisi için değil, benim için de benden vazgeçmedi. Çünkü benim yeniden *yaşamaya* başlamam için birinin beni iteklemesi gerektiğini biliyordu. Benim yalnız kalmamı ve hayattan korkmamı istemiyordu."

Babamın annemi ne kadar çok sevdiğini bilmek, ona olan sevgimi daha da artırdı. "Yani diyorsun ki, daha güçlü olmam lazım. Dayanmam lazım."

“Mesele daha güçlü olmak değil. Ve asla kendi ruh sağlığın için gerekli olan sınırları göz ardı etmeni söylemem. Ama şunu söyleyeceğim, eğer onun da seni senin onu sevdiğin gibi sevdiğine gerçekten inanıyorsan, ona ulaşacak tek şey *zamandır*. Zamanla, senin hiçbir yere gitmeyeceğini anlayacaktır. Benim ihtiyacım olan buydu. Babanın ısrarı, onun hiçbir yere gitmeyeceğinden emin olmamı sağladı. Elinden gelirse gitmeyecekti.”

Bunu Callan'a vermek istedim.

Ve kendi endişemin aramızdaki ilişkiyi mahvetmesini istemedim.

Geçmişte buna izin vermemiştim ve şimdi de kesinlikle izin vermeyecektim. "Teşekkürler anne."

"Ne zaman istersen."

“Ciddiyim. Son birkaç gündür kendine çok yüklendiğini biliyorum... ama şunu bilmeni istiyorum ki, bence dünyadaki en iyi anneye sahibim. En iyi babaya da. Hayatımın her alanında istediğimden daha azıyla yetinmememi öğrettin bana. Dahası, istediğimiz şeylerin bize altın tepside sunulmadığını, bunun için çabalamamız gerektiğini öğrettin. Bunun için çabalayacağım anne. Onun için.”

Annem bana sevgi dolu bir gülümseme gösterdi. "Seninle gurur duyuyorum, evlat."

"Seninle gurur duyuyorum."

KONU 49

CALLAN

"Bence sen benden daha gerginsin." Dublin Caddesi'ndeki ailesinin evine yaklaşıırken Beth'in elini çektim.

Beth öfkeyle nefes aldı. "Öyle değilim. Ben... ailem bazen çok zor olabilir ve bugün kimlerin burada olacağını bilmiyorum. Sakın... sakın onların seni kovmasına izin verme, tamam mı?"

Suçluluk duygusu içimi kapladı. Son birkaç gündür pek de neşeli ve güler yüzlü davranmamıştım ve kız arkadaşımın sesindeki güvensizliği hiç sevmemiştim. Gavin, Braden'ın onu Beth'in hayatından uzak tutmam konusunda yaptığı uyarıya ek olarak, kafamı gerçekten karıştırmıştı. Onunla ilişkilendirilmekten nefret ediyordum. Beth'in hayatını kirletme ihtimali bile vardı.

"Öyle bir şey olmayacak," diye söz verdim ona.

"Bu konuda içim rahat. Uzun zamandır pazar günü kızartması yemedim," dedi Baird, bizimle birlikte tepeye doğru yürürken.

Beth burnunu çekti. "İstediğin kadar rahat olabilirsin. Sen akşam yemeğine gelen yakışıklı kalecisin. Bizim ilişkimiz" — bana işaret etti — "ancak herkesin gözü önünde olacak."

"Sen beni yakışıklı buluyorsun." O, Beth'e göz kırptı. "Sakin ol," diye uyardım.

"Ne kadar sahiplensin." Baird dramatik bir şekilde elini göğsüne koydu. "Beth'le sadece flört etmekten daha fazlasını yapacağımı düşündüğün için kırıldım."

"Kız arkadaşım la hiç flört etmemeye ne dersin?"

Arkadaşım bunu düşündü. "Üzgünüm. O çok güzel. Çekici kadınlarla flört etmek benim doğamda var."

"Öyle mi? Benim doğamda ise sana misilleme olarak bir tokat atmak var. Sağ gözün şişip kapanınca ne kadar yakışıklı olduğunu görürsün."

"Bana mı öyle geliyor, yoksa o bunu mu demek istiyor?" Baird alaycı bir korkuyla fısıldadı.

"İçeri girmeden onu öldüreceğim," diye mırıldandım.

Beth, ön kapıya doğru merdivenleri çıkarken sessizce güldü.

Baird, Beth'e doğru eğildi. "Kuzenin Maia da burada olacak mı acaba?"

"Nişanlı. Ulaşılamaz."

"Parmağında alyans takılana kadar olmaz."

"Onu bir kez kulüpte gördün," diye Beth homurdandı, ama bizi eve alırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Gerçekten bu kadar sığ mısın, Baird? Sanmıyorum."

"Sadece hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğu için değil..."

"Lütfen kadınlara *kuş* deme," diye inledi Beth.

"Onda bir şey vardı. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum."

Kız arkadaşım gözlerini devirdi. "Evet, buna birini becermek istemek denir."

Ben burnumu çektim ve arkadaşım bana incinmiş bir bakış attı. "Ondan daha fazlasıydı," diye ısrar etti.

"Burada kim var bakalım?"

Gözlerimizi, Beth'in saç rengi, göz

ve dudakları olan son
derece çekici bir kadın bizi
izliyordu.

Bu onun annesi olmalıydı.

"Anne." Beth beni bırakıp annesine sarıldı. Sonra dönüp bana işaret etti. "Bu benim erkek arkadaşım Callan. Ve onun arkadaşı Baird. Bu da annem Joss."

Joss bana elini uzatırken hafifçe gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Callan. Senin hakkında çok şey duydum."

"Sen de." Beth'in annesine ne kadar benzediğini görünce biraz şaşırdım. Kız arkadaşım biraz daha uzundu ve göz renkleri farklıydı, ama aralarındaki akrabalık inkar edilemezdi. Ve Beth annesine çekmişse, yaşlandıkça daha da güzelleşecekti.

"Baird McMillan, hizmetinizdeyim." Joss'un elini iki eliyle sıktı ve dudaklarını hafifçe kaldırarak flört etti. "Ve Beth'in güzelliğini kimden aldığını çok iyi anlıyorum."

"Ben olsam annemle flört etmezdim." Beth, Baird'i şakacı bir şekilde itti. "Tabii babamla asla çalışmak istemiyorsan. Asla."

Baird koluma vurdu. "Bak, Braden'la ortak bir yanın var."

"Öyle mi?" Joss merakla kaşlarını kaldırdı. "Neymiş o?" "Callan sahiplenici bir mağara adamı."

Arkadaşıma kızgın bir bakış attım.

Ama Joss güldü. "Belki de sen ve Braden iyi anlaşırsınız. Hadi. Diğerleri çoktan geldi bile."

Beth ve Joss önümüzden giderken, Baird'e fısıldadım: "Bu akşam yemeğinin sonunda hala hayatta kalmak istiyorsan, kendini kontrol etmeyi unutma."

"O kadar da kötü değilim." Baird, koridordan geçerken ağzı açık kaldı. "Vay canına. Beth burada mı büyü müş?"

"Evet. Farklı bir dünya, değil mi?"

"Şaka yapmıyorsun. Diğer yarısı nasıl yaşıyor." Şakacı bir şekilde bana dirsek attı. "Blantyre Kalesi'ni faaliyete geçirirsek çocuklarımızın sahip olabileceklerini bir düşün."

Çocuklar.

Beth ile çocuklu bir gelecek istemekle, aynı zamanda bu düşünceden korkmak nasıl mümkün olabilirdi?

Beth yanıma döndü ve kolunu koluma takarak devasa aile mutfağına doğru yürüdük.

Kızarmış tavuk ve otların kokusu duyularımı doldururken, gürültü kulaklarımı vurdu. İnsanlar. Her yerde insanlar vardı. Adada. Yemek masasının etrafında oturmuşlar. Ayakta içkilerini yudumlarken sohbet ediyorlardı. Sanki bir parti gibiydi.

"Aman Tanrım." Beth aniden durdu. "Neredeyse bütün aile burada!"

Odaya gireli henüz on beş dakika olmuştu ki Beth yanına çağrıldı ve ben kendimi amcalarının çevresinde buldum. Beth'in Adam, Cam, Nate ve Marco olarak tanıttığı büyük amcaları ve onlardan biraz daha genç olan Cole ve Logan amcaları vardı. Braden, Marco'nun yanında, onların ortasında duruyordu. Marco, çıplak elleriyle Baird'i bile ezip geçebilecek gibi görünen iri yarı bir adamdı.

"Demek... futbolcu sensin." Adam, garip ve gergin sessizliği bozdu.

"Evet." Beth'in teyzeleri ve kuzenleri onu alıp götürmeden önce elime tutuşturduğu diyet kolayı bir yudum alarak başımı salladım.

"Cam, Nate ve Cole'un judoda siyah kuşak olduklarını biliyor muydun?" Koyu saçlı beyefendiye ve gruptaki üç uzun boylu sarışından ikisine işaret etti. Onlardan biri, sanırım Cole, kolunun tamamı dövmeyle kaplıydı.

"Beth bahsetmişti."

"Ve Marco, gördüğün gibi iri bir adam."

Bunun nereye varacağını anladım.

"Doğru."

"Ve Beth'in amcası Logan, o bazı bazı zaman Hapishanede."

Solumdaki sakallı sarışın bana somurtkan bir şekilde bakarken, şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım.

Adam dudaklarının arasından bir nefes verdi. "Evet, yedi kişiyiz, bir adamı nasıl öldüreceğimizi, cesedi nasıl gömeceğimizi ve paçayı nasıl sıyracağımızı çok iyi biliyoruz." Adam, bunu düşünen adamlara başını salladı ve onlar da rahatça onaylayarak başlarını salladılar.

Ciddi olduklarını ve muhtemelen beni gerçekten öldürebileceklerini bildiğim için gülmemeye çalıştım. Ama Beth'in böyle bir şeye sahip olması hoşuma gitti. Onu korumak için bu kadar önemseyen tüm bu insanlar.

"Not aldım." Onlara kadehimi kaldırdım. "Dalmarnock'ta nefret ettiğim bir oyuncu var ve bir gün... hepinizin bana faydalı olabileceğini biliyorum."

Marco'nun dudakları seğirdi. "Onu severim," dedi ve Beth'in teyzesi Hannah olarak tanıttığı uzun boylu, kıvrımlı vücutlu sarışın kadının yanına kayd.

"Evet, o olur." Nate, Braden'in omzuna vurdu ve o, Cam ve Cole sırayla bana kadehlerini kaldırdıktan sonra geri çekildiler.

Braden, Adam'a baktı.

Adam görünüşe göre o kadar kolay ikna olmamıştı. "Göreceğiz."

Baird'in hayal kırıklığına uğramasına rağmen, Beth'in kuzeni Maia partiye katılmamıştı, ama yine de Beth'in amcalarını, onların eşleriyle aşırı derecede flört ederek kızdırmayı başardı. Ayrıca Beth'in kardeşinin erkek arkadaşını da kızdırdı. Kardeşi Luke, Baird'in varlığıyla gözleri parladı. Luke'un amatör futbol oynadığı ve Caley United taraftarı olduğu ortaya çıktı. Baird onun en sevdiği oyuncuydu. Ve benim arkadaşımınla aşırı derecede flört etti. Baird tek yönlü olsa da, iltifatlara karşı değildi. Eğlenmek için flört etmeye devam etti.

Afonso cinayet işlemeye hazır görünüyordu, bu yüzden Braden akşam yemeği servis edilmeden önce Baird ve bana yaklaşıp çalışma odasında bizimle konuşmak istediğinde bu iyi oldu.

Meğer o da bizim planlarımızı düşünmüş ve teklifimizden o kadar etkilenmiş ki, Blantyre Kalesi'ni bir otel ve spa merkezine dönüştürmek için bizimle ortaklık kurmak istemiş. Bu, bizim konuştuğumuz şey değildi, ama Baird'in bu fikirden heyecanlandığını anlayabiliyordum. Dürüst olmak gerekirse, Braden'in teklifini kabul etmemek aptalca olurdu. Sadece finansal yatırımına ihtiyacımız olduğu için değil, aynı zamanda böylesine büyük bir projeyi üstlenirken onun uzmanlığından, deneyiminden ve bağlantılarından yararlanabileceğimiz için.

Kız arkadaşımın babasıyla iş yapmak akıllıca mıydı, kafamda bir soru işareti vardı, ama bunu belli etmedim. Ancak akşam yemeği için geri döndüğümüzde, endişe beni rahatsız etmeye başladı.

Masaya oturduğumda, beni rahatsız eden bir şey daha vardı. Masa, Beth'in teyzeleri, amcaları ve birkaç kuzeniyle doluydu. Dört tane küçük çocuk vardı ve en gürültücü olanlar onlardı. Birkaç genç kendi aralarında konuşuyordu. Beth, tüm gençlerin orada olmadığını, sadece küçük olanların olduğunu söyledi. Ancak üniversitede podcast'i yöneten kuzeni Lily, kız kardeşi January ile birlikte oradaydı ve kızlar, ebeveynlerinin çarpıcı bir karışımıydılar.

Lily Beth'in erkeklere karşı utangaç olduğunu söylediği kişinin bu kadar çekici olması beni çok şaşırttı. Daha utangaç birini bekliyordum, ama masadaki Lily, Beth'in zihnimde oluşturduğu kişiden çok podcast'teki sese daha çok uyuyordu. O ve Beth çok yakındılar. Beth, ona ve kız kardeşine rahatça sohbet ediyordu ve kız kardeşlerin kuzenlerine bakışları kahramanlara hayranlık duymaya benziyordu. Anladım. Ben de kız arkadaşımı kahraman gibi görüyor ve ona hayranlık duyuyordum.

Göğsümde bir baskı hissettim.

Daha önce hiç bu kadar yakın bir ailem olmamıştı, ama bir ailem vardı who sat around the dinner table,

laughing and

Şaka yapıyorum. Ve bunun aniden elimden alınmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Beth'in ailesine dahil olmaya izin vermek (ve erkeklerin önceki tehditlerine rağmen, Baird ve beni aile gibi hissettirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı) neredeyse mazoşistçe görünüyordu, çünkü onu kaybedersem, tüm bunları da kaybedeceğimi biliyordum.

İstemediğim halde kendimi geri çekilirken buldum, Beth'in bunu hissedebileceğini ve onun incinmişliğini ve endişesini hissedebildiğimi bilmeme rağmen.

Siktir.

Tatlıdan hemen önce, tuvalete gitmek için izin istedim.

Kendimi toparlamaya çalıştım. Korkularımı silkelemeye çalıştım. Yüzüme soğuk su serptim ve havluyla kuruladım. "Kendine gel," diye yansımağa bağırdım.

Sonra tuvaletten çıktığımda Joss Carmichael'ın karşı duvara yaslanmış olduğunu gördüm.

"Selam."

Kaşlarımı çattım. "Selam?"

"Konuşabilir miyiz?" Sağındaki kapıyı işaret etti ve ben isteksizce onu takip ederek Braden'la daha önce bulunduğum çalışma odasına girdim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, o bana dönünce yavaşça durdum.

Joss masaya yaslandı, vücut dili rahattı, ifadesi nötrdü. "Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

Kahretsin. Masada tuhaflığım bu kadar belli miydi? "Ben iyiyim."

"Bu çok zor." Joss kapıyı işaret etti. "Ailemiz. Biliyorum çünkü başlangıçta benim için de çok zordu, ve o zamanlar bu kadar büyümemiştik."

"Güzel bir şey. Beth'in buna sahip olmasına sevindim."

"İstersen sen de sahip olabilirsin." Joss başını eğdi ve beni düşündü. "Yoksa sorun bu mu?"

Beth'in annesine kaba davranmak istemedim, ama onunla bunu yapamazdım. "Geri dönmeliyim."

"Biliyorsun, ailen hakkında her şeyi biliyorum." "Evet, çoğu insan biliyor." Dönüp uzaklaşmaya başladım.

"Herkesin durumu farklıdır. Herkes farklı şekilde yas tutar." Onun sözleri beni durdurdu ve ben ona döndüm. O ise devam etti: "Ama eminim Beth sana ailemden bahsetmiştir. Onları on dört yaşındayken nasıl kaybettiğimi."

Göğsümün sıkıştığını hissederek başımı salladım.

"Ben okuldaydım ve ailem tatildaydı. Küçük kız kardeşim Beth'i gezmeye götürüyorlardı. Bir motosikletçi motosikletinden düştü ve babam ona çarpmamak için direksiyonu kırdı. Ama çok hızlı giden bir kamyonu çarptı. Hepsi olay yerinde öldü."

Dehşet ve sempatiyle dolmuştum. "Üzgünüm."

"Biliyorum." Başını salladı. "Üzüldüğünü biliyorum. Çünkü o hissi tam olarak biliyorsun. Biliyor musun, o büyük kaybın üstesinden gelmenin tek yolunun, onunla yüzleşmemek olduğunu düşünmüştüm. Bu yüzden beni sevmek ve hayatımın bir parçası olmak isteyen insanlar geldiğinde, onları uzaklaştırdım."

Onun keskin ses tonuna irkildim.

"Beth'in babasıyla ilk tanıştığımızda ona çok zorluklar yaşattım. Birine tekrar bu kadar değer verme korkusu, onu *sürekli* uzaklaştırmamın nedeniydi. Yaptığım hata, onun bana benim ona ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duymayacağına inanarak, onu incitmeden uzaklaştırabileceğimi düşünmemdi. Ama o bana ihtiyaç duyuyordu. Ve ben onu *gerçekten* incittim."

Beth'in annesi rahatsız bir şekilde omuz silkti ve Beth'in bana anlattıklarından, bunun Joss Carmichael'ın karakterine uymadığını biliyordum. Tanımadığı birine karşı bu kadar savunmasız davranması, hele ki onu pek tanımadığı birine karşı. "Yirmi yılı aşkın süredir evliyiz ve ona yaşattıklarım için hala kendimi berbat hissediyorum. Beni sevdiği için benim için savaştığı için gerçekten şanslıyım. Ve Beth..." Joss elini uzatıp benim elimi sıktı.

bisept. "O özelliği babasından almış. O mücadelecı ruhu. Senin için kendini parçalayana kadar mücadele edecek. Ve sen en çok sevdiğin kişiyi incittiğın için kendinden nefret edeceksin. Çünkü onu deli gibi seviyorsun. Buraya geldiğinden beri seni onunla izliyorum, benim kızımı seviyorsun."

Sanki göğsüme bir ağırlık çökmüş gibi hissettim. "Ama bana uzaklaşmamı mı söylüyorsun?"

"Hayır." Bana doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "Sana, kendini bu tür bir kayıptan tekrar korumak istemenin nasıl bir şey olduğunu anladığımı söylüyorum. Beth'le itişip kakışmak yerine..."

Beth ona benim yaptığının bu olduğunu mu söylemişti? Kahretsin, yaptığım şey bu muydu?

"—korkunun hayatını kontrol etmesine izin vermemeye karar ver

Çünkü bir gün sonra ne olacağını bilmiyoruz. Ama şunu söyleyebilirim ki, kocamla kurduğum bu güzel hayatı asla vazgeçmem. Yarın onu kaybetsem bile. Onu kaybetmek beni mahvederdi, ama lanet olsun, onunla geçirdiğim günler ve kurduğumuz aile için minnettar olurdum."

Yavaşça başımı salladım, anladım. "Anlıyorum. O da buna değer. Onun buna değer olduğunu biliyorum. Ben... Onu incitmek istemiyorum."

Joss nefesini verdi ve dikleştı. "Beni iyi tanımadığınızı biliyorum ve zamanla bunun değişeceğini umuyorum... ama o zamana kadar, ben buradayım. Bilirsin, kötü bir gün geçirirsen ve korku seni ele geçirirse, telefonu alıp beni arayabilirsin. Çünkü ben anlıyorum."

Ve o anda anladım. Bu bir aileydi.

Aile üyeleri birbirleri için bunu yapardı.

Ve Beth'in ailesi sunmak sunuyordu bu bana bana Sırf beni sevdiği için.

"Teşekkür ederim." Minnettarlığım içtendi.

"Hey!" Beth aniden çalışma odasının kapısını açtı. Gözleri etrafı tarıyordu. "Burada her şey yolunda mı?"

Joss'a gülümsedim ve odayı geçerek Beth'in beline kolumu doladım. Onun şakağına öptüm. "Her şey yolunda prenses."

Bana yaslanarak rahatladı, yüzünde soru işareti vardı ama aynı zamanda umutluydu. "Öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Hadi gidip pasta yiyelim." Joss ellerini çırpı ve bizi kapıdan dışarı çıkardı. "Annemin çikolata ve kocaman bir kadeh şaraba ihtiyacı var."

Birlikte mutfağa geri döndük ve ortaya çıkar çıkmaz, Beth'in dışa dönük kuzeni January, konuşma gürültüsünün arasından bize bağırdı. "Neden ikiniz Instagram'da ilişkinizi resmiyete dökmediniz?"

"Jan," diye homurdandı Beth. "İnsanlara böyle bir şey sorulmaz." "Neden olmasın?" Baird'den daha az filtreli olan on sekiz yaşındaki güzel January Baird'den daha az filtreli olan on sekiz yaşındaki güzel kız, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Magazin dergilerinde yer aldınız. Callan'ın iki yüz bin takipçisi var ve yorumların çoğu senin erkeğine hayran olan insanlar, Beth. Onu sahiplenmelisin."

Lily homurdanarak başını salladı. "Çok fazla MC romantik roman okumuşsun."

Beth kahkahayı bastı ama bana dönerek, gözlerinde mizahla sordu: "Neden Instagram'da resmi değiliz?"

"Senin öncülük etmene izin veriyorum. İstersen ilişkimizi sosyal medyada paylaşabiliriz. Senin benim olduğumu tüm dünyaya duyurmaktan çok mutlu olurum."

"Awww," January ve Baird aynı anda hayranlıkla seslendiler. Ondan sonra eşime fazlasıyla ilgi dolu bir bakış attı. Baird fark etmemiş gibi davrandı. O büyük bir çapkın olabilir, ama yirmi bir yaşın altındaki kızlar onun için yasaktı. Onların gündelik seks oyununu anlamadıklarını ve istemeden birini incitmek istemediğini düşünüyordu.

Beth elimi çekti. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım." EĞilip çeneme bir öpücük kondurdu.

Joss'un alığma odasında bana söylediği her Şeyi düşündüm. O haklıydı. Bu dünyada Beth'ten daha az incitmek istediğim kimse yoktu. Onu incitirsem, muhtemelen kendimi daha çok incitmiş olurdum. Korkunun bizi mahvetmesine izin vermeyi bırakıp, sadece onunla birlikte olmanın zamanı gelmişti. Sadece onunla *birlikte olmaya* karar vermeliydim. Alternatif düşünce beni çok boş hissettiriyordu, bu bir iŐkenceydi, yleyse onu uzaklaŐtırmanın ne anlamı vardı? Kendimi sabote etmek mi? Hayır, bunu istemiyordum.

"Hadi yapalım."

ELLİ. BETH

Eskiden Pennington's Edinburgh'un pazarlama müdürünü benimle çalışması için g revlendirmiştim. Bunu kişisel olarak almadım. Artık romantizm söz konusu olmadığına göre, beni Edinburgh mağaza ekibiyle koordinasyon için görevlendirmesi mantıklıydı. Onları müşterimiz olarak görmekten çok mutluydum. Callan da benim Iain ile doğrudan vakit ge irmeyeceğimi duyunca rahatladı. Hâlâ benim o limuzinin arkasına bindiğimi gördüğünde hissettiği acıyı tam olarak atlatamamıştı. Anlıyordum. İkimiz için de duygusal bir geceydi.

Strateji g r şmelerimizden memnun olarak mağazanın üstündeki ofislerden ayrıldım ve ekibime güncelleme e-postası gönderirken ekrana bir bildirim düştü. Mağazanın ortasında durup bildirime dokundum ve midem altüst oldu.

Callan beni sosyal medyada bir fotoğrafta etiketlemişti.

Fotoğraf, birkaç hafta önce Cumartesi günü Calton Hill'de yürüyüşe çıktığımız zamandan kalmaydı. Arka planda manzara vardı ve ben Callan'ın kollarındaydım, o da kameraya gülüyordu çünkü müstehcen bir şey söylemişti. Ama fotoğrafı bu kadar özel kılan, Callan'ın bana bakış şekliydı. Beni hayranlıkla bakıyordu. Fotoğrafın altına yazdığı not şöyleydi: *Beklemeye değdi, ama senin öyle olacağını biliyordum.* <3

Gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doldu. O haklıydı. Sanırım genç kalbim, Callan'ın o zamanlar, biz henüz gençken, benim için doğru kişi olduğunu biliyordu. Ve o, bu uzun bekleyişe kesinlikle değdi.

Ekranıma parmaklarımla hızla yazdım: *O zaman da senindin, şimdi de seninsin, her zaman seninsin.* <3

Fotoğrafa biraz daha uzun süre baktım, başım dönüyordu, rahatlamıştım, bir Sonunda beni orada tutan "doğru kişiyi" bulduğum için biraz kendini beğenmişlik, etrafımdaki diğer şeylerin tamamen farkında değildim.

Sonra Callan'ın hemen öpücük emojisiyle yorum yaptığını gördüm. Ben de bir tane göndermek üzereydim ki telefonum çaldı.

Callan.

Gülümsedim ve sonunda başımı kaldırıp etrafıma bakındım. Neyse ki kimse benim aptallığıma dikkat etmiyordu. "Merhaba, Kaptan."

"Sanırım Instagram'da resmi olarak birlikteyiz,"

dedi Callan kuru bir sesle. "Beni ağlattın."

"İyi anlamda mı?" Sesi sert çıkmıştı. "En iyi anlamda."

Bir an sessiz kaldı. Sonra, "Söylediklerin... gerçekten ciddi misin?"

"Her zaman senin olacağım mı?" Bir müşterinin önünden çekildim ve duvara yaslanabileceğim sakın bir köşe buldum. Kalbim deli gibi atıyordu. Ama cevap verdim: "Sen teksin, Callan. Biliyorum. Her zaman sen oldun."

"Siktir." Derin bir nefes verdi. "Keşke şu anda burada olsaydın."

"Neredesin?"

"Dairede."

"On beş dakikaya oradayım." "Çalışmıyor musun?"

"Erkek arkadaşıma onu ne kadar takdir ettiğimi göstermek için ara verebilirim."

"O zaman acele et," diye alay etti.

Bu doğruydu. Callan ile çıkmaya başladığımdan beri, iş ve özel hayatım arasındaki dengeyi daha iyi kurmayı başarmıştım. Artık bu kadar korkutucu ve bunaltıcı gelmiyordu. Onun ve ailemin Amanda'yı hayal kırıklığına uğratmadığını bana güvence vermeleri, her açıdan beni etkilemişti. İşim başarısız olursa, sevdiğim insanların beni başarısız olarak görmeyeceklerinden emindim. Yanımda olacaklardı. Beni cesaretlendireceklerdi. Ve kendimi yeterince tanıyordum, ne kadar zor olursa olsun, bu arada kaç tane panik atak geçirirsem geçireyim, kendimi toparlayıp tekrar ayağa kalkacağımı biliyordum.

Social Queens'i kaybetmek dünyanın sonu olmazdı. Kaybedilecek daha kötü şeyler vardı.

Evet, kişisel hayatıma öncelik verme konusunda daha iyi hale geliyordum.

Ancak, Loverose Lane'e aceleyle yürürken, Callan'ın bizimle ilgili fotoğrafının yorumlarını okurken ruh halim biraz bozuldu.

Bu kadın da kim lan?

Başka bir sürtük WAG

özentisi. Çok çirkin.

Kızlar, gönderinin her yerine ağlayan emoji'ler bırakıyordu.

İnsanlar, ya çirkin ya da çok güzel olduğum için ona hayal kırıklığına uğradıklarını söylüyorlardı. Diğer yorumlar ise cinsel içerikliydi ve ona beni terk etmesini, çünkü onların yatakta daha iyi olduklarını söylüyorlardı.

Bu insanların sorunu neydi?

Sosyal medya yöneticisi olarak, elbette bunun işin bir parçası olduğunu biliyordum, ama bazen insanlar toplu halde o kadar hayal kırıcı ve iğrenç oluyorlardı ki, bununla başa çıkmak zor oluyordu. Sonra gözüm başka bir yoruma takıldı. Baird'den gelmişti.

BairdMcMillOfficial: *O kız sana başıma gelen en güzel şey. Senin adına sevindim dostum.*

Ağırlaşan kalbim hafifledi. Baird'i seviyordum.

Ve onun yorumunun altında, Callan'a çok mutlu görüldüğünü ve onun adına

onun için mutlu olduklarını söyleyen tatlı yorumlar vardı. Bir kişi, onun bana baktığı gibi ona bakacak birini bulabilmeyi dilediğini yazmıştı. İnsanlığa olan inancım biraz olsun geri gelmişti.

Callan'ın dairesine girdim ve onu kitap okurken buldum.

Bu neden bu kadar seksi geldi?

Kitabı bırakıp bana dönerek gülümsedi. "Merhaba prenses."

El çantamı ve telefonumu tezgahın üzerine bıraktım ve yatak odasına doğru yürüdüm. "Geliyor musun, Kaptan?"

Bana ulaşmak için aceleyle kahve masasına takılıp düşen sesini duyunca dudaklarımdan kahkaha patladı.

"Bir saatlik molam var!" diye bağırdım ona, ceketimi çıkarırken. "Yap şunu..." Çığlığım sözlerimi kesti, çünkü kendimi kaldırılıp yatağı atılmış buldum.

Callan üzerime eğilirken sııttı. "Bir saatte çok şey yapabilirim."

Bunu zaten biliyordum. Kollarımı başımın üzerine uzatıp bacaklarımı açarak, ateşli bir şekilde fısıldadım, "Göster bana."

O inledi, heyecanı gözlerini kararttı. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söyledim mi?"

"Evet. Ama bunu duymaktan asla bıkmam."

Ve o da bana seks ve aşk sözleri fısıldayarak sevişti ve bana hayatımda yaşadığım en harika öğle molasını yaşattı.

BÖLÜM ELLİ BİR

CALLAN

Birkaç hafta geçti. Kasım ayı sonu geldi. Pro League sıralamasında ilk dördteydik. Beth ve ben her zamankinden daha iyiydik. Braden ile olan anlaşma yavaş ama emin adımlarla ilerliyordu. Gavin ise yasaklandığından beri bizimle iletişime geçmemişti.

Bu durum beni yanlış bir güvenlik hissine kapılmama neden oldu.

Perth ile oynayacağımız bir sonraki maçtan önceki Cuma günü, Beth ve ailesiyle Braden'in yatırım yaptığı restoranlardan birinde buluştum. Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır açık olan, İskoç mevsimlik deniz ürünleri restoranıydı. Şık ama çok lüks olmayan bir yerdi. Yemekler ise muhteşemdi. Luke ve erkek arkadaşı Glasgow'dan gelemediler, ama Elle, Beth'in anne babası, dedesi ve büyükannesi, teyzesi Ellie ve amcası Adam oradaydı.

Adam, Beth'in amcaları arasında benim uzun vadeli bir ilişki istediğimi ikna etmesi en zor olanıydı ve o zaman bile, bunu tam olarak başardığımdan emin değildim.

Yine de eğleniyorduk.

Sohbet akıcıydı ve ailenin birbirleriyle dalga geçmesinden şaşırmadım çünkü Beth de öyleydi. Eğer sana nazikçe dalga geçiyorsa, bu seni gerçekten sevdiği anlamına geliyordu.

"Sen yapamazsın bunu , Dedem Adam,"
Elle kes konuşmaya konuşmaya

"Ne dedin?"

"Artık *ana yatak odası* diyemezsin. Bunu bilmelisin."

Highlands'da tatil evi olarak satın almak istedikleri bir evden bahsediyordu.

"Söyleyemem mi?" Kafasını şaşkınlıkla eğdi.

"Hayır. Artık ana yatak odası."

"Bunu biliyor muydun?" Adam, Braden'a sordu. "Biliyordum."

"Artık ne söylemeye izinli olduğumu takip edemiyorum."

Karısına surat yaptı. "Ne söylemeye izinli *değilim*?"

"Skrotum," dedi kadın yumuşak bir sesle, herkesin kahkahalarla boğulmasına neden oldu. yemeğini yemeklerini boğazlarına kaçırıldı. Beth'in

Ellie'nin Ellie'nin dudakları seğirdi titreşti tepkilerimize

tepkilerimize. "Ne? Bu korkunç bir kelime."

"Bu sadece erkek anatomisinin bir parçası." Elle omuz silkti. "Skrotum. Skrotum."

"Neden?" Elodie umutsuzlukla Joss'a baktı. "Ne zaman Aile yemeği yediğimizde. Her seferinde."

Joss gülmek için can atıyor gibiydi, Beth ve ben birbirimize baktık ve annesi küçük kız kardeşine döndüğünde gülmemizi bastırdık. "Masada *skrotum* deme."

"Ellie teyze ilk söyledi."

"*Nemli* de berbat bir kelime," diye ekledi Beth, kız kardeşini kurtararak.

"Oh, o kelimedenden nefret ediyorum," diye teyze Ellie de aynı fikirdeydi.

"*Engorge*. O kelimeyi hiç sevmedim," dedi Clark.

"Clark." Elodie ağzı açık kaldı.

"*Pustule*," diye önerdi Braden.

Elodie, "Yemek yiyoruz," diye tısladı.

Ama herkes bana baktı ve bir kelime beklediklerini anladım. Düşündüm ve sonra "*Smegma*" dedim.

"Iyy." Beth kusma sesi çıkardı.

Joss sıırttı. "Güzel."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Elle, kaşlarını çatarak.

"Yemeğimizi bitirdikten sonra söyleriz," diye cevapladı babası.

"Ya da değil." Elodie ona sert bir bakış attı. "Belki de bilmesine gerek yoktur."

Elle omuz silkti. "Google'da aratırım."

Aptalca bir konuşmaydı, ama şakalaşma devam ederken gülümsemeden edemedim. Çocukken, Beth'in ailesinin tüm paraları ve ayrıcalıklarıyla kibirli ve gergin olacağından emindim. Evet, kesinlikle ayrıcalıklıydılar, ama onlarda sevdiğim şey, bunun farkında olmalarıydı. Beth, gıda bankasındaki vardiyasından sonra bu yemeğe gelmişti ve ben hayatımda hiçbir yerde gönüllü olarak çalışmadığımı söyleyebilirdim.

Beth'in ailesi de kibirli *değ*ildi. Onları sevdim.

Çok.

Ama benim kız arkadaşım kadar harika birinin iyi bir aileden gelmesi mantıklıydı.

Belki de bu yüzden sonra olanlar bu kadar acı vericiydi.

Braden'in çatalını tabağına bırakıp koltuğunda kaskatı kesilmesi, çiğnemeyi yarıda kesmeme neden oldu. Tüm bakışlar benim ve Beth'in arkasındaki bir şeye yönelince masa sessizleşti.

Omzumun üzerinden baktım ve arkamda duran Gavin'i görünce kalbim ağzıma geldi.

Dağınık ve pasaklı bir haldeydi.

Günlerdir tıraş olmamış ve yıkanmamış gibi görünüyordu, kıyafetleri de sanki içinde uyumuş gibi buruş buruş olmuştu. Ayrıca, bira kokusunu ve vücut kokusunu alabileceğim kadar yakındı.

Siktir.

Beth'in eli uyluğuma kondu ve beni sakinleştirmek için sıkıktı.

Kulaklarımda kan basıncı yükselirken, ona doğru biraz daha döndüm. "Burada ne işin var?"

"Rahatsız mı ediyorum?" Dişlerini göstererek sırttı. Bir zamanlar mükemmel ve beyaz olan dişleri artık lekeli ve sararmıştı. Bakışları Joss'a kaydı. "Uzun zaman oldu."

Beth'in annesi cevap vermedi.

"Eve git, Gavin," dedim ona sakın bir şekilde.

"Hayır, hayır." İleri doğru eğildi ve dirseğini sandalyeme dayadı. Ondan uzaklaştım. "Bu lanet olası yerden kovulduğumdan beri, sana ulaşmanın başka bir yolunu bulmam gerekti."

"Beni takip mi ettin?"

O, omuz silkerek dikleşti. "Oğlunun dikkatini çekmek için onu takip etmek zorunda kaldığımı bir düşün. Beni yasakladığın için seni nankör küçük piç kurusu. Sen kim olduğunu sanıyorsun? Sen bir pisliksin. Sen yeteneksiz küçük bir pisliksin."

Korku içimi kapladı. Sadece Beth'in ailesinin önünde beni utandırmakla kalmamış, Braden'ın bana olamayacağını söylediği şekilde hayatlarına sızmış olması değil, aynı zamanda bana nasıl davrandığını da görmeleri idi.

Ve eğer baban senin pislik olduğunu düşünüyorsa...

"Paraya ihtiyacım var." Elini burnunun altından sildi. "Bana birkaç bin dolar ver yoksa magazin dergilerine gidip senin ne kadar nankör bir pislik olduğunu anlatırım."

Donakaldım. Konuşamadım. Düşünemedim. Utandım. İçim kan ağlıyordu.

"Git buradan, pislik herif," diye tısladı Beth.

Gavin ona döndü. "Beni kızdırma, tatlım."

"Gavin." Braden'ın uyarıcı sesi kulaklarımda çınlayan uğultuyu kesintiye uğrattı.

Gavin onu görmezden geldi, bana döndü ve eğilip yüzüme baktı. "Bana para ver. O kaltak öldüğünde seni evime aldığım için bana borçlusun."

Sandalyemden fırladım ve ona saldırdım. Beth beni yakaladı ve şaşırtıcı bir güçle geri çekti.

Aniden Braden ve Adam masanın etrafından dolaşp Gavin'i iki kolundan tuttular. Onu dışarı sürüklerken küfürler savurdıkları için restoran sessizliğe büründü.

Braden'ın Gavin'i ittiğini pencereden izlerken titriyordum. Gavin sendeledi ve kışının üstüne düştü. Braden bir şey söyledi, tüm vücudu tehditkar bir şekilde gerildi. Ne dediği önemli değildi, Gavin'i susturmaya yetti. Sonra o ve Adam restorana geri döndüler. "Üzgünüm millet," diye sakın bir şekilde restorana duyurdu. "Lütfen benim ikramım olan içkileri kabul edin." Maître d'ye "Bunu hallet" der gibi başını salladı.

O ve Adam masaya geri dönene kadar gürültü seviyesi tekrar yükselmedi. Ama yine de üzerimizde gözler hissedebiliyordum.

Sanki katmanlarımı soyup, Gavin'in söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyorlarmış gibi hissettim.

"Onu unut," diye fısıldadı Beth kulağıma, elini uyluğumda gezdirerek. Ben hissetmeye başlayana kadar çeneme nazik öpücükler kondurdu. Onu hissettim. Ona döndüğümde boğazım düğümlenmişti.

Beth gözlerimin derinliklerine baktı. "Seni seviyorum." Seviyordu.

Beni
seviyordu.

"Özür
dilerim."

Gözleri hüznle doldu. "Onun için asla üzölmene gerek yok."

Daha önce yaptığımız rahat sohbele geri dönmek zordu ve bunu hisseden Braden, ben oradan çıkabilmem için yemeğın geri kalanını aceleye getirdi. Ona minnettardım.

Hesabı ödedikten sonra (ya da Braden ödedi ve kimsenin katkıda bulunmasına izin vermedi), restoranın dışında durup birkaç taksi bekledik. Aile bana biraz alan tanımayı biliyor gibiydi, ben de orada durup kendi düşöncelerime dalmıştım, Beth ise kolunu koluma takıp yanımda duruyordu.

Ancak Adam ve Braden bir dakika sonra bize katıldı.

Ö

yl "Özür dilerim," dedim, onlar bir şey söylemeden.

e. Adam kaşlarını çattı. "Oğlum, özür dileyecek bir şey yok.

Biz

Gavin ile aynı okula gittik. Onu hep nefret ettim çünkü herkesin sahip olduğu her şeyi kıskanırdı ama kendisi için çalışmak istemezdi. Braden'in onun ne olduğunu anlaması biraz daha uzun sürdü ama hepimiz biliyoruz. Onun pisliğin teki olduğunu biliyoruz."

Gözlerimi kaçırdım ama başımı salladım, ayaklarıma bakarak. "Oğlum?" Bu sefer Braden.

Başımı kaldırdım.

Braden'in ifadesi sertti. "Sana her zaman böyle mi konuşur?"

"Baba..." Beth uyardı.

"Evet." Omuz silktim çünkü bunu saklayamazdım. O, herkesin önünde beni rezil etmişti.

"O zaman sen bir mucizesin." Braden omzuma hafifçe vurdu. "Sana o boktan şeyleri söylediğini düşünürsek, hayatında yaptıklarına büyük saygı duyuyorum. Ve bunun saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Bunun saçmalık olduğunu bilmelisin."

"Evet, o saçmalıklara kulak asma." Adam başını salladı, yüzünde öfkeyle çarpık bir ifade vardı. "Gavin'in kendi oğlunu kıskanması beni hiç şaşırtmıyor. Sadece senin bununla uğraşmak zorunda kalmana üzülüyorum."

"Artık değil." Braden'in sesi kesin bir tondaydı.

Gözlerimi kısarak baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Çok insan tanıyorum. Gavin ailemin yanına yaklaşırsa ona büyük sorunlar çıkarabilecek insanlar. Ona bunu söyledim ve bana büyük acılar yaşatabileceğimi biliyor. Bir daha seni rahatsız etmeyecek, Callan."

Yatağımın ucuna oturdum, dirseklerimi dizlerime dayadım, başımı eğdim ve görmeden yere baktım.

Odada bir hareket oldu. Sonra Beth önümde diz çöktü, çenemi nazikçe kaldırarak bana bakmamı sağladı.

Ellerini ön kollarımın üzerinde gezdirdi. "Konuş benimle."

Sevgi, o kadar çok sevgiyle dolmuştum ki, bu beni boğuyordu. "Baban bu gece beni geri aldı."

"Öyle yaptı." Gülümsedi, gözleri benim için gözyaşlarıyla parlıyordu ama aynı zamanda babası için de gurur duyuyordu.

"Gavin'i o halde gördükten sonra benim pislik olduğumu düşüneneğini sanmıştım."

"Onun pislik olarak gördüğü tek kişi Gavin'dir."

Ben de buna inandığım için başımı salladım. "Ben... Unutmuşum.

Bir babanın seni önemsemesinin nasıl bir şey olduğunu."

Hızla gözlerini kırptırdı, gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Artık benim ailem senin ailen, Kaptan... Bu seni korkutuyor mu?"

"Hayır." Yavaşça nefes verdim ve elini avucumun içine aldım. "Buna alışmak biraz zaman alacak."

"Baird, John ve ekibin olduğunu biliyorum... ama artık ben de varım. Ve tüm Carmichael klanı ve tüm kuzenlerimiz de var. Neredeyse arkanda başka bir futbol takımı var."

Elimi uzattım ve yüzündeki gözyaşlarını sildim. "Seni seviyorum, Beth Carmichael. Hem de çok seviyorum."

"Beni köriyle öldürmeye çalışmış olsan da, ben de seni çok seviyorum."

Kıkırdadım ve onu kucağıma alıp sarıldım. O kollarını sırtıma dolarken, başının üstüne öptüm. "Bunu asla unutmayacağım, değil mi?"

"Bak ne diyeceğim... O çirkin kanepeyi yeniden döşersen, bir daha kariden bahsetmeyeceğim."

Daha da gülerek, onu daha sıkı sarıldım. Çünkü sadece o beni gülümsetebilirdi bu geceki gibi bir gecedenden sonra. Beth

Carmichael tam bir sihirbazdı. "Senin için bu kadar önemliyse..."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Bir süre sonra fısıldadı, "Çiçekli travestiyi olduğu gibi bırakabilirsin."

"Neden?"

"Çünkü bu seni mutlu ediyor."

"Kes şunu." Sesim sert çıkmıştı. "Neyi keseyim?"

"Beni daha çok sevmemi. Buna dayanamıyorum."

Göğsüme yaslanmış gülümsediğini hissettim. "Evet, dayanabilirsin. Sadece bununla başa çık, dostum. Ben o kanepeyle başa çıkabiliyorsam, sen de benim ne kadar harika olduğumla başa çıkabilirsin."

Gülmekten titreyerek, yine başının üstüne öptüm ve beni Loverose Lane'deki bu daireye getiren kadere teşekkür ettim.

Beni Beth'e geri getirdiği için.

BÖLÜM ELLİ İKİ

CALLAN

Aralık ayının ilk maçıydı. Dün akşam, Beth'in dairesine Noel süsleri takmasını izlerken, bana da benim evim için süsler almamız için alışverişe gitmemiz için ısrar edip durdu. Ben pek Noel süslemesi yapmazdım. Ve bu yüzden izliyor ve yardım etmiyordum. O gece Beth hakkında yeni bir şey keşfettim.

O bir Noel delisiydi ve ağacını süslemek konusunda çok titizdi.

Onu kendi haline bıraktım ve benim evim için bir ağaç almayı kabul ettim, çünkü umurumda değildi ve bu onu mutlu edecekti.

Ve itiraf etmeliyim ki, işini bitirdiğinde dairesi sanki lüks bir Noel reklamından çıkmış gibiydi.

Şimdi, yağmur yağarken her saniye daha da çamurlaşan bir sahada duruyordum. İlk koştuğumuzda, Baltık Denizi kadar soğuktu. Oyunun başlamasından sadece beş dakika sonra kanımız ısındı. Gözlerime kaçması dışında, soğuk yağmuru neredeyse hiç hissetmedim. İskoçya'da yaşıyorduk. Olumsuz hava koşullarında oynamaya alışkındık ve bu yağmur aniden başlamıştı.

Ainsley ve Beth de tribünde muhtemelen sıırılsıklam olmuşlardı. Ama Beth'i düşünemiyordum.

Bir gol gerideydik ve hayal kırıklığı beni ele geçiriyordu. Baumann, top her ona geldiğinde kontrolünü kaybediyordu. Kaptan olarak, takımı bir arada tutmam gerekiyordu, ama ben de bir insandım. Ve İsviçreli beni sinirlendiriyordu. "Kafan nerede lan?" diye bağırdım ona, topu *yine* kaybettiğinde ve Dundonald United gol attığında öfkeyle el kol hareketleri yaparak. Bu maçta onları ezip geçmemiz gerekiyordu.

"Kendi oyununa odaklan!" Baumann bana bağırdı ve ardından Almanca bir şeyler haykırdı, eminim ki hiç de övgü dolu sözler değildi.

John yanımdan koşarak geçti ve sırtıma vurdu. "Boş ver! Onları öldür, birbirinizi değil!"

Sinirimi boşaltmaya çalışarak sahada koşmaya başladım. Bu hava koşullarında saha, özellikle de kalelerin yakınında, parçalanmaya başlamıştı. Maç on beş dakika daha devam etti ve sonuç berabere kaldı. Sebebi ne olursa olsun, berbat oynuyorduk.

Ve sonra olan oldu.

Dundonald'ın orta saha oyuncusu Stuart Uddersfield golü atmak için hızla ilerliyordu. Baird dizlerini bükmüş, gerektiğinde hareket etmeye hazırlanıyordu.

Stuart, golcü Juan Perez'e pas attı ve Perez kaleye doğru sprint yapıyordu.

Baird, top ceza sahasına yaklaşırken atıldı, ama aynı anda Juan da havaya zıpladı ve kafayla topa vurdu.

Topu ıskaladı.

Bunun yerine

Baird'e çarptı.

Kafaları çarpıştığında saha boyunca bir çatlama sesi duydum ve ikisi de çuval gibi yere düştü.

Kalabalık sessizleşti, midem bulandı. "Kalkın," diye fısıldadım, Baird ve Juan'ın yanındaki oyuncular onların yanına diz çökerken hızımı artırdım. Sağlık görevlilerini çağırıyorlardı.

"Baird," diye soluk soluğa bağırdım, korku birden yağmurun ne kadar soğuk olduğunu fark etmemi sağladı.

En iyi arkadaşımın yanına kayarak durdum, John'un yanıma sıkıştığını belli belirsiz fark ettim.

Baird baygındı.

"Çekil!"

John beni kenara çekti, ben de sağlık görevlilerinin Baird ve Juan'ı muayene etmesini izledim.

Juan inleyerek gözlerini açtığında Dundonald oyuncularını rahat bir nefes aldı. Sağlık görevlileri ona yerde kalmasını söylediler.

Baird kıpırdamadı.

Sağlık görevlileri Baird'in bilincini geri kazanmasını beklerken dakikalar saatler gibi geçti.

Sonra...

"... omurga yaralanması olabilir." Sağlık görevlilerinden birinin endişeyle mırıldandığını duydum.

"Baird, beni duyuyor musun?" diye sordu diğeri, ona eğilerek. "Baird?"

"Onu hemen ambulansa götürmeliyiz," dedi ilk sağlık görevlisi acil bir şekilde.

"Siktir." John kolumu daha sıkı tuttu.

Konuşamıyordum.

En iyi arkadaşımı sedyeye koyup sahadan taşıdıklarını dehşet içinde izleyebildim sadece.

"Maç iptal edildi," diyordu koç. "Keen, John, ambulansı takip etmek ister misin?"

"Evet, evet, ben sürerim." John kolumu çekti. "Callan, gitmeliyiz."

Sersemlemiş bir şekilde başımı sallayarak onu saha dışına kadar takip ettim ve kariyerimde ilk kez, tezahüratlar ve şarkılar eşliğinde sahadan çıkmak yerine, binlerce futbol taraftarının şaşkın ve sessizliği içinde sahadan çıktım.

BETH

Ainsley, Baird'in kız kardeşi olduğunu doğrulamak için güvenlik görevlilerine giderken çılgınca ağlıyordu.

Korkunç kazayı görmenin şokunu hala atlatamamıştım, Baird'in ayağa kalkamayacağını fark etmiştim. Diğer oyuncu uyanmış ve takım arkadaşları tarafından sahadan çıkarılmıştı.

Dikkatim Callan'a yönelmişti. Bizim tribünlere bakıyordu ve Baird'in başında dururken yüzündeki boş ifadeyi görebiliyordum. Hareketsiz. Donmuş.

Kendini soyutluyor muydu?

Baird'in iri vücudu dikkatlice sedyeye taşındı ve bu özenin, omurgasından endişe duydukları için gösterildiğini iten içe hissettim.

Onun için çok korkmuştum.

Ainsley için. Callan için.

Ve bencilce, kendim için.

Bunun Callan'ın kendini kapatmasına neden olacağından korkuyordum. Baird'e bir şey olursa...

Ainsley ağlamaktan güvenlik görevlisine yardım etmediği için bağırmaya başladığında, ben onun elini sıkıca tuttum. Güvenlik görevlisi ona herhangi bir bilgi vermeyi reddetti. Ama sonra birisi ona yaklaştı, gömlek ve takım elbise pantolonu giymiş bir adam. "Ainsley McMillan?"

"Evet, kardeşim nerede? Onu nereye götürüyorsunuz?" "

Western General. He's yola çıktı bile. Ulaşım aracın var mı?"

" erkek arkadaşım

Callan Keen," dedim.

O sertçe başını salladı. "Bay Keen ambulansla gitti. Sizin için bir taksi ayarlayacağız. Bu taraftan gelin."

Kendini tanıtmayan adam bizi stadyumdan çıkarırken, şimdiye kadar gördüğüm en sakın haldeki yıkılmış taraftarları geçerek, bir taksi

bizi bekliyordu. Stadyum trafiği sorun haline gelmeden taksiye binip stadyumdan ayrıldık ve ben Callan'ı aramaya çalıştım.

Beşinci kez cevap vermediğinde, "Belki telefonu yanında değildir" diye mırıldandım.

Ainsley başını salladı, sessizce gözyaşları yüzünden süzölüyordu.

Elini tuttum. "O iyi olacak. İyi olacak."

Sessizce hıçkırdı. "Annemle görüşmem lazım. Çalışıyor. Muhtemelen maçı izlemiyordu."

"Telefonunu ver bebeğim. Ben senin için ararım."

Ainsley minnetle bana telefonunu uzattı ve rehberini açtı. Midem ağzıma gelmiş halde *annemi* aradım.

Beş kez çaldıktan sonra biri telefonu açtı. "Ains, tatlım, isteyim. Önemli bir şey mi?"

"Bayan McMillan?"

Tereddüt, ardından keskin bir "Kimsiniz?"

"Ben Beth. Ainsley ve Baird'in arkadaşıyım. Bayan McMillan, Baird bugün maçta yaralandı. Ambulans onu Edinburgh'daki Western General hastanesine götürüyor. Ainsley ve ben taksiyle peşinden gidiyoruz."

"Ne? Ne diyorsun sen? Ainsley'i telefona ver."

Ben yüzümü buruşturup telefonu ona uzattım. "Sizinle konuşmak istiyor."

Ainsley telefonu aldı ama hemen gözyaşlarına boğuldu. Annesi olanları ağlayarak anlattı. Telefonu kapattığında derin bir nefes aldı. "Annem çok kötü durumda ama bir iş arkadaşı yanında. Onu hastaneye götürecekt."

"İyi. Bu iyi." Elini tekrar tuttum ve avucumda kıvırdım. "Her şey yoluna girecek."

Öyle olmak zorundaydı.

Baird McMillan, bu kasvetli, kanlı dünyada parlayan bir ışıktı ve hiçbir kader onu bu kadar acımasızca

bu kadar erken alabilecek kadar acımasız olamazdı.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

CALLAN

Onu götürdüler.

Baird.

Onu sedyeye koyup kapıdan geçirdiler ve ben peşinden gidemedim. Kimse bana bir şey söylemiyordu. John ve şef bizden birkaç dakika sonra geldiler. Şef bilgi almaya çalıştı ama biz hala birinin bize haber vermesini bekliyorduk.

Sert plastik sandalyelerde otururken, Beth'i istedim.

Hayır.

Ona ihtiyacım vardı.

John, üstümü değiştirebilmem için eşyalarımı getirmişti, buna telefonum da dahildi, ama hastanenin içinde sinyal yoktu.

Birisi haberle gelirse diye bekleme odasından çıkmaya korkuyordum. Ama gerçekten dışarı çıkıp Beth'i aramak istiyordum. Ona gelmesini söylemek için. Sadece benimle oturması için. Dağılmamamı sağlamak için.

Baird ve benim sevdiğimiz bu oyun... Baird'i bizden alabileceği düşüncesine dayanamıyordum.

Uyanacaktı. Uyanmak zorundaydı.

Bunu bir daha yaşayamazdım.

Nefes alamıyormuşum gibi hissederek başımı eğdim, parmaklarım neredeyse acı verecek kadar kafatasıma gömüldü.

John sırtımı okşadı ama hiçbir şey söylemedi.

"Kardeşimi arıyorum," diye tanıdığım telaşlı, çılgın bir ses resepsiyondan duyuldu. "Neden bana nerede olduğunu söyleyemiyorsunuz?"

"Hanımefendi, lütfen sakın olun..."

"Sakinleşmek mi? Ben aptal, ürkütücü bir futbol taraftarı değilim. Baird benim kardeşim. Kimlik mi istiyorsunuz?"

Sandalyemden fırladım ve bekleme salonunu geçip resepsiyona doğru yürüdüm.

Oradaydı.

Beth ayakta duruyordu bir kolunu kollarını Ainsley'in omuzlarına Ainsley resepsiyoniste kızgın bir bakış attı.

Yaklaşırken gözlerim kız arkadaşımın üzerindeydi. "O Baird'in kız kardeşi."

Resepsiyonist kaşlarını çatı. "Peki. Kimlik. O zaman size bir güncelleme alabilir miyim diye bakayım."

"Callan." Ainsley'in yüzü buruştu ve bana doğru yürüdü, başını göğsüme dayadı.

Onu kucakladım, gözlerim Beth'e dikilmişti, o da kalbinin parçalanıyormuş gibi bana bakıyordu.

Benim için.

Muhtemelen öyleydi.

"Ains... Ains..." Ne diyeceğimi bilemedim.

John ortaya çıktı ve Ainsley'i nazikçe kurtardı. Kolunu onun omzuna atarak, kimliğini alan resepsiyoniste götürdü.

Kararlı adımlarla kız arkadaşımın yanına gittim ve onu kollarıma aldım. Yüzümü boynuna gömdüm ve Beth beni sıkıca kucaklarken titreyerek sarsıldım.

"Ben buradayım, Kaptan," diye mırıldandı, elini sırtımda gezdirerek beni sakinleştirmeye çalıştı. "Her şey yoluna girecek."

Onu daha sıkı sarıldım, kokusunu içime çektim ve umarım haklıdır diye düşündüm.

Bir hemşireden, Baird'in bazı testlerden geçtiği ve mümkün olan en kısa sürede daha fazla bilgi verecekleri konusunda kısa bir bilgi aldık. Bir sonraki bilgiden önce annesi Gwen geldi.

Onu ve Ainsley'i, sert plastik bekleme odası sandalyelerinde birbirlerine sarılarak otururken izledim. Elleri, benim ve Beth'in elleri gibi birbirine kenetlenmişti. Solgun ve şok geçirmiş gibi görünüyorlardı.

Ve dehşete kapılmış.

Onlar da benim hissettiğim gibi görünüyorlardı.

Gwen gelmeden önce, gaffer nazikçe bize kafatası kırığı olduğundan şüphelendiğini söylemişti. Bu mantıklıydı. Yıllar boyunca futbolda birkaç kez böyle vakalar görmüştük, ancak ben kendi maçlarımda hiç tanık olmamıştım.

Kırığın ciddiyetine bağlıydı.

Kafatası kırıkları ölümcül olabilirdi. Ölümcül olmasa bile, kariyerleri sona erdirebilirdi.

Beth ve John bir ara içecek ve atıştırmalık aramaya gittiler. Ben kahve içtim ama yemek yiyemedim. Midem çok kötü bulanıyordu.

Sonunda, beyaz doktor önlüğü giymiş bir kadın grubumuza doğru yürüdü. "Bayan McMillan?"

Gwen ayağa kalktı. "Bayan," diye düzeltti, sanki otomatik pilota gibi. "Bayan McMillan." Doktor başını salladı. "Baird'in yaralanmasında herhangi bir kırık olup olmadığını belirlemek için CT taraması kullandık. Omurgasında bir sorun yok. Ancak kafasının diğer oyuncunun kafasına çarptığı kafatasının sağ tarafında doğrusal bir kırık bulduk."

Baird'in yaralanmasında herhangi bir kırık olup olmadığını belirlemek için kullandık. Omurgası iyi durumda. Ancak kafasının diğer oyuncunun kafasına çarptığı kafatasının sağ tarafında doğrusal bir kırık bulduk."

"Aman Tanrım." Gwen'in yüzü buruştu, benim kalbim ise neredeyse durdu.

Doktor güven verici bir şekilde elini kaldırdı. "İyi

haber şu ki, doğrusal kırık ince kırık

basınç altında kalmamış, parçalanmamış veya ezilmemiştir. Ameliyat gerekmez, sadece ağrı tedavisi ve gözlem yeterlidir."

Titrek bir rahatlama iç çekişi bıraktım.

"Baird bilincini geri kazandı. Kötü bir beyin sarsıntısı geçirdi, bu yüzden biraz kafası karışık ve yönünü kaybetmiş durumda, bu tamamen normal. Ayrıca kulağından kanama var. Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca onu gözlem altında tutacağız, motor becerilerini, konuşmasını, her şeyi kontrol edeceğiz. Ama şimdilik endişelenmiyoruz."

Gwen gözyaşlarına boğuldu ve Ainsley'e döndü. İki kadın, büyük bir rahatlama içinde ağlayarak birbirlerine sarıldılar.

"Onu ne zaman görebiliriz?" diye sordu gaffer.

"Şu anda sadece yakın ailesi. Ağrı kesici ilaçlar alıyor, bu yüzden tepki vermeyebilir."

Doktor Ainsley ve Gwen'i Baird'i görmeye götürdüğünde, içim rahatladi ve durduramadan ağlamaya başladım, yüzümü ellerimle kapattım.

Beth'in sırtımı okşayan elinden daha fazlasını hissettim. Önce John'un, sonra gafferin.

"Sorun yok," dedi patron sert bir sesle. "O iyi olacak, evlat. Sorun yok."

BÖLÜM ELLİ DÖRT

CALLAN

Doktorlar, ilk kırk sekiz saatte ziyaretçileri en aza indirmek istediler. İlk başta, onu görmeme izin verene kadar ayrılmayı reddettim. Takım arkadaşları gelip gittiler, Baird ve ailesine küçük hediyeler bıraktılar. Büyükbabası ve büyükannesi de geldi.

Sonra Beth'in ailesi Elle ile birlikte geldi ve üçü bir orduyu beslemeye yetecek kadar yiyecek getirmişti. Baird'in iyi olacağını öğrendiğim için yemek yedim.

Ailesi fazla kalmadı, sadece iyi olduğumuzdan ve yemek yediğimizden emin oldular. Joss ve Elle bana sarıldı, Braden ise sırtımı okşayarak beni teselli etti.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara," dedi Beth'in babası, içtenlikle.

Sonunda Baird'i görebildim.

Hayatımdan daha büyük olan eşimin hastane yatağında yatmasını görmek garipti. Gözlerinin çevresinde, özellikle sağ gözünün çevresinde garip, koyu halkalar vardı ve başının o tarafı şişmişti. Soluk ve çaresiz görünüyordu ve bundan nefret ediyordum.

"Güzel miyim?" diye sordu Baird, ben yanına oturduğumda sersemlemiş bir şekilde.

Kahkahalarla gülmeye başladım, ama sonra boğuk gözyaşlarına dönüştü.

Başımı yatağına eğip, kendimi toparlamaya çalışarak titredim.

Elini başımın arkasına koyduğunu hissettim. Hiçbir şey söylemedik.

Bir süre öyle kaldık, ta ki tekrar nefes alabileceğimi hissedene kadar.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

CALLAN

O sahaya geri dönüp dağılmak çok kolay olurdu. Baird için duyduğumuz korku, hayal kırıklığı ve kederin bizi dize getirmelerine izin vermek çok kolay olurdu.

Ama Caley United, dört gün sonra sadece bizim taraftarlarımızın değil, Kingston taraftarlarının da coşkulu tezahüratları eşliğinde sahaya geri döndü. Kingston taraftarları öncülük etti ve bizi sahaya alkışlarla karşıladı. Bizim taraftarlarımız da onları takip etti. Onların şefkatli tavırları, sporumuzla gurur duymamı sağladı.

Hastanede tedavi gören ancak sezonun geri kalanında oynayamayacak olan Baird için oynadık.

Ve değerli rakiplerimizi şaşkına çeviren bir hırsla oynadık.

İlk maç berabere bitti.

Sonraki maçta galip geldik.

Sonraki maçta galibiyet.

Beraberlik.

Galibiy

et.

Galibiy

et.

Beraber

lik.

Galibiy

et.

Yeni yıl hızla yaklaşıyordu, bizi geçip gidiyordu. Beth ve

ben, Beth'in ailesinin Yılbaşı partisine katılmaya karar vermiştik, ama önce Dean Village'daki Baird'in dairesine uğradık ve onu annesiyle birlikte kanepede otururken bulduk.

kız kardeşi, büyükanne ve büyükbabası ve John. John, antrenmanlara ara verdiğimiz haftanın üçüncü gününden sonra Kanada'ya dönüyordu. Şimdilik tüm vaktini Baird'lerde geçiriyordu.

Daire, sadece yedi kişiyle Baird'in dev televizyonunun etrafında atıştırmalıklarla otururken hiç bu kadar devasa ve boş görünmemiştir. Alkol içmesine izin verilmiyordu.

Ve kendisi gibi değildi.

Herkes bunun normal olduğunu ve Baird'in eski haline döneceğini söyledi.

Ama ben bunun olacağını merak ediyordum.

O içine kapanık ve hayal kırıklığına uğramıştı, ben de depresyona girdiğinden korkuyordum. Sezonun geri kalanında oynayamayacak olsa da, takım doktorları Şubat ayında antrenmanlara yavaş yavaş başlamasını istiyorlardı. O zamana kadar arkadaşımın kafayı yemesinden korkuyordum.

Beth ve ben sonunda kalmaya karar verdik ve Yeni Yılı onun ailesiyle değil, onlarla geçirdik.

Ocak ayı sonunda sahalara geri döndük, aynı anda birkaç turnuvada oynadık ve Baird için harika bir performans sergiledik.

Beth, ne zaman gelebilirse tribünde oturuyordu. Braden, Adam ve Beth'in birkaç amcası ve teyzesi de bazen ona eşlik ediyordu. Bir gün Beth'e, maçlarımda ailem varmış gibi hissettiğimi söyledim.

O, "*Beğenmek* değil, öyle. Maçlarına ailesi geliyor" demiştir.

Şubat ayı geldiğinde, Baird karanlık deliğinden çıkmış gibi görünüyordu. Antrenman programı hafifti. Ama kendini buna adamamıştı. Kendini emlak şirketimize adamıştı. Ve Braden ile yaptığımız anlaşmaya. Blantyre Kalesi'ni satın almak yerine, hisselerini satın aldık ve Baird şimdi bu konuda Braden ile yakın bir şekilde çalışıyordu. Rahatlamıştım. Eskisi gibi olmasa da daha mutlu görünüyordu. Hayata çok daha ciddi yaklaşıyordu.

Gavin'den hiçbir iz yoktu.

Braden o gece restoranın dışında ona ne söylediği bilinmez, ama o bunu ciddiye aldı ve beni rahat bıraktı. Onun hayatımdaki varlığının beni ne kadar yıprattığını, onunla uğraşmak zorunda kalmayana kadar fark etmemiştim.

Beth'e gelince, sonunda cesaretimi toplayıp ona dairesini bırakıp benimle birlikte yaşamaya başlamasını teklif ettim. Bu mantıklıydı. Zaten hep benim evimdeydik ve onun daimi olarak benimle kalmasını istiyordum. Eve geldiğimde onun beni beklediğini, onun da eve geldiğinde beni beklediğini bilmek istiyordum.

Cevabı beni hayal kırıklığına uğratmadı. "ok uzun sürdü," diye mızızlanarak alay etti, sonra kollarına sarıldı ve hayatı buna bağlıymış gibi beni öptü.

Benim hayatımın ona bağlı olduğunu biliyordum.

Kendimize yerleştiğimizi hissetmek yerine, tedirgin hissettim. Sanki her an ortadan kaybolabilirmiş gibi. Sanki... Ondan alabileceğim her şeye ihtiyaım varmış gibi. Ve o anda bile, onu her şeyden çok isteyen içimdeki bu şeyi sakinleştirebilecek mi diye merak ettim.

BÖLÜM ELLİ ALTI

BETH

Callan'ın başka bir oyuncuyla tartışmaya girmesini izlemekten kesinlikle nefret ediyordum. Maç başladığı andan itibaren gergin geçiyordu. Rakip takımın taraftarları Caley United'ı alay ediyordu ve keşke bu maça ilk kez tek başıma gelmemiş olsaydım diye düşündüm. Havada kesin bir şiddet tehdidi vardı.

Bu gerginlik oyunculara da sıçradı.

Callan'ı maçlarında her zaman şahin gibi izlerdim.

Bu yüzden rakip takımdan bir oyuncunun koşarak yanından geçerken ona sataştığını gördüm. Bu durum maç boyunca devam etti ve beni çok sinirlendirdi.

Sonra biri Callan'ın kulağına bir şey fısıldamak için durdu ve Callan patladı. Oyuncuyu o kadar sert itti ki oyuncu yere düştü ve sonra o oyuncu ağır yaralanmış gibi davranarak kendini rezil etti.

Hakem Callan'a kırmızı kart gösterdi ve Callan, stadyumun her iki tarafından gelen yuhalamalar eşliğinde sahadan fırladı. O, patronunun konuşmasına izin vermeden öfkeyle yanından geçip giderken, ben de taraftarların arasından geçmeye çalıştım.

"Hey, sen Keen'in kızıydın, değil mi?" diye bağırdı biri yanımdan geçerken.

Bunu, Callan'ın duymadığına sevindiğim birkaç cinsel içerikli yorum izledi.

Neyse ki, bu yorumların ardından öfkeli taraftarlar onlara ağzına dikkat etmelerini söyledi.

Güvenlik görevlileri artık kim olduğumu biliyorlardı ve soyunma odalarına sadece oyuncular ve antrenörler girebilse de, tatlı dille içeri girmeyi başardım.

Bir saniye boyunca odaya hayranlıkla baktım. Oda şık bir şekilde takımın renkleri olan bordo ve beyazla boyanmıştı. Her oyuncunun kendi bölmesi vardı ve duvarlar takımın adı ve logosu ile süslenmişti.

Odanın ortasında, kabininde oturan Callan vardı.

Girişimle başını kaldırdı.

"Burada ne işin var?" diye sordu sert bir sesle, hala çok kızgın olduğu belliydi.

"Sizi kontrol etmeye geldim, Kaptan. O adam tam bir pislikti." Callan ayağa fırladı, yüzünde öfke parlıyordu.

"Baird hakkında lanet olası yorumlar yapıp duruyorlardı. oyun."

Acı dolu bir öfke içimi kapladı. "Aptallar. Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Kendimi tutuyordum," diye öfkeyle söyledi ve bana doğru bir adım attı.

Aniden, boynum karıncalandı ve fark ettim ki... bana kızgın mıydı?

"Sonra o pislik kulağıma tekrar etmeyeceğim bir şey fısıldadı."

"Tamam mı?"

"Senin hakkında."

Olamaz.

"Sinirlerim bozuldu." Callan kapıyı işaret etti.

"Kariyerim boyunca ilk kez kırmızı kart gördüm!"

Kaşlarımı çattım. "Bu benim suçum değil!" Gözleri parladı.

"Senin suçun!"

İçim acıyla doldu. "Nasıl benim suçum olabilir?"

"Seni çok sevdiğim için, bu beni değiştirdi!"

Ne olmuş yani? Hayat böyleydi! "Ben de seni o kadar çok seviyorum ki, bu beni değiştirdi! Tanrı aşkına, lanet olası bir futbol maçındayım!"

"Burada olmak zorunda değilsin!" "Siktir git!"

Bana doğru koştu, elini boynuma dolayarak beni kendine çekip öptü. Açgözlü, vahşi ve acımasız bir öpücüktü, ama ben ona izin verdim.

Bu, aramızda bir süredir gelişiyordu. Bana onunla birlikte yaşamamı istediğinde bu yoğunluğu hissetmiştim. Sanki bir şey yüzünden gerginmiş gibi. şimdi bunun bizim yüzümüzden olduğunu biliyordum. Ter, toprak ve yağmur kokuyordu, tadı sıcak ve karanlıktı ve ben onun içine girmek istiyordum.

Aniden, kollarında buldum kendimi, bacaklarım beline dolanmış, o beni öperken ben de ona tutunuyordum, bu sırada beni bir yere götürüyordu. Bir kapı çarpma sesi duyuldu ve sonra kıkım sert bir şeye çarptı. Ayrıldık ve bir odada, masanın üzerinde oturduğumu belli belirsiz fark ettim.

Bunu düşünecek fazla vaktim yoktu.

Callan hayal kırıklığını seks yaparak atmak istiyordu ve ben de ona bu konuda yardımcı olmaktan oldukça mutluydum.

Kısa kışlık montumun fermuarını çekip, kollarımı aşağı doğru itti. Aceleyle ceketimi çıkardım ve sonra avuç içlerimle geriye yaslanarak onun kot pantolonumu çıkarmasına izin verdim. Kot pantolon ve külotum çıkarılır çıkarılmaz, o da şortunu indirdi ve bacaklarımın arasına girdi. Masaya oturdum, kalçalarımı ona doğru eğdim, sırtım zevkli bir rahatlama ile kavislenirken, onun kalınlığı beni doldurdu.

"Siktir, siktir," diye inledi Callan, kalçalarımı morartacak kadar sıkı bir şekilde tutarak.

Uyluklarımı kalçalarına sıkıca bastırdım, tırnaklarım arkamdaki masaya gömüldü ve kendimi hazırladım.

Beni sikti. Yüzümü izlerken, hızlı, sert ve güçlü hareketlerle içime girerken, ifadesi kararmış, üst dudağı kıvrılmıştı.

Nefes nefese kalırken ağzımdan çığlıklar dökölüyordu, gerginlik yıldırım hızıyla artıyor ve artıyordu.

Hiçbir söz yoktu, her zamanki gibi gelmem için cesaretlendiren sözleri yoktu.

Sadece yoğun, ihtiyaç duyulan bir sevişme vardı.

Zirveye ulaştıımda iç kaslarım Callan'ı sıkıca kavradı.

O, içimde boşaldıını hissettiimde uzun, boğuk bir iniltiyle titredi.

Nefesimi yakalamaya çalışırken başımı göğsüne dayadım.

Birkaç saniye sonra, nazikçe içimden çıktı. "Orada kal," dedi sessizce, şortunu giyip masanın etrafından dolaşarak çekmeceleri karıştırmaya başladı.

"Neredeyiz?" "Yardımcı

koçun ofisi." Yüzümü

buruşturdum. "Oops."

Callan güldü, öfkesini bedenime boşalttığı için artık çok daha rahatlamış görünüyordu.

Kağıt mendille geri döndü, gözleri üzerimdeyken mendili bacaklarımın arasına bastırdı, dokunuşu nazikti, ifadesi ise daha da nazikti.

Giysilerimi giyip soyunma odasına döndüğümüzde, isteksizce sordum: "Bana kızgın mısın?"

Callan'ın yüzünde pişmanlık belirdi ve beni kollarına çekip, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşayarak bana sıkıca sarıldı. "Prenses, hayır. Hayır, sana asla kıyamam. Bir süre sonra bu daha kolay olur diye düşünmüştüm."

"Neyin daha kolay

olacağını?" "Seni

sevmenin."

Kalbim acı ile doldu. "Kolay değil mi?"

"Hayır, demek istediğim o değil. Demek istediğim... bu çok zor. Artık sensiz ben değilim. Temelden değiştim ve bu... çok zor."

Rahatladım, o acı hoş, duygusal bir acıya dönüştü. "Ben de aynı şeyi hissediyorum, biliyorsun."

"Maçta öyle tepki vermemeliydim. Bu tür şeyleri daha kolay unutmayı öğrenmem lazım."

"Olacaksın." Ben de olacağını biliyordum. Callan'ın iradesi çelik gibiydi.

"Ama bence... buraya gel." Beni bıraktı, ama sadece elimi tutup çekmek için. Beni kabinine götürdü ve çantalarını ararken omzunun üzerinden bana baktı. "Beni biraz sakinleştirebilecek bir şey var galiba."

"Tamam..."

Elini çantasından çıkardı, yumruğunu bir nesneye sıkıştırdı ve döndüğünde parmaklarının arasından mavi kadifeyi gördüm.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Ve sonra Callan önümde bir diz çöktüğünde kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Ağzım açık, onun yüzük kutusunu çıkarmasını ve açmasını izledim.

İçinde, şimdiye kadar gördüğüm en güzel nişan yüzüğü vardı.

Gül altın rengine, ortasında şampanya rengi bir markiz elmas vardı. İki küçük trilyon elmas her iki yanını sarıyordu ve bunların yanında iki tane daha küçük şampanya rengi markiz elmas vardı.

"Vay canına," diye romantik olmayan bir şekilde haykırdım.

Callan kahkahayla titredi. "Bu tepki, bunu planladığım gibi ilk öpüştüğümüz otobüs durağında değil de burada yaptığım için kendimi daha iyi hissettiriyor."

Ağzım açık kaldı. "İlk öpüştüğümüz otobüs durağında evlenme teklif etmeyi mi planlamıştın?"

"Evet. Ama ben bencil, sabırsız bir piçim ve bekleyemem." Yüzüğü bana yaklaştırdı. "Ailem öldükten sonra, kimsesiz kaldığımı hissettim. Bu yüzden kendimi futbola adadım ve takım benim ailem oldu, futbol benim her şeyim oldu. Emekli olduğumda başıma ne geleceğini

endişelenirdim." Callan gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Ama aylardır bu konuda endişelenmiyorum. Sen geldikten sonra. Çünkü gerçek şu ki, Beth, artık benim her şeyimsin. Bu oyunu ve bana verdiği her şeyi her zaman seveceğim, ama sana ihtiyacım olduğu kadar ona ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım olduğu kadar başka hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ve aptalca, lanet olası uygun bir flört süresi geçene kadar beklemek istemiyorum. Senin karım olmanı istiyorum. Hemen."

Son cümleyi o kadar sabırsızca söyledi ki, boğazımı tıkayan sevinç gözyaşları arasında kahkaha patladı.

Dudakları kıvrıldı. "Bu evet mi demek?"

Onun yanına diz çöktüm ve elimi yüzüğün üzerinde onun elinin üzerine koydum. "Sen huysuzsun, berbat bir köri yapıyorsun, kanepeler konusunda çok kötü bir zevkin var ve zamanlaman da şüpheli."

Callan kaşlarını çatı.

"Ama nedense beni seviyorsun, her şeyi fazla düşünmeme, felaket senaryoları kurmama, telefonumdan kopmak için çok uğraşmam gerekmesine ve senin yakışıklı olduğun ve bir top olduğu dışında sahada neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen."

Gülerek beni kendine çekti.

"Sen... *sen beni* seviyorsun. Tanıdığım en iyi erkek, en iyi arkadaş, en iyi sevgili beni seviyor." Eğildim, dudaklarım onun dudaklarının üzerinde durdu. "Kaptan... Hayır dersem aptal olurum. Birçok şey olabilirim, ama aptal değilim."

"Yani, evet mi?" diye sordu sert bir sesle.

"On beş yaşımdan beri seninim. Hiç sormadan o güzel yüzüğü parmağıma takabilirdin. Çünkü soru yok. Evet. Ben zaten seninim."

Callan'ın öpücüğü açgözlü ve sahipleniciydi ve kapı açılmasaydı, bizi bölmeseydi, soyunma odasında tekrar sevişmeye başlayabilirdik.

Patronu, yüzü bulut gibi kara bir şekilde içeri girdi. "Burada neler oluyor?"

Şimdi nişanlım olan kişi beni yanına çekti ve sakince kutudan yüzüğü çıkarıp parmağıma taktı. Mükemmeldi. Çok mükemmeldi. "Beth'e evlenme teklif ettim ve o da evet dedi."

Patron hızla gözlerini kırıştırdı, bakışları ikimiz arasında gidip geldi. Sonra saçlarını eliyle tararken sıkıntılı bir nefes aldı. "Eh, bu kırmızı karttan kurtulmanın bir yolu da bu."

Callan pişmanlık duymadan sııttı. "Cezayı sonra çekersin. Şu anda, nişanlımı eve götürüp kutlama yapabilmek için üstümü değiştirmem gerekiyor."

"Eğlence başlayacak," diye söz verdi patronu. "Ama ikinizi de tebrik ederim."

"Teşekkürler!" diye bağırdım neşeyle, o soyunma odasından fırlayarak çıkarken. Callan'a döndüm ve gülümsedim, parmağımdaki yeni parlak yüzüğü sallayarak. "Yüzük seni kurtardı, Kaptan."

Yüzündeki ifade yumuşayarak şefkatli bir hayranlığa dönüştü. "Birden fazla şekilde, Beth Carmichael, yakında Keen olacak. Birden fazla şekilde."

[ÜCRETSİZ ÖZEL BONUS SAHNENİZİ İNDİRİN](#)

KRALİYET MİLİ
(Dublin Street'e Dönüş #2) 19
HAZİRAN 2025'TE ÇIKIYOR

Lily Sawyer, İskoçya'nın Edinburgh kentinde geçen bu düşmanlardan arkadaşlara, arkadaşlardan sevgililere dönüşen çağdaş aşk hikayesinde, soylu bir aristokrat olan Sebastian Thorne ile beklenmedik bir şekilde karşılaşır.

[KİTABINIZI ÖN SİPARİŞ VERİN, DAHA UYGUN FİYATA ALIN](#)

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle Catherine Cowles'a çok teşekkür etmek istiyorum. Bu harika yazarlık kariyerinin iniş çıkışları, yazarlar olarak eserlerimize okuyucuların bakış açısıyla bakamadığımız anlamına geliyor. *On Dublin Street* serisinin hayranı olan (bunu yazarken bile hayranlık duyuyorum!) sevgili arkadaşım ve yetenekli yazar dostum Catherine, *On Dublin Street* dünyasına geri dönmem için beni cesaretlendiren kişiydi. Yani okuyucular, Catherine olmasaydı, yeni nesil kitaplar olmazdı. *On Loverose Lane*, yazmaktan en çok keyif aldığım kitaplardan biri olduğu için, kalbimde çok özel bir yeri olan bu evrene geri dönmem için bana gereken desteği verdiği için Catherine'e minnettarım. Seni seviyorum dostum!

, arkadaşlarım, ve ailem, teşekkürler , , her zaman ne olursa olsun beni destekleyenlere. Özellikle kuzenim Clare'e, *On Loverose Lane*'in ilk kopyasına verdiği tepki, otuz saniyelik bir mesajda hem gözyaşlarına boğulmamı hem de kahkahalarla gülmemi sağladı. Senin tepkin, bu kitabı dünyayla paylaşmak için beni çok heyecanlandırdı, bu yüzden bana bunu yaşattığın için teşekkür ederim, kuzenim. Seni çok seviyorum!

Harika editörüm Jennifer Sommersby Young'a da teşekkür etmeliyim. Teşekkürler dostum!

On Loverose Lane'i düzelttiği, tüm hataları yakaladığı ve Beth ve Callan'a (ve Baird'e!) verdiği harika tepkiler için Julie Deaton'a teşekkür ederim :)

Ve en iyi arkadaşım ve olağanüstü asistanım Ashleen Walker'a, yükümü hafifletmek ve son birkaç yıldır her zamankinden daha fazla destek olmak için teşekkür ederim. Sen olmasan bunu gerçekten başaramazdım.

Bir yazarın hayatı kitapla bitmez. İşimiz yazılan kelimelerin ötesine geçerek pazarlama, reklamcılık, grafik tasarım, sosyal medya yönetimi ve daha fazlasını kapsar. Bu işin ehli olanların yardımı çok büyük önem taşır ve benim de kendi "sosyal kraliçelerim" var! Nina Grinstead, Kim, Kelley, Sarah, Josette, Meagan ve Valentine PR ekibinin tümüne cesaretlendirmeleri, destekleri, içgörüler ve tavsiyeleri için çok teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!

Hikayelerimi yeni okuyuculara ulaştırmak için tüm teknik reklam sihrini yapan Sydney Thisdelle'e çok teşekkür ederim. Hayatımı sonsuz derecede kolaylaştırıyorsun ve sana çok minnettarım!

Kitaplarımın duyulmasına yardımcı olan tüm influencer'lara ve kitap severlere teşekkür ederim. Hepinize çok minnettarım! Bu arada, özel Facebook grubum Samantha Young's Clan McBookish'teki harika okuyuculara da çok teşekkür ederim. Sizler gerçekten çok özelsiniz. İnternette sevgi ve destek dolu güvenli bir alan oluşturuyorsunuz ve size ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem.

Gördüğümde nefesimi kesen bir kapak tasarlayan Hang Le'ye çok teşekkür ederim. Sen muazzam bir yeteneksin ve seninle çalışabildiğim için çok şanslıyım.

Her zamanki gibi, dünyanın her yerindeki okuyucuların yazdıklarını bulmasını mümkün kılan menajerim Lauren Abramo'ya teşekkür ederim. Sen olağanüstü birisin!

Son olarak, sizlere, okuyucularıma. Okuduğunuz için teşekkür ederim. Sizler olmadan bunu başaramazdım.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM